

ÜMRAN TAN

AY IŞIĞI VE YAKAMOZ

Gölce, aşkından bihaber olan adama kalbini kaptırmamak için çok mücadele vermişti. Çünkü o adam; Bozcaada'daki karşı komşusunun birlikte büyüdüğü oğlu, abisinin bir zamanlar en yakın arkadaşıydı.

Sancak Erkuran. *Çocukluk aşkı, ilk kalp kırıklığı...*

Sonra bir gün, Sancak karşısına geçip gözlerinin içine baka baka *bana artık abi deme* dediğinde tek bir cümleyle tüm dengeleri bozmuş ve Gölce'nin kalbini altüst etmeyi başarmıştı.

Fakat hayat, aşk kadar acımasızdı.

İşleyle aşkı arasında bir tercih yapmak zorunda kalan Sancak, yolunu vatanından yana seçmişti. Yıllardır içinde büyüttüğü sevdasının küllerini kalbine hapsetmiş, ardına bile bakmadan sessizce gitmek zorunda kalmıştı.

Gölce, o gidişin içinde açtığı derin boşlukla büyüyüp güçlense de kalbindeki küller hiç sönmemişti. Zaman geçip yaralar kabuk bağlasa da Sancak'ın adı her anıldığında kalbi aynı yerden sızlıyordu.

Kader, yollarını bir kez daha kesiştirdiğindeyse bu defa her şey daha farklı olacaktı.

Çünkü bazı aşklar yarım kalmayacak kadar derindi.

Çünkü kalp, ait olduğu yere elbet geri dönerdi.

YETİŞKİN OKUR ALIYINDIR

 /pukkayayinlari

PUKKA
YAYINLARI

"Ay ışığı," diye
fısıldadığında ona baktım.
Önce denize, ardından
gözlerime baktı. "Ve yakamoz."
Tıpkı o geceki gibi konuşmuştu.
Gülümsediğimde benim de
hatırladığımı anladı.
İçimi yakan gülümsemesiyle
bana bakarken, "Ay ışığı,
yakamozu yaktı," dedim yavaşça.

Ve ikimiz de artık emindik;
ay ışığı ve yakamoz
daima aynı yangının
gölgesinde kalacaktı.

AY IŞIĞI VE YAKAMAZ

Ümran Tan

Genel Yayın Yönetmeni: Tuğba Atıcı Coşar

Yayına Hazırlayan: Buse Güler Tüzün

Editör: Neslihan Şeremet

Son Okuma: Dila Öz

Kapak ve Sayfa Tasarımı: Merve Polat

1. Basım: Ocak 2026

ISBN: 978-625-8718-05-8

Sertifika No: 73186

Bu kitabın yayın hakları Pukka Basım Yayın TİC. LTD. ŞTİ'ne aittir. Yayıncının yazılı izni olmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

PUKKA YAYINLARI

Demirkapı Mah 1593 Sk. No: 20/A

Daşkırıan Apt* Bağcılar/İstanbul

editor@pukkayayinlari.com

BASKI ve CİLT

Utopia Kağıt Ambalaj Matbaacılık Sanayi Ticaret LTD. ŞTİ.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odin Topkapı Center

Blok No*28 İç Kapı No:161

Zeytinburnu/İstanbul

Sertifika No: 80122

AY IŞIĞI VE YAKAMOZ

Ü M R A N T A N

*Düzenleme
Ny.ozlem*

*Hayatıma benzeriz renkler katıan
sevgili eşim Oktay ve canım oğlum Başra Han'a*

ÇALMA LİSTESİ

- Çağan Şengül & Sezgin Alkan - Sensiz*
Çağan Şengül & Mavi Gri - Sana Bir Gün Anlatırlar
Çağan Şengül - Yana Yana
Çağan Şengül & Suzan Hacigarip - Bitti Masal
İkiye On Kala - Depresyon Güzelim
İkiye On Kala - Aramızda Uçurumlar
Mabel Matiz - Karakol
Emre Aydın - Kırlangıç
Emre Aydın - Gidiyorum
Emre Aydın - Duymak İstiyorum
Suzan Hacigarip - Yük
Suzan Hacigarip - Derinlerim
Hande Mehan - Son Yürüyüş
Tuğkan - Özledim
Tuğkan - Görmesinler
Perdenin Ardındakiler & Beyza Başak - Ruhum Girdi
Bir Çıkmaza
Haluk Levent - Zor Aşk
Mary Jane - Ne Güzeldik Oysa Biz
Nev - Zor
Feridun Düzağaç - Nadas
Deniz Seki - Aşk
Sezen Aksu - İkili Delilik
İbrahim Tatlıses - Bebeğim

1. BÖLÜM

Pembe Düşler

“Bana dönüş yolunu bulduğun için teşekkür ederim.”

Kitabın son satırını okuduktan sonra kapağını yavaşça kapattım. Yüzümde sersem bir gülümseme vardı ve buna engel olamıyordum. Parmak uçlarımı kapağın kabartmalı dokusunda gezinirken iç çektim. Romantik kitaplar okumayı çok seviyordum, özellikle de mutlu sonla bitenleri. Kitap boyunca yaşanan tüm acılara rağmen sonunda herkes mutlu ve çok âşık oluyordu. Ve bu gerçek olamayacak kadar güzeldi. Böyle bir aşk yaşayamayacağımı bildiğim için belki de okumaktan bu kadar zevk alıyordum. *Çünkü aşk, yalnızca masallarda mutlu sonla biterdi.* İçimdeki büyümeyi bir türlü beceremeyen romantik kız, bunu anlamamakta directse de durum buydu.

Bakışlarım kolumdaki saate kayınca gülümsemem silindi. *Gerçek hayatta dönme vakti, Gülce.* Yine kendimi kitaba kaptırıp zamanı unutmuştum. Oturduğum banktan istemeyerek de olsa ayağa kalkıp eve doğru yürümeye başladım. Annem gelmeden eve geçmezsem bin tane soru soracaktı. Romantik kitaplar okumamdan hiç hoşlanmıyordu. Annem, hayatın acı gerçekleriyle sınanan bir kadın olduğu için aşk kitaplarını sevmez ve sürekli *hepsi koca bir yalan, aklınızı boş hikâyelerle doldurma* der dururdu.

Ders çalışmak haricinde bir şeylerle ilgilenmemi istemiyordu. Yüksek sesle ofladım. Biraz fazla gergindi ve şu an ona maruz kalmak istemediğim

için adımlarımı hızlandırarak eve doğru ilerledim. Neyse ki Bozcaada küçük bir yerdi ve kısa sürede varacaktım. Kıvrımlı sokaklarda yürürken cumalı ve ahşap evlerin önünden geçiyordum. Akşam olmaya başladığı için çoğu kişi sandalyelerini evlerinin önüne atıp dışarıda oturuyordu. Turistik bir yer olduğundan geleni gideni çoktu buranın. Akşamları restoranlar dolup taşardı. Küçük ama renkli bir adaydı. Etrafı saran mis gibi çiçek kokularını derince içime çektim. İlkbaharın sonlarında olsak da hava çok güzeldi. Esasında Çanakkale'de yaşıyorduk ama senenin büyük kısmını buradaki evimizde geçiriyorduk çünkü burayı daha çok seviyorduk.

Gözlerim tekrar kolumdaki saate kaydığında saat beşi geçiyordu, annemin gelmesine az kalmıştı. Hafif bir rüzgâr esince, göğüslerime kadar uzanan hafif dalgalı saçlarım geriye doğru savruldu. Annemden bana miras kalan en güzel şey, turuncu saçlarımdı. Saç tellerim savrulmaya devam ederken üstümdeki yeşil elbise çıplak bacaklarıma yapıştı.

Dizlerimin hemen üstünde biten elbisemi düzelttiğim sırada yakın arkadaşım Başak, "Gülce," diye seslendi. Başımı kaldırdığımda el salladı. "Gelsene." Hülya ile beraber evlerinin önünde oturmuş dondurma yiyorlardı.

Onlara doğru ilerlediğimde Başak meraklı bir ifadeyle yüzüme bakarken, "Nerelerdesin?" diye sordu.

Cevap vermeden önce yanına oturdum. "Öyle geziniyordum, kitaba dalmışım."

Sinsi bir gülümsemeyle, "Geçen sana verdiğim kitap mı?" diye sordu.

Başımla onayladım. "Evet, çok güzeldi." Çantamdan çıkarıp ona uzattım.

"Acelesi yok," deyip o da açılmamış dondurma paketini bana uzattı. "Yeni aldık, erimeden ye."

"Of, kitap muhabbeti yapacaksanız kalkarım." Hülya'nın memnuniyetsiz sesini duyunca gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Dondurma paketini açarken, "Niye?" diye sordum.

Sorumu duyunca omuz silkti. "Sıkıcı."

Hülya bizden bir yaş büyüktü ve pek uyuşmuyorduk çünkü zevklerimiz, hayata bakışımız biraz farklıydı. Onun en sevdiği şey dedikoduydu mesela, sonra da bakım yapmak. Artakalan zamanlarda ise ölümüne dizi izlerdi. Eksik kalan kaosunu Türk dizilerinde bulduğunu söylerdi hep. Geri kalan şeyler onun için boş ve anlamsızdı. Allah var, yaptığı bakımlar işe yarıyordu. Esmer teni ıslıl ıslıl ve pürüzsüzdü. Düzenli yaptığı sporlar sayesinde

fiziği de güzeldi. Kız kendine sağlam yatırım yapıyordu. Sosyal medyaya yönelse iyi bir *influencer* bile olurdu.

Başak, "Sensin sıkıcı," dedikten sonra bana döndü. "Seni aradım ama ulaşamadım."

Çikolatalı dondurmamı yerken yüzümü buruşturdum. "Telefonum yine sessizde kalmış."

Dirseğiyle kolumu dürttü. "Bir gün de ulaşalım sana ya. Telefonun hep sessizde." Haklıydı ama telefonumu genelde seslide kullanmak gibi bir huyum yoktu. Aniden çalınca korkuyordum.

"Haklısın," dediğim sırada Hülya araya girdi. "Doğru söyle, tek başına ne yapıyordun?"

İmalı sesini duyunca kaşlarım çatıldı. "Kitap okuyordum dedim ya, Hülya," diye çıktığımda bilmiş bir tavırla gülümsedi.

"Kesin öyledir."

"Ne diyor bu?" Sert bir şekilde sorduğum soru üzerine Başak araya girdi. "Seni kendisiyle karıştırıyor, boş ver."

Hülya şuh bir kahkaha attı. "Daha neler? Keşke biraz bana çekseydiniz, o zaman erkekler etrafınızda pervane olurlardı. Aşk kitaplarında bulmak yerine yaşardınız."

Sözlerini duyunca bile ürperdim. Annem de beni kudur kudur keserdi. Yirmi yaşında olmama rağmen kadın büyüdüğümü bir türlü kabul etmiyordu. Bir, iki tane çıktığım çocuk olmuştu. Bunu öğrendiğinde az daha inme inecekti. İlkinde çocukluk deyip geçiştirse de ikinci erkek arkadaşımı öğrendiğinde çıldırmıştı. Hatırlamak dahi istemiyordum. Erkekler konusunda son derece katıydı. Bir sevgilim daha olursa sonum şatoya kapatılan Rapunzel'den farklı olmazdı. Tamam, biraz abartmış olabilirdim ama sevmiyordu işte böyle şeyleri.

"İstemez," diye homurdandım.

"Yarın erken saatte bütünleme sınavım var ya, kahretsin." Başak'ın sızlanarak söylediği sözler üzerine suratımı astım. Ben de erken kalkmaktan nefret ediyordum.

"Benim bütünlemem falan yok neyse ki," dediğimde Başak ofladı. "Nefret ediyorum bütünlemelerden." Başak, sosyoloji bölümünde okuyordu. Bense psikoloji okuyordum. İkimiz de bu yıl ikinci sınıf olacaktık. İlk yıllımızda tercih yapmak yerine mezuna bırakmıştık çünkü.

"Haftaya bir tane daha var, ona şimdiden çalışmaya başla. Son ana bırakma yine," dedim.

"Of, senin gibi önceden başlayamıyorum ki ben, Gülce. Biliyorsun, yumurta dayanmadan mümkünü yok çalışmam."

Hafifçe güldüm. "Ben stres anında kilitleniyorum. Son güne bırakırsam geçemem."

Birbirimize gerçekten hiç benzemiyorduk. Başak daha rahat bir insandı. Bense onun tam tersiydim, özellikle ders konusunda. Muhtemelen bunda annemin de etkisi vardı.

"Ay çok sıkıcısınız. Ne bütünlemesi, ne ders çalışması ya? Yok mu dedikodu falan?"

Başak ile ikimiz aynı anda Hülya'ya ters ters baktık. Bizimle oturan oydu ama muhabbetimize laf eden de oydu. Cevap vereceğimiz sırada bak-kalın oğlu Ahmet'in sesini duydum. "Sancak abi geliyor bugün."

Kızlarla aynı anda başımızı balkondan konuşan Ahmet'e çevirdik.

"Aa, bizim Sancak mı geliyor?" Hülya'nın şaşkın sesini duyunca ona döndüm. Nereden onun Sancak oluyordu?

"Sanırım, başka Sancak olmadığına göre," dedim.

Hülya ayağa kalktı. "Ay, sonunda."

Kahverengi gözleri heyecanla parlıyordu. Bunu fark edince şaşırmadan edemedim. "Neden bu kadar sevindin?"

Safça sorduğum soru üzerine esmer teni belli belirsiz kızardı. "Hiç," dese de inanmamıştım. Şüpheyile mavi gözlerimi kısıp yüzünü inceledim.

Hülya bakışlarını kaçırsa da anlayacağımı anlamıştım. Hayret dolu bir sesle, "Yok artık, Hülya. Adam senin abin yaşında," diye soluduğumda omuz silkti. Bir yandan da uzun kahverengi saçlarını düzeltiyordu.

Yanımızda oturan Başak kıkırdamaya başladı. "Hülya iyice uçmuş. Sancak abi sana hayatta bakmaz."

Hülya kaşlarını çatarken ters ters bize baktı. Anlaşılan sözlerimiz hoşuna gitmemişti. "Aman be, size bir şey anlatanda kabahat. Çocuk gibisiniz."

Kullandığı kelime hoşuma gitmediği için kaşlarını çatıttım. Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıp ben de ters bir şekilde cevap verdim.

"O zaman gelme yanımıza."

Uzun saçlarını geriye doğru atıp yüzünü buruşturdu. "Meraklı değilim size. Merve işte olduğu için mecburen geldim."

Bu defa Başak araya girdi. "Gitsene o zaman. Deli midir nedir?"

Başak'ın sert çıkışı üzerine bozulan Hülya hışımla yanımdan ayrıldı. Arkasından şaşkınca bakmaktan kendimi alıkoyamıyordum.

“Tavırlara bak ya.”

Başak omuz silkip çekirdeğini çitledi. “Aman her zamanki Hülya. Onu adam yerine koyup konuşursak böyle olur.”

Sözleri üzerine kıkırdamaya başladım. Başak'ı gerçekten çok seviyordum. Lafını esirgemeyen dobra bir kızdı. Açıkçası buradaki en sevdiğim insandı.

“Of, sıcak oldu,” diye söylenirken bileğindeki tokayla kızıl kahve saçlarını bağladı. İkimizin de teni beyaz olduğu için sıcak olunca domates gibi kızarıyorduk. Hafifçe iç çekerken gözlerim aşına olduğum sokakta gezindi. Burası, yıllardır yaşadığımız adanın eskiden Türk Mahallesi olarak adlandırılan yeriydi. Sokakları dar ve yokuşluydu. Bir ya da iki katlı, rengârenk olan ahşap ve taş evler birbirlerine fazlasıyla yakındı. Bu yüzden kimsenin özeli yoktu. Herkes de birbirini tanırdı. Burayı sevsem de sonradan geldiğimiz için kabullenilmemiz biraz zaman almıştı.

Ayrıca babam olmadığı için annem iki çocukla bir başınydı. Adanın kadınları özellikle güzel olduğu kadar sert mizaçlı olan annemi pek sevmelerdi. Annem de insan canlısı olmadığı için işleri kolaylaştırmıyordu. Sonra babamın bize bıraktığı evde neden onsuz yaşadığımızı öğrenmişlerdi. Çünkü babam Ertuğrul Şafak, şehit olmuştu. Boğazımı düğüm düğüm yapan bu ayrıntıdan sonra bize karşı olan tavırları fazlasıyla değişmişti. Başta yüzünü çeviren herkes, sonrasında mahcubiyetle bakar olmuştu. Özellikle bana ve abime karşı... İç çektiğimde Başak bana döndü.

“Ne düşünüyorsun öyle içli içli?”

“Seni ne kadar sevdiğimi. Sanırım sen olmasan burada çok sıkılırdım.”

Neredeyse yedi yıldır Başak'la arkadaşlık ve geçen zaman, aramızdaki bağları kuvvetlendiriyordu. Başak içten bir şekilde gülümseyince ufak beyaz dişleri göründü.

“Ben de seni seviyorum, Rus güzeli.”

Kullandığı tabir üzerine yüzümü astım. “Rus değilim ben. Babam buralı, unuttun mu?”

Aslında yarı Türk'tüm çünkü anne tarafım Ukraynalıydı. Anneannem zamanında Türkiye'den biriyle evlenmişti. Yine de annemle ikimizin genleri tamamen ona çekmişti.

Uzanıp saçlarımı tuttu. "Aşkım benim; turuncu saçların, bebek mavisi gözlerin ve kaymak gibi bir tenin var. Halis muhlis Rus'sun."

Yabancı uyruklu olduğumuzu hemen ele veren şeylerdi bunlar.

"Orası öyle," diye geveledim. Güzellik, annemin sürekli başına bela olmuştu. Şimdi de benim... Babam olmadığı için özellikle iki katlı bir belaydı. Neyse ki abim vardı, bu yüzden insanlar geri çekiliyorlardı.

Ahmet, "Anne ya, Sancak abi ne zaman gelecek?" diye bağırarak annesine sordu.

"Ne bileyim oğlum, gelir birazdan."

Yüzünü astığında bana döndü. "Gülce abla saat ne zaman beş olur? O zaman gelecekti."

Kolumdaki saate baktım. Neredeyse beş olmak üzereydi. Gülümseyerek iri iri açılmış, siyaha çalan gözlerine baktım. Altı, yedi yaşlarında çok tatlı bir çocuktü.

"Her an burada olabilir."

Gözlerindeki sevinç çok tatlıydı. "Yaşasın be, çok özledim Sancak abiyi. O bizimle hep top oynuyor." Neşesi karşısında gülümsediğimde tekrar konuştu. "Sen de seviniyor musun?"

Sorusunu duyunca ne diyeceğimi bilemedim. Sancak abi benden dört yaş falan büyüktü. Ayrıca annemle onun annesinin arası pek iyi değildi. Bu yüzden ona ve ailesine karşı nötrdüm.

"Bilmem," diyerek geçiştirdim onu.

"Ders çalışmam lazımken oturmuş dondurma yiyorum." Başak'ın asık yüzüne bakarken, "Bence kalk artık," deyip dondurma yemeye devam ettim evde yapacak işlerim yokmuş gibi. Bu üşengeçlik bizi bitirecekti. Keşke biraz anneme çekseydim, o evin erkeği gibiydi. Abime bile iş bırakmazdı.

Davul seslerini duyunca düşüncelerimden sıyrıldım. "Ne oluyor be?"

Başak heyecanla konuştu. "Asker geliyor ya, kutlama yapacaklar. Eğlence çıktı bize de."

Daha önce hiç böyle bir şeye şahit olmamıştım. Ayağa kalktığımızda korna sesleri gelmeye başladı. Elbisemi silkelerken gözüm de arabalardaydı. Sancak abinin evi karşımızda olduğu için arabalar sırayla dizilmeye başladı. Korna sesleri o kadar rahatsız ediciydi ki yüzümü buruşturdum. Keşke bu gürültü kirliliğine bir son verselerdi. Arabaların kapısı açılınca annesi Nazgül teyze ve erkek kardeşi Murat arabadan indiler. En son babası da inince etraf iyice kalabalıklaştı. Bu yüzden tam olarak göremiyordum.

“Sancak mı gelmiş?”

Abimin sesini duyunca ona döndüm. Abim Alperen, bir seksen beş boyunda olduğu için yüzünü görmek için başımı kaldırdım. Benim boyum bir altmış beş ya vardı ya yoktu. Bu yüzden yanında kısa kalıyordum. Babamıza çektiği için saçları açık kahverengi, teni kumral, gözleri ise koyu kahverengiydi. Babamın bir kopyası olan abim, çok yakışıklı biriydi ve kalbi de en az yüzü kadar güzeldi. Bizim evdeki baba figürüydü. Sadece görünüşü değil, sahiplenici tavrıyla da babama benziyordu. Neyse ki o asker olmak yerine annemin de müdahalesiyle mühendis olmuştu. Annem *başka bir canımın daha kaybına dayanamam* demişti. Haklıydı, bu yüzden abim onu dinlemişti. Bunun için ona minnettardım.

Uzanıp yanağımı sıktı. “Ne haber güzelim?”

“Oturuyorduk öyle.”

Davullar çalmaya devam ediyordu. Diğer arabadan da Sancak abinin yakın arkadaşları Mert ve Fatih indiler. İnsanlar cama çıkarken bazıları da kalabalığa doğru geliyorlardı. Bir ara Sancak abinin önü açılınca onu görebildim ama hatırladığım gibi bulmadım. Nereden baksan bir yıldır görememiştim ve o, bu sürede değişmişti. Her zaman güzel bir gençti ama şimdi ona bakınca askerde geçirdiği süre zarfında bir adama dönüştüğünü görebiliyordum. Abimden birkaç santim uzundu ve eski çelimsizliği yerini kalıplı birine bırakmıştı. Zaten uzundu, şimdi kas yaptığı için kalıplı ve iri duruyordu. Ablası kulağına eğilip bir şey söyleyince yüzünde kocaman bir gülümseme oluştu. O sırada başını kaldırınca göz göze geldik.

İlk düşüncem, gittikçe daha yakışıklı birine dönüşmüş olduğuydu. Koyu renk saçları kısa kesilmişti, sanırım üçe falan vurmuştu ve sakallarını da sinekkaydı yapmıştı. Normalde açık tenli olsa da güneşte yandığı için teni esmerleşmişti, bu sayede göl yeşili gözleri daha parlak duruyordu. Yüz hatları daha köşeli olduğu için ona sert bir hava katıyordu. Yüzündeki gülümseme bu sertliği bir anlığına da olsa yumuşattı. Ufak bir nefes aldığımda ona dikkatli bir şekilde bakarken yakalandığım için gözlerimi kaçırdım. O sırada Başak kulağıma eğildi.

“Bizim Sancak abi gitmiş, yerine bambaşka biri gelmiş lan.”

Sözleri üzerine gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. “Sorma, ben de şoklardayım şu an.”

Başak kolumu dürttü. “Hayvan gibi yakışıklı olmuş kızım.”

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Zaten yakışıklıydı, şimdi daha fena olmuştu. O sırada abim yanımdan ayrılıp Sancak abiye

doğru yürüdüğünde şaşkınca bakakaldım. Abim en son onunla küs değil miydi ya?

“Niye yanına gidiyor?” Aksi bir şekilde sorduğum soru üzerine Başak güldü. “Niye gitmesin?”

Başımı ona doğru çevirip dik dik açık kahverengi gözlerine baktım. “Unuttun mu nasıl kavga ettiklerini?”

Başak eliyle geçiştirdi. “Öncesinde samimi arkadaşlardı. O kavganın üstünden de aylar yıllar geçti, boş ver. Hem çocuk mu onlar küs kalsınlar?”

Sözleri üzerine dudaklarımı sarkıttım. Annem gibi kinci biriydim işte, kolay kolay unutamıyordum. Abim o kavgaya rağmen nasıl unutmuştu, onu da anlamıyordum. Kardeşim dediği adamla sokak ortasında yumruk yumruğa kavga ettiklerini o unutsa ben unutmazdım. Başak kolumu tutup çekiştirmeye başlayınca düşüncelerimden sıyrıldım. “Ne yapıyorsun kızım ya, çekiştirmesene.”

“Hadi gel, biz de gidelim.”

Boş boş yüzüne baktım. “Niye?”

“Merak ediyorum.”

Yaptığı açıklama üzerine gözlerimi devirdim. Başak iyiydi, hoştu ama fazla meraklıydı. “Gelsene.”

Nazgül teyze, annemin aksine bana karşı iyi olsa da yanlarına gitmeye çekiniyordum. İsteksizce onlara doğru yürüdüğümde abimin, “Hoş geldin,” dediğini duydum Sancak abiye.

Nazgül teyzenin abime hoşnutsuz gözlerle baktığını görünce iyice rahatsız oldum. O kavgayı tek unutmayan ben değildim anlaşılan ki o kavgadan sonra Nazgül teyzeyle annemin arası iyice bozulmuştu. “Başak, kadın ailemi gördüğü yerde yüzünü ekşitiyor. Ne işimiz var yanında?”

Başak kısık sesle güldü. “Seni seviyor, gerisini boş ver.”

“Hey Allah’ım,” diye söylendim. Arkadaşım tam bir çatlaktı. Yanlarına vardığımızda konuşmalarını daha rahat duyabildik.

Fatih, elini Sancak abinin koluna yerleştirdi. “Askerlik yaramış kardeşime.”

Fatih abi güldüğünde Başak iç çekti. “Canına yandığım, gülünce ayrı bir yakışıklı oluyor.” Başak’ın sözleri üzerine gülmemek için kendimi zor tuttum. Başak birkaç ay önce marketten dönerken elindeki malzemeler ağır olduğu için ona yardım eden Fatih abiye abayı yakmıştı. Sırf yardım ettiği için kalbini adanın çapkınına kaptırmıştı resmen.

Eskiden abi dediği adama şimdilerde fena yanıktı. Bir Hülya da buydu işte. Fatih abiyi her gördüğü yerde uzun uzun süzüp sessizce laf atıyordu. Fatih abi farkında mıydı bilmiyordum ama ondan herhangi bir tepki gelmemişti.

“Boyuna posuna kurban ya.”

Başak yine methiyeler diziyordu. Fatih abi de en az Sancak abi kadar uzundu ama onun kadar kalıplı değildi. Sarışın ve yakışıklı biriydi.

“Evet ya, ben de gideceğim,” dediğinde Başak yüzünü buruşturdu. “Nereye gidiyor bu be? Asla izin vermem.”

Başak’ı susturmak için dürttüm. “Sussana ya, duyacak.”

Beni duymazdan gelen Başak, “Duyarsa duysun, işime gelir hem,” dedikten sonra Sancak abiye döndü. Sıcak bir şekilde, “Hoş geldin abi, sonunda geldin,” dedi.

Sancak abi ufak bir gülümseme eşliğinde tok sesiyle cevap verdi. “Hoş buldum, Başak. Nasılsın?” Sesi de mi değişmişti bunun?

“Seni gördüm daha iyi oldum abim. Sen nasılsın?”

Başak’ın ailesiyle onların ailesi çok samimi oldukları için araları iyiydi. Sancak abi, “İyiyim,” dediği sırada gözleri beni buldu ve yüzündeki gülümseme silindi.

Çekingen bir gülümsemeyle, “Hoş geldin, Sancak abi,” dediğimde gözlerimi kaçırdım. Sık kirpiklerle çevrili gözleri çok dikkatli bakıyordu ve bu beni utandırmıştı.

“Hoş buldum,” dediğinde bana nasılsın diye sormadığını fark ettim. Bu durum bir an kaşlarımı çatmama neden oldu. Başak’a soruyordu ama bana sormuyordu. Neden? Aramızda herhangi bir sorun olmamıştı oysaki... *Of, takıldığım şeye bak.* İyice saçmalıyordum. Sanki sorunca ne olacaktı?

Nazgül teyze gelip Sancak abinin koluna girdi. “Hadi gel oğlum, yemekler soğumadan eve çıkalım.”

Abim araya girip, “Neyse, sonra görüşürüz,” dediğinde Sancak abi başıyla onayladı. Herkes yavaş yavaş dağıldığı için sadece biz kalmıştık. Mert ve Fatih abi de bize kısaca selam verip yanımızdan ayrıldığında, Başak iç çekti. Fatih abi kesin anlayacaktı bunun hayranlığını.

Başak’ı çekiştirirken ayağım yerdeki küçük taşa takıldı. Öne doğru hafifçe sendelediğimde Başak beni son anda tutmuştu. Düşmekten korktuğun için korkuyla derin bir soluk almış ve Sancak abinin bakışlarını üstüme çekmiştim. Sıcak bakan gözleri son kez yüzümü buldu. Kalbimdeki ani

tekleme nefesimi sekteye uğrattı. Bedenimin verdiği bu tepkilerin sebebinin bir zamanlar ona duyduğum hayranlık olduğunu biliyordum. Lise üçüncü sınıftayken adını az defterimin kenarına yazmamıştım.

Küçük, renkli kalpleri de unutmamak lazımdı... O zamanlar aklım beş karış havadaydı ve abimle yakın oldukları için onu sık sık görüyordum. Bundan dolayı gelişen ergence hislerdi işte. Sonra bir gün abimle büyük bir kavga etmişlerdi. Ona dair olan tozpembe hayallerimin pembesi gitmiş, tozu kalmıştı. O günden sonra benim için diğer insanlardan biri olmuştu. Başımın selam verdiğimde öyle de kalacağını biliyordum. Abim ince çizgimdi.

Çattığım kaşlarımla yanıma gelen abime döndüm. “Küs değil miydiniz siz? Unuttun mu o kavgayı?”

Uzanıp yanağımı sıktı. “Arkadaşlar arasında olur öyle şeyler.”

“Yine arkadaşsınız yani, öyle mi?”

Başını yana doğru eğdi. “Sadece küs değiliz, Gülce. Sonuçta kocaman adamlarız, çocuk gibi küs kalacak halimiz yok.”

Açıklamasının beni tatmin etmediğini yüz ifademden anlamıştı. “Çok konuşma da eve hadi, naş naş.”

Beraber eve gittiğimizde aklım saçma bir şekilde Sancak abiye takılmıştı. Onların küs kalması daha iyi olurdu. Nedenini bilmiyordum ama öyle olmasını istiyordum işte.

Düzenleme

Ny.ozlem

2. BÖLÜM

Akasyalar

“Nereye gidiyorsun, Gülce?”

Annem hoşnutsuz bakan mavi gözleriyle şortumun açıkta bıraktığı bacaklarımdan başlayarak beni inceledi. Böyle baktığı zamanlarda geriliyordum. Belli etmemeye çalışarak saçlarımı taradım. “Dışarı çıkacağım.”

Aynadan yüzüne baktığımda kollarını bağladı. Huzursuz olduğu zamanlarda yaptığı bir eylemdi. Benimle aynı renk olan saçlarını sıkı bir şekilde bağlamıştı. Bu sayede makyajsız olan güzel yüzü ortaya çıkmıştı. Henüz kırk yaşında olmasına rağmen hâlâ otuz gösteriyordu. Keşke daima tek çizgi halinde olan dudaklarında ufak da olsa bir gülümseme görebilseydim.

“Bu dışarısı tam olarak neresi oluyor?”

Tarağı bırakırken saçlarımı düzelterip, elimden geldiğince rahat bir şekilde cevap verdim. “Hocamın istediği bir kitap vardı. Ona bakmak için kitapçıya gideceğim.”

Okumamı her şeyden çok istediği için başıyla onayladı. “Tamam, bisikletle git ve çabuk gel,” dedi.

“Gelirim.”

Bakışları tekrar üstüme kaydı. “Bu kadar kısa giymenden hoşlanmıyorum.”

Yaşadığım yer tatil beldesiydi. İnsanlar bikiniyle bile dolaşıyorlardı. Üstümdeki kot şort burada fazla kaçmazdı. Bunu anneme defalarca söyledim zamanlar olmuştu ve cevap hep aynıydı; *kendine laf söz getirmemelisin*. Yabancı uyruklu bir annem olsa da içinde babaannem yatıyordu sanki.

İnsanlar istediği gibi yaşamalıydı fakat bunu anneme anlatamayacağımı biliyordum.

“Çok kısa değil aslında,” dediğimde itirazım cılız bir şekilde çıkmıştı. Şu an annemle kavga etmek istemiyordum.

“Dikkat çekmeni istemiyorum kızım. Tek odağın derslerin olmalı.”

Taviz vermeyen sesini duyunca yutkundum. “Tamam anne.”

Annem odamdan çıktığında ufak bir nefes aldım. Üniversiteye başlamadan önce dışarı tek çıkmama bile karışıyordu. Tekrar aynı kısıtlamalara maruz kalmamak adına biraz fazla alttan alıyordum onu. Sıkıntıyla oflar-ken kalın askılı, uçuk pembe bluzumu düzelttim. Düzleştirdiğim saçlarımı son kez kontrol edip evden çıktım. Abimin on yedinci yaş günümde aldığı bebek mavisi rengindeki bisiklete bindim ve pedalları çevirmeye başladım.

Sahile doğru giderken denizin kokusu içime doluyor, rüzgâr tenimi okşayarak saçlarımın arasında dans ediyordu. Kendimi özgür hissettiğim nadir zamanlardandı. Annem acele et dese de anın tadını çıkarmak istiyordum. Turistler henüz gelmediği için etraf sakindi. Kitapçının önünde durduğumda yolun bu kadar çabuk bitmesine şaşırmıştım. Adanın kitapçısı bile kendine has bir mimariye sahipti. Küçük ama güzeldi. İçeri girip kitaplara bakındım. Burada aradığımı bulamayacağımı bilsem de bu kitapçıyı seviyordum. Gözlerim romanların olduğu kısma kaydı. O kadar güzel romantik kitaplar vardı ki... Keşke hepsi benim olsaydı. Bir süre ellerime alıp hepsini inceledim ve arka kapak yazılarını okudum. Beğendiklerimin fotoğraflarını çekip Başak’a attım. O rahatça kitap alabiliyordu, aralarında beğendiği olursa alırdı. Ben de ondan alır, bulduğum her fırsatta gizli saklı okurdum.

İstemeyerek de olsa kitapları bırakıp klasik ince bir kitap aldım. Böyle kitapları okumama annem bir şey demiyordu. Bunlar da benim pek dikkatimi çekmiyordu ama kitap, kitaptı. Hepsini alıp parasını öderken kasadaki Ayşen abla gülümseyerek, “Çok güzel kitaplar geldi, gördün mü?” diye sordu.

İç çekerken, “Gördüm,” dedim. “Çanakkale’ye gidince hepsini alacağım.”

Sözlerim üzerine kahkaha attı. Ayşen abla otuz beş yaşlarında, çok tatlı bir kadındı. Henüz evlenmediği için ailesiyle yaşıyordu ve en büyük aşkının kitaplar olduğunu iddia ediyordu. Zaten bize de kitap aşkını o aşlamıştı.

“Hadi görüşürüz.”

“Kolay gelsin,” deyip kitapçıdan çıktım.

Cebimden telefonumu çıkarıp kulaklıklarımı taktıktan sonra sevdiğim şarkıyı ayarladım. Ardından tekrar bisikletime atlayıp biraz gezmeye karar verdim.

*Ben ben gibi değilim, kayboldum rüzgârlarında
Aklım dursun, herkes bir sussun bir dakika
Şarkıya kısık sesle ben de eşlik etmeye başladım.
Kafamda kentsel dönüşümler
İçimde bir yerde bir gülüşünden
Sana deliyim ama gizledim her
Gidişinden, gidişinden**

Şarkı o kadar güzeldi ki tekrara almıştım. O sürekli başa alıp çalarken dar bir sokağa girdim. Bir evin kapısından sarkan akasyalar ise aklımı çeldi. Bisikleti durdurup bir dal kopardım ve burnuma götürüp kokusunu içime çekmeye başladım. Bu kokuya âşıktım. Kopardığım akasya dalını bisikletimin önüne takılı küçük sepete koyup tekrar yola koyuldum. Şimdi o koku da benimle beraber geliyordu. Eve gidince odama koyacaktım.

Yol biraz yokuş aşağı olduğu için bisiklet hızlanmaya başladı. Saçlarım geriye doğru savrulurken dudaklarımda ufak bir gülümseme belirdi. Kocaman kız olmuştum ama bisiklete bindiğimde küçük bir kız çocuğu gibi hissediyordum. Yolun sonu geldiği için tam köşeden döneceğim sırada arkamdan bir ses duyduğumu sandım. Kulaklığımın biri düşerken başımı bir anlığına arkaya çevirdim ama bir şey yoktu. Tekrar önüme döndüğümde aniden karşıma biri çıktı. Korkuyla iç çekerken hiç düşünmeden frenlere asıldım. Hızlı giden bir bisiklette bunu yapmak akıl işi değildi fakat o an pek de sağlıklı düşündüğüm söylenemezdi. Bisikletin kontrolünü kaybettiğim için yere savruldu. İyi haber şuydu ki kimseye çarpmamıştım, kötü haber ise çok fena bir şekilde düşmüştüm.

“Ah!” diye acıyla bağırdım.

Bisiklet bacağıma düşmüş, yerdeki taşlar avucuma batarak etimi parçalamıştı. Canım o kadar çok acıyordu ki gözlerim yaşardı. “Of ya.”

* İkiye On Kala - Kafamda Kentsel Dönüşümler.

"Bakıyorlar ve: uca beldesiydi. İnsanlar bikiniyle bile dolaşıyorlardı. Uca beldesi: bu yer burada fazla kaçmazdı. Bunu anneme defalarca söyledim. Annemden olmuyorsa ve cevap hep aynıydı; *kendine laf söz getirmemelisin*. 'Bakın': çünkü bu annem olsa da içinde babaannem yatıyordu sanki.

Annem: *ne dediği gibi yaşamalıydı* fakat bunu anneme anlatamayacağımı biliyordum.

"*Ne diye dediği yanında,*" dediğimde itirazım cılız bir şekilde çıkmıştı. Şu an annemle konuşmak istemiyordum.

"*Bakın: okumayı istemiyorum kızım. Tek odağın derslerin olmalı.*"

"*İhtiyaç veremeyen sesini duyunca* yutkundum. "Tamam anne."

Annemden çıktığında ufak bir nefes aldım. Üniversiteye başlanınca hayat biraz daha tek çıkmama bile karışıyordu. Tekrar aynı kısıtlamalara maruz kalmamak adına biraz fazla alttan alıyordum onu. Sıkıntıyla otlar-ara bakıp bakıp, uçuk pembe bluzumu düzelttim. Düzleştirdiğim saçlarıma bir kontrol edip evden çıktım. Abimin on yedinci yaş günümde aldığı, annemden aldığı bisiklete bindim ve pedalları çevirmeye başladım.

Denize doğru giderken denizin kokusu içime doluyor, rüzgâr tenimi hareket ettiriyor. Sıcaklığın arasında dans ediyordu. Kendimi özgür hissettiğim anlar bunlardandı. Annem acele et dese de anın tadını çıkarmak istiyordum. Turistler henüz gelmediği için etraf sakindi. Kitapçının önünde beklemeyenler vardı bu kadar çabuk bitmesine şaşırmışım. Adanın kitap-çı bir sokağa has bir mimariye sahipti. Küçük ama güzeldi. İçeri girip bakmaya başladım. Burada aradığımı bulamayacağımı bilsem de bu kitap-çıyı sevdim. Göçerim romanların olduğu kısma kaydı. O kadar güzel kitaplar vardı ki... Keşke hepsi benim olsaydı. Bir süre ellerime alıp inceledim ve arka kapak yazılarını okudum. Beğendiklerimin başlıklarını çalıp Başak'a attım. O rahatça kitap alabiliyordu, aralarında konuşur olursu alırdı. Ben de ondan alır, bulduğum her fırsatta gizli saklı yapırdım.

Annemle de oku kitapları bırakıp klasik ince bir kitap aldım. Böyle kitaplar okumama annem bir şey demiyordu. Bunlar da benim pek dikka-etmiyordum ama kitap, kitap. Hepsini alıp parasını öderken kasada-ya bir miktar gülümseyerek, "Çok güzel kitaplar geldi, gördün mü?" diye sorardım.

"*Ne çabırken,*" "Gördüm," dedim. "Çanakkale'ye gidince hepsini alaca-ğım."

Sözlerim üzerine kahkaha attı. Ayşen abla otuz beş yaşlarında, çok tatlı bir kadındı. Henüz evlenmediği için ailesiyle yaşıyordu ve en büyük aşkının kitaplar olduğunu iddia ediyordu. Zaten bize de kitap aşkını o aşılamıştı.

“Hadi görüşürüz.”

“Kolay gelsin,” deyip kitapçıdan çıktım.

Cebimden telefonumu çıkarıp kulaklıklarımı taktıktan sonra sevdiğim şarkıyı ayarladım. Ardından tekrar bisikletime atlayıp biraz gezmeye karar verdim.

*Ben ben gibi değilim, kayboldum rüzgârlarında
Aklım dursun, herkes bir sussun bir dakika
Şarkıya kısık sesle ben de eşlik etmeye başladım.
Kafamda kentsel dönüşümler
İçimde bir yerde bir gülüşünden
Sana deliyim ama gizledim her
Gidişinden, gidişinden**

Şarkı o kadar güzeldi ki tekrara almıştım. O sürekli başa alıp çalarken dar bir sokağa girdim. Bir evin kapısından sarkan akasyalar ise aklımı çeldi. Bisikleti durdurup bir dal kopardım ve burnuma götürüp kokusunu içime çekmeye başladım. Bu kokuya âşıktım. Kopardığım akasya dalını bisikletimin önüne takılı küçük sepete koyup tekrar yola koyuldum. Şimdi o koku da benimle beraber geliyordu. Eve gidince odama koyacaktım.

Yol biraz yokuş aşağı olduğu için bisiklet hızlanmaya başladı. Saçlarım geriye doğru savrulurken dudaklarımda ufak bir gülümseme belirdi. Kocaman kız olmuştum ama bisiklete bindiğimde küçük bir kız çocuğu gibi hissediyordum. Yolun sonu geldiği için tam köşeden döneceğim sırada arkamdan bir ses duyduğumu sandım. Kulaklığımın biri düşerken başımı bir anlığına arkaya çevirdim ama bir şey yoktu. Tekrar önüme döndüğümde aniden karşıma biri çıktı. Korkuyla iç çekerken hiç düşünmeden frenlere asıldım. Hızlı giden bir bisiklette bunu yapmak akıl işi değildi fakat o an pek de sağlıklı düşündüğüm söylenemezdi. Bisikletin kontrolünü kaybettiğim için yere savruldu. İyi haber şuydu ki kimseye çarpmamışım, kötü haber ise çok fena bir şekilde düşmüştüm.

“Ah!” diye acıyla bağırdım.

Bisiklet bacağıma düşmüş, yerdeki taşlar avucuma batarak etimi parçalamıştı. Canım o kadar çok acıyordu ki gözlerim yaşardı. “Of ya.”

* İkiye On Kala - Kafamda Kentsel Dönüşümler.

“İyi misin?”

Ellerimi yerden yavaşça çekerken başımı kaldırdım ve iki gün önce gördüğüm gözlerle karşılaştım. Sancak abi yanımda diz çökmüş, endişeli gözlerle yüzüme bakıyordu. Üstümdeki bisikleti kenara çektiğinde titrek bir sesle, “İyiyim,” diye geveledim. Yalanıma ben bile inanmamıştım. Canım deli gibi acıyordu, iyi falan değildim. Bakışlarım dizime kaydığında dizkağım kanıyordu. Ama en çok avuçlarımın içi acıyordu.

Uzanıp kanayan elimi tuttu. Gözleri şimdi yaralı avuçlarımdaydı. Kısık bir sesle, “Neden önüne bakmıyorsun ki?” dedi. Bunu normal bir şekilde söylese de kendimi azarlanmış küçük bir çocuk gibi hissettim.

Gözlerimi kaçırdığımda, “Ses duymuştum,” diye fısıldadım. Kulaklık varken ne sesi duyabilirdim sanki...

Bana tekrar baktığında dudaklarını birbirine bastırdı. O sırada yakınlığının farkına vardım. Yüzünü ilk defa bu kadar yakından görüyordum. Koyu renk kirpiklerle çevrili göl yeşili gözleri yakından daha güzeldi. Sadece uzun süre bakamadım çünkü baktıkça o göl beni içine çekiyor gibiydi.

Bakışlarını avucuma indirdiğinde elim hâlâ elindeydi. Dokunduğu yerden dirseğime kadar yayılan uyuşukluk üzerine gözlerimi kırptırdım. Şu an nasıl bir tepki vereceğimi bilmiyordum.

“Körü yaralanmış. Daha dikkatli olmalıydın, Gülce.”

Başımla onayladığımda çevik bir şekilde doğruldu. Kalkmak için hareket ettiğimde elini uzattı. Kemikli elleri büyük, parmakları biçimli ve uzundu. Kısa kollu tişört giydiği için kolundaki kasları son derece belirgindi. Boğazımı temizlerken, “Tut hadi,” dedi.

Yaralı elimi, avucuna doğru uzattığımda sıkıca tuttu. Başımı kaldırıncaya göz göze geldik. Kalbimdeki tekleme bu defa tanıdıktı ama beni yine hazırlıksız yakalamıştı, tıpkı avucumdan göğüs boşluğuma doğru akan sıcaklık gibi... Bu sıcaklık, kalbimi ikinci bir deri gibi sarmalarken soluğuma dolanan hisler ciğerlerimi nefessiz bıraktı. Sancak abi beni yavaşça ayağa kaldırdığında karşı karşıya geldik. Gözlerim bir an olsun gözlerinden ayrılmamıştı. Sanki hayatım boyunca yaşadığım her şeyi, sadece gözlerime bakınca görebiliyordu. Bu saçma bir düşünceydi ama telaşlanmama neden olmuştu.

Gözlerimi kaçırdığımda elimi çekmeye çalıştım fakat daha sıkı tutarak buna engel oldu. Yavaşça iç tarafını çevirip avucuma baktığında kaşları çatıldı. “Pansuman yapılması lazım.”

Tekrar elimi çekmeye çalışırken, “G-gerek yok,” dedim hızlıca.

Beni duymazdan gelerek, “İleride eczane var,” dedi. Oyalanırsam geç kalacaktım ve annem beni soru yağmuruna tutacaktı. Sıkıntılı bir nefes aldığımda, “Yoksa mikrop kapar,” diye ekledi. Ve dikkatsiz olduğum için annemden sıkı bir azar yedim. *Yok ben almayayım.*

“Gel,” dediğinde, “Kendim hallederim,” diye itiraz ettim.

Bakışlarını yüzüme çevirdi. “Kaza geçirmene ben sebep oldum,” dedi yavaşça. “Bırak yardım edeyim.”

Güzel bir ses tonu vardı. Başımı iki yana doğru salladım. “Unuttun mu, yola bakmayan bendim.”

“Eline pansuman yaptırmadan yanından ayrılmayacağım, yoksa aklım kalacak.” Aklı bende mi kalacaktı? Yanaklarım mı kızarmaya başlıyordu benim?

“Şey,” diye gevelediğimde kararlı ifadesi karşısında yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum. Bu Erkuranlar ailecek inatçıydı. Onunla baş başa vakit geçirmek istemediğim için son kez şansımı deneyerek, “Gerçekten gerek yok,” dedim.

“Uzatma, Gülce. Gel hadi.”

Dudaklarımı birbirine bastırırken başımla onayladım. Sancak abinin dudaklarında varla yok arası bir gülümseme oluştu. Gözlerimi hızla kaçırırken eğilip yerdeki bisikletimi kaldırdı. Elimi bıraktığı için rahat bir nefes aldım ve ellerimi indirdim. Bisikleti aramıza alarak yürürken yan gözlerle ona bakıyordum. Bir kez daha baktığımda o da bana baktı ve yine göz göze geldik.

“Nereye gidiyordun?”

Başımı önüme doğru çevirdiğimde kuruyan boğazımı temizledim. “Eve dönüyordum.”

Kısa bir sessizliğin ardından, “Kaç yaşındaydın sen?” diye sordu.

“Yirmi.”

O da yirmi dört yaşındaydı, aramızda tam dört yaş vardı. Abimle aynı yaşta olduğu için biliyordum yaşını.

“Hangi bölümde okuyorsun?”

Sorusunu duyunca iç çektim. “Psikoloji.” Bu durumun içimde yarattığı mutluluk sesime de yansımıştı. Okuduğum bölümü çok istiyordum. Annemin de yardımıyla gece gündüz çalışmış ve kazanmıştım.

“Bölümünü sevmen güzel.”

Başımla onayladım. “Hayalimdeki bölümü okuyorum çünkü.”

"Kendine uygun mesleği bulmak önemli."

Yaralı ellerime bakarken, "Sen peki?" diye sordum.

Sıkıntılı bir nefes alınca çaktırmadan asılan yüzüne baktım. "Ailemin istediği bölümü seçtikten sonra istemediğime karar verdim. Bu yüzden mezun olur olmaz askere gittim."

Kaşlarım şaşkınca havalandı. Kim eczacılık bölümünü istemezdi ki?

"Geldik."

Sancak abi bisikletimi eczanenin kapısının önüne bırakınca birlikte içeri girdik.

"Hoş geldin taze asker." Eczanedeki orta yaşlarında olan Levent abi sevecen bir gülümsemeyle Sancak abiye bakıyordu.

"Hoş buldum abi, nasılsın?"

Levent abi, "İyiyim," dediği sırada gözleri beni buldu. Yaralı halimi görünce endişeli bir ifadeyle, "Gülce, iyi misin kızım?" diye sordu.

Zoraki bir gülümsemeyle cevap verdim. "İyiyim," diye gevelediğimde, "Ne oldu?" diye sordu.

"Şey, Sancak abiye çarpmamak için bisikletin frenlerine asıldım," deyip ellerim havaya kaldırdım. Mahcup bir sesle devam ettim. "Sonrası bu."

"Geçmiş olsun kızım," dediğinde Sancak abi araya girdi. "Abi antiseptik krem falan verir misin?"

Levent abi raflara yöneldiğinde içeriye yeni müşteriler girdi. Yarı Almanca, yarı Türkçe konuşan kalabalık bir gruptu. Levent abi kremi, pamuğu ve oksijenli suyu masanın üstüne koyarken bana döndü. "Sen bekle, müşteriler gidince ben yaparım."

Başımı iki yana doğru salladım. "Ben hallederim. Borcum ne kadardı?"

Ben daha cüzdanımı çıkaramadan Sancak abi ücreti ödemişti bile. "Gerek yoktu," diye araya girdiğimde beni duymazdan gelip Levent abiye, "Kolay gelsin," dedi. Ardından bana dönüp kapıya doğru yürümeye başladı. "Gidelim."

Onu takip ederken birlikte kalabalıklaşan eczaneden çıktık. "Ben hallederdim."

Başını bana çevirip omuz silkti. "Kazada benim de payım var."

Aslında duyduğumu sandığım sesin payı vardı. Konuyu uzatmamak adına sessiz kaldığımda Sancak abi çenesiyle yolu gösterdi. "Karşıya geçelim."

Caddenin bu tarafında dükkânlar olduğu için kalabalıktı. Birlikte yolun diğer tarafına geçtiğimizde yan yana yürüyorduk. Açıkçası bu çekinmeme

neden oluyordu. Kaçamak gözlerle etrafa baktığımda bedenim yay gibi gergindi. Acaba biri bizi yan yana görüp de yanlış anlar mıydı? Annemin tepkilerini düşünce gerginliğim had safhaya ulaştı. Burada herkes, herkesi tanıdığı için küçük bir olay anında büyüyüp milletin kulağına gidebiliyordu.

“Kremi ben evde sürerim.”

Sancak abi banka oturup gözlerini bana dikti. Huzursuzca kıpırdanmaya başladım. Birine dik dik bakmak pek de hoş bir şey değildi.

Yavaşça, “Otur hadi,” dediğinde tekrar etrafa baktım. Pek bize bakan yoktu ama yine de rahat değildim.

“Hadi, Gülce,” diye belirttiğinde bankın ucuna oturdum. Avucunu bana doğru uzattığında gözleri hâlâ yüzümdeydi. “Elini uzat.” Kaşlarım çatıldığında başını yana doğru eğdi. “Tüm gün burada mı oturacağız?”

Alaycı sesi üzerine dudaklarımı büktüm. Onun için söylemesi kolaydı tabii, bizi burada yan yana gören olursa yanardım. Onun başında zebella gibi bekleyen bir anne yoktu. Asık suratla yaralı avucumu uzattığımda elimi tutup dizinin üstüne koydu. Bu kadar yakın olunca kalp atışlarım garip bir şekilde hızlanmaya başladı. Sanki kalbimden mideme doğru sürekli kıpırdanan bir şeyler vardı içimde. Bu şeyler her neyse doğru düzgün nefes almamı engelliyordu. Daha önce bana yabancı sayılacak birine bu kadar yakın olmadığım için heyecanlanmış olmalıydım. Evet, nedeni kesinlikle bu olmalıydı, yoksa başka bir açıklaması olamazdı.

Rahatlamak adına ufak bir nefes alırken parfüm kokusunu soludum. Ne olduğunu bilmiyordum ama çok hoş bir kokuydu. Yine de yakınlığını hatırlattığı için gerilmeme neden oluyordu. Sancak abi her şeyden habersiz poşetten çıkardığı oksijenli suyu pamuğun üstüne döktü.

Adam daha dün askerden gelmişti, şimdiyse karşımda oturmuş bana pansuman yapıyordu. Hâlâ olanlara pek inanamıyordum. Sanki kitaplardan fırlamış bir sahneyi yaşıyor gibiydim. Bu düşünceye gülmemek için kendimi zor tuttum. Sanırım annem haklıydı, kitap okuya okuya aklım bulanmıştı.

“Hazır mısın?”

Sesini duyunca aklımı dolduran düşünceleri bir kenara bıraktım. Başımla onayladığımda nefesimi tuttum. Sancak abi pamuğu yavaşça elime sürttüğünde hafifçe irkilsem de pek tepki vermedim. Acı eşiğim yüksek olduğu için kıpırdamadan durup işinin bitmesini bekledim.

Pamuk bankın üstüne bıraktığında tedbirli bir şekilde yüzüme baktı. Sanırım daha çok tepki vermemi bekliyordu. Sessizce kremi çıkarıp sürdükten sonra yüzünü buruşturdu. "Gazlı bez almayı unuttuk."

"Gerek yok, evde vardı."

Diğer elimi uzattığımda aynı işlemi bu elime de yaptı. Sağ elime göre sol elim daha iyi durumdaydı. Sargı bile gerekmiyordu onun için. Yine de Sancak abi acele etmeden aynı hassasiyetle ilgileniyordu. Bu kadar yakın ve ilgili olması karşısında ne düşüneceğimi şaşırmış vaziyetteydim.

Tek bildiğim, bir an önce bu yakınlığı bozup eve gitmekti. "Bitti mi?"

Endişeli sesimi duyunca başını kaldırdı. Bir an kendime engel olamadan bana yakın oturan adamı incelemeye başladım. Gözleri güneşte birkaç ton daha açık ve parlak görünüyordu. Kısacık kestirdiği koyu kahverengi saçları ise ona daha sert bir hava katıyordu. Dün tıraşlı olan yüzünde bugün sakallar belirginleşmeye başlamış, çıkuk çene kemiklerini kaplamıştı.

Alt dudağı, üst dudağına göre daha dolgun ve uçuk pembeydi. Burnu düz ve sivriydi, yüzüne yakışıyordu. Gözleri hafifçe kısıldığında dikkatle onu izlediğimi fark ettim. Bakışlarımı hızla kaçırırken yüzüm ısınmaya başladı. Daha az önce gözlerini bana diktiği için onu suçlayan ben değilmişim gibi davranıyordum. Boğazımı temizlerken elimi çektim.

"Ben artık gideyim," deyip ayağa kalktığımda bacağıma saplanan ağıri nedeniyle yüzümü buruşturdum.

"Dizkapağına da bakayım."

"Gerek yok, yeterince yardım ettin zaten."

O da benimle beraber ayaklanınca neredeyse omzuna geldiğimi gördüm. Uzun boylu erkeklere karşı olan zaafımı hatırlamamın vakti değildi. Geriye doğru bir adım attığımda saçma bir şekilde elim ayağıma dolaşmıştı.

Sancak abi gergince ensesini ovdu. "Bisikletin ne olacak?" Bu ayrıntıyı hiç düşünmemiştim işte. "Yardım etmemi ister misin?"

Daha fazla onunla vakit geçirmek istemiyordum. Hızlıca, "Abimi arayacağım, o alır," dedim.

Tam arkamı döneceğim sırada yüzümü buruşturup durdum. Başımı ona doğru çevirip gülümsemeye çalıştım. "Teşekkür etmeyi unuttum."

Bakışları yüzümde asılı kaldığında gergince gözümün önüne düşen saçımı düzelttim.

Başını yavaşça iki yana doğru salladı. "Önemli değil."

Ben de başımla onu onaylarken sırtımı döndüm. Yanından koşarak uzaklaşmamak için kendimi zor tutuyordum. İki adım atmıştım ki tok sesiyle, "Gülce?" diye seslendi.

Adımlarım anında durduğunda kalp atışlarım o kadar hızlıydı ki duyacağımdan korktum. Kuruyan boğazımı ıslatmak için yutkunduktan sonra tekrar ona doğru döndüm. Sıcacık bakan gözleriyle karşılaşınca afalladım.

"Daha dikkatli ol, tamam mı?"

Başımla onayladığımın hayal meyal farkındaydım. Önüme döndüğümde parmak uçlarımda elinin sıcaklığını hissediyordum. Sesi kulağımda çınlarken ondan uzaklaştım.

Bir an kendimi lisedeki halim gibi hissettim. O kelebekler en son o zamanlar kalbimde kanat çırpıyordu. Tekrar aynı adama karşı, özellikle de abi dediğim biri için hareketlenemezlerdi...

Hepsini boğup öldürmek istemem beni canı yapar mıydı? Yüzümü buruşturdum. Kesinlikle yapardı. Yol boyu dikkatsizliğim yüzünden söylenecek eve gittim. Neyse ki annem pastaneye gitmişti de ev boştu. Elimi sargı beziyle sardıktan sonra dizime evdeki yara kreminden sürdüm. Alt tarafı kitap almaya gitmiştim ama eve ağır yaralı dönmüştüm. "Of ya, kitapları unuttum."

O yolu tekrar mı gidecektim şimdi? Yüzüm asıldı, bisikletim için abime haber vermeyi de unutmuştum. Ne saçma bir gündü bu böyle? Kapıya gittiğimde şaşkınlıkla bakakaldım. Bisikletim hemen kapıda duruyordu; üstelik sepetine yeni eklenmiş akasyalar, eczaneden aldıklarını ve kitaplarımla birlikte. Şaşkınca ona doğru yürürken etrafa bakındım. Sancak abinin getirdiğini biliyordum. Kitapları alırken diğer elimle de akasyaları aldım. Yere düştüğümde kopardığım akasya da sepetten düşmüştü ama anlaşılan benim için oraya yenisini koymuştu. Dudaklarımda oluşan küçük gülümsemeyle evin içine girdim. Kitapları odamdaki masanın üstüne bırakırken akasyalarla ne yapacağımı bilmiyordum. Yatağımın yanındaki küçük, beyaz komodinin üstüne koydum ve yatağa uzandım.

Bugün olanları düşünürken gözlerim elime kaydı. Sancak abi her zaman düşünceli ve nazik biri olmuştu. Bu yönünü hâlâ koruyor olması güzeldi. Demek zaman bazı şeyleri yerli yerinde bırakıyordu. Benimle ilgilenişi aklıma gelince dudaklarımda oluşan gülümsemeye engel olamadım. Belki de abim onunla barışmakla iyi yapmıştı.

Kapının sesini duyduğumda şaşkınca doğruldum. Elimi yatağa bastırırken acıyla, "Ay!" diye bağırdım. Uyuyakaldığım için aklım biraz bulanıktı ama bu acı beni ayıltmıştı. Gözlerim elime kaydığına birkaç saat önce olanları anımsadım. Sancak abiye çarpmamak için yere düşmüştüm. Kapı tekrar çaldığında yatakta oturmayı bırakıp, gözlerimi ovalayarak odadan çıktım.

Çok güzel bir uykuydu fakat kapıdaki yüzünden yarım kalmıştı. So-murtarak açtığımda karşımda dikilen Başak, "Neredesin kızım sen?" diye çemkirdi. Akşam çöktüğü için dışarısı karanlıktı.

"Uyuyordum."

Sırtını kapıya yasladı. "Hava çok güzel, gezelim mi biraz? Dondurma falan yeriz."

Bileğimdeki saate baktım. Akşamın yedisini geçiyordu.

"Olur, anneme haber vereyim." Anneme mesaj attıktan sonra anahtar-ları alıp evden çıktım.

"Eline ne oldu senin? Aa, dizin de kanamış."

"Bisikletten düştüm," dedikten sonra hızlıca Başak'a olanları anlattım.

"Oha, tam filmlerdeki gibi," diye ciyakladı resmen.

"Biraz daha bağır Başak ya, az oldu bu."

Beni duymazdan gelerek kolumu dürttü. "Doğru söyle, yeni bir aşk mı başlıyor?"

Gözlerimi kocaman açtım. "Oha Başak ama ya! Adam, abim yaşında ne aşkı? Delirdin sen iyice."

"Abi deme lazım olur diye bir şey duymadın mı hiç?" Yok, bu kız Fatih abiden sonra iyice delirmişti. "Lisede de bir ara hoşlanıyordun. Yarım kalan aşk tekrar alevlenir mi dersin?" diye kaşlarını kaldırdı.

Yüzümü buruşturdum. "İrem Dericci ablamız ne demiş, Başak? *Bazı aşk-lar yarım kalmalı.*" Sonra dirseğimle koluna vurdum. "Ayrıca aşk değildi o, ergenlik hevesiydi."

Başak omuz silkti. "Çok biliyorsun sen, hiç de yarım kalmamalı."

Onu duymazdan geldim. Aşk kitapları okumaktan beyni yanmıştı iyice. "Hadi gel şurada oturalım."

Dondurmacının önündeki küçük sandalyeye oturduğumda Başak iki-miz için dondurma alıp geldi. Ben karamel ve çilekli severdim, o ise limon-lu ve vişneli.

"Ne haber kızlar?"

Dondurmamla ilgilendiğin için Fatih abinin sesini aniden duyunca irkildim. Başak heyecanla başını kaldırdı.

“Aa, Fatih,” dediğinde gözlerini kırıştırdı. “Abi,” diye ekledi ardından. “Selam.”

Adamı görünce devreleri yanıyordu. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdığımda arkasından dondurmacıya gelen Sancak abiyi ve yeğeni Simge’yi gördüm.

Simge, Sancak abinin ablası Elif’in büyük kızıydı ve on üç, on dört yaşlarında falandı. Beni görünce el salladı. Gülümseyerek karşılık verdiğimde gözlerim yanındaki adama kaydı. Sancak abi bana bakıyordu. Dikkatli bakışları karşısında gülümsemem solarken yanıma gelmişlerdi.

“Ben de sizinle oturabilir miyim?” Simge buğday tenli, kumral saçlı bir kızdı. Uzun boylu olduğu için yaşından büyük gösteriyordu.

“Tabii ki oturabilirsin.”

“Hani bizimkilere dondurma alacaktık, Simge Hanım?”

Simge çenesini eline yasladı. “Sen alsan da ben beklesem dayıcığım?” diye sorduğunda Sancak abi uzanıp saçlarını karıştırdı. “Cadı seni.”

Geri çekildiğinde, “Saçımı bozuyorsun ama dayı,” diye söylendi Simge.

“Fatih, dondurmayı paket yaptırırsana.”

Fatih başını telefondan kaldırıp dondurmacıya gittiğinde Başak arkasından hülyalı hülyalı bakıyordu.

“Aa eline ne oldu, Gülce?”

Simge’nin sözleri üzerine ona döndüm. “Küçük bir bisiklet kazası.”

Sancak abi herhangi bir yorum yapmayınca yan gözlerle ona baktım. Sessizce elime bakıyordu. Kaza anından bahsetmediği için rahatlatarak dondurmamdan bir kaşık aldım.

“Dayı bana da karamelli dondurma alır mısın? Gülce ablanınkinden istiyorum ama çilek olmasın.”

“İkisini birlikte dene çok güzel,” dediğimde yüzünü buruşturmasına güldüm.

“Yok ya ben almayayım.”

Sancak abi gülümseyerek dondurmacıya girdiğinde Başak, Simge’ye döndü. “Fatih size mi geliyor?”

“Bilmem, biz dondurma almaya çıkınca o da dahil oldu.” Başak bacağına sallıyordu. Simge, “Niye sordun ki?” diye devam etti sözlerine.

Başak, "Hiç merak ettim," dediğinde Fatih ile Sancak abi yanımıza geldiler ve arkadaşım tekrar iptal oldu.

Yeğenine, "Dondurmanı yedikten sonra kalkarız, Simge," diyen Sancak abi az ilerimizde Fatih abiyle beraber duruyordu. Sakin olmaya çalışarak dondurmamla ilgilendim. Neden bu kadar gergin olduğumu bile bilmiyordum. Dondurmamı yemeye devam ettim.

İzleniyormuşum gibi hissedince kafamı yana doğru çevirdim ama kimse bakmıyordu. Kaşlarımı çatarak önüme döndüm. Telefonum çaldığında dondurmam bitmek üzereydi.

"Efendim anne?"

"Yemek birazdan hazır olur, eve gel."

Telefonu kapattığımda, "Annem çağırıyor," dedim. Başak ile Simge de dondurmalarını bitirmişlerdi. Fatih ve Sancak abi yanımıza geldiklerinde yavaştan ayaklandık. Hızlı hareket ettiğim için yaralı dizimi masaya çarptım. Gözlerim anında sulandığında acıyla inledim. Daha acının şokunu atlatamadan belimde hissettiğim sıcak dokunuşla beraber irkildim. Fazlasıyla yakınımından gelen ses, "İyi misin?" diye sordu. Boğuk sesi telaşlıydı.

O an şaşkınlıktan acımı bile unuttum çünkü elin ve sesin sahibi, bana az önce birkaç adım uzakta duran Sancak abiydi. Sertçe yutkundüğümde başımla onayladım. "İ-iyiyim." *Değilim. Değilim. Değilim.*

Bana doğru eğildi. "Emin misin?"

Doğrulup geri çekildim. "Sadece bacağımı vurdum."

"Ay rengin attı Gülce, çok mu acıyor?"

Başak'a döndüğümde gözlerimi kırptırdım. "Yok iyiyim." Eli belimde durduğu sürece yalan söylemeye devam edecektim. Kalbim ağzımda atarken nasıl iyi olabilirdim ki?

Sancak abi nihayet elini çektiğinde rahat bir nefes alabildim. Pek temas seven bir insan değildim. Bu yüzden bu kadar gerilmiş olmalıydım.

"Neyse... Gidelim mi, Başak?"

Başak'ın yanına gittiğimde koluna girdim. Hızlıca Simge'ye el sallayıp, "Görüşürüz," dedikten sonra oradan ayrıldım. Sırtımda hissettiğim gözle rin sahibinin kim olduğunu bilsem de emin olmak için dönüp bakmadım. Geçmişteki çocuksu hislerimi harekete geçiren herhangi bir şeye ihtiyacım yoktu çünkü.

3. BÖLÜM

Kalp Atışları

Annem her zaman en zayıf yanımızın duygularımız olduğunu söylerdi. *Duygularını yoğun yaşayan biri hayata karşı her zaman zayıftır.* Bu yüzden her şeye karşı hep dik durmuş, bana da bunu öğretmeye çalışmıştı.

Genelde iyi bir öğrenci olsam da bu konuda sınıfta kaldığımı hissediyordum. Sanırım annem kabul etmese de duygusallık konusunda babama benziyordum. Dünden sonra özellikle bu konuyu daha çok düşünür olmuşum. Çünkü dün belki de ilk defa içimde sürekli bastırdığım duygularımın tamamının tavan yaptığını hissetmiştim.

Korku, heyecan, merak... Bunların hepsi, tehlikenin alt zeminini hazırlayan önlemleri taşlardı ve itiraf etmekten çekinsem de Sancak abinin karşısında hepsini birer birer hissetmiştim. Nedenini düşünmek istemiyordum çünkü alacağım cevaptan korkuyordum. Tarifi olmayan bir korkuydu bu...

“Yarın plaja gidelim.”

Başımı boş boş baktığım telefonumun ekranından kaldırıp Başak’a çevirdim. “Nereden çıktı birdenbire?”

Omuz silkerken yanıma gelip kolunu omzuma attı. “Yarın cumartesi ve bil bakalım kimler cumartesi günü plaja gidiyor?”

Kaşlarım çatılırken düşünmeye başladım. Yüzündeki heyecan dolu ifadeden yola çıkarak, "Fatih ve Mert abi mi?" diye sordum.

Başıyla onayladığında otuz iki dişini göstererek gülümsedi. "Tam isabet."

Başımı bezgince iki yana doğru sallarken uzanıp elimde tuttuğum telefonu aldı. *Instagram* uygulamasının hikâye kısmını açtıktan sonra fotoğraf çekmeye başladı. "Güzel poz versene, Gülce. Hikâye atacağım. Fatihciğim ile dün takipleşmeye başladık da."

Geri çekilmeye çalıştım. "Kendin çek at ya, bana ne? Bulaştırma beni."

"Senden paylaşıp kendimi etiketleyeceğim. Gıcıklık yapma da dur yerinde."

"Ya ben sevmiyorum fotoğraf çekinmeyi," diyerek huysuzlandığımda ters ters yüzüme baktı.

"Ay, bu da iyice annesine çekti," diye çemkirdiğinde yüzümü buruşturdum.

İtiraz edip, "Ne alakası var?" dedim. "Sadece fotoğraf çekinmeyi sevmiyorum."

Çikolata kahvesi iri gözlerini kırıştırdı. "Ama en yakın dostun için çektirirsin, değil mi? Yarından önce kendimi Fatih'e hatırlatmam lazım. Lütfen."

Bir aşk, insanı bu kadar değiştiremezdi. Eski Başak'tan geriye eser kalmamıştı. Yüzümü buruştururken, "Tamam ya," diye mızızlandım. Gülümserken tekrar sarılıp art arda fotoğraflar çekmeye başladı. Nihayet bir tanesini beğendiğinde rahat bir nefes aldım.

"Bunun üstüne ne yazsam acaba? *Bir tanecik kankam Başak ile* nasıl?" Yüzümde beliren dehşet doluyu ifadeyi görünce kahkaha atmaya başladı. "Şaka yaptım be."

Telefonumu elinden çekip aldım. "Ver şunu ya." Kalp emojisi koyup onu da etiketledikten sonra paylaştım.

"Kuru kuru bir kalp mi?"

Asılmış suratına bakarken, "Beğenemedin mi?" diye sordum.

Omuz silkti. "Bu kadar kitap okuyan birine göre nerede özgünlük ve yaratıcılık?" deyip burun kıvrıdı.

Alayla gülerken uzanıp burnunu sıktım. "Taze bitti aşkım."

Gözleri saate kaydığında, "Ben kalkayım, babam gelir birazdan," dediğinde doğruldu.

Başak'ın babası annemi pek aratmıyordu. Bu yüzden ısrar etmek yerine ben de ayaklandım. "Elin nasıl oldu?"

Sargılı sağ elimi havaya kaldırdım. "Düne göre daha iyi."

Başak'ın dudakları sinsice kıvrıldı. "Koskoca Bozcaada'da sen git Sancak Erkuran'a çarp. Olacak iş mi?"

Sesindeki imayı anlayacak kadar iyi tanıyordum onu. Gözlerim kısılrken parmağımı havaya kaldırdım. "Sakın Başak, bak bu alay edilecek bir mevzu değil."

"Bence tam da öyle bir mevzu." Kıkırdarken omuz silkti. "Ayrıca dün neydi o öyle?"

Yanaklarım kızarıırken, "Sus artık ya," dedim ama beni dinlemedi.

"Adam sırf bacağına çarptın diye uçarak yanına geldi, şaka mı?"

Dün yaşananları hâlâ sindiremediğim için konuşmak da istemiyordum. Omuz silktiğimde Başak devam etti. "Bir de nasıl korktu, gördün mü?"

"Ya Başak yeter ama dünden beri."

Uzanıp koluma vurdu. "Sürekli sana baktığı da gözümünden kaçmadı. Fatih'i keserken fark ettim."

Gözlerim kocaman açıldı. "Gerçekten mi?"

Başıyla onayladığında sırtıyordu. "Vallahi de billahi de."

Yutkunurken başımı iki yana doğru salladım. Bakışlarını hissetmiş olmama rağmen, "Sana öyle gelmiştir," diyerek geçiştirdim.

"Hiç de gelmedi ama sen bilirsin kanka."

Sessiz kaldım çünkü ne diyeceğimi bilmiyordum. İki gündür aklımın almayacağı gariplikte şeyler yaşıyordu.

"Gülce kız," deyip koluma girdi.

"Ne var?" diye söylendiğimde kulağıma doğru yanaştı. "Ben Fatih'i, sen de kankası Sancak'ı alsan ne güzel olur be. Elti elti takılırız."

Gözlerim irileşirken ona döndüm. "Sus ya biri duyacak. O ne biçim laf hem? İkisi de bizden büyük."

"Ya sizin evdeyiz, kim duyacak sanki? Ayrıca yaş dediğin saçma rakamlardan ibaret."

Kapıya bakmadan duramıyordum. "Abim ve annem duyabilir zeki arkadaşım," dediğimde yan gözlerle yüzüme baktı.

"Pastanede değil mi onlar?" Abim, annemle beraber babamdan kalan pastanede çalışıyordu. Ara ara ben de gidiyordum.

"Olsun. Ne zaman gelecekleri belli olmaz."

Başak yatağımın üstünden telefonunu alırken, “Abartıyorsun,” dedi. “Annen yüzünden evhamlı biri olup çıktın. Sal biraz.”

Onu duymazdan geldiğimde sağlam elimde tuttuğum telefon çalmaya başladı. Annem beni gün içinde kolay kolay aramazdı. Telefonu cevapladığımda, “Gülce evde misin?” diye sordu.

“Evdeyim anne,” dediğimde Başak ile odamdan çıktık.

“Merkeze gideceğim birkaç malzeme almak için. İki saatliğine abine yardıma gelebilir misin?”

Evde canım sıkıldığı için hevesle onayladım. “Olur gelirim.” Telefonu kapattıktan sonra Başak’a döndüm. “Beraber çıkalım.”

“Hayret, hangi dağda kurt öldü de annen seni çağırıyor?”

Sözleri üzerine güldüm. “Arada güçlü kadınların bile yardıma ihtiyacı olur.”

Evden çıktığımızda Başak ile pastaneye doğru yürümeye başladık. “Ay, Fatihler genelde bu saatte dışarıda olurlardı.” Gözleri etrafta dönüp duruyordu.

“Baban gelecek, eve git hadi.”

Sıkıntıyla oflarken kolundaki saate baktı. “Saat daha beş ya. Memur kızı olmak ne zor iş.”

Ardından birbirimize sarılıp vedalaştık. Başak eve giderken ben de kulaklıklarımı taktım ve yürümeye başladım. Pastane birkaç dakikalık uzaklıktaydı. Bisikletimle daha hızlı giderdim ama dünkü olaydan sonra bir süre binmeyi düşünmüyordum.

Bakışlarım sargılı elime kaydığında iç çektim. Neyse ki annem dün fazla yoğun olduğu için elimi görmemişti.

Avucumu kapatmaya çalıştığımda canım acıdı. Elimini kötü yaralamış olsam da Sancak abinin aldığı krem sayesinde o kadar çok acıımıyordu neyse ki. Dün elimle ilgilendiği anlar aklıma gelince kaşlarım çatıldı. Onun nasıl biri olduğunu hiçbir zaman çözemiyordum. Lisedeyken herkesin ona saygı duymasına ve ciddi duruşuna hayrandım. Fakat o kavgadan sonra gözümdeki duruşu tamamen değişmişti.

Şimdiyse gelip bana yardım etmiş, uzun uzun ilgilenmişti ve bir de dondurmacıda yaşananlar vardı. Anında yanıma gelmesi, canım acıdı diye telaşlanması... Sancak abi hakkında gerçekten ne düşüneceğimi bilmiyordum. Derin bir nefes alırken pastanemize gelmiştim. Kapıdan girince etrafa baktım. Müşterilerin oturması için dört masa vardı içeride. Yazın da

kapının önüne iki, üç tane küçük masa ve sandalyeler koyuyorduk. Beyaza boyanan demir masalar tatlı bir hava katıyordu. Müşteri olarak sadece iki kızın karşılıklı limonata içtiğini gördüm. Mutfağa ilerlediğimde annem ortalıkta görünmüyordu. Muhtemelen bana haber verdikten sonra gitmişti. Abim ise tezgâha yaslanmış, telefonuyla uğraşıyordu. Başını kaldırıncı göz göze geldik. Yüzü rahatlamayla gevşerken, “Sonunda geldin,” dedi.

Yanına doğru ilerlediğimde, “Annem arayınca hemen geldim,” dedim.

Abim telefonunu cebine koyduğunda, “Senden bir şey isteyebilir miyim?” diye sordu.

Benden genelde pek bir şey istemediği için şaşırdım. Başımla onayladığımda utangaç bir şekilde gülümsedi.

“Nisan ile buluşmam lazım, beni bir saat idare eder misin? Annem gelmeden dönerim.”

Yüzümde hınzır bir gülümseme ulaşırken kaşlarım havalandı. “Oo,” dediğimde gülse de utandığını görebiliyordum.

“Cıvıtma.”

Omzunu dürttüğümde göz kırptım. “Git hadi, git. Ben bakarım buraya aşk kuşu.”

Sahte bir ciddiyetle yüzüme baktı. “O ne biçim laf kızım, abimim ben senin.”

Uzanıp yanaklarını sıktım. “Kızdın mı sen?”

Geri çekilip elleriyle saçlarımı dağıttı. Bunu yapmasını sevmediğim için kaçmaya çalıştım ama izin vermedi.

“Kaçma bücür.”

“Ya abi durmazsan eve giderim.”

Anında ellerini havaya kaldırdı. “Tamam tamam, hadi kaçtım ben.”

Abim uzanıp alnımı öptükten sonra pastaneden çıktı. Nisan bizim evin üst sokağında oturan, çok tatlı bir kızdı. Abim uzun yıllar boyunca kıza yanık olsa da utangaç bir yapısı olduğu için bir türlü ona açılmamıştı. En sonunda Nisan duruma el atarak abime karşı hislerinin olduğunu belli etmişti ve nihayet konuşmaya başlamışlardı. Daha çok yeni olsa da çok tatlıydılar. Annem sadece bana değil, abim konusunda da katı olduğu için Nisan olayını gizli tutuyorduk. Annem, abimin ya da benim buradan herhangi biriyle birlikte olmamızı istemiyordu.

“Bakar mısınız?” Müşterinin sesini duyunca düşünmeyi bırakıp onların yanına gittim.

Esmer kız hafif bir gülümsemeyle, "Bir dilim çikolatalı pasta alabilir miyim?" dediğinde başımla onayladım.

"Tabii."

Kızları daha önce buralarda görmemiştim. Muhtemelen gezmek için adaya gelmişlerdi. Elim yaralı olduğu için siparişi yavaşça hazırlayıp ikram ettikten sonra telefonumu çıkarıp *Instagram'da* gezinmeye başladım. Hül-ya yine süslenip püslenip hikâye ve gönderi atmıştı. Allah var güzel kızdı. Beğenen kişilerde Fatih'i görünce merakla tıklayıp baktım. Başak bunu görünce kafayı yiyecekti. Fatih abinin hesabına girince tanıyor olabileceğim kişiler karşıma çıktı. İlk kısımda Sancak Erkuran vardı. Altdudağı'mı ısıtırken profilini merak ederken buldum kendimi. Girip bakmamalıydım ama kendime engel olamadan üstüne tıkladım. Profil resmi güldüğü sırada birinin onu yandan çektiği, siyah beyaz bir fotoğraftı. Hesabı gizli olduğu için paylaştığı üç gönderiyi göremiyordum. Ortak takipçilerde Başak ve Hülya da vardı.

Takip ettiği kişi sayısı yüz elli, takipçisi ise iki yüzdü. Bir an takip etmeyi düşünsem de anında vazgeçtim. Saçmalıyordum. Yıllardır doğru düzgün konuşmadığım, okulum yüzünden ancak yazdan yaza gördüğüm biriyle neden takipleşecektim ki?

Telefonumun ekran kilidini kapatıp şortumun cebine yerleştirdim. Başımı iki yana doğru sallarken arkamı döndüm ve kapıdan içeri giren Sancak abiyle göz göze geldim. Bir an hayal gördüğümü sandım. Az önce fotoğrafına bakarken birden karşımda dikilmesi gerçekdışı gelmişti. İyi insan sözünün üstüne gelir durumu mu oluyordu bu? Gözlerimi kırptırdığımda Mert ve Fatih abi de içeri girdiler.

Fatih abi, "Selam," dediğinde boğazımı temizleyip doğruldum.

"Hoş geldiniz."

"Hoş bulduk. Annenin meşhur limonatasından içmeye geldik. Bu sıcakta iyi gider."

Fatih abinin sözleri üzerine gülümsedim. Annem çok güzel limonata yaptığı için buradakiler sürekli uğrardı.

"İyi yapmışsınız," dediğimde boş olan masaya geçtiler. Diğer masada oturan kızlar anında onlara dönüp incelemeye başladıklarında, yüzlerinde oluşan beğeni ifadesi üzerine çaktırmadan güldüm. Gerçekten üçü de yakışıklı adamlardı. Fatih abi sarı saçları ve mavi gözleriyle anında göze çarpıyordu. Tüm genlerini göçmen olan babasından almıştı. Mert abi ise kara kaşlı, kara gözlü, esmer biriydi. Fatih abinin tatlılığı onda yoktu, daha

karizmatik bir duruşu vardı. Sessiz sakın birisiydi, pek konuştuğumuz söylenemezdi. Sancak abi ise kendisi gibiydi işte. Sert duruşlu ve sessizdi. İçlerinde en çok Fatih abi konuşur, diğer ikisi de ona ayak uydururdu.

Limonataları hazırlayıp onlara götürmeden önce Başak'a hızlı bir mesaj attım.

Gülce: Seninki limonata içmeye geldi.

Cevabı beklemeden limonataları götürdüğümde Sancak abinin gözleri üzerimdeydi. Dikkatli bakışları gerilmeme neden olsa da belli etmemeye çalışarak gülümsedim ve bardakları dikkatle masanın üstüne koydum. "Başka bir isteğiniz var mı?"

Mert ve Fatih abi olmadığını söylediklerinde yanlarından ayrıldım. Diğer kızlar onlara bakıp gülüşüklerinde başımı iki yana doğru salladım.

Kasaya geçince telefonumdan art arda bildirim sesleri yükseldi. Ekran kilidini açınca hepsinin Başak'tan geldiğini gördüm.

Başak: Ne?

**Başak: Benim sarı kuşum
limonata içmeye mi gelmiş?**

Gülce: Evet. :)

Gülce: Şu an karşımdalar.

Başak: Şaka mı?

Başak: Ben de gelmek istiyorum.

Gülce: Gel.

**Başak: Yemekteyiz gelemem.
Bu kalbimi çok kırar...**

**Başak: Gülce be, bir fotoğraf atsana.
Sevindir şu garibanı.**

Gülce: Asla olmaz. Sakın ısrar etme.

Başak: Ya lütfen, lütfen, lütfen.

Başak: Lütfen, lütfen, lütfen.

Ekranıma art arda lütfen mesajları yağınca yüzümü buruşturdum. Fotoğraf atmadan durmazdı ki. Çaktırmadan çekip attıktan sonra ekran kili-dini kapattım. Tanıdığım Başak tek fotoğrafla yetinmezdi. Arkamı dönüp rahat bir nefes aldığımda saate baktım. Abim umarım annem gelmeden dönerdi.

“Trileçe var mı?”

Aniden Sancak abinin sesini duyunca irkildim. Ona doğru döndüğümde raflarda dizili olan tatlılara baktığını gördüm. Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıp, “Var,” dediğimde başını bana doğru çevirdi ve göz göze geldik.

“Elin nasıl oldu?”

Bakışlarımı elime çevirdim. “Daha iyi.”

Kaşları hafifçe çatıldığında elini çenesine yerleştirip ovdu. “Çalışınca zorlanıyor mu?”

Başımı iki yana doğru salladım. “Zor bir şey yapmıyorum ki.”

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, “Abin nerede?” diye sordu.

“İşleri vardı,” deyip geçiştirdikten sonra neden geldiğini hatırladım. “Trileçe istemiştin, değil mi?” Başıyla onayladığında gülümsedim. “Hemen hazırlıyorum.”

“Sancak buna baksana abi çok iyi.”

Fatih abi efindeki telefona bakarak konuşurken Sancak yanına ilerledi. Elime dikkat ederek tatlıyı hazırladığımda kızlar da hesabı istediler. Hızlıca tatlıyı servis ettikten sonra kızların yanına gidip hesabı uzattım. Biri cüzdanından parayı çıkarırken, diğeri kâğıda bir şeyler yazdı. Ücreti aldığım sırada kızlardan biri kolumu tuttu. Elindeki kâğıdı bana uzatıp kısık sesle, “Bunu yan masadakilere verir misin?” dedi. Böyle bir durumla pek karşılaşmadığım için başta afalladım. “Lütfen,” diye ısrar etti.

“Ta-tabii,” dediğimde kız gülümsedi. Başak bunu duyarsa kesin kafayı yerdi.

“Hadi ver.”

Kız üsteleyince, “Şimdi mi?” diye sordum. Verirsem Başak beni keserdi. Kız, başıyla onayladığında yanağımın iç kısmını ısırdım. İstemeye istemeye masalarına yaklaştığımda kızlar ağır hareketlerle kalktılar.

“Ne oldu, Gülce?”

Mert abinin sesini duyunca gülümsemeye çalıştım. “Hiç, bir isteğiniz var mı?”

Telefona bakan Fatih ve Sancak abi başını bana çevirip, “Yok,” dediklerinde ben hâlâ gitmeyince garip garip bakmaya başladılar. Kızlar da hâlâ çıkmamış, *Instagram* hesaplarının yazılı olduğu kâğıdı vermemi bekliyorlardı. Yanaklarım kızarıırken kâğıdı pat diye masanın üstüne koydum. Bir çırpıda, “Bunu yan masadaki kızlar verdi,” deyip yüzlerine bakmadan yanlarından ayrıldım. Sanki kendi *Instagram* hesabımı vermişim gibi utanıyordum.

Yüzümü buruştururken bir yandan da düştüğüm komik durum karşısında gülmek istedim. Sonra Başak aklıma gelince bu isteğim anında yok oldu. Beni kesecekti.

Kızlar nihayet çıkınca çaktırmadan Fatih abilerin masaya baktım. Pastane küçük olduğu için istemesem de dediklerini duyuyordum. “Mert esmeri sen al ya da askerden gelen Sancak, o alsın. Diğeri de bende.”

Yüzümü buruşturmadan duramadım. Kızları daha tanımıyorlardı bile. Fatih abinin bu yüzünü ilk defa görüyordum. Sancak abi ses çıkarmayınca koluyla onu dürttü. “Sende durumlar daha vahimdir. İstersen ikisini de vereyim.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. *Yok artık!* Sancak abi gözleri devirdiğinde, “Boş yapma lan gevşek,” dedi sadece.

Fatih kahkaha attı. “Lan ne var? Senin iyiliğini düşünüyoruz burada.” Mert abi ters ters Fatih’e baksa da susmadı. “Aylar sonra iyi gelir.”

Muhabbetleri gerçekten iğrençti. Yüzümü buruştururken onları izlemeyi kestim. Böyle durumlarda erkeklerle samimi olmamı istemeyen anneme hak veriyordum. Düşünce yapıları çok değişikti.

Sancak abi, “Yeter, Fatih,” dediğinde sesi sert çıkmıştı. “At lan şu kâğıdı da.” Kaşlarım havalandı. Böyle bir cevap beklemiyordum işte.

“Niye atacağım ya, Mert ile kullanırsınız. Değil mi?”

Başak senin aklını seveyim ben? Âşık olduğu adama bak, iğrenç!

Mert anında araya girdi. “Tanımadığım kızlarla işim ne amına koyayım? Bulaştırma beni, git ne bok yersen ye.”

Fatih sıkıntıyla ofladı. “Neyse, Cem’le takılırız biz.”

Cem’in adını duyunca yüzümü buruşturdum. Cem, mahallenin en ser-seri genciydi ve yürüyen her kıza yazıyordu. Bir ara kafayı bana bile takmıştı. Sonrasında abim araya girince uzaklaşmıştı.

Mert abi, “Neyse ne,” diyerek konu değiştirtince rahat bir nefes aldım. Başak’a bu durumu ve özellikle ayılıp bayıldığı Fatih abinin tepkilerini anlatacaktım. Belki o zaman biraz akullanırdı.

"Of, peder bey arıyor. Gitmem lazım."

Fatih abi apar topar kalktığında sadece ikisi kaldı. Boşalan bardakları almak için masaya gittiğimde Sancak abi ayağa kalktı. "Ben lavaboya gideyim sonra kalkalım."

Mert abi başıyla onayladığında Sancak abi kalkıp lavaboya gitti. Mert abi sigarasını çıkarınca, "Burada içemezsin," diye hatırlattım ve duvardaki sigara içilmez panosunu gösterdim.

Yüzü asıldığında, "O annenin kuralı değil miydi?" diye homurdandı.

Başımı iki yana doğru salladım. "İstersen dışarıda iç."

Ayağa kalktığında önce hesabı ödedi, sonra kapının önündeki masaya geçip sigarasını yaktı. Ben de bu arada bardakları topladım. Fatih abi içeceğinin çoğunu bırakmıştı. Dikkatle tezgâha bıraktığımda elim dolu olan bardağa çarptı. Kırılmasın diye yaralı elimi uzatıp düşmesine engel oldum. Limonata bu defa bandajı mahvetmişti. Yüzümü astığımda parmaklarımdan arasından akan yapış yapış içeceğe baktım. Bu aralar neden bu kadar sakardım ben?

"Çok güzel ya," diye söylendiğimde biri boğazını temizledi. Başımı kaldırdığımda gülen gözlerle beni izleyen Sancak abiyle karşılaştım. Yüzüm iyice asıldı. Tüm sakarlıklarına şahitlik etmek zorunda mıydı gerçekten?

Boğazını temizleyip, "Reflekslerin hızlıymış," dediğinde gülmek için kendini tutuyor gibiydi. *Sakarın* demenin farklı bir yolu muydu bu?

Yarım ağızla, "Ne demezsin," diye homurdandığımda elimdeki bandajı çıkarmaya çalıştım.

"Dur, yardım edeyim."

Cevap vermemi beklemeden yanıma gelip elimi tuttu. Sanki dokununca kalbimin bir tuşuna basmış gibiydi. Kalp atışlarım anında hızlanırken alık olduğuna emin olduğum bakışlarla yüzüne bakıyordum. O ise son derece sakin bir şekilde elimdeki ıslak bandajı çıkarmaya başladı. Dünden beri kaçınıcı teması bu?

Yüzümü buruştururken dişlerimi birbirine bastırdım. Derin bir nefes aldığımda yakınımda olduğu için kokusu içime süzüldü. Parfümü çok güzeldi. Daha bir büyük bir nefes almamak için kendimi tutarken, "Bitti," dedi.

Yüz yüze baktığımızda aramızdaki mesafenin ne kadar az olduğunu fark ettim. Aramızda en fazla bir adımlık bir mesafe vardı. Sadece kokusunu solumuyordum, teninin sıcaklığını da hissediyordum ve bu garip bir histi.

İçimde adını koyamadığım bir şeyleri hareketlendiriyordu. Sadece yanlış ve yasak olduğunu biliyordum. Bana bu kadar yakın olmamalıydı. Ondan uzaklaşmalıyım.

Yavaşça yutkundüğunda tok sesiyle, “Krem yanında mı?” diye sordu.

Kısık bir sesle, “Hayır,” dediğimde hâlâ elimi bırakmamıştı. Bakışlarım bu defa ellerimize kaydı. Avucu o kadar büyüktü ki elim içinde kaybolmuştu. Gözlerim kollarını kaplayan az sayıdaki tüylere kaydığında kollarında birkaç tane küçük ben olduğunu gördüm. Tişörtünün açıkta bıraktığı omuz kısımlarına kadar uzanıyordu bu küçük siyah benler. Benim vücudumda ise biraz daha büyük kahverengi benler vardı. Acaba onun da vücudunda var mıydı? Düşüncem karşısında kaşlarım çatıldı. Neden bu kadar saçma şeyleri merak ediyordum ben? Özellikle de abi olarak gördüğüm birini...

Sancak abi tezgâhın üstünden bir peçete alıp avucumun içine yerleştirince dikkatimi ona verdim. “Daha dikkatli olmalısın, elin yaralı.” Başımla onayladım. “Tamam mı?” diye üstelediğinde başımı geriye atıp ona baktım.

“Genelde bu kadar dikkatsiz biri değilimdir, merak etme.”

Ortamı hafifletmek için verdiğim cevaba rağmen ciddiyetle bakmaya devam ediyordu. “Bir şey mi oldu?” diye sorarken buldum kendimi.

Uçuk pembe dudakları tek çizgi halini aldığı anda gözlerinde daha önce görmediğim yoğun bir bakışa şahit oldum. Nabzımı harekete geçiren bu bakışın anlamını dahi bilmiyordum.

Aniden, “Hiç, sadece...” dediğinde merakla, “Sadece?” diye tekrarlayarak konuşmasını bekledim.

Elimi tutan eli bir an kasıldığında sertçe yutkundu ve âdemelması hareket etti. Gözlerini kısa bir an yumup burnundan derin bir nefes aldı. Etrafımızı saran sıcaklık tüylerimin diken diken olmasına neden oluyordu. Avucunda olan elimden yukarı doğru yayılan uyuşukluğa bir anlam veremiyordum, tıpkı bacaklarımdaki titremeye veremediğim gibi.

Gözlerini tekrar açtığında daha sert bakıyordu ve o yoğun ifade silinmişti. Sıcak dokunuşu saniyeler içinde tenimden ayrılırken, “Sancak, buradaydınız demek,” diye bağırarak Hülya içeri girdi. Anında geriye doğru bir adım atarken Hülya saçlarını savurarak yanımıza geldi. İkimiz de onu izlerken yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

“Ben de seni arıyordum,” dediğinde yüzündeki cilveli ifadeye bakakaldım.

Sancak abinin kaşları çatılırken sadece, “Neden?” diye sordu.

Hülya kısaca bana bakıp, "Selam tatlım," dedikten sonra, "Eline ne oldu?" dedi ve cevap beklemeden Sancak abinin koluna dokundu. "Dondurma yemeye gideriz diye düşündüm."

Aralarındaki ilişkinin ne ara bu boyuta geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Adam geleli daha birkaç gün oluyordu. Bu hız Hülya için bile fazlaydı.

"Nereden çıktı bu?"

Sancak abinin sorusu üzerine omuz silerken uzun saçlarının ucunu parmağına doladı. "Uzun zaman oldu görüşmeyeli, aradaki mesafeyi kapatırız diye düşündüm. Hadi gidelim."

Cevap vermesini beklemeden koluna girip çekiştirmeye başladı.

"Sancak, hadi oğlum gitmiyor muyuz?" Mert abinin sesi üzerine Sancak abi sıkıntıyla oflarken kolunu Hülya'nın elinden çekmeye çalıştı. Hülya ise orali olmadan daha sıkı tuttu.

Hülya bana dönüp el sallarken, "Hoşça kal şekerim," dedi. O, şekerim mi demişti bana gerçekten? Iyy, Hülya için bile çok *cringe* bir şeydi bu.

Sancak abi, bana bakıp kısaca başıyla selam verdikten sonra tek kelime etmeden arkasını dönüp kapıya doğru Hülya ile yürüdüklerinde arkalarından bakakaldım. Az önce olanlar da neydi öyle?

Üstümdeki şaşkınlığı atlatamadan abim pastaneye girdi. "Annem geldi mi?"

Bakımı iki yana salladım. "Yok yok, henüz gelmedi."

Yanıma geldiğinde, "Sancaklar buradan mı çıktı?" diye sordu. Bakışlarımı kaçıtırırken başımla onayladım. "Elin nasıl oldu?"

"İyi, Nisan yengem nasıl?"

Abim uzanıp kolumu dürttü. "Ne meraklısın onu yengen yapmaya."

Kocaman sııttım. "Sanki sen onu yengem yapmaya meraklı değilsin."

Yüzünde hülyalı bir gülümseme belirdi. "Sanki biraz."

Basbayağı âşıktı ona. "Anneme ne zaman söylersin?"

Yüzü asıldığında omuz silkti. "Bilmiyorum, şu an Nisan haricinde bir şey de düşünmek istemiyorum."

"Üzme kendini, annem de zamanla anlar."

Pastaneden ayrıldığımda akşam çökmüştü. Annemlerden önce çıkmıştım, biraz dinlensem iyi olacaktı. Yolda tek başıma yürürken kulaklığımı taktım ama bu defa sadece bir tanesini takıp sesi de kısıtım. Herhangi bir kazaya daha sebep olmak istemiyordum.

Miyavlama sesi duyunca irkildim. Gri, beyaz karışımı bir kedi bana bakarak miyavlıyordu. Gergince gülümsemeye çalıştım ama daha çok yüzümü buruşturmuştum. Şey... kedilerden birazcık çekiniyordum da. Uzaktan uzağa sevsem de çok yakınlaşamıyordum. Küçükken bir sokak kedisinin ufak çaplı saldırısına maruz kaldığım için bende oluşan bir travmaydı. Kedi bana doğru gelince adımlarımı hızlandırdım.

“Güzel kedicik seni, çok yaklaşmasan mı bana?”

Beni anlamadığı için gelmeye devam etti. Kaskatı kesildiğimde abarttığımı biliyordum. Küçücük kediymi, bana zarar veremezdi ama elimde de değildi. *Ya tırnaklarını çıkarıp beni tırmalarsa?*

“Lütfen ama ya.” Elimi durması için kaldırdım. “Gelme daha fazla. Söz, süt getireceğim sana.” Gelmeye devam ediyordu. “İstersen ciğer de alırım. Yeter ki daha fazla yaklaşma.”

“Seni anlayacağından şüpheliyim.” Sancak abinin sesini duyunca irkildim. Sesin geldiği yöne baktığımda evlerinin önünde durmuş, sigara içtiğini gördüm.

“Neden anlamasın ki? O da bir canlı,” diye savunmaya geçtim. “Hem ciğeri duyunca durdu.”

Sancak abi cevap vermek yerine bize doğru geldi ve bir dizinin üstüne çöktü. “Gel,” deyip kediyi çağırdı. Kedi anında ona doğru ilerleyip avucuna sokuldu. Rahat bir nefes aldım. Ayrıca hiç de korktuğum gibi tırnaklarını falan geçirmemişti. Sadece sevgi istiyordu. Boşuna korkmuştum işte.

“Bak anladı ve sana geldi.”

Sancak abi büyük elleriyle kediyi nazikçe sevdi. “Kedilerden korkuyormusun?”

Duruşumu dikleştirip, “Hayır, tabii ki korkmuyorum,” diye inkâr ettim. Bunu dile getirmekten de kabullenmekten de çok utanıyordum. Zararsız, küçücük bir şeyden korkmak akıl kârı değildi. Kaşları havalandığında yüzüme inanmayan gözlerle bakıyordu. “Sadece biraz çekiniyorum.”

Dudaklarında küçük bir gülümseme oluştu. “Seni her gördüğümde kedilerden kaçırıyorsun.”

"Öyle bir şey yapmıyorum," dediğimde itirazını cılızdı. Tamam, kaçırıyordum ama sonuçta kedi saldırısı yüzünden hastanelik olan o değildi. Küçük kedi her yanıma parçalamıştı. "Çekindiğim için işte."

Sancak abi kediyi severken başını kaldırıp bana baktı. Gülen gözlerle bana bakması karşısında kalbim bir an tekledi.

"Kedi savaşına girmenle bir alakası olabilir mi?"

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. "Sen bunu nereden biliyorsun ki?"

Tekrar kediyi baktığında gülümsemeye devam ediyordu. "Abin söylemişti." Ve o da bunu unutmamıştı.

"Ben," deyip sustum. Yine ne diyeceğimi bilmiyordum işte.

"Yaşadığın şeyden ötürü korkuyorsun ama o zamanlar küçüktün."

Omuzlarım çöktüğünde dudaklarımı büktüm. "Kedileri beslemeyi seviyorum ama yanıma geldiğinde her an tırmaklarını çıkaracakmış gibi hissediyorum."

İtirafım sonrasında ayağa kalktı. Küçük kedi kuyruğunu sallayarak yanımdan uzaklaştığında Sancak abi ellerini silkeledi. "Kedi kavgasına girmeyeceksen böyle bir şey kolay kolay olmaz."

"Biliyorum ama..." deyip omuz silktim.

"Eve mi gidiyorsun?"

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Evet. Siz dondurma yemeye gitmediniz mi?"

Bunu niye sormuştum ki şimdi ben? Ne gerek vardı yani? Gereksiz merakım yüzünden kendimi azarlarken Sancak abi cevap verdi. "Gitmedim."

Acaba demek üzereyken dilimi ısırđım. Gerçekten beni ilgilendirmiyordu. "Anladım."

"Evde dün aldığım dondurmadan vardı hem," diye açıkladı. Cevap vereceğim sırada, "Gölce," diye seslenen abimi duydum.

Ona doğru döndüğümde gözleri Sancak abinin üstündeydi. Yanıma geldiğinde, "Neden hâlâ evde değilsin?" dedi.

"Şimdi gidiyordum."

"Ne haber, Sancak?"

Sancak abinin duruşu gerilmişti. "Aynı, senden?"

"Al benden de o kadar." İkisinin arasındaki sorunun ne olduğunu hiç öğrenememiştim.

"Akşam rakı balık yapacağız," dedi Sancak abi. "Sen de gelsene, Alperen."

Abim bu teklifi değerlendirirken, "Kimler gelecek?" diye sordu.

“Bizim tayfa işte; Fatih, Mert ve ben.”

Abim başıyla onayladı. “Olur gelirim.”

“İyi o zaman, akşam görüşürüz.”

Sancak abinin yanından ayrılırken abim kolunu omzuma attı. “Abi?”

“Efendim?”

Yan gözlerle arkama baktığımda Sancak abi bize bakıyordu. “Siz neden kavga etmiştiniz?”

Abimin bedeni gerildi. “Boş ver, önemli değildi. Sadece,” deyip iç geçirdi. “Sen mesafeni koru, gereksiz samimiyetlere girme.”

Düzenleme

Ny.özlem

4. BÖLÜM

Dalga Sesleri

Bazı anılar kalbimize dokunuyordu, bazıları ise zihnimize... Kalbe dokunanlar acı veriyordu, zihne dokunanlar ise daha çok işkence çektiyordu. Babamla geçirdiğim zamanın hatıralarını kalbimde taşıdım mesela. Teninin kokusunu bastıran ıtır losyonunun kokusunu, şefkatli dokunuşlarını, sözlerini...

Bunları hatırlamak beni amansız bir özlemin içinde boğardı. Yine de hayatının büyük kısmım askeriyede geçiren babamı hatırlamaya çalışırdım. Onun varlığını hatırlamak, çektiğim acıya rağmen iyi geliyordu. Hem anılarımdaki hali, toprağın altında yatırdığını bilmekten daha iyiydi. Babam vatanı için canını vermişti. Gittiği yer güzeldi, biliyordum ama onu özölüyordum. Öyle çok özölüyordum ki... Yatağımda sağ tarafa dönüp bacaklarımı kendime doğru çektiğimde gözlerimden yaşlar aktı. Karanlık mezarlığın içinde bir başına olduğunu bilmek... Telefonumdan fotoğrafını açıp uzun uzun baktım. Hasret kalmıştım babama. Çok erken ayrılmıştı aramızdan. Gözlerimden yaşlar akarken telefonumun ekran kilidinin kapatıp kenara koydum.

Ruhunun bizimle olduğunu biliyordum fakat yetmiyordu. İçimdeki kız çocuğuna hiç yetmeyecekti. *Bir gün sana tekrar kavuşacağım babacığım...*

Elimi yanağımın altına yerleştirdim. Avucum, aldığı yarayı hatırlatmak ister gibi sızladığında yüzümü buruşturup elimi havaya kaldırdım. Odamı aydınlatan sabahın ilk ışıklarında yaralı avucuma uzun uzun bakmaya başladım. Yarası kabuk bağlasa da acısı sürmeye devam ediyordu.

Dün yaşananlar sinsice zihnime süzüldüğünde dudaklarımı büzdüm. O anlar zihnime mi, yoksa kalbime mi dokunmuştu? Bu, gizemini koruyan bir soruydu. Hülya ve Sancak abiyi hiç yan yana düşünemiyordum. Onun ilgisinin karşılıksız bir hayranlık olduğunu sanıyordum ama dünden sonra öyle olmadığını anlamıştım. Hülya çekinmeden atak yapmıştı ve Sancak abi o an tepki göstermemişti.

Sonrasında gitmediğini bilsem de yüzüm iyice asıldı. Tamam, Hülya güzel kızdı ama ne bileyim... vizyonsuzdu bir kere. Sancak abinin daha seçici olmasını beklerdim. Of, kıza resmen boş yere bok atıyordum. Gayet güzel ve akıllı bir kızdı. Muhabbeti falan da sarardı. Öfkeyle diğer tarafa döndüğümde göğsümde dünden beri oluşan rahatsızlık arttı. Bu rahatsızlık nereden çıkmıştı sahi? Ya da beni ilgilendirmeyen insanların hayatıyla işim neydi? Kim, kimi istiyorsa onunla takılabilirdi. Umurumda değildi.

Yatağımdan doğrulduğumda düşünmeyi bıraktım. Saçma sapan şeylerden daha önemli işlerim vardı benim. Hem abim açık açık ondan uzak durmam gerektiği konusunda beni uyarmıştı. Genelde böyle uyarılar yapan biri değildi. Neden Sancak Erkuran için bu uyarıyı yaptığını gerçekten bilmiyordum. Hem sanki adamın benimle işi neydi? Alt tarafı bisikletten düştüğüm için yardımcı olmuş ve kediden korktuğumu fark edince benimle sohbet etmişti. Ufak, zararsız bir sohbetti.

Telefonum çalmaya başlayınca uzanıp aldığımda Başak'ın aradığını gördüm.

“Günaydın aşko, ne zaman çıkıyoruz?”

Sabahın bu saatinde Başak'ın enerjisi karşısında güldüm. “Sabah sabah ne bu enerji?”

Odamdan çıkıp banyoya geçtiğimde, “Ben her zaman enerjiğim,” dedi.

Haklı sayılırdı. Diş fırçama macunu sürerken, “Kahvaltıdan sonra çıkalım,” dedim.

“Yirmi dakikan var, Gülce. Kahvaltını yap, hazırlan ve çık.”

Telefonu yüzüme kapattığında gözlerimi kırıştırdım. *Ne yirmi dakikası ya?* O kadar kısa sürede hazırlanmam imkânsızdı. Telefonu bırakıp dişlerimi fırçaladım ve kişisel işlerimi hallettim.

“Gülce çıksana artık. İçine mi düştün kızım bir saattir?”

Abimin sesini duyunca kapıya ters ters baktım. "Ne bir saati ya?" diye çemkindim. Sadece beş dakikadır içerideydim.

"Altıma işeyeceğim lan, çık hemen hadi."

Kapıya sertçe vurduğunda işlerimi bitirip kapıyı açtım. "Al, çıktım."

Abim içeri girip, "Sonunda," diyerek kapıyı suratıma kapattı. Başımı iki yana doğru sallarken odama geçip eşyalarımı hazırlamaya başladım. Geçen gün aldığım lila bikinime aşkla bakıyordum. Annem genelde mayo giymemi istiyordu ama bu bikiinin rengini çok sevmiştim. Plaj çantamın içine havlu ve pareo koyduktan sonra Başak'tan geçen gün aldığım kitabı yatağın altından çıkarıp çantamın içine attım.

Ardından cici bikinimi giyip dolabımın içinden yazlık elbisemi aldım. Üstünde beyaz küçük çiçekler olan, açık lila renginde, ip askılı bir elbiseydi. Boyu dizlerimin üstünde bitiyordu. Onu da giydikten sonra dün düzleştirdiğim saçlarımı tarayıp açık bıraktım. Hasır şapkamı da taktığımda artık hazırdım. Çantamı alıp mutfığa geçtim. Annemin akşam getirdiği kurabiyeleri çıkardım. Tuzlu kurabiyelerden atıştırırken abim içeri girdi. Yanıma geldiğinde, "Kahvaltı hazırladın mı?" diye sordu.

"Hayır. Başak gelecek, hemen çıkmam lazım."

Kolumu dörterken, "Ağzın doluyken konuşma mikrop," dedi.

Ağzımdakini çiğnerken yan gözlerle yüzüne baktım. "Soru sorma o zaman."

Omuz silktiğinde bir tane de o ağzına attı. Bardağı alıp su doldurduğunda, "Annem gittiğini biliyor mu?" dedi.

Başımla onaylarken suyumdan büyük bir yudum aldım. "Dün akşam söyledim, kabul etti. Ben çıkıyorum. Akşam görüşürüz."

Mutfaktan çıktığım sırada abim, "Dikkat et," diye seslendi.

Kapıda beyaz sandaletlerimi giydikten sonra dışarı çıktım ve Başak'la karşılaştım. Korkuyla irkilirken, "Ay," diye geriye doğru sendeledim. "Ödümü kopardın be manyak."

Başak tepkim karşısında gülmeye başladı. "Beş dakika geciktin."

"Başak bazen beni korkutuyorsun," diye söylenmeye başladığımda güldü.

"Hanım hanım âşık olduk. Nerede anlayış, nerede düşünce?"

Güneş gözlüklerimi takarken yürümeye başladım. "Senin aşkın uğruna sabah sabah yollara döküldük, daha ne yapalım?"

Gelip hemen koluma girdiğinde ona döndüm. Üstünde kırmızı, askılı bir bluz ve kot şort vardı. Saçlarını benim aksime bağlamıştı. Çok tatlı

ve güzel görünüyordu. Fatih abi onun hislerini fark ettiği an muhtemelen arağa geçecekti. Ondan bu enerjiyi almıştım ve dünden sonra özellikle kendisinden pek hazzettiğim söylenemezdi.

“Of, dün anlattıklarından sonra bir de Hülya’nın postunu beğenmiş şerefsiz. Sinirlerim bozuk.”

Hülya’nın adını duyunca yüzümü buruşturdum. Kuru bir sesle, “Hülya konusunda korkma,” dedim.

“O neden?”

Umursamaz olmaya çalışarak omuz silktim. “Çünkü Hülya’nın ilgisi Sancak abinin üstünde.”

Gözlerini bana dikti. “Dün o *Instagram* hesaplarını veren kızlar haricinde başka neler oldu, Gülce Hanım? Dökül.”

“Pek bir şey olmadı. Hülya geldi ve Sancak abiyi alıp gitti.”

Ama eli boş gitmişti. Başak sessiz kalırken düşünceli bir ifadeye büründü. Dün telefonda numara olayını anlattığımda pek ciddiye almamıştı. Fatih’in sırf eğlence için öyle konuştuğunu ve çöpe atmış olabileceğini söylemişti. Ben pek öyle düşünmesem de Başak’ın düşünce yapısını değiştiremeyeceğimi biliyordum. Bu yüzden üstüne gitmek yerine olayları kendi görmesi için beklemeye karar verdim.

“Sancak abi sittinsene bakmaz ona.”

Ufak bir nefes aldığımda göğsüme çöreklenen rahatsızlık kendini hatırlatmak ister gibi arttı. Görmezden gelerek, “Bilmem, beni ilgilendiren bir durum yok sonuçta,” dedim.

Başak inatçı bir ifadeyle cevap verdi. “Yok yok, Sancak abinin tipi değil o. Ama şerefsiz Fatih bakar.”

Sözlerini duyunca güldüm. “Sen nereden biliyorsun tipini?”

Başak sırtımaya başladı. “Ben bilirim.”

Yolda konuşmaya devam ederken konuyu değiştirdim. Açıkçası dün olanları konuşmak istemiyordum. Başak da fırsattan istifade ederek Fatih abiyi anlatmaya devam etti. Neyse ki kısa sürede Ayazma Plajı’na gelmiştik çünkü biraz daha anlatmaya devam ederse Fatih ismini duymaktan kusakardım.

“Acaba gelmişler midir?”

Başak’ı duymazdan gelerek yer bakmaya başladım. Hafta sonu olduğu için saat erken olsa da plaj çok kalabalıktı. Bulduğum boş şezlongun

üzerine havlumu serdiğimde, "Şurada oturalım," dedim. Başak da yanımdaki boş yere oturdu.

Havlunun üstüne oturduktan sonra beyaz sandaletlerimi çıkarıp ayaklarımı uzattım. Ardından çantamdan kitabı çıkarıp sırtımı şezlonga yasladım. "Dünya varmış," dediğimde yaşadığım keyif sesime de yansımıştı.

"Annenden uzaklaştığın an kitap okuman peki?"

Başak'ın yaptığı tespit üzerine gülmeye başladım. "Annemi bazen hiç anlayamıyorum."

O da benim gibi şezlonga yaslandığında, "Ben de," diye geveledi. "Babamı da öyle," diye ekledi.

Başak'ın babası memurdu ve öğretmen olan Sertap ablayla, yani Başak'ın annesiyle evliydi. Annesi ne kadar rahatsa babası da tam tersi evhamlı biriydi. Sürekli kızına ya da eşinin başına bir şey geleceğine dair korku duyuyordu. Aslında haklıydı, özellikle de her gün işlenen kadın cinayetleri haberlerini duyuyorken... Düşününce bile ürperdim. Babası da bu yüzden eve geç gelmeleri konusunda çok hassastı.

"Biliyorsun burada herkes rahattır, geç saatlere kadar dışarıdadır. Ama babam bir türlü bunu aşamıyor. Kocaman kız oldum hâlâ altıdan sonra eve dönünce kıyamet kopuyor."

Bozcaada'da insanlar gerçekten rahat ve güvenilirli. Sokaklar sürekli hareket halinde ve cıvıl cıvıl olurdu. Gecesi daha güzeldi bu sokakların. Allah'tan, abim sayesinde sürekli çıkar gezerdik. Yoksa annemin de bana pek izin vereceğini sanmıyordum.

"Haklısın, zamanla düzelir belki."

"Huylu huyundan vazgeçmez," diye söylendi.

Kiraba döndüğümde Başak da doğrulup etrafı incelemeye başladı. Fatih'i beklediğini bildiğim için bulaşmadım. Daha iki sayfa okumuştum ki, "Ay geldiler, geldiler," diye cırladı. Yüksek sesi karşısında irkildiğimde Başak saçını düzeltmeye başladı.

"Yanımızdan geçtikleri sırada ilk defa görmüş gibi davran Gülce, çaktırma sakın."

Alayla homurdandım. "Çaktırmam."

Başımı kaldırıp gözlüklerimin ardından gösterdiği yere baktığımda yanlarında Sancak abinin de olduğunu gördüm. Üstünde keten, açık renk bir şort ve beyaz, ince bir gömlek vardı. Gözündeki siyah güneş gözlükleriyle hoş görünüyordu. Fatih'in söylediği bir şeye güldüğünde boğazımı

temizledim, bayağı hoş görünüyordu. Bakışlarımı onlardan kaçırıp kitaba kilitledim. Açıkçası okumak istesem de aklım onlarda kaldığı için pek dikkatimi veremiyordum.

“Yüzelim mi?”

Sorduğum soru üzerine Başak, “Hayır tabii ki,” diye atıldı. “Onlar geldikten sonra bakarız.”

Başımı bezgince iki yana doğru sallayıp kitaba gömüldüm. Yok, ben Başak’la baş edemezdim.

“Oha, Hülya mı o gelen? Siktir, yanındaki de Merve!”

Yüzümü buruştururken kısık sesle, “Bağırmasana kızım,” diye uyardım.

“Ama baksana gelenler onlar ve Fatih’imin yanına gidiyorlar.”

Tekrar o tarafa baktığımda gerçekten de Merve ve Hülya’nın onlara doğru ilerlediğini gördüm. Hülya kırmızı bikinisinin içinde alev alev görünüyordu. Merve mayosunun üstüne pareo giydiği için onun kadar göze çarpıyordu.

“Hülya iyi görünüyor.”

Dalgın bir şekilde söylediğim sözler üzerine Başak dişlerinin arasından, “Yolarım onu ben,” diye hırladı. “Yosma ya, nasıl da yakışmış kırmızı. Of!”

Tepkisine gülmeye başladım. “Sakin ol vahşi kız, hem bak,” deyip çenemle işaret ettim. Sancak abiye sokulmuş cilveli cilveli konuşuyordu. Umursamaz bir sesle, “İlgisi Sancak abinin üstünde,” dedim ve onları izlemeyi bıraktım. Onlarla ya da neler yaptıklarıyla ilgilenmek istemiyordum. “Görmezden gelmeye çalış,” diye gevelediğimde kitaba döndüm.

“Gelemem,” diye sızlanan Başak ayaklandı. “Ben gidip su alacağım.”

Cevabımı beklemeden onlara yakın olan büfeye yürüdüğünde onu kendi haline bırakmaya karar verdim. Bu Fatih büyüünün ne zaman bozulacağını deli gibi merak ediyordum. Aynı zamanda, bir an önce kimseyi umursamayan eski arkadaşıma yeniden kavuşmak istiyordum. Hava iyice ısındığı için kitabı bırakıp önce şapkamı, ardından üstümdeki elbiseyi çıkarıp pareomu giydim. Saçlarım sırtımdan aşağı dökülürken gözlüğümü düzelttim. O sırada yerde gördüğüm bembeyaz deniz kabuğu dikkatimi çekince eğilip yerden aldım. Deniz kabuklarını çok severdim. Evde büyük bir kavanozum vardı, en sevdiklerimi içine atar saklardım. Deniz kabuğunu çantama koyduktan sonra güneş kremine bakmaya başladım ama bulamıyordum. O sırada tanık bir ses, “Gülce,” deyince irkildim. Başımı arkaya çevirdiğimde karşımda dikilen Sancak abiyle karşılaştım.

Aniden onu görmeyi beklemediğim için şaşırmıştım. Neyse ki gözümde gözlükler vardı da bakışlanımı gizliyordu. Boğazımı temizlerken, "Merhaba," dedim. Elleri belinin iki yanında bir şekilde başımda dikildiği için güneşi engellemişti.

"Yalnız mı geldin?"

Sorusunu duyunca başımı iki yana doğru salladım. "Hayır," deyip Başak'a bakındım. Fatih abilerin yanına gidip muhabbete dalmıştı bile. Hain, beni burada tek başıma bırakmıştı. "Başak ile gelmiştik. O da gelir birazdan."

Başını çevirip Başak'a baktıktan sonra bana döndü. "Bizimkilerin yanına gitmiş," dediğinde huysuz bir şekilde konuştum. "Öyle görünüyor."

Kitabıma uzandığımda güneş yüzünden yanmaya başlamıştım bile. Başak acele ettirdiği için kremi almadan çıkmıştım anlaşılan. *Umarım benim aksime Başak almıştır.*

"Sen de gelsene."

Abimin sözlerinin üstünden daha yirmi dört saat bile geçmemişti ama yine karşı karşıya gelmiştik. Ayrıca beni yanlarına çağınıyordu. Gerginliğimi bastırmak adına gülümsemeye çalışarak, "Gerek yok, kitap okuyacağım zaten," diye cevap verdim. Hem hiç Hülya ve Merve'yi çekemezdim.

Sancak abi sessiz kalırken Başak, "Gülce," diye seslendi.

Bana doğru koşan Başak'a baktığımda yüzünde kocaman bir gülümseme olduğunu gördüm. Bu gülümsemenin hayra alamet olmadığını bilecek kadar iyi tanıyordum onu.

Yanımızda durduğunda Sancak abiye döndü. "Selam," dedi cıvı cıvı bir sesle. Kesin bir şey olmuştu, bu neşesinin başka açıklaması olamazdı.

Sancak abi tok sesiyle, "Ne haber, Başak?" dediğinde, "İyidir Sancak abi, senden?" deyip bana döndü. "Fatihler tekneyle açılacaklarmış, bizi de davet ediyorlar. Gideriz, değil mi?"

Gözlerim fal taşı gibi açılırken gözlüklerimi çıkarıp ona baktım. Ciddi miydi bu kız? O tekneye binersem annemin bana neler yapacağını kestiremiyordum. Abimi söylemiyordum bile. Birinin Sancak abiyle, diğerinin annesiyle sorunu vardı.

Sancak abiye çaktırmamak için güldüm. "Ne teknesi, Başak?"

"Tekne işte, Gülce. Hem Hülya ve Merve de olacak. Hadi gidelim."

İtiraz edemeden araya Sancak abi girdi. "Evet, hadi gelin. Hem daha kin olur."

Başak çok hevesliydi ve Sancak abiyi ikna edemeyeceğimi biliyordum. İstemeyerek ayağa kalktım. Annem beni kesin kesecekti. Eşyalarımı toplarken Sancak abi de bizi bekliyordu. O gitse Başak'ı ikna etmenin bir yolunu bulabilirdim belki. Ayağa kalkıp sandaletlerimi giydiğimde sessizce onları takip etmeye başladım. Tekneye doğru ilerlerken Başak önden Fatih'in yanına gittiğinde arkasından öfkeyle bakakaldım. Bu kız beni delirtecekti. Yüzüm asılırken Sancak abinin arkasından yürüyordum. Başını çevirip kısaca bana baktı.

"Canın mı sıkkın senin?"

"Yoo," desem de yalan söylediğim belliydi. Teknenin önüne gelince oraya nasıl çıkacağımı düşündüm. Oflamamak için kendimi zor tutarken Sancak abinin sesini duydum.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Cevap veremedi birden yanıma gelip belimden tuttu. Sıcacık elleri üstümdeki incecik kumaşı hiçe sayıyordu. Tenimi saran elektriğin karşısında nefesim kesilirken aniden ayaklarım yerden kesildi. Koluna sıkıca tutunduğumda ufak bir çığlık atmış olabilirdim. Beni teknenin içine koyunca gözlerimi kırptırdım. Elleri belimdeydi ve kocamandı. Avuçları o kadar sıcaktı ki dokunduğu yerler yanıyordu sanki. Beni yere bırakınca dengemi bulamayıp geriye doğru sendeledim.

Şaşkın yüzüme bakarken göz kırptı. "Rica ederim."

Ben daha cevap vermeden Hülya tiz sesiyle, "Sancak bana da yardım et lütfen," diye araya girdi.

Yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum. Ne cıvık hareketlerdi bunlar ya... Onların yakınlaştığını görmemek için arkamı döndüm. Fakat kendime engel olamadan dönüp bakınca Sancak'ın onu kucaklamak yerine elini uzattığını gördüm. Kız elini uzatınca hızlıca kendine doğru çekip daha fazla temasta bulunmadan geri çekildi. Bu ayrıntı benim gibi Hülya'nın da gözünden kaçmamıştı. Suratı asılırken düşmanca bakan gözlerini bana çevirdi. Gülümsememek için kendimi zor tutarken, başımı öne doğru çevirip yürümeye başladım. Hiç onunla muhatap olamazdım. Fatih, Mert, Merve ve Başak'ın yanlarına giderken Hülya hızlı adımlarla bana yetişti.

"Annen burada olduğunu biliyor mu?" Düşmanca bir sesle sorduğu soruyu duyunca sertçe ona baktım.

"Senin abin biliyor mu peki, Hülyacığım?" diye karşı atağa geçtim. Abisi tam bir psikopattı. Burada olduğunu bilse adayı birbirine katardı. Bana kötü kötü baktı.

"Sana ne be?"

Sahte bir şekilde gülümsedim. "Cevabını kendin vermek iyi oldu."

Onu geride bırakıp teknenin üst kısmına çıktığımda Hülya ve Sancak abi de arkamdan geldiler. O sırada tekne çoktan hareket edip durmuştu bile. Başak sarı bikinisiyle suya bakarken, "Hadi yüzelim," dedi.

Güneş kremi sürmeden yüzmek istemiyordum. "Başak güneş kremi getirdin mi?"

"Çantamda," diye seslendi. Ardından hepsi teker teker suya atladı. Hülya, Sancak abinin kolunu tutmuş, "Hadi biz de atlayalım," diye ısrar ediyordu.

Fatih suyun içinden, "Hülya hadi sen de gel," diye bağırdı.

Başak'ın çantasını alıp içinden güneş kremi çıkardım.

"Ya Sancak lütfen," diye ısrar etti Hülya.

Ay, ne ısrarcı bir kızdı bu? Ya da her hareketi bana batar olmuştu. Onları görmezden gelmeye çalışarak pareomu çıkardım. Kenara koyduğumda üstümde hissettiğim gözlerden ötürü başımı yavaşça yana çevirdim. Sancak abiyle göz göze gelince ne yapacağımı bilemedim. Hülya'yı duyduğundan bile şüpheliydim. Gözlerimi çabucak kaçırdığımda kolunu Hülya'dan çektiğini son anda görebilmiştim. "Olur," deyip suya yöneldiklerinde yere oturup bacaklarımı kremlemeye başladım. Hülya sevinçle el çırparken gözlerimi devirdim. Gören de hiç yüzmemiş sanacaktı.

Sancak abi, "Önce sen atla, Hülya," dediğinde sesi bezgindi.

Hülya heyecanla üçten geriye sayıp suya atladığında Sancak abiye baktım. Ellerini beline yaslamış onlara bakıyordu. "Sıra sende Sancak, gel hadi su çok güzel."

"Telefon görüşmesi yapmam lazım, birazdan gelirim."

Sancak abinin sözlerini duyunca gülmek için kendimi zor tuttum. Nedense pek inandırıcı gelmemişti. Bacaklarımı, ardından kollarımı ve karnımı kremledim. Sancak abi gelip yanımda durduğunda telefonuna baktı ama arama falan yapmadı. Kandırıyordu işte Hülya'yı.

Cevabı bilmeme rağmen, "Görüşme yaptın mı?" dedim.

Muzip çıkan sesimi duyunca dudakları hafifçe kıvrıldı. Gözlüklerini çıkarıp bakışlarını bana çevirdiğinde, "Meşgul çalışıyor," diye geveledi.

Denizden kahkaha sesleri yükseliyordu. "Sen neden yüzmüyorsun?"

Elimdeki kremi havaya kaldırdım. "Başak gelip kremi sırtıma sürmeden yüzmeyi düşünmüyorum. Yoksa çok yanarım."

Yüzü ciddileşirken kreme baktı. Elini çenesine yerleştirip gergince ovduğunda üstündeki gömleğin kaslı koluna nasıl yapıştığına bakmamaya çalıştım. “Yardım edebilirim,” dediğinde beklenmedik teklifi karşısında gözlerim irileşti. Cevap veremedi. Sancak abi devam etti. “Sudan çıkacaklarını sanmıyorum ve güneş tam tepede.”

Ağzım kupkuru kesildi. Sancak abinin sırtıma krem sürme düşüncesi karşısında nasıl bir tepki vereceğimi şaşırmıştım. Gözlerimi kırıştıtırırken, “Ben...” dediğimde ayağa kalkıp arkama geçti.

“Sırtın yanmaya başlamış.”

Eğer kremi sürmezsem daha beter olacağını biliyordum fakat az önce ufak bir dokunuşu bile dengemi bozmuştu. Şimdi çıplak sırtıma dokunacağını bilmek... Tüylerim diken diken oldu. Yine de, “Tamam,” derken buldum kendimi.

Elimden kremi aldığımda bedenim yay gibi gergindi. Sopa yutmuş gibi dimdik otururken kremin kapağını açtı. Elinin dokunuşunu beklerken alt dudağımı kavrayıp sertçe ısırdım. Neden bu kadar gerildiğimi anlamıyordum. Alt tarafı krem sürecekti. Sakinleşmeye çalışırken sıcak parmakları sırtıma dokundu. Göğsüm hafifçe öne doğru çıktığında tenimdeki garip elektriklenme karşısında irkildim. Böyle bir etki beklemiyordum. *Yalan*, bal gibi de bekliyordum. Sırtımı yavaşça kremledi. Uzun parmaklarının gücünü her bir hücremde hissediyordum. Avuçlarındaki nasırlar yumuşak tenime battığında tüylerim tekrar diken diken oldu. Hava birkaç derece ısınmıştı sanki. Terlediğimi hissederken elleri belime doğru indi ve nefesim tıkanı.

Sanki ellerinde ateş vardı da tenimi kavuruyordu. Kanım ısınırken yüzüm kıpkırmızı oldu ve bu kızarıklık göğsüme kadar indi. Kıpırdanmamak için kendimi zor tutarken bedenime akın eden ağırlık, göğüslerimden karnıma kadar garip bir sancı oluşmasına neden oluyordu. Nefes almayı tamamen bıraktım. Daha önce erkek arkadaşlarım olmuştu ama hiçbiri böyle hissettirmemişti. Resmen oturduğum yerde erimiştim. Bedenim ellerine doğru gevşediğinde kısıp sesle, “Bitti,” dedi.

Hafif titrek bir şekilde, “Teşekkür ederim,” diye mırıldandım. Kremi bana verdiğinde gülümsemeye çalışarak aldım.

Gözlerimi ondan kaçırıyordum. Ufak bir dokunuşun beni bu kadar çok etkilemiş olmasını kabullenmek istemiyordum. Ama etkilemişti işte.

“Rica ederim.”

Sesi tok ve boğuktu. Önüme dönüp eşyaları çantama koyduğumda Başak. "Gülce," diye seslendi. Ayağa kalkıp sesin geldiği tarafa doğru yürüdüm. Bacaklarım bile ağırlaşmıştı.

"Gelsene ya, sensiz sıkılıyorum."

Islak suratına bakarken güldüm. "Canım hiç ıslanmak istemiyor."

"Ya mızıkçılık yapma."

"Yoo, ben tekneye gelirken hiç yüzeceğim demedim."

Bana su fırlatmaya çalışınca yetişmeyeceğini bilsem de geri çekildim. "Hadi gel, yoksa küserim."

Cevap vermeden geri çekildim. Hülya ve Merve'yle yüzmek hiç cazip gelmiyordu ama Başak'ı orada tek bırakmak da istemiyordum. Başımı kaldırdığımda Sancak abinin üstündeki gömleği çıkarıp yere bıraktığını gördüm. Çıplak sırtına bakarken gözlerim hafifçe irileşti.

Taş mısın, tüfek misin mübarek sözleri aklıma süzülürken askerliğin ona fazlasıyla yaradığına kendi gözlerimle şahitlik ettim. Doğrulduğu zaman geniş göğsü ve baklava dilimleri olan karnına baktığımda tenimdeki sıcaklık tekrar arttı. Anında gözlerimi kaçırıp onu dikizlemeyi kestim. "Hadi suya gir."

Boğazımı temizledim. "Şimdi canım istemiyor." Başak tekrar adımı seslendiğini ona doğru döndüm. "Başak sonra girelim."

"Ne naz yaptın be... Sancak abi at şunu suya ne olur."

Başak'ın sözlerine güldüm. "Rüyanda görürsün."

Başak dil çıkardığında Sancak abinin sesini duydum. "Aslında," dediğinde ona doğru döndüm. Gözlerinde yaramaz bir parıltı vardı. "Neden olmasın?" diyerek cümlesini tamamladı.

Sözlerinin ardından bana doğru atıldığında gözlerim kocaman açıldı. Daha tepki veremeden ellerini belime doladı. Nefesim sekteye uğrarken hiç ağırlığım yokmuş gibi kaldırdı beni.

"Hayır hayır," desem de dinlemedi ve saniyeler içinde bedenim soğuk suların içine gömüldü. Arkamdan o da atladığında başımı sudan çıkarıp ona su attım.

Başak bana katıla katıla gülüyordu. "Kitap okuyacaktım ben ya."

İtirazlarımı duymazdan gelen Sancak abi suyun altına daldı ve uzaklaştı. Başak anında bana doğru yaklaştı. "Resmen seni kucakladı!"

Sesindeki heyecan üzerine gözlerimi kaçırdım. “Abartma ya.” Bir de az önce teknede yaşananları bilse... Onları eve gitmeden anlatamazdım çünkü Başak büyük bir tepki verirdi.

Yüzüme su fırlattı. Geri çekilmeye çalışsam da gözlerime girmişti. “Ne abartması be deli! Adam resmen seni kucakladı. Bence senden hoşlanıyor.”

“İyice abarttın, Başak,” diye cırladım. Aklıma yanlış fikirler sokmasından korkuyordum, tepkim ondandı sanırım.

“Bakışlarını görmedin mi, Gülce?”

Düşünceli bir ifadeyle başımı iki yana doğru salladım. Bana doğru yanaştı. “Biz yokken bir şeyler oldu mu?”

Ters ters yüzüne baktım. “Ne gibi, Başak?”

Pis pis sıırttı. “Bilmem. Dokunmalar, öpmeler falan,” deyip göz kırptığında yüzüne su fırlattım. “Yok artık! Saçmalama, sadece sırtıma güneş kremi sürdü.”

Gözleri fal taşı gibi açıldı. “Ay, oha! Nerelerine sürdü?”

Bu kız delirmişti. “Sadece sırtıma!”

Koluyla beni dürttü. “Karnına falan da sürdürseydin.” Kaşlarını havaya kaldırdı. “Hatta üst bacaklarına falan...”

Yüzüne tekrar su attım. “Cıvıtma be. Bacaklarım ne alaka?”

“Benim de adım Başak’sa bu adam sana yanık.”

Kalbim neden hızlanıyordu benim? “Tamam, kapat artık konuyu,” desem de sesim heyecandan titriyordu.

“Ay sıkıcı şeyler, yine kitap mı konuşuyorsunuz?” Hülya’yı görür görmez suyun altına daldım. Bu kıza karşı tüm sabrımı yitirmiştim. Onu görünce bile sinirlerim zıplıyordu.

Günün geri kalanında daha çok Başak’la birlikte takıldık. Mert abi her zamanki gibi sessiz ve biraz tersti. Başak’la ikisi hiç anlaşılamıyordu. Fatih abi ise Merve ve Hülya’yla meşguldü. Başak sinirden kuduruyordu. Sancak abi de daha çok Mert abiyle takılsa da Hülya sürekli onunla konuşmaya çalışıyordu. Hepsinden uzakta kitap okumak aldığım en iyi karardı. Yine de ara ara bakışlarım Sancak abiye kayıyordu. Başak haklı mıydı acaba? Gerçekten de bana karşı bir şeyler hissediyor olabilir miydi? Bakışlarını bana çevirince göz göze geldik. Yüzüm anında ısınırken gözlerimi kaçırdım. Başak’ın sözleri yüzünden adama bakamıyordum bile.

“Sana bakıyor.”

“Başak sus artık,” diye söylendim.

“Dönüyoruz.” Fatih’in sesi üzerine derin bir nefes aldım. *Sonunda!* İyi-
ce gerilmeye başlıyordum artık. Eşyalarımı toplayıp teknenin iç kısmına
geçtim. Elbisemi giydikten sonra saçlarımı açıp elimle düzeltmeye çalıştım.
Başak da hazırlanınca üst kısma çıktık. Tekne karaya yaklaşmıştı.

Başak, Fatih abiye cilveli bir sesle, “Sonra görüşürüz,” dedi.

Mert abi ters ters onlara baktığında öfkeli görünüyordu.

“Görüşürüz güzellik.” Fatih abinin öylesine söylediği sözlerin ardından
arkadaşımın yanakları al al oldu.

Yanımda duran Mert abi ağzının içinden, “Saf,” diye söylenirken gözle-
rini devirdi. Derdi neydi bunun?

Herkesle vedalaştığımızda önce Başak indi. Ben de onun yardımıyla in-
diğimde Merve ve Hülya hâlâ diğerleriyle sohbet ediyorlardı. Birkaç adım
atmıştım ki Başak telefonunu unuttuğunu söyleyerek geri döndü. Onu
beklerken iskeledeki korkuluklara yaslandım.

O sırada Sancak abi adımı seslendi. Ona doğru döndüğümde gelip tam
önümde durdu ve gözündeki gözlükleri çıkardı. Uzun boyu sayesinde gü-
neşi kapatıyordu. “Efendim?”

Konuşmadan önce uzanıp benim de güneş gözlüğümü çıkardı. Bu yap-
tığına şaşırmıştım. Yeşil gözleri, gözlerime kilidenince kalbim tekrar hızlan-
dı. Neden böyle yoğun bakıyordu bana? Kalbim... o neden böyle güçlü bir
tepki veriyordu?

Nefes alamadığımı hissederken uzanıp yaralı elimi tuttu ve avucuma
baktı. Teması karşısında donup kalmıştım. Ellerim heyecandan buz keser-
ken yüzüm alev almıştı.

“Elin nasıl?”

“İ-iyi,” diyebilirdim. Boğazım kuruduğu için sesim çatlak çıkmıştı.

Gözleri şimdi, iyileşmeye başlayan avucumun içindeydi. Başparmağı
yavaşça avucumun içine kaydığı anda kalbim boğazımda atıyordu.

“Peki, sonra görüşürüz o zaman.”

Görüşür müyüz sahiden?

Apar topar, “Görüşürüz,” deyip arkamı döndüm. Yok yok, bu adama
yakın olmak iyi değildi. Benim ayarlarımı çok fena bozuyordu.

5. BÖLÜM

Kabak Çiçeği

“Gülce? Uyanmadın mı sen hâlâ?”

Sesler çok uzaktan geliyordu. Uykum yavaştan açılırken adımları birkaç kez daha duydum. Uykulu gözlerimi zor da olsa araladığımda sesin kaynağının annem olduğunu görebilmiştim. “Öğlen oldu, kalk artık.”

Annem başımda dikilmiş, sürekli bir şeyler söyleyip duruyordu. Uykulu sesimle, “Saat kaç?” diye sordum.

Bileğindeki saate baktı. “On iki.” Dün denizde yorulduğum için epey uyumuştum. “Kalk hadi, kahvaltı hazır.”

Annem odamdan çıktığında yatakta doğruldum. Hiç kalkasım yoktu ama sadece pazar günleri ailecek kahvaltı yapma fırsatı buluyorduk. Bu yüzden saçlarımı toplayıp esneyerek yataktan kalktım. Banyoya uğradıktan sonra üst katın balkonuna çıktım. Taş evimiz iki katlıydı ve balkonu büyüktü. Ayrıca manzarası da çok güzeldi. Adanın ortasında bulunan saat kulesi ve kilise görünüyordu. Yemekleri genelde burada yerdik.

“Günaydın,” diyerek masaya geçtim. Abim kahvaltıya gömülmüştü bile.

“Günaydın mı kaldı kızım? Öğlen oldu, öğlen.”

Salatalığı ağzıma atarken, “Öyle olmuş,” diye geveledim. Hâlâ tam olarak uyanmış sayılmazdım.

Annem çaydanlıkla geldiğinde iç geçirdi. “Bir pazar da kızımın ellerinden kahvaltı etsem keşke. Ama nerede o günler?”

Sabahları biraz üşengeç oluyordum, bu yüzden kahvaltı falan pek hazırlamazdım. Yemek yapmayı bilsem de mutfığa çok girmezdim aslında.

“Ya da abimin ellerinden mi yesek?”

“Patatesleri ben kızarttım yalnız.”

Çatalımı tam patatese batırırken konuşmuştu. “Haftaya da ben kızartırım.”

Ciddiye alıp cevap bile vermediler. Abim hızlı hızlı yedikten sonra, “Pastaneye gidiyorum ben,” diyerek ayaklandı. Kesin işe gitmeden önce Nisan’a uğrayacaktı. O yüzdendi bu acelesi.

“Birazdan ben de gelirim.” Annemin sözleri üzerine abim eğilip onun yanığını öptü.

“Dinlen sen, ben hallederim.” Annem tabii ki dinlenmeyecek ve her pazar olduğu gibi arkasından gidecekti.

Abim çıktıktan sonra kahvaltıya devam ettik. Telefonuma bakarak kahvaltımı yaparken annemin bakışlarını üstümde hissediyordum. Başımı kaldırıncı göz göze geldik.

“Roshan Sultan, bir şey mi oldu?” Annemin adı Roshan’dı, gün ışığı anlamına geliyordu. Çatalını bırakıp ellerini masanın üstünde birleştirdi.

“Dün neler yaptın, anlat bakalım?”

Bu soru ve ses tonu beni anında gerdi. Belli etmemeye çalışarak, “Senin de bildiğin gibi Başak’la plaja gittim,” dedim.

Başını yana eğdiğinde şahin bakışları üstümdeydi. “Başka?”

Üstelediği an bir şeyler bildiğini anlamıştım. Telefonumu kapatıp masanın üstüne bıraktım. “Bu sorgudan anladığım kadarıyla neler yaptığımı zaten biliyorsun.”

“Senden duymak istiyorum,” dedi kısaca.

“Bildiğin şeyleri mi?”

Gözleri çok hafif kısıldı. “Hülya’dan duyduğum şeylere inanmak istemediğim için kızımdan da duymak istiyorum.”

Kancık Hülya! Yememiş içmemiş, gelir gelmez beni anneme ispiyonlamıştı. Görürdü ama o.

“Sancak, Mert ve Fatih abiler tekneyle açılacaklardı. Merve ve Hülya da onlara eşlik edeceği için bizi de davet ettiler.”

“Ve sen de kabul ettin, öyle mi?”

Neden büyük bir suç işlemişim gibi hissediyordum? “Plaj çok kalabalıktı, teknede daha sakın vakit geçireceğimiz için kabul ettim. Hem onları sen de tanıyorsun.”

Annemin sakinliği de böylece kayboldu. “Sana inanmıyorum, Gülce! Senin onlarla ne işin var?”

“Ne var ki bunda? Tek değildim sonuçta. Hülya, Merve ve Başak da oradaydı,” diyerek savunmaya geçtim.

“Ama senin orada olmaman gerekiyordu. Sancak’ın ailesinden hoşlanmadığımı biliyorsun. Fatih desen kızların peşinde koşan serserinin teki. Mert’in ne olduğunu bile bilmiyorum.”

Annem beni böyle azarladığında yirmi değil de on beş yaşında küçük bir kızmışım gibi hissediyordum, sanki neyin doğru neyin yanlış olduğuna karar veremezmişim gibi. Bu beni o kadar sıkıyordu ki ürkek, çekingen ve ne istediğini bilmeyen bir insana dönüşüyordum. Ya da beni sürekli boğan bir kapana kısılmış gibiydim.

“Anne ben yirmi yaşında bir üniversite öğrencisiyim,” dedim sakince.

“Ee?” dedi ve kollarını bağladı.

“Kendi kararlarımı kendim verebilirim, arkadaşlarımı ve gireceğim ortamları seçebilirim. Bunun farkındasın, değil mi?”

“Yirmi yaşına da gelsen, otuz yaşına da gelsen benim küçük kızım olacaksın. Benimle yaşadığın sürece benim kurallarına uyman gerektiği konusunda anlaştığımızı sanıyordum.”

Sözleri içimde sürekli bastırdığım bir yeri öyle ani bir şekilde tetiklemişti ki, “Senin kuralların beni boğuyor!” diye bağırırken buldum kendimi. Çok ani bir patlamaydı ve o an bunu tetikleyen şeyin ne olduğunu sorsalar cevap bile veremezdim. “Kitap okuma Gülce, dışarı çok çıkma Gülce, sevgili yapma Gülce. O olmaz, bu yasak, şunu giyme!” Ayağa kalktığımda bedenim titriyordu. “Bana hâlâ çocukmuşum gibi davranıyorsun. Kıyafetlerime kadar karışıyorsun.”

Annem şaşkın gözlerle bana bakıyordu çünkü benden ilk defa böyle bir karşılık alıyordu. Neden şimdi patladığımı onun gibi ben de bilmiyordum, sadece bir an çok fazla gelmişti. Son birkaç gündür olanlar yeterince dengemi bozmuştu zaten.

“Lütfen yapma artık. Kurallarının beni ne hale getirdiğini neden görmüyorsun?” Kısa bir sessizlikten sonra devam ettim. “Anne... ben artık büyüdüm.” Sesim şimdi kısılmıştı. “Ve senin bitmeyen bu kuralların,” dedim dolu dolu gözlerimle. “Beni senden uzaklaştırmaktan başka bir şey yapmıyor.”

Balkondan çıktığımda annem adımı seslendi ama durmadım. Bu tabii ki onu durdurmadı ve peşimden geldi. Odama girdiğimde karşıma geçip dikildi. Son sözü söylemeden tartışmayı bitirmeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyordum onu. Fakat bu tartışma beni çoktan tüketmişti. Annemle böyle konuşmak istemiyordum.

“Sancak yüzünden mi böyle davranıyorsun yoksa sen?”

Sözlerini duyunca gözlerim irileşti. Sancak abi nereden çıkmıştı ki? “Ne alakası var ya?”

“O ya da diğer ikisinden biri.” Beni anlamıyordu. “Bu adadaki erkeklerden uzak durman gerektiğini sana defalarca söyledim.”

“Ya anne ne alakası var, Allah aşkına?”

“Bağırma bana,” dedikten sonra devam etti. “Bir daha onlarla gezdiğini duymayacağım.” Yatağıma oturduğumda bedenimdeki titreme artıyordu. Neden beni anlamak istemiyordu? “Bir daha da bu konu açılmayacak, son sözümü söyledim.” Ardından odamdan çıkıp gitti.

“Beni anlamamandan nefret ediyorum!” diye bağırdım. Fakat bunu da duyduğundan şüpheliydim. Duymuş olsa bile bir şey değişmeyecekti nasılsa. Çünkü annem beni ve abimi kanatlarının arasına sıkı sıkı hapsedmişti ve milim kıpırdamamıza izin vermiyordu.

Bizi boğmak pahasına orada tutuyordu. Onu bir yere kadar anlıyordum, hatta hak veriyordum. Bu zamanda hem anne hem baba olmak zordu ama... bazen fazla ileri gidiyordu ve bunun sonunun nereye varacağını kestiremiyordum.

Oysa eskiden böyle değildi. Babamdan önce... Babam hayattayken daha tatlı, daha sakindi. Ben sadece babamı kaybetmemiştim. Babamla beraber o mezarın altına annemin sevecenliğini de gömmüştüm. İskilli, sert bir kadına dönüşmüştü ve bu sadece beni değil, belli etmemeye çalışmasına rağmen abimi de mahvediyordu.

Burnumu çekip yataktan kalktum ve odamı toplamaya başladım. Annem evden gidene kadar odamdan çıkmayacaktım. Etrafı toplamayı bitirdiğimde hâlâ kötü hissediyordum. Bu yüzden Başak’a mesaj attım.

**Gülce: Kabak çiçeği dolması yaparsam
rüzgârgüllerine gider miyiz?**

Kabak çiçeği dolmasını güzel yapardım ve Başak ona bayılırdı.

**Başak: Reddedemeyeceğim teklifler bunlar.
Her türlü varım ben.**

Başak: Şarap bile patlatırız.

Hafifçe güldüm, neye ihtiyacım olduğunu her zaman biliyordu. Sınırımı koruduğum sürece şarap içmeme izin vardı, yani bir kadeh. Gözlerimi devirdim. Annem az önce çıktığı için ben de mutfaka girip dolmanın içini hazırlamaya başladım. Derslerden ötürü uzun zamandır yapamadığım için elim yavaşlamıştı. Umarım tadını tutturabilirdim. Dolmayı pişmesi için ocağa koyduktan sonra küçük bir piknik sepeti hazırladım. Evdeki pastaları ve tatlıları hasır sepete yerleştirdikten sonra odama gidip üstümü değiştirdim. Hava sıcak olduğu için ince, yazlık, limon sarısı elbisemi dolaptan aldım. Kalın askılı, mini bir elbiseydi. Annem görse kesin boyu kısa diye laf ederdi. Buna takılmamaya çalışarak ördüğüm saçlarımı açıp kabarmaması için kremledim.

Başak: Hazır mısınız?

Gülce: Dolmanın pişmesini bekliyorum.

Başak: Tamam, geliyorum.

Başak birkaç dakika sonra söz verdiği gibi elinde tuttuğu kırmızı şarap şişesiyle gelmişti.

“Mükemmel bir arkadaş olduğunu söylemiş miydim?” dediğimde sırtıttı.

“Senin kabak çiçeği dolman için kurşun atar, kurşun yerim.”

“Neredeyse hazır, pişince çıkarız.”

Başak geldikten kısa bir süre sonra dolma da hazır olunca küçük hasır sepeti alıp dışarı çıktım. Elim daha iyi olduğu için bisikletle gidecektik. Başak’ın bisikletinin sepeti daha büyük olduğu için piknik sepetini o aldı. Kapıyı kilitledikten sonra anneme mesaj atıp telefonumu sessize aldım. Canım sıkkın olduğunda rüzgârgülleri gittiğimi bildiği için sorgulamazdı. Ama bugün olanlardan sonra nasıl bir tepki vereceğini kestiremiyordum.

“Canın mı sıkkın senin?”

“Annemle tartıştık. Hülya aptalı dün tekneyle açıldığımızı ispiyonlamış.”

“Ciddi misin?” diye sorduğunda sesi öfkeliydi. “Şuna bak sen ya. Zaten dünden gıcığım ona, elimde kalacak.”

"Senin mi, benim mi?" diye sordum. "Görür ama o, yanına kalmaz bu yaptığı."

"Merak etme, alırsın intikamını." Biraz ilerlemiştik ki Başak, "Ay, Fatih mi o?" diye cırladı. "Vallahi de o, billahi de o."

Sancak abiyle beraber yolda yürüyorlardı. Başak bana döndü. "Nasıl görünüyorsun?"

Kot şortunun üzerine giydiği beyaz tişörtüyle çok tatlı ve güzel görünüyordu. Zaten Fatih abiye olan hislerinden sonra makyajsız dışarı çıkmaz olmuştu. Normalde de bakımlı bir kızdı ama şimdilerde Hülya ile yarıştı. Tabii Başak onun çok daha güzel olan versiyonuydu.

"Fıstık gibisin."

"O taraftan gidip selam verelim mi, ne olur?"

Normalde itiraz ederdim ama artık bu durumdan sıkılmıştım. En azından birimiz istediği gibi davransın istiyordum. Omuz silktim. "Olur."

Başak onların olduğu yola saptığında ben de onu takip ettim. Güneş gözlüklerimin ardından Sancak abiyi dikizlemeden de duramadım. Üstünde asker yeşili bir tişört ve keten şortlarından biri vardı. Tişörtü kaslı kollarına tam oturmuş, geniş sırtını vurguluyordu. Son derece hoş duruyordu. Onlara yaklaştığımızda bize döndüler. Sancak abinin de gözünde güneş gözlükleri vardı.

"Oo kızlar nereye böyle?"

Fatih abinin sorusu üzerine Başak kocaman gülümsedi. "Rüzgârgüllerine gideceğiz."

Sancak abi gülümsedi. "Gitmeyeli uzun zaman oldu."

Fatih abinin gözleri Başak'ın açıkta kalan bacaklarında gezindi. Uzun uzun bakıyordu. Kaşlarını çatılırken gözlerini çekmeden konuştu. "İyi işte gidelim biz de."

Sazan arkadaşım anında atladı. "Olur beraber gidelim, hem Gülce kabak çiçeği dolması yapmıştı. Şarabımız da var."

Yok, bu kız cidden iflah olmazdı. Yanımızdan gittiklerinde gösterecektim ben ona.

"Hadi gidelim o zaman." Fatih ve Başak planı yapmışlardı bile. Sancak abi ve ben de öylece kalmıştık.

"Kızlar baş başa gitmek istiyorlardır belki." Sancak abiye onay vereceğim sırada Başak araya girdi.

"Yok ya, bize fark etmez." *Başak senin yapacağın işi ben ya...*

“Başak,” dediğimde bana döndü.

“Dolma az olur diye korkma. Yeter hepimize. Biz gidiyoruz, siz de gelirsiniz.” Ardından pedal çevirmeye başladı. Ben de onu takip ettiğimde ikisi arkamızda kalmıştı.

“Başak sen manyak mısın?”

“Ya kanka kızma lütfen, elime ilk defa böyle bir fırsat geçti. Değerlendirmem lazımdı.”

Bisikletimi onun önüne kırıp durmasını sağladım. Ardından gözlüklerimi çıkarıp yüzüne baktım.

“Bak, ben bu Fatih’ten hiç hazzetmiyorum,” diyerek konuya direkt girdim. “Görmedin mi adam gözleriyle bacaklarını yedi bitirdi. Sonra da ne hikmetse bizimle gelmek istedi.”

Heyecanlı bir sesle, “Bacaklarıma mı baktı?” diye soludu.

“Sapık gibi bacaklarını dikizledi.”

Sözlerim üzerine kaşları çatıldı. “Belki yanlış anlamışsındır.”

Başımı yana eğip dik dik yüzüne baktım. “Biraz daha temkinli ol.”

Altdudağını gergince ısırdı. “Haklısın sanırım. Onu görünce aklım gidiyor. Aşırı heyecanlanıyorum, ne yaptığımı bile bilmiyorum.”

İlk defa birine karşı böyle şeyler hissettiği için normaldi ama zarar görmesini istemiyordum. Özellikle pastanedeki konuşmalarından sonra o adama güvenmem çok zordu. Başak onun sözlerinin şaka olduğunu öne sürse de ben onunla aynı fikirde değildim.

“Seni üzmesini istemiyorum.”

“Daha dikkatli olacağım. Hem onu tanımam için bir fırsattır belki bu.”

Kendi gözleriyle görmeden ikna olmayacaktı. “Peki,” dedikten sonra gözlüklerimi takıp pedal çevirmeye başladım.

“Onları çağırdığım için kızmadın, değil mi?” diye seslendi.

“Seninle yalnız vakit geçirmeyi tercih ederdim.”

“Söz, telafi edeceğiz.”

Cevap vermek yerine pedallara asıldım. Bu ara nereye dönsem Sancak abiyle karşılaşır olmuştum. Bu pek hayra alamet olan bir durum değildi. Bir de annem vardı tabii. Daha birkaç saat önce birbirimize girmiştik. Şimdi de hiçbir şey olmamış gibi Fatih ve Sancak abiyle beraber piknik yapacaktık.

Allah'ım sen beni annemin gazabından koru. Bunu da duyarsa biterdim ben. Sıkıntıyla oflayıp daha hızlı sürdüm.

Boş bulduğumuz bir alanda durduk. Saat ilerledikçe burası iyice kalabalık olurdu. Bu yüzden erken gelmiş ve daha sakin olan sessiz bir yere geçmiştik. Piknik sepetinden çıkardığımız kırmızı beyaz kareli örtüyü yere serip yan yana oturduk.

“Ne zaman gelirler acaba?”

“Bilmem,” diye cevap verip etrafa bakındım. Güneş batmaya yakın bulvarlar çok güzel olurdu.

“Nasıl davransam acaba? İsmiyle hitap etsem çok tuhaf kaçarmı?”

Yan gözlerle ona baktım. “Adama yıllardır abi diyorsun, sence tuhaf kaçmaz mı?”

“Kaçar tabii,” diye sızlandı. “Neyse yavaş yavaş.”

“Akışına bırak, Başak.”

“Demesi kolay. Adamı görünce beynim eriyor, kalbim yerinden çıkıyor. Kendimi kaybediyorum. Nasıl akışına bırakayım?”

Karasevdaya düşmüştü resmen. Şaşkınca onu dinliyordum. Alt tarafı marketten çıkarken yardım etmişti.

“Allah aşkına neyine bu kadar vuruldun?”

Leyla gibi iç çekti. “Boyuna posuna, endamına. Her şeyine... Ver şuradan bir kadeh, efkârlandım.”

“Aç karnına çarpar.”

Sepettekileri çıkarıp düzgünce yerleştirdim. Evdeki piknik malzemelerini özenle seçerek aldığım için tam olarak *Pinterest* tarzında bir piknik sofrası hazırlamıştım. Böyle küçük ayrıntılarla uğraşmayı severdim. Sofranın şirinliğine bakarken gülümsedim.

“Hemen fotoğrafını çekelim.” Başak fotoğrafını çekip beğendiğimiz bir tanesini hikâye olarak paylaştı. Ardından oturup küçük bir dilim pasta almak için uzandım. Başak ise elimi tutup engel oldu. “Onlar gelmeden başlama sakın.”

“Ya bana ne? Şarap içeceğim ben.”

“Bekle iki dakika ya. Mesaj attım yoldalarımı.”

Şaşkınca ona baktım. “Numarasını ne ara aldın?”

Gözlerini devirdi. “Yıllardır tanışıyoruz, bir zahmet numarası olsun.”

Telefonumu açıp Başak’ın beni etiketlediği fotoğrafı hikâyeme ekledim. Annemden mesaj vardı ama okumadan geçtim. Yeterince kötü hissediyordum zaten. Daha fazlasını kaldıramazdım şu an.

Fatih abinin şoförlüğünü yaptığı araba yakınımızda durduğunda Başak onlara el salladı. İkisi park ettikleri arabadan indiğinde Sancak abi de rahatsız duruyordu. Sanırım o da gelmek istememişti ama benim gibi arkadaş kurbanı olmuştu. Yanımıza geldiklerinde Fatih abi ıslık çaldı. “Sofraya bak be.”

Eğilip kabak çiçeği dolmasından bir tane alıp ağzına attığında Sancak abi yakınımına oturdu. “Yavaş lan, boğazında kalacak,” diyerek uyarsa da Fatih abi pek oralı olmadı.

“Biz de şarap getirdik. Bunu açalım önce.”

Fatih abi elindeki şarabı tirbuşonla açıp hepimize birer kadeh doldurdu. Neyse ki sepeti hazırlarken fazladan kadeh de koymuştum içine.

Sancak abinin hemen yakınımında olması beni nedensizce geriyordu. Ara ara bakışlarını üstümde hissetsem de doğruluğundan emin olmak için dönüp bakamıyordum.

“Dolmayı sen mi yaptın?” Sancak abinin beğeni dolu sesini duyunca ona baktım. İkincisini ağzına atıyordu.

Başak araya girdi. “Gülce kadar güzelini yapanı görmedim. Onun elinden yedikten sonra kimseninkini beğenmiyorum.”

“Abartma,” diye güldüğümde Sancak abi araya girdi. “Abartmıyor, anem duymasın ama onun yaptığından bile güzel olmuş.”

Yanaklarım mı kızarıyordu benim şu an?

Başak kıkırdadı. “Hepimizin annesinden güzel yapıyor.”

Ben de bir tane yedim. Şarap içeceğim için midemin dolu olması lazımdı.

“Bundan sonra ben de Başak gibi kimsenin elinden yiyemem.” Sancak abi öyle iştahla yiyordu ki beğenisi sadece sözlerden ibaret değildi. Şaraptan küçük bir yudum aldığımda dudaklarımda ufak bir gülümseme vardı. Bu niye böylesine hoşuma gitmişti?

Başak ofladı. “Ortak çıktı dolmalarıma ya.”

Sancak abi o derin göl yeşili gözleriyle yüzüme bakarken, “Sanırım,” diye cevapladı. Yutkundum çünkü saçma bir şekilde boğazım kurumuştur.

“O zaman,” dedim ve şarabımdan bir yudum daha aldım. “Yaptığımda sana da veririm.”

“Hep isterim ama.”

Omuz silktim. Başım ufaktan dönüyordu ve bunun sebebi şaraptan daha keskin olan gözleriydi. Bana daha önce kimsenin bakmadığı gibi bakıyordu

ve bu benim başımı döndürüyordu. Ne yapacağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu çünkü bakışları karşılık veremeyeceğim kadar yoğundu.

“Başak birkaç poz fotoğrafımı çeksene.”

Telefonunu elinden düşürmeyen Fatih abi ayaklanmış, Başak’a bakıyordu. Arkadaşım bu teklife heyecanla atlayarak, “Olur,” deyip ayağa kalktı.

İkisi bizden uzaklaşınca Sancak abiyle baş başa kalmıştık. Bedenimdeki gerginlik mümkünmüş gibi birkaç kademe daha arttı. Bu da elimdeki kadehe yüklenmeme neden oldu ve göz açıp kapayıncaya kadar şarabım bitmişti. Bu dakikadan sonra yeni kadeh içmem, sınırları zorlamam demekti.

“İster misin?”

Elinde tuttuğu şişeyle bana bakıyordu. Mantıklı yanıma hayır demem gerektiğinin farkındaydı fakat o yanımla sabah ters düşmüştük. Bu yüzden başımı eğdim. “Olur.”

Uzanıp kadehimi yenilediğinde biraz daha yakınlaştık. Tepki vermeme-ye çalıştığım için bedenim gergindi. Bunu gizlemek için de kadehe sığınyordum. Açıkçası hata üstüne hata yapıyordum ama düşünmek istemiyordum. Gözlerimi rüzgârgüllerine çevirdim. Güneş batmaya başladığı için günün en güzel saatiydi. Etraf kalabalıklaşmaya başlasa da biz biraz uzak-taydık. Bu da bize sakin bir alan veriyordu. Başımı yana eğip manzaranın tadını çıkarırken gözleri üstümdeydi. Bunu biliyordum ama ne o bakışlara karşılık verebildim ne de bunu yapmayı kesmesini söyleyebildim. Orada oturdum ve şarabımı içerken anın tadını çıkardım. Onunla burada olmak, tüm gerginliğime rağmen hoşuma gidiyordu. Garip ama huzurluydu.

Ufak bir nefes aldığımda hafif bir rüzgâr esti. Saçlarım yüzüme düşerken onları yavaşça ittirdim.

“Saçında yaprak var.” Dakikalar sonra kurduğu ilk cümle buydu.

Uzanıp saçıma dokundum ama yaprağı bulamadım. “Nerede?”

“Alabilir miyim?”

Bir an ne diyeceğimi bilemedim. “Tamam.”

Sancak abi uzanıp saçıma düşen yaprağı yavaşça aldı. Saçlarım parmak uçlarındaydı ve harekederi yavaştı. Nefesim boğazımda takılı kaldığı için hareket edemiyordum ama benim aksime kalbim deli gibi çarpıyordu. Karaya vurmuş bir balık gibi çırpınıyordu. Gözleri saçlarımdayken, “Aldım,” dedi. Teninden esen parfüm kokusunu içime çektim.

“Teşekkür ederim,” dediğimde cevap vermedi. “Sana bir şey sorabilir miyim?” diyerek aklımı kurcalayan soruyu dile getirdim.

“Tabii,” dediğinde kollarını dizlerinin üstüne koymuştu. O da ikinci kadehini bitirmek üzereydi.

Başımı ona doğru çevirmiş yüzünü izlerken, “Abimle neden kavga ettiniz?” dedim. Abimin cevabını vermediği soruyu ona da yöneltmiştim. Bu konuyu öğrenmek istiyordum.

Sorum karşısında gerildiğini bedeninden anlamıştım. Uzaklara diktiği gözlerini yüzüme çevirdi. “Hatırlamıyorum,” dedi yavan bir sesle. “Eski bir mevzu, üstünden çok zaman geçti.”

İkisinin hafife alarak anlattığı bu olayın kavgası o kadar şiddetliydi ki... Zaten gergin olan ailelerimizi resmen düşman hale getirmişti. Öyle ki bir daha birbirimize selam bile veremez olmuştuk. Cevabından memnun kalmadığım için sessiz kaldım. O ise konuşmaya devam etti.

“Hem o günler geride kaldı. Alperen de ben de olanları unuttuk.”

“Peki,” dedim sadece. Kadehi bırakıp eklerden bir tane alıp ısırardım.

“Elin nasıl?”

Kucağımda duran yaralı elime bakıyordu. Avucumu açıp ona gösterdim. “Daha iyi.”

Aniden uzanıp elimi büyük avucunun içine aldı. Bu yaptığıyla gözlerim irileşti. Elimi yüzüne yaklaştırıp ciddi bir ifadeyle iyileşmeye başlayan yarayı inceledi. “Daha iyi görünüyor. Kremini aksatma.”

Cevap vermeden önce boğazımı temizledim. “Aksatmıyorum.” Az önce kızaran yanaklarım şimdi alev almıştı. Neyse ki yüzümde allık vardı ve bu kızanklığı gizliyordu. Ellerimdeki titremeyi hissediyor muydu? Hissetmediğini umuyordum, yoksa utançtan ölürdüm. Ani bir hareketle cebinden bir şey çıkardı ve avucuma bıraktı. Soğuk bir şeydi. Elini çekince bunun kapalı bir istiridyeye olduğunu anladım. Başımı kaldırıp şaşkınca ona baktığımda yüzünde utangaç bir gülümseme vardı. “Kavanozuna atarsın belki.” Kavanozumu nereden biliyordu?

“Bunu nereden biliyorsun?”

Omuz silktili. “Odanda görmüştüm. Sürekli deniz kabuğu toplama nedenini merak ediyordum.” Bana dair her şeyi nasıl biliyordu?

Tenimdeki karıncalanma devam ederken kapalı istiridyeye baktım. “İçinde inci vardır bunun.”

“Olabilir, istersen aç.”

Başımı iki yana salladım. “Yok, böyle saklayacağım.” İstiridyeyi avucumun içine hapsedip ikinci kadehi de kafama diktim. Sanki alkol bu yaşadıklarına iyi gelecekmiş gibi ondan medet umuyordum.

“İster misin?” diye sordu şarabı göstererek.

Fatih abi ve Başak ileride fotoğraf çekmeye devam ediyorlardı. Onlara hakarken yorulmuştum.

“Yok daha fazla almayayım, çarpıyor sonra.”

Sözlerim üzerine gülümsedi. “Ben bir kadeh daha alacağım.” O kadehini doldururken sofraya baktım. Tüm kabak çiçeği dolmalarını neredeyse tek başına yemişti. Bu kadar beğenmesini beklemiyordum.

“Özlemişim buraları.”

Sözlerini duyunca gülümsedim. Ben de kışın buraları özlüyordum ve hemen yazın gelmesini istiyordum. “Askerliğin uzun sürdü.”

“Bedelli yapmak istemedim.”

Yapacak durumları vardı oysa ki. “Neden?” diye sordum. Çoğu kişi artık öyle yapıyordu. Omuz silkti. “Askerliği seviyorum,” dedi kendinden emin bir sesle. “Canım pahasına,” dedi yavaşça. “Vatanıma hizmet etmek benim için onur.”

Sözleri istemeden gerilmeme neden olmuştu çünkü babamı hatırlamıştım. Boğazımda oluşan kuru düğümü gidermek için yutkundum. “Babam gibi konuştun.” Babam vatanı uğruna canını gözünü kırpmadan feda etmişti. Onunla gurur duyuyordum ama.. onu çok özlüyordum. Bazen bu yüzden kızdığım bile oluyordu babama. Sonra derin bir vicdan azabı çekiyordum fakat elimde değildi. Bu hayat, en sevdiğimi almıştı benden. Bu yüzden abimin asker olmasını hiç istememiştim.

Aramızda buruk bir sessizlik yaşanırken derin bir nefes aldı. Başak ve Fatih abi bize doğru geliyorlardı. “Bizimkiler geliyor sonunda. Yavaştan toplansam iyi olacak.”

“Yardım edeyim sana.”

“Gerek yok Sancak abi, Başak ile hallederiz.”

Ona abi demek damağımda acı bir tat bırakmıştı. Nedenini bilmediğim bir tattı bu. İkimiz de nedensizce duraksamıştık. “Gülce?” deyip çenesini kaşıdığı anda gözlerim ondaydı. “Bana abi demeyi ne zaman bırakacaksın?”

O kadar beklenmedik sözlerdi ki bunlar, o an tek yapabildiğim, “Anladım?” demek olmuştu. Ondan böyle bir çıkış beklemiyordum.

“Diyorum ki,” dedi tane tane. “Bana artık abi deme, olur mu?”

6. BÖLÜM

Teklif

Göğsümün kıyısına sertçe çarpan bir duygu vardı. Sancak abi gözlerimin içine baka baka *bana artık abi deme* dedikten sonra oluşan rahatsız edici bir histi. Bu duygunun adı heyecan mıydı, merak mıydı, yoksa bambaşka bir şey miydi bilmiyordum. Sadece kalbimi altüst ediyordu. Bu yüzden o sözlerden sonra yüzüne bile bakamadım. Tamam gibisinden bir şeyler geveleyebildim sadece. Neyse ki o sırada Fatih abiyle Başak yanımıza geldi ve içine düştüğüm tuhaf durumun son bulmasını sağladılar. Onlar gelince ayaklandım. “Gidelim artık, Başak.”

Sözlerim üzerine ikisi de bozuldu, özellikle Başak ama şu an gerçekten gitmem gerekiyordu. Sözlerini sindirmeli ve durumu Başak’la konuşmalıydım. Başak tam itiraz edeceği sırada yüzüme baktı ve bir şeyler olduğunu anında çaktı. Beni bu kadar iyi tanıyan bir arkadaşına sahip olduğum için gerçekten şanslıydım.

“Evet ya, daha fazla geç olmadan gidelim biz,” diyerek beni desteklediği için onlar da fazla bir şey diyemedi. Başak’la ortalığı toplayıp ikisini orada bıraktık ve bisikletlerimize atladık. Pedal çevirmeden önce kısa bir süreliğine omzumun üzerinden arkaya baktım. Sancak ile göz göze geldiğimizde benim telaşımın aksine sakin bir gülümsemeyle başını eğdi. Gülümsemeye çalışırken hızlıca önüme döndüm. Buradan uzaklaşmam gerekiyordu.

Pedal çevirmeye başladığımda nereye gittiğimi bile bilmiyordum. Başak hemen arkamdan beni takip ediyordu. Fazla sabredemeyeceğini bildiğim için onlardan iyice uzaklaştıktan sonra fren yapıp durdum. Arkama baktığımda Başak'ın epeyce geride olduğunu gördüm.

Biraz sonra yanıma geldiğinde nefes nefese kalmıştı. "Kızım deli misin sen ya? Sana yetişeceğim diye az daha düşecektim."

"Of ne bileyim ya, dalmışım."

Gözlüklerini başına taktı. "Hemen dökülüyor musun, yoksa erken kalkmamıza neden olduğun için başının etini yiyeyim mi?"

"Sancak, bana abi deme dedi." Pat diye söylediğim sözler üzerine, "Oha!" diye bağırdı. "Şaka mı yapıyorsun sen?"

Başımı iki yana doğru salladım. "Yok valla, gözlerime baka baka *bana artık abi deme olur mu* dedi." Cebimdeki istiridyeyi çıkardım. "Bir de bunu verdi."

Eliyle ağzını kapattı. "Vay Sancak abi, vay." Başak bile bu duruma böylesine şaşırırdıysa benim tepkim normaldi. "Ee, sen ne dedin?"

"Ay dilimi yuttum, ne diyeceğimi bilemedim."

"Ama ben anlamıştım bakışlarından, inceden bir yanık o sana."

"Of abartma," desem de yüzümü ateş bastı. Öyle miydi gerçekten?

"Abartması mı kalmış kanka ya? Adam açık açık abi deme lazım olur demiş."

"Başak ya," dedim sinirle. "Anlatığıma pişman etme."

"Helal olsun be, direkt söylemiş. Adam gibi adam."

"Ay bayılacağım," diye bağırdım. "Başak, yıllardır abi dediğim ve abimin bir zamanlar kavgalı olduğu adamdan bahsediyorum."

"Aynı zamanda," diyerek araya girdi. "Bir zamanlar hayran olduğun adam."

"Neyse ne, sonuç olarak ne abim ne de annem ondan hoşlanıyor."

Gözlerini devirdi. "Annen kimden hoşlanıyor ki? Ona bıraksalar evde kalırsın." Eh, haksız sayılmazdı.

"Ne yapacağım ben?"

Omuz siktiğinde, "İçinden geleni," dedi rahatça. O sırada telefonu çaldı. "Babam arıyor. Eve dönme saatim gelmiş."

"Sen git, ben biraz gezeceğim."

“Akşam gelirim sana, sepeti de getiririm. O zamana kadar sen de sakinleş biraz. Dünyanın sonu gelmiş ifadesini de sil yüzünden.” Ona dil çıkardım. “Akşam detaylı konuşacağız, hadi kaçtım ben.”

Başak giderken ben de bisikletime atladım ve etrafta dolaşmaya başladım. Gözümün önünden gitmeyen gözleri ve kulağımda çınlayan sözleri de bana eşlik ediyordu. Her şey bir yana, çok güzel gözleri vardı. İç çektim. Çok da güzel bakıyordu. Hep böyle mi bakıyordu bana? Yoksa yeni bir şey miydi? Hiçbir fikrim yoktu. Bir cümle ve tek bir bakışla tüm sistemimi bozmuştu.

“Gülce?” Adımı duyunca durdum. Eleni’nin Yeri’nin tam önünde olduğumu fark ettim. Seslenen de oydu. “Nasılsın canım?”

“Eleni,” dedim ve gülümseyerek yanına yaklaştım. “İyiyim, sen nasılsın?”

“İyiyim, iş güç bilirsin. Özlettin kendini matmazel.” Eleni otuz beş yaşlarında, çok tatlı bir kadındı. Zamanında kocasıyla beraber Yunanistan’dan buraya taşınmış ve ona büyükannesinden miras kalan bu yeri açmıştı. Sonrasında kocasından boşanıp tek başına yaşamaya devam etmişti. Çok güzel bir kadındı. Esmer teni, uzun siyah saçları ve siyaha çalan gözleri vardı. Ayrıca aksanı, onu olduğundan da tatlı yapıyordu. “Daha çok gel.”

“Haklısın, ben de özledim.”

Dikkatle yüzüme bakıyordu. “Canın sıkkın görünüyor.”

“Her zamanki şeyler.”

“Annen mi yine?” Yüzüme bakınca başını iki yana salladı. “Çok sert kadın.”

“Öyle,” desem de pek ikna olmamış gibi bakıyordu.

“Ama sanki başka şey var sende.”

Bisikletin gidonunu yana kırdım, ne diyeceğimi bilmiyordum. Başak haklıydı, yüzümdeki ifadeden kurtulmam gerekiyordu. Yoksa sadece Eleni değil, herkes anlayacaktı. “Âşık mı oldun yoksa?” dedi tatlı bir kahkaha eşliğinde. Eleni’yle çok görüşme fırsatımız olmazdı ama onu severdim ve fikirlerine değer verirdim. Bu yüzden her şeyimi bilen nadir insanlardandı.

“Öyle değil,” deyip ofladım. “Biri var ama yanlış... Olmaması gereken biri.”

İtirafım üzerine, “Yanlış mı?” dedi şaşkınca. “Kime göre?”

Anneme, abime, belki de bana... “Bilmiyorum, çok karışık.”

Yanıma gelip elini omzuma koydu. "Akışına bırak tatlım, çok yorma kafanı. Olacağına varır her şey." Haklıydı ama elimde değildi. O sırada müşterileri gelince geri çekildi. "Hoş geldiniz."

"Neyse tutmayayım seni, Eleni."

"Sonra gel yanıma, uzun uzun konuşalım."

Başımınla onayladım. "Gelirim."

Yanımdan ayrıldığımda akşam çöküyordu. Annemler muhtemelen gelmişti. Sınırları daha fazla zorlamak istemediğimden eve gitmeye karar verdim. Bisikletim olduğu için kısa sürede varmıştım. Balkonun ışıkları yanıyordu. Anahtarımınla eve girmeden önce evimizin karşısındaki eve baktım. Onların da balkonundan sesler geliyordu. Sancak dönmüş müydü acaba? Niye merak ediyordum ben bunu ya? Kapıyı açıp içeri girdim.

"Oo, teşrif ettiniz sonunda."

Abime dönüp, "Yemek yediniz mi?" dedim.

"Seni bekliyorduk." Çok bir şey yemediğim için açtım. Balkona çıkarken abim arkamdaydı. "Kabak çiçeği dolmaları yapılmış ama beni düşünen yok tabii."

"Az yapmıştım, sana da yaparım sonra."

"Yemem küstüm."

Balkona çıktığımızda annem masada bizi bekliyordu. Masaya geçtiğimde aramızdaki gerginlik belliydi. Abim ikimize tuhaf tuhaf baksa da bir şey söylemedi. Taze fasulye yemeğinden tabağıma doldurup asık suratıyla yedim. Abim arada takılsa da ses çıkarmadım.

"Neyi var anne bunun?"

"Bilmem, Gülce işte." Anneme dik dik baksam da ses çıkarmadım.

"Gerçekten kabak çiçeği dolması bırakmadın mı bana?"

Sancak sağ olsun bir tane bile bırakmamıştı ki. "Söz, yarın yapacağım."

"Pis obur, yapma yemem."

"Başak yedi hepsini."

Gözlerini devirdi. "Anne görüyor musun, arkadaşına benden daha çok önem veriyor."

"Ağzın doluyken konuşma önce sen," diye araya girdim. Yemeğimi yemeye devam ederken huysuzluğum üstümde olduğu için abim bir şeyler söylese de cevap vermedim. Aklım zaten bambaşka yerlerdeydi. Tabağı bitirdikten sonra masadan alıp balkondan çıktım. Boşalan tabağı suya tutup makineye atmıştım ki abim geldi.

“Gülce yardımın lazım.”

“Ne oldu?”

“Nisan’la buluşacağız ama annesinden seninle buluşmak için izin alacak.”

Sıkıntıyla ofladım. “Yine mi ya? Benim de başımı yakacaksınız.”

“Para veririm. İstedğin şu makyaj malzemesini alırsın.”

Ellerimi havluyla kurularken, “Kabul,” dedim anında. “Ne zaman gidiyoruz?” İşte böyle de karakersizdim. Para için başımı da yakardım.

“Şimdi. Çıkalım hadi,” dedikten sonra durup, “Anneme ne diyeceğiz?” diye sordu.

“Piknik sepetim Başak’ta kaldı, onu almaya diye çıkarız.”

Dediğimizi yapıp evden çıkmıştık. Nisan’ı çağırdıktan sonra Başak’a uğrayıp piknik sepetini alacaktım.

“Niye yüzün asık senin? Annemle mi kavga ettiniz?”

Abimin yanında yürürken ona yetişmek için hızlı adımlar atıyordum. “Her zamanki şeyler işte.”

“Annem bazen fazla bunaltıyor ama,” deyip duraksadı. “Yaşadıkları kolay değil. Onu da anlamamız lazım.”

“Anlıyorum abi ama sorun şu ki o bizi anlamıyor.”

Büyük bir çaresizlik ve kabullenişle söylediğim sözlerin ardından aramızda kısa bir sessizlik oluştu. Onun da benimle aynı fikirde olduğunu biliyordum. “Sanırım büyüdüğümü hiçbir zaman kabul etmeyecek.”

Kolunu omzuma atıp beni kendine doğru çekti. “Büyüdüğümüzü,” diyerek düzeltti beni. İç çekmek dışında tepki vermedim. İçimizde bir yanı kırıyordu bu ama o annemizdi. Bizden de bizim kırık yanlarımızdan da daha değerliydi ikimiz için de.

Nisanların evine gelince abim ağacın kenarına saklandı. Bahçe kapısından içeri girdiğimde annesi çardakta oturuyordu. “İyi akşamlar,” dedim sevecen bir şekilde.

“Hoş geldin Gülce, Nisan hazırlanıyor. O gelene kadar gel oturalım biraz.”

Nisan’ın annesi çok tatlı bir kadındı. Yanına gittiğimde masada boş olan bardağa benim için çay doldurdu. “İçersin, değil mi?”

“Olur, içerim.”

“Nasılsın bakalım, nasıl gidiyor?”

Çaydan bir yudum aldım. “İyiyim, dönem bitiyor diye daha rahatım.”

“İyi iyi maşallah, derslerin hep iyiydi zaten senin. Allah daim etsin.”

"Teşekkür ederim."

"Nisan da hayırlısıyla bitirseydi şu okulu."

Nisan sınıf öğretmenliği son sınıf öğrencisiydi. "Gülce geldin mi?" deyip evden çıktığında ayağa kalktım. "Geldim geldim, çay içiyoruz." Yanıma gelip bana sarıldı.

"Kız çayını bitirsin sonra çıkarsınız."

Çaydan büyük bir yudum aldım. "Geç olmadan çıkalım biz, Ayşe teyze."

Nisan'la çıktığımızda elimi sıktı. "Teşekkür ederim." Gülümseyip yanğından makas aldım. "Her şey sizin için."

Nisan o kadar güzel ve tatlıydı ki bir gün abimle evlenmelerini çok istedim. Tam isteyeceğim türden bir yenge olurdu. Hem hiçbir şeye karışmıyor hem de abimle ne zaman kavga etsek hep benim yanımda oluyordu.

Evlerinden uzaklaşınca abim de bize katıldı. İkisine baktığımda ne kadar çok yakıştuklarını bir kez daha fark ettim. Kumral olan abimin aksine Nisan esmer güzeliydi. Koyu kahverengi, düz saçlarını küt kesimli kullanırdı. Yuvarlak yüzüne çok yakışan bir saç modeliydi. Ela rengi gözleri ise esmer teninde mücevher gibi parlıyordu. Minyon tipli olduğun için ufak tefek, kıvrımlı bir kızdı. Bir içim su gibiydi. Abim olacak herif çok şanslıydı. Biraz akli varsa bu kızı kaçırmazdı.

"Sen de bizimle gelsene Gülce, dondurma falan yeriz."

"Başak'a uğramam lazım, Nisan. Sonra beraber bir şeyler yaparız, olur mu?" İkisini yalnız bırakmak istiyordum, o da bunu bildiği için gülümsedi.

"Söz mü?"

"Söz tabii, görüşürüz sonra." Ona sarıldıktan sonra abime döndüm. "Sana emanet ona göre."

Abim uzanıp saçlarımı karıştırdı. "Çok konuşma da git hadi."

İkisini orada bıraktığımda Başakların evi yakın olduğu için onlara geçtim. Fakat evlerinde kimse yoktu. Nereye gitmişlerdi acaba? Başak'ı ararken yürümeye devam ettim. İkinci çalışta açtı.

"Bebeğim?"

"Başak size geldim sepeti almaya ama kimse yok."

"Ben unuttum onu ya, annemlerle beraber çay içmeye Sancak abilere geldik."

Sancak'ın ismini basturarak söylediği gözümünden kaçmamıştı. "İyi o zaman, eve geçiyorum ben."

"Dur dur," dedi hızlıca. "Geliriz biz bekle sen."

“Geliriz derken?” Saat daha erkendi. Muhtemelen yeni gitmişlerdi.

“Sancak abi benimle bize gelir misin? Gülce kapıda bekliyormuş, piknik sepeti için.”

Gözlerim kocaman açılmıştı. Doğru mu duymuştum ben? Sancak’tan yardım mı istiyordu? “Başak ne saçmalıyorsun kızım sen? Ne Sancak’ı, ne gelmesi?”

Tabii ki beni duymazdan geldi. “Süpersin abi ya.”

“Seni yemin ederim öldüreceğim. Seni var ya çıplak ellerimle boğacağım, Başak.”

Telefonu çoktan yüzüme kapatmıştı bile. Yok, bu kız insanı katil ederdi. Zaten kafam allak bullaktı. Sancak’ın sözlerini hazmetmeden onunla karşılaşmak istemiyordum. “Of ya.”

Başımı kaldırıp gökyüzüne baktım ve derin bir nefes aldım. Korkunun ecele faydası yoktu. Hem üçümüz olacaktık. Sepeti alıp oyalanmadan eve giderdim. Kalbimdeki hızlanmayı görmezden gelerek sırtımı duvara yaslayarak nefes alıp vermeye devam ettim. Evleri yakın olduğu için her an burada olurlardı. Bu yüzden bir an önce sakinleşmeliydim.

“Geldik bile.”

Başak’ın sesini duyunca doğruldum. Sancak ile beraber bana doğru yürüyorlardı. Gözlerim anında onu buldu ve zavallı kalbim mümkünmüş gibi daha hızlı atmaya başladı. Boğazımı temizleyip gözlerimi ondan ayırdım.

“Hızlısınız.”

Başak koluma girdi. “Beklemeyi sevmediğini biliyorum.” Evlerine yürürken Sancak, “İyi akşamlar,” diyerek selamladı beni.

“Siz burada bekleyin, ben sepeti alıp gelirim.” Başak evin bahçesine girdiğimizde bizi orada bıraktı ve resmen uçarak eve doğru ilerledi. *Hain*. Bilerek yapıyordu.

“Nasılsın?”

Sorusunu duyunca ona doğru döndüm. Yüzümdeki ifadeyi sakın tutmaya çalışarak omuz silktim. “Aynı.” Gerilince konuşmayı unuttuğumu söylemiş miydim?

“Bu iyisin demek mi yani?”

Cevap vermeden önce yutkundum. “Sanırım.”

Başını aşağı doğru eğdi. “Anladım.”

“Sen,” dedim aniden. “Sen nasılsın?” Sancak abi diyecektim ki son anda durdurdum kendimi. İsmi de öylece söyleyemezdim. En iyisi hitap etmeden konuşmaktı.

“İyi ben de.”

O sırada telefonuma bildirim düştü. Ekranı bakınca annemden mesaj geldiğini gördüm. Şu an cevap vermek istemediğim için ekranı kapattım tekrar.

“Benim numaram sende var mıydı?”

Bu adam neden beklenmedik anda bu tarz şeyler soruyordu? “Yok.”

Telefonunu çıkarıp ekrana basınca telefonum çalmaya başladı. “Kaydet, lazım olur belki.”

Başımı kaldırıp ona baktım. “Telefon numaram sende var mıydı?”

Omuz silktili. “Bende herkesin numarası vardır.” Sanırım bu kısaca *anlam yükleme* demek oluyordu.

“Anladım,” diyebilirdim sadece. Başka ne diyeceğimi bilemedim.

“Böceklerden korkar mısın?”

“Böcekler mi?” diye tekrarladım. Ne alakaydı ki şu an? “Yani pek hoşlanmam.”

Sancak üstüme doğru büyük bir adım attı. Aramızdaki mesafe bir anda o kadar azalmıştı ki birdenbire nefes almayı unuttum. Sonra elini kaldırıp saçıma doğru uzattı. Gözlerim kocaman açıldığında geriye doğru gidip gitmemekte kararsızdım.

“Kımıldama sakın, tamam mı?” Yavaşça konuştuğunda kısık sesi üzerine tuttuğum nefesimi yavaşça bıraktım.

“Saçımda böcek mi var?” Dehşet dolu bir sesle fısıldadığımda, “Kımıldama,” dedi tekrar.

Gözlerimi sıkıca kapattığımda havadaki elimle kolunu tuttum. Saçımda böcek varken nasıl kımıldamadan durabilirdim, Allah aşkına? Çılgılık atmaktan bir adım uzaktaydım şu an.

“Sakin ol,” diye fısıldadı.

“Olamam!”

Saçımdaki şey her neyse onu attı. “Tamamdır.”

Gözlerimi açtığımda, “Atun mı o şeyi saçımdan?” diye soludum. Kısık sesle güldü.

“Attım attım, korkma.”

Rahat bir nefes aldığımda kokusu içime doldu. O kadar yakındı ki teninden süzülen güzel kokuyu soluyabiliyordum. Sadece kokusu da değil, sıcaklığını bile hissedebiliyordum. Yapmamam gerektiğini bile bile başımı kaldırdım ve ona baktım. Uzun boyu yüzünden aramızdaki mesafe çoktu fakat o da başını indirmişti.

Çenesini kaplayan kirli sakalına, aralık olan dolgun dudaklarına, ardından karanlıkta parlayan gözlerine baktım. Birbirimize bu kadar yakın olduğumuz ilk andı.

Sıkıca tuttuğum kolu kasılmıştı. “Saçların,” dedi yavaşça. “Çok güzel.” Gözleri saçlarıma kaydıığında parmaklarımı gevşetip kolundaki tutuşumu bıraktım. Yapabildiğim tek şey buydu. Oysa geriye doğru gitmeli ve ondan uzaklaşmalıydım. Yapamadım. Sadece durdum çünkü bacaklarımı hareket ettiremiyordum.

Parmakları saç uçlarıma doğru yavaşça indi. Saçlarımı okşuyordu ve ben tepki veremiyordum. “Sana dair her şey gibi.”

Beni güzel bulduğunu itiraf etmişti. Sadece dilim değil, aklım da tutulduğu ve mantıklı düşünme yetimi kaybettiğim için ağzımı açıp tek kelime edemedim. “Böceklerin onlara çekilmesi normal,” deyip göz kırptı. Böceği hatırlayınca yüzümü ekşittim. Saçlarımdaki parmakları belli belirsiz bir şekilde yanağıma dokundu. “İyi misin?”

“İyiyim,” diye fısıldadım. *Değilim! İyi falan değilim!*

Başını yana eğdiğinde elinin değdiği yanağım alev alev yanmaya başladı. “Ben,” dediğimde Başak, “Geldim,” diye seslendi. Daha dışarı çıkmadan seslendiği için geri çekilecek zamanı bulmuş olsak da yüzümdeki ifadeyi silecek vakti bulamamıştım. Suç işlemiş bir çocuğun yansıması vardı yüzümde. İkimiz yan yana dururken Başak ayakkabılarını giydi.

“Çok bekletmedim, değil mi? Ufak bir işim vardı içeride.” Bilerek yaptığından adım gibi emindim.

“Yok, konuşuyorduk biz de.”

Sancak’a baktığında dudaklarında hınzır bir gülümseme vardı. “Allah muhabbetinizi artırsın.”

Sancak yanımda olmasa kafasına bir tane patlatırdım. Üçümüz yan yana yürürken sepeti Sancak almıştı.

“Gülce sen de gelsene çay içeriz.”

Başımı iki yana doğru salladım. “Yok Başak ya, eve gideyim.” Annemle aram iyi değildi, şimdi bir de Sancaklara gidersem iyice kötü olurdu.

Annemle, Sancak'ın annesinin bir türlü yıldızları barışmamıştı. Nedenini hiç anlamamıştım. Sonrasında abimle kavga edince iyice tuz biber olmuş ve selamı sabahı da kesmişlerdi. Allah var, Nazgül teyze beni severdi. Evlerine gitsem güzel ağırlardı ama annemi kızdırmaya gerek yoktu.

"Aynen, gel bir çay iç sonra gidersin."

Sancak'ın sözleri üzerine hızlıca, "Annem bekliyor," dedim. Ayrıca bugün benim için yeterince uzun olmuştu. Eve gidip uyumak istiyordum. Evin önüne yaklaşıncı Başak'ın telefonu çaldı.

"Benim buna bakmam lazım, görüşürüz yarın aşkım," deyip yanağını öptükten sonra yanımızdan uzaklaştı.

Ona doğru dönüp sepeti vermesi için elimi uzattım. "Ben de gideyim artık."

Sepeti uzattığında elinden aldım. Geriye doğru bir adım atmıştım ki, "Gülce," dedi ve gözlerime baktı. Söyleyecek sözleri var gibiydi. Aynı zamanda bir şeyler ona engel de oluyordu. Elini ensesine atıp gergince kaşdı.

"Bir şey mi oldu?" Yüzüne beklentiyle baktım çünkü konuşmasını istiyordum. Ne söyleyeceğini bilmeden bunu yapmasını istedim.

"Yarın..." dedikten sonra kısa bir sessizlik oldu. "Benimle kaledede buluşur musun?"

Teklifi karşısında yaşadığım şaşkınlık kaşlarımdan havalanmasına neden oldu. Bu kadar açık bir teklif beklemiyordum. "Ben mi?" diye saçma bir soru yönelttim. Kaşları havalandığında bir an ne diyeceğini bilemez gibi baksa da gülümseyerek durumu kurtardı. "Senden başka kimse yok."

Gözlerimi kırptım; bir kez, iki kez.. Yok, gerçekti her şey.

"Neden? Benimle neden buluşmak istiyorsun ki?" Son yıllarda pek görüşmesek de hiç böyle bir isteği olmamıştı.

"Konuşmamız gerek." Açık sözleri üzerine başımı yere eğerken altdudağımı ağzıma yuvarladım.

"Konuşacak neyimiz var ki?" Kısık bir sesle sorduğum soruydu ama o duymuştu.

"Anlatacaklarım var," dedi yavaşça. "Çünkü yoruludum." Bir adım yaklaştıktan sonra elini çenemin altına yerleştirip başımı kaldırdı. Bana doğru eğildiği için kişisel alanımı işgal etmişti. Gözlerimi delen gözleri öyle farklı bakıyordu ki nefesimi tuttum. Bana daha önce hiç böyle bakmamıştı ya da ben şu ana kadar hiç görmemiştim. "Kaçmaktan, susmaktan, gitmekten..."

İtirafı üzerine kısa bir sessizlik yaşandı. “Bunlara sebep olan her şeyden çok yoruldum.”

“Sancak ben,” deyip sustum. İlk defa abi demeden ismini söylediğimde, gözlerinde bir çığ gibi yığılan hisler çakıtaşı gibi boğazıma dizildi. Başak haklı mıydı? O bana karşı...

Düşüncelerim beni öyle çok korkuttu ki, “Ben ne diyeceğimi bilmiyorum,” dedim. Parmak uçları tenimi usul usul okşarken dudaklarında varla yok arası silik bir gülümseme belirdi.

Kalp atışlarım hızlandı. Nasıl hızlanmazdı? Sancak karşıma dikilmiş, benimle buluşmak istediğini söylüyordu. Kabul etmek istiyordum ama bir yandan da korkuyordum. *Sözlerinden, gözlerinden, hislerinden...* hepsinden çok korkuyordum.

“Evet diyebilirsin?” diye öneride bulundu.

“Ben...” deyip sustuğumda çenemden yukarı doğru kaydırıldığı eliyle son kez yanağımı okşadı.

“Yarın akşam seni orada bekleyeceğim. Gelirsen...” deyip sustu.

“Gelirsem?”

Dudaklarında bu defa içten bir gülümseme oluştu. Soruma cevap vermek yerine elini yanağımdan çekti ve bir adım geriye gitti. “Hoşça kal, Gülce.” Sonra arkasını döndü ve hiçbir şey olmamış gibi gitti. Sokağın ortasında aklımı bulandıran sözleriyle beni bir başıma bıraktı.

Sancak yanımdan ayrılınca telefonumu çıkarıp Başak’ı aradım. Bir şeyleri bahane edip yanıma gelmesini söyledikten sonra da telefonu yüzüne kapattım.

“Ay geldim, geldim,” dedi koşarak. “Sancak abilere daha girmemiştin neyse ki.” O konuşurken ben de hızlı hızlı yürüyordum. “Ya Gülce, ne oldu anlatsana? Çatladım meraktan.” Aniden Başak’a döndüm. “Sonunda ya, koştur koştur nefessizlikten öleceğim.”

Bir şeyler söylese de sözlerini idrak edemiyordum. “Sancak abi,” dedim aniden. “Yani Sancak, yarın akşam kalede buluşalım dedi.”

Tek nefeste söylediğim sözler üzerine Başak’ın gözleri kocaman açıldı. “Oha!” Allah’tan sokak boştu da kimse bizi duymamıştı.

Elimle ağzımı kapattım. Ciddiyetimi görünce, “Şaka!” diye soluyan Başak şok içindeydi. “Şaka mı yapıyorsun kızım sen?”

Başımı iki yana doğru salladığımda dudaklarımı birbirine sıkı sıkıya bastırılmışım. Sanki ağzımı açsam içimde tuttuğum her şeyi, olması imkânsız ihtimalleri söyleyecektim.

"Ama ben dedim, sana yanık dedim. İnanmadın, al işte. İtiraf edecek şimdi."

Bu defa gözleri kocaman açılan kişi bendim. "Of bilmiyorum," diye soludum. "Kafamı karıştırdı. Ama öyle bir şey değildir bence." Saçmaladım çünkü şu an kabullenmek yerine kaçmak daha kolaydı.

Başak uzanıp koluma vurdu. "Saf saf konuşup benim asabımı bozma, Gülce," diye parladığında sesi yükselmişti. "Ne konuşacak başka seninle? Hem adam bana abi deme diye boşuna demedi."

"Ne bileyim ben?" Altdudağımı gergince ısırırken saate baktım. "Of saat geç olmuş, eve gideyim ben."

Başak koluma girip beni çekiştirerek yürümeye başladı. "Hemen eve gidip duş al, saçlarını da taramadan uyuma ki kabarmasın."

"Ya Başak sus, germe beni."

"Yeşil, üst kısmı büzgülü olan elbiseni giy."

Yan gözlerle Başak'a baktım. "Annem de zaten düğüne gider gibi hazırlanmam için beni bekliyordu, değil mi zeki arkadaşım?"

"Ay doğru ya senin gestapoyu unutmuşum."

Başak, annemi Doktorlar dizisindeki Fikret'e benzettiği için arkasından böyle konuşurdu. Dirseğimle onu dürttüm. "Anneme öyle seslenme, söylerim bak."

Beni duymazdan gelerek çenesini kaşıdı. "Neyse, bana geldiğini söyleyerek çık evden. Kor şortlarından giy bari."

Anında havaya girip kombinime kadar her şeyi planlamıştı. "Sence gitmeli miyim?"

Başak yüzümde üçüncü gözüm çıkmış gibi baktı. "Soru mu bu, Gülce?"

Bakışlarımı önüme çevirdiğimde omuz silktim. "Ciddiyim Başak, bence gitmemem daha sağlıklı."

Homurdanarak güldü. "Nedenini sorabilir miyim?"

"Yani onunla konuşacak bir şeyimiz yok ki." Bunları söylediğim an Sancak'ın sesi zihnimde yankılandı.

Çünkü yoruludum. Kaçmaktan, susmaktan, gitmekten... Bunlara sebep olan her şeyden çok yoruludum.

"Demek varmış ki seni kaleye çağırıyor."

“Başak, yıllardır abi dediğim bir adamla akşam akşam kalede buluşup nasıl konuşacağım, Allah aşkına?”

Başak yürümeyi kesip bana döndü. “Abi dediğin adama birkaç sene önce yanıktın.”

Hiç acımadan söylediği sözler üzerine gözlerimi kırıştırdım. “Sırf abinle kavga etti diye hislerini bastırdığını da biliyorum ama o zamanın üs-ründen yıllar geçti.” Uzanıp kolumu tuttu. “Doğru zaman şimdi gelmiştir belki, bunu elinin tersiyle itemezsin. O senin ilk aşkıydı.”

Ne diyeceğimi bilmediğim için sustum. Okul çıkışında şahit olduğum kavgadan sonra ona olan hislerimi kalbimin derinliklerinde kaybetmiş ve bir daha onun hakkında hiç konuşmamıştım. Başak da buna saygı gösterip bu konuyu şu ana kadar hiç açmamıştı. Bir heves olduğuna dair kendimi de onu da ikna etmiş olmalıydım. Fakat şimdi gerçekler hemen önümde duruyordu.

“Neyse, sonra konuşuruz.”

Başak bana sarıldıktan sonra Sancakların evine gitmek için yanımdan ayrıldı. Ağır adımlarla eve gittiğimde abim henüz gelmemişti. Annem de odasındaydı. “Ben geldim, duşa gireceğim.”

Annemin sorularıyla uğraşmak istemediğim için duşa girip ılık suyun altında dikildim. O buluşmaya gidecektim. Tabii ki gidecektim! Onu yoran şeylerin neler olduğunu deli gibi merak ediyordum. Havluya sarınıp odama geçtiğimde yorgunluktan ayakta duracak halim kalmamıştı. Pijamamı giydim ve yatağın içine girdim fakat kafamın içi o kadar doluydu ki uyumamın imkânı yoktu. Yarım saat dönüp durduktan sonra telefonumu çıkarıp sevdiğim çizgi filmlerden birini açtım. *Tom ve Jerry*'i izlerken kafamı boşaltacak tek şeyin bu olduğunu biliyordum.

Yine de uyuyakalmam olması gerekenden uzun sürmüştü. Bu yüzden sabah uyanırken yine zorlanmıştım. Abim hasta olduğu için annem işe tek gitmişti. Ben de evde ona bakacaktım. Mutfakta ayaküstü bir şeyler atıştırdıktan sonra evi toplayıp temizledim. Annem titiz biri olduğu için temizliğe dikkat ediyordum. Onun kadar beceremesem de elimden geleni yapıyordum işte. Abim uyanana kadar evi silip süpürdüm.

“Gülce?”

Abimin kısık ve kaba çıkan sesini duyunca yüzümü buruşturdum. Şifayı fena kapmıştı. Odasına girdiğimde, “Koca bebek,” diye seslendim. “Hasta mı oldun sen?”

“Bağırma kızım, başım çatlıyor zaten. Su getirsene bana.”

Yanına gidip elimi alnına yerleştirdim. Ateşi de vardı biraz. "İlaç içmen lazım ama aç karnına olmaz."

Yüzünü buruşturdu. "Canım bir şey istemiyor."

"Yemek yemezsen ilaç da içemezsin." Gözlerini kapatmış, ağır ağır nefes alıyordu. "Tavuk suyu çorbası?" diye önerdim.

"Tamam, şimdi su getir."

Mutfığa gidip koca bir bardak su aldıktan sonra yanına döndüm. Yanı baygın uyuyordu.

"Hastaneye gitmek istemediğine emin misin?"

Doğrulup elimdeki bardağı aldı. "Hiç uğraşamam hastaneyle falan."

Suyu içtikten sonra bardağı elinden aldım. Tekrar yatağa girip gözlerini kapattı. Kolay kolay hasta olmazdı ama olunca da çok ağır geçiriyordu. Bir de inatçıydı doktora gitmek konusunda, onu kimse ikna edemezdi.

Mutfığa girip dolaptan tavuğu çıkardım. Haşlanması için tencereye koyarken evde sarımsak olmadığı aklıma geldi. Ellerimi yıkayıp anahtarı aldım. Komşudan isteyecektim. Evin karşısına geçtiğimde Lütfiye teyzelerin kapısını çaldım fakat açan olmadı. Evde yoktu anlaşılan.

"Gülce, Lütfiye kardeşine gitti."

Başımı kaldırıp Nazgül teyzeye baktım. "Öyle mi?"

"Geç gelir o, bir şey mi oldu?"

"Yok da sarımsak isteyecektim."

Nazgül teyze ile Lütfiye teyzenin evleri yan yanaydı. "Gel, bizde var."

Pek gidip gelmezdik birbirimize. Bu yüzden bu teklif beni biraz germişti. Eh, bir de Sancak vardı tabii. Geri geri giden adımlarımla evlerine gittiğimde kapı açıktı.

"Nazgül teyze?" diye seslendim.

"İçeri gel kızım."

İçeri girip kapıyı kapattıktan sonra sese doğru yürüdüm. Nazgül teyze salonda duruyordu. Gözünde gözlükleriyle telefona bakıyordu.

"Kızım şu Meltem'in numarasını Ayşe'ye atsana. Bir türlü beceremedim." Telefonu elinden alıp dediğini yapmaya başladım. "Ben de kilerden sarımsak alıp geleyim."

Ayşe'nin numarasını bulup dediği kişiyi attığımda Sancak'ın, "Anne," diye seslendiğini duydum. "Anne tişörtlerim nerede benim? Bir saattir bulamıyorum hiçbirini."

Salona girdiğinde benim elimde telefon vardı, o ise üstü çıplak bir şekilde karşımda duruyordu. Hangimiz daha çok şaşırdık, bilmiyordum. Onu karşımda göğsü çıplak bir şekilde görmeyi beklemiyordum. O da beni salonlarının ortasında görmeyi beklemiyordu. Elini ensesine yerleştirdiğinde kaslı kolu görüş açıma girdi. *Yapma ama yanarız...* Seyrek tüyleri olan geniş göğsü yeterince dikkat dağıtmıyormuş gibi kocaman olan kaslı kolu şimdi ortaya çıkmıştı. Gözlerimi hızlıca kaçırdım. İlk defa erkek görmüş gibi tepki vermeyi bırakmazsam kendimi salonun ortasında tekmeleyecektim.

“Sarımsak almaya gelmiştim de.”

“Ben de tişörtlerimi arıyordum.”

İkimiz de saçmalıyorduk.

“Anladım,” diye geveledim. Yanakları mı kızarmıştı onun? Ay kızarmıştı! Benimkiler de kızarmaya başlamıştı.

Boğazını temizlediğinde nereye bakacağımı şaşırdım. Ben de yüzüne baktım, gözlerinin içine. Zararsız bölge seçmek istemiştım ama çok fena yanılmıştım. Göl yeşili gözleri bir bataklık gibi beni içine çekiyordu. Çırpınsam daha çok batıp kalacağımı bildiğim ve daha dün gece keşfettiğim bir bataklıktı bu. Bana hep böyle mi bakıyordu? Bunu ancak şimdilerde görecektim kadar kör müydüm, yoksa o iyi bir oyuncu muydu?

“Bu akşam,” dedi yavaşça. “Gelecek misin?” Sesi kısık, sorusu tedirgindi. Alacağı cevaptan korkar gibiydi.

“Bilmiyorum,” deyip sustum. Henüz bir karar verememiştım ki!

“Ay, buldum sonunda.” Mutfaktan çıkan Nazgül teyzenin sesini duyunca rahat bir nefes aldım.

O sırada Sancak, “Anne tişörtlerim nerede? Dolaplar neden bomboş,” diye söylendi. “Bir saattir sesleniyorum cevap da vermiyorsun.”

“Ütülemek için giysi odasına koydum oğlum.”

Gözlerimi yere indirip ona bakmayı kestim. Nazgül teyzenin oğlu kıymetliydi. Yanlış falan anlardı, hiç uğraşamazdım onunla.

“Odana git hadi, çıplak dikilme salonun ortasında.”

“E senin yüzünden, bir tane bile tişört bırakmamışsın.”

“Ben oğlum ütüsüz giymesin diye düşünüyorum, gördüğüm muameleye bak.”

Tam bir klasik anne oğul kavgasının ortasında kalmak üzereydim. “Ben sarımsakları alayım.” Araya kaynayıp Nazgül teyzeye doğru ilerledim. “Numarayı da gönderdim,” deyip telefonunu verdim.

"Sağ ol, Gülceciğim."

"Gideyim ben artık."

Sancak üstünü giymek için yanımızdan ayrılmıştı.

"Kurabiye yapmıştım, yemeden göndermem." Kadın annemi de abimi de sevmeydi, bunu da belli ederdi. Bana ise hep çok iyi davranıyordu. Çok enteresandı.

"Abim hasta, ona bakmam lazım. Başka zaman olsa?"

"Alperen hasta mı?" Üstünü giyen Sancak sormuştu.

"Evet, üşüttü sanırım."

"Tamam o zaman başka sefere," dedi Nazgül teyze.

"Anne ben de çıkıyorum, gelirim yemeğe."

Kapıya yöneldiğimde o da arkamdaydı. Böyle yakın olunca dengem biraz bozuluyordu. Belli etmemeye çalışarak kapıyı açtım ve parmak arası terliklerimi giydim. Şıpıdık sesler eşliğinde bahçeden çıktığımda arkamdan geliyordu.

"Görüşürüz," diyerek yanından ayrılacağım sırada adımları seslendi.

"Gülce?" Yürümeye devam ederken başımı çevirip ona bakıyordum. "Alperen kötüleşirse ara beni, hastaneye götürelim. Ağır geçirir o gribi."

İşte bunu bilecek kadar yakınlardı bir zamanlar. "İkna olmaz ki."

Gözlerini devirdi. "Hâlâ inatçı desene."

"Hem de nasıl. Hastane adını duyunca bile çıldırıyor."

Aslında onu ikna etmenin bir yolu vardı. Nisan'a mesaj atmak yeterdi.

"Gelip konuşmamı ister misin?"

Başımı iki yana salladım. "Şu an iyi, kötüleşirse eğer ararım seni."

"Tamam o zaman."

"Görüşürüz," dediğimde, "Seni bekleyeceğim," dedi aniden. "Bu gece, gelsen de gelmesen de seni bekleyeceğim." Ve sonra yanımızdan ayrıldı. O an verdim kararımı. Sancak bilmeseydi de o buluşmaya gidecektim. Bunun yanlış mı, doğru mu olduğunu bilmeden yapacaktım.

Eve girdiğimde, "Ben geldim," diye seslendim.

Abimden ses gelmeyince uyuduğunu anlamıştım. Mutfığa geçip ona çorba hazırladım. Kafam o kadar doluydu ki hiçbir şeye yoğunlaşamıyordum. Zaman da bir türlü geçmiyordu. Bu yüzden akşam için yemek yap-tım. Sonra abime bakmak için odasına gittim. Derin bir uykudaydı.

“Abi,” diye seslendim. “Çorba içip ilaç alman gerekiyor.”

Gözlerini zor da olsa araladı. “Her yanım ağrıyor,” diye sızlandı. Sesi iyice kötüleşmişti. O kalkarken ben de çorbayı kâseye doldurup getirdim.

“Gel bakalım koca bebek.”

“Şöyle seslenme, elimin tersindesin bak.”

Ensesine hafifçe bir tane patlattım. “Teşekkür edeceğine dediğine bak.”

“Bak kolumu kaldıramıyorum zaten, uğraşma benimle.” Hasta olduğunda huysuz ve çekilmez olduğundan bahsetmiş miydim?

“Aman ya, ne yapıyorsan yap.”

Onu çorbasıyla bırakıp mutfağa geçtim. Yemeğe baktıktan sonra ilaçlarını ve bir bardak suyu aldım.

“Çorba bitince ilaçlarını al ve uyumaya devam et.” Uyuduğunda daha sevimli oluyordu.

“Öyle yapacağım zaten.”

Kâsenin yarısını ancak içmişti. İlaçlarını aldıktan sonra ben tepsiyi kaldırdım, o da tekrar yatağa girdi. İnleye inleye şikâyet ederken onu odada bıraktım. Tam bir nazlı bebektir şu an. Videoya çekip Nisan’a atmamak için kendimi zor tutuyordum. Mutfağı toplayıp fırını kapattıktan sonra odama gittim fakat zaman bir türlü geçmiyordu. Dizüstü bilgisayarımın dizi açıp izlemeye başladım. Aklım akşamda olduğu için pek bir şey anlamıyordum. Bölüm bittiğinde yerimden kalktım, o sırada Başak aradı.

Telefonu hoparlöre verip üstümü giymeye başladım. Başak’ın konuşmasına fırsat vermeyip, “Sancak’la buluşacağım, Başak,” dedim yüksek sesle. Başak tepkim karşısında kıkırdadı.

“Abi demeyi de bırakmışız. Oldu bu iş, oldu.”

Gözlerimi devirip sutyenimin kopçasını taktım ve evdekilerin dikkatini çekmemek için düz, beyaz bir tişört giydim.

“Abartma, Başak.”

Kot şortumu giydiğimde, “Parfüm falan sık bolca,” diyordu.

“Tamam, hadi kapatıyorum. Gitmeden önce bir şeyler yiyeceğim.”

Telefonu kapattığımda kapı sesi duydum. Abimin telefon konuşmasını duyup duymadığından endişelenerek odamdan çıktığımda ev boştu. Kapıya koşup açtığımda spor ayakkabılarının bağcıklarını bağlıyordu.

“Nereye gidiyorsun?”

"Nisan aradı, yanına gideceğim."

"Ama hastasın?" dedim sorar gibi.

Başını kaldırıp solgun yüzüyle baktı. "İlaç iyi geldi. Bir saate gelirim. Anneme çıktığımı söyleme."

O gidince mutfığa gidip bir şeyler atıştırdım. Gergin olduğumda acı kındım ben. Az önce yaptığım yemeği yediğimde tadını aldığım pek söylemezdi ama yemeye devam ettim. Sonra odama geçip etrafı bir kez daha topladım. Düşünmemek için her şeyi yapıyordum ama aklım sürekli o öğren yaşananlara kayıyordu. Beni kucaklayışı ve tekne de sırtıma krem sürdüğünde hissettiklerimi aklımdan çıkaramıyordum.

Başak gerçekten haklı mıydı? Gerçekten de bana karşı hisleri varsa...

O zaman ne yapacağımı ya da nasıl tepki vereceğimi bilmiyordum. Çünkü uzun zamandır gözüm derslerimden başka bir şeyi görmüyordu. Sıkıntılı bir nefes aldığım da saçlarımı düzleştirdim ve yatağıma oturdum ama zaman geçmiyordu. Anneme Başak'a gideceğime dair mesaj atıp evden çıktım ve kaleye giden yola yöneldim.

Oyalanarak yürüsem de kalbim hızlanmaya başlamıştı. Kaleye vardığımda temiz havadan derin nefesler aldım. Fakat gözlerimden silinmeyen gözleri sakinleşmeme engel oluyordu. Kolumdaki saate baktım. Sekiz olmuştu. Her an burada olurdu. Gergin adımlarla yürürken sık sık nefes alıyordum fakat tüm sakinleşme çabalarım boşunaydı. Çünkü geçen zaman haricinde değişen bir şey yoktu. Sancak gelmedi. *Gelsen de gelmesen de seni bekleyeceğim* diyen adam gelmemişti.

Orada ne kadar durduğumu bilmiyordum ama içimde yeşeren çiçeklerin solup dökülmesine yetecek kadar vakit geçirdiğimi biliyordum. Saate baktığımda dokuz olmuştu, eve gitmem gerekiyordu ama hayal kırıklığı bir zehir gibiydi ve kanıma karışmıştı. Hareket etmeme dahi izin vermiyordu. Saat onu bulduğunda derin bir nefes alıp ayağa kalktım. Burada daha fazla oturamazdım. Kandınılmıştım, nedenini bilmiyordum ama olan buydu.

Sulanan gözlerimi kırıştırdım, ağlamayacaktım. Evime gidip bugün hiç yaşanmamış gibi yapacaktım. Sancak Erkan da benim hayatımda abi sıfatıyla kalmaya devam edecekti. Kendi kaybetmişti. Eve doğru yürüdüğümde hayal kırıklığı yerini öfkeye bırakmıştı. Ta ki telefonum çalana kadar...

"Gelmedi, Başak." *Of, aptal gözyaşları!* Gözlerimi kırıştıtırıp onları geri göndermeye çalıştım.

“Glce gelmez tabii, olanları duymadın mı?”

Adımlarım aniden durduğunda bu defa hissettiğim şey korkuydu. “Ne oldu?”

“Sancak abiyle babası çok fena kavga ettiler.”

“Nasıl? Ne zaman?”

“Bir saat olmuştur. Çok büyük kavgaydı. Sonra da Sancak abi bavulunu alıp evi terk etti.”

Ve Sancak Erkuran o akşam, doğup büyüdüğü Bozcaada’dan gitmişti. Öylece... Tek bir açıklama dahi yapmadan.

7. BÖLÜM

Karşılaşma

İki buçuk yıl sonra
Gelibolu

Feribottan indiğimizde Gelibolu'ya ayak basmıştık. Çanakkale ile Gelibolu arasının yirmi beş dakika gibi kısa bir süre olması çok iyiydi. En azından zamandan tasarruf yapmamızı sağlamıştı.

“Ekim ayına geldik, hava hâlâ sıcak.”

Vildan'a doğru bakarken gözlüklerimi taktım. “Sıcak neyse de nem fena,” dedim. Saçlarımı sabah düzleştirmiş olsam da nem yüzünden kabarmıştı.

“Şuradaki taksiye binelim.” Çınar'ın gösterdiği taksiye doğru ilerledik. Tez ödevimiz için buraya gelmiştik. “Abi bizi karargâha götürsene.”

Çınar, taksiciye yolu tarif ederken ben de camdan etrafa baktım. Yaşadığım yere yakın olsa da Gelibolu'ya hiç gelme fırsatım olmamıştı.

“Güzel yermiş,” diye mırıldandım. Ödevimizin konusu doğuda ve batıda askerlik yapan askerlerin psikolojik durumlarının arasındaki farkı incelemektir. Vildan'ın Kars'ta askerlik yapan abisi sayesinde geçtiğimiz aylarda doğuda olan incelemelerimizin büyük bir kısmını halletmiştik. Şimdiyse sırada batıda yaşayan askerler vardı. Vildan'ın sevgilisi Çınar burada devreye

girmiş ve Gelibolu'da tanıdıklarının olduğunu söyleyerek bizi buraya getirmişti. En azından bu defa evime yakın olacaktım.

"Şu ödevi bir bitirelim, başka bir şey istemiyorum."

Vildan'a hak versem de daha yolumuz uzundu. Ödevin aşamaları, düzenlemeleri ve sunumu vardı. Her şeyin güzel olması gerekiyordu çünkü sonrasında yüksek lisans için başvuru yapacaktım. Taksi durduğunda beraber indik. Çınar'ın bizim için ayarladığı ziyaretçi yaka kartlarıyla beraber içeri girebilmiştik. Üsteğmen eşliğinde birkaç askerle görüşecektik. Hafta sonu olduğu için etraf sakindi. Çınar'ın dediğine göre birçoğu çarşı iznindeydi.

Çınar, "Şöyle gelin," dedi. Karargâhın içine girdiğimizde üçümüz yan yana yürüyorduk. Yeni insanlarla tanışmak her zaman gerilmeme neden oluyordu. Okuduğum bölüm gereği sık sık bu durumla karşılaşacak olsam da bir türlü alışamamıştım. Çınar telefonunu çıkarıp burada tanıdığı kişiyi aradı. "Serkan biz geldik."

"Çınar," diye seslendi biri. Arkamızı döndüğümüzde Çınar telefonu kapattı.

"Kardeşim."

İkisi birbirlerine sarıldıktan sonra Çınar bize döndü. "Serkan, sana bahsettiğim arkadaşlarım Vildan ve Gülce."

Serkan uzun boylu, kalıplı, esmer bir adamdı. Sakalsız yüzünde oluşan kibar bir gülümsemeye, "Hoş geldiniz," deyip elini uzattığında sırayla el sıkıştık. "Düz ilerlemeye devam edelim." Serkan'ın bizi yönlendirdiği odaya girdiğimizde henüz kimse gelmemişti. "Arkadaşlar birazdan gelirler. Oturun siz." Gösterdiği masaya ilerleyip sandalyeye oturduk.

"Yorulmuşum," diye mırıldanan Vildan'a baktım.

"Sabah da çok erken uyandık." Sözümü bitirmemle esnemem bir oldu. Telefonuma bildirim gelince çantamdan çıkarıp baktım.

Başak: Hangi ayakkabı? Acil seç!

Attığı seçeneklere baktıktan sonra gümüş rengi olana geri bildirim yaptım.

Gülce: Kesinlikle bu.

Ve yarın akşam en yakın arkadaşımın nişanı vardı. Bunu düşününce bile ağlayasım geliyordu. Hem çok üzgün hem de çok mutluydum. Çünkü evlendiği zaman eskisi kadar sık görüşemeyecektik, kardeşimden

ayrılıyormuşum gibi hissediyordum. Fakat sevdiği adamla nişanlanıyordu, bu yüzden onun adına mutluydum. *Fatih onu üzebilir.* Yattığı yerden kafasını çıkararak endişelerimi anında susturdum. Başak onu yıllardır seviyordu. Fatih aşkını fark edip ona karşılık vermişti ve nihayet evlilik için ilk adımı atıyorlardı. Eski çapkın Fatih yoktu. Hem o zamanlar çok gençti. En azından Başak öyle söylüyordu. Korksam da Başak'a güveniyordum ve kararına saygı göstermem gerektiğini biliyordum. Akıllı bir kızıydı ve bile isteye yavaş yavaş basmazdı. Yani umarım basmazdı.

Başak: Sen mükemmel bir arkadaşsın.

Bu süreçte elimden geldiğince yanında olmaya çalışıyordum. Çıkartma attığım sırada kapı açıldı ve içeriye birkaç asker girdi. Vildan ile beraber ayağa kalktık. Üstümü düzeltirken Vildan'ın ardından masanın arka kısmından çıktım ve başımı kaldırdım. İçeriye son giren asker üniformalı adamı da o an gördüm. Bir akşam benimle buluşmak istediğini söyleyen ve buluşma günü kayıplara karışan, yaklaşık olarak iki buçuk yıldır görmediğim adamla aynı kişiydi; Sancak Erkuran. Kalbimde ince bir sızı belirdi. Başını kaldırıp bana baktığında yıllar sonra göze göze geldik. Gerçekten de oydu. Kalbimdeki sızı biraz daha derinleşti. Beni fark ettiğinde attığı adım aksarken gözleri irileşmişti. Yüzündeki şaşkınlığın, yüzümdeki ifadenin yansıması olduğundan emindim. Geçmiş bir anda zihnimde şimşek gibi çaktı.

Geçmiş

“Öylece nasıl gidebilir?” Kafam o kadar karışık ki ne düşüneceğimi şaşırmıştım. “Buluşmak isteyen oydu. Bir açıklama yapma gereği duymadan öylece...”

“Öylece değil, Gülce,” dedikten sonra yanıma oturdu. “Bilmediğimiz şeyler varmış.” Başımı ona doğru çevirdim. Öfkeli miydim? Üzgün müydüm? Ne hissediyordum? Kalbimde bir tabaka gibi biriken bu hislerin adı neydi? “Neymiş o bilmediğimiz şeyler, Başak?” Duygudan yoksun sesim o kadar boştu ki bir an kulağıma yabancı geldi.

Başak sıkıntıyla ofladı. “Annem anlattı bana da. Meğer Sancak abi,” deyip duraksadı. Sabrımın son sınırlarıyla, “Devam et,” dedim. Artık belirsizlik istemiyordum.

“Sancak abi meğer Kara Harp Okulu’ndan mezunmuş. Herkesten gizlice orada okumuş. Askerden geldiği zaman da yalan söylemiş.” *Kara Harp Okulu mu?*

“O a-asger mi?” Babamdan sonra asker kelimesini öyle kolay söyleyemedim. Bir el boğazımı sıkardı. O kadar çok sıkardı ki göğsüm tıkanır, nefes alamazdım.

“Evet, öyleymiş ve kimseye söylememiş. Bunca yıl herkesten gizlemiş.”

Konuşmadan önce yutkundum. “Neden?”

“Ne babası ne de annesi istiyormuş. Seninle buluşacakları gün nasıl olduğunu bilmiyoruz ama gizlediği her şey ortaya çıkmış. Babası da delirmiş tabii. İstifa edeceksin demiş.” Başımdan aşağı bir kova kaynar su dökülmüştü sanki.

“Kabul etmemiş. Bir sürü bağırış çağırış derken babası evlatlıktan reddederim seni demiş.” Sancak’ı biraz tanıyorsam kanı dökülse geri adım atmazdı. “Susmuş. Sonra da valizini toplayıp çekip gitmiş.”

Çekip gitmişti. Öylece... Arkasında söz verdiği kimse yokmuş gibi.

“Asker yani.”

“Evet, o da baban gibi,” dedi yavaşça Başak. “Asker.” Göğüs boşluğuma ince bir kesik atıldı ve orası Sancak’ı hatırlayacağım her an sızlayacaktı. Bugünden sonra Sancak Erkuran kalbimde tatlı bir anı olmak yerine, ince bir sızı olarak kalacaktı.

Günümüz

Evden neden gittiğini bildiğim için onu karşımda bu şekilde gördüğümde şaşırmamalıydım ama şaşırmıştım. O kadar çok şaşırmıştım ki! Kamufajın içinde en son gördüğümünden daha heybetli bir şekilde dikiliyordu. Saçları yine kısacık kesilmişti. Yüzü sinekkaydı tıraşlıydı ve teni güneşten ötürü yanıktı. Tek değişmeyen şey gözleriydi, belki de bakışları. Göl yeşili gözlerine zaman değmemişti. *Bir onlara değmemişti.* “Size bahsettiğim arkadaşlarım; Vildan Saygın ve Gülce Şafak.”

Çınar’ın sesiyle beraber bakışlarımı ondan ayırdım. Vildan sırayla oda da bulunanların elini sıktı. Aynı zamanda Çınar bize odadaki askerleri tanıtırıyordu ama hiçbir şey duyduğum yoktu. Kulaklarım uğulduyordu. Bunca yıl sonra neden şimdi, neden burada? Başak ve Fatih’in nişanında görürüm diyordum ama burada değil. *Şimdi olmaz.* “Ve Üsteğmen Sancak Erkuran.”

(İsteyememiş olmuştum... Boğazıma bir düğüm daha atıldı ama hiçbir şey yokmuş gibi odadaki askerlerin elini sıkmaya devam ettim. Sonra onun önünde durdum. Elimi uzattım ve başımı kaldırıp yüzüne baktım. Elimi tuttuğunda gözlerini görmek istedim. Belki bakışlarından ne düşündüğünü anlardım. Yıllar önce sözünü tutmayan adamın ne düşündüğü bu saatten sonra önemli değildi. Bunu biliyordum ama yine de görmek istedim. Fakat gözlerinde öyle büyük bir şaşkınlık vardı ki geri kalan bütün duyguları silip atmıştı.

Elini uzattı. “Hoş geldiniz.” Ses tonu öncesine göre daha sertti.

Hayatımızın büyük bir kısmını beraber geçirmiş olsak da şu an iki yabancından farkımız yoktu. Mesafeli bir sesle, “Hoş bulduk,” deyip uzattığı elini tuttum. Sıcak avucundaki nasırlar tenime battı. Gözlerindeki şaşkınlığın yerini başka bir duyguya bıraktığına da o an, elim elindeyken şahit oldum. Özlem miydi? Gözünü kırpmığında tüm duygular hızla kayboldu. En az benim kadar boş bakıyordu. Eski zamanların aksine birer yabancıydık işte. Oysa çocukluğumun anıları saklıydı gözlerinde. Elimi de gözlerimi de ondan çektim. Bizden geriye hiçbir şey kalmamıştı. Açıklama yapma gereği dahi duymadan giden bir adam için fazla derin düşünüyordum.

Ona arkamı dönüp kalktığım sandalyeye orurdum. Vildan da hemen yanımdaydı. Dosyadaki kâğıtları çıkarırken bana doğru eğildi. “İyi misin? Rengin soldu.”

“Sanırım şekerim düştü.” Endişeyle yüzüme bakıyordu. Vildan biraz evhamlı biriydi, bu yüzden durumu abartacaktı. Elini tutarak, “Merak etme, iyiyim,” diyerek sakinleştirmeye çalıştım. Sonrasında dizüstü bilgisayarımı çantamdan çıkardım. Çınar ve Vildan, askerlerle konuşurken ben de bilgisayarı açıp uygulamaya girdim.

“Öncelikle sizlerle paylaşmak istediğimiz bir anket var. Telefonlarınızdan bunu doldurmanız gerekiyor. Toplu olarak atılması adına grup kurarak ilerlemeyi öneriyoruz. Sizin için de uygun mudur?”

Vildan’ın açıklaması üzerine Sancak cevap verdi. “Sizin için nasıl kolay olacaksa öyle olsun.”

Çınar, “O zaman ben grubu kuruyorum,” dedikten sonra telefonunu çıkarıp hepimizi ekleyeceği grubu açtı. Ben de linkleri ayarlayıp *WhatsApp Web* üzerinden uygulamaya girdim. Bir an önce işimi bitirip Başak’ı aramak ve olanları anlatmak istiyordum. Ama önceliğim ne yazık ki ödevdi. Çınar, grubu açınca linki attım.

"Anket sonrasında bireysel görüşmelerimiz olacak. Sakıncası yoksa ilk sizinle görüşmek isteriz üsteğmenim. Pazartesi günü uygun mudur?"

Vildan durumu gayet güzel idare ettiği için benim sessizliğim göze batmıyordu. "Uygundur," dedi Sancak. Onlar konuşurken Başak'ın adına tıkladım.

Gülce: Başıma gelenlere inanamayacaksın.

Başak: Ne oldu?

Tabii ki anında görmüştü.

Gülce: Müsait olunca arayacağım.

Telefonunu açık tut.

"Biraz daha iyi misin?" Vildan'ın sorusu üzerine uygulamayı kapattım. "Daha iyiyim. Gece uyuyamadım ondan sanırım."

"İstersen sen git, biz Çınar'la hallederiz. Ama seni tek göndermeye de içim el vermez ki. Çınar da gelsin seninle." Vildan her zaman böyle ince düşünceliydi. Onda en sevdiğim huylardan biri buydu.

"İyiyim ben, merak etme. Kötü olursam giderim."

"Öyle diyorsan," dese de sesi ikna olmuş gibi değildi.

Tekrar ekrana döndüğümde gözlerim odada gezindi. Sancak ile beraber dört asker daha vardı odada. Hepsi telefonlarına baktığı için onları rahat rahat inceleme fırsatım olmuştu. Biri bizi koridorda karşılayan Serkan'dı. Yanında oturan adam sarı saçlı ve onlara göre daha az kalıplıydı. Telefonunu Serkan'a gösterdi. "Bu soruyu ne yaptın?"

"Kopya yok lan. Önüne dön, Serhan."

Adının Serhan olduğunu öğrendiğim adam önüne döndü. Diğer adam onlardan uzak oturmuş, sessizce sorulara bakıyordu. Serkan gibi esmerdi o da.

"Çay ya da kahve ister misiniz?" Çınar'ın sesini duyunca ona döndüm. "Su olabilir," dedim. İçim kurumuş gibiydi.

"Alıp geliyorum."

"Ben de seninle geleyim, lavaboya uğramam lazım," dedikten sonra ayağa kalktım.

Vildan, "Seninle geleyim mi?" diye sorduğunda, "İyiyim Vildan, merak etme," dedim.

Çınar'la beraber yürürken üstümüzdeki gözleri hissetsem de karşılık vermedim. Odadan çıktığımızda nihayet rahat bir nefes alabilmişim.

Boğulacak gibi olmuşum orada. "Gel önce sana lavaboyu göstereyim." Çınar yan gözlerle bana baktı. "Ali ile konuştunuz mu?"

"Dünden beri konuşmadık. Neden ki?"

"Nişana gelecekmiş. Başak onu da çağırmış."

Ulan. Başak... Ali'yle aramızı yapmak için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu. Gösterirdim ama ona ben. "Haberim yok."

Çınar sessizce güldü. "Sanırım Ali tepkinden çekindi." Gözlerimi devirdim ve cevap vermeden lavaboya girdim. Telefonumu çıkarıp Başak'ı aradım.

"Anlat hemen ne oldu?"

"Başak onu gördüm, burada."

"Anlamadım? Kimi gördün?" Dışarıda olduğu için kalabalığın sesleri geliyordu.

"Sancak," deyip sustum.

"Oha! Şaka mı yapıyorsun?"

Sırtımı kapıya yasladım. "Keşke şaka olsaydı."

"Sen ciddisin."

"Keşke olmasaydım." Onu bir gün göreceğimi biliyordum ama nedense çok hazırlıksız yakalanmıştım.

"Ne yaptınız peki?"

"Hiçbir şey, iki yabancı gibiydik."

"Başak şu mağazaya da bakalım."

Annesinin sesini duyunca, "Neyse kapatayım ben, akşam konuşuruz," dedim.

"Akşama kadar dayanmam ben, Gülce."

"Dayanırsın, dayanırsın. Hadi görüşürüz."

Telefonu kapattıktan sonra ellerimi yıkayıp enseme ıslattım. Makyajım olduğu için yüzümü yıkayamıyordum. Aynaya bakarken ofladım. Bu ödev yüzünden onu görmek zorunda kalacaktım. Buna neden bu kadar takılıyordum ki? Artık benim için bir şey ifade etmiyordu. O köprünün altından çok sular akmıştı. Bunun farkında olsam da damağıma yayılan acı bir tat vardı. Derin bir nefes alıp lavabodan çıktım. Anket bitince gidecektik ve bir sonraki buluşmaya kadar kendimi toparlayacak zamanım olacaktı. Bu sayede profesyonelliği elimden bırakmayacak ve yıllar öncesinde kalmış anlamsız bir şeye takılıp kalmayacaktım.

Bu söylediklerim onu koridorda görene kadar işe yaramıştı. Adımlarım bir anlığına aksadığında yürümeyi bıraktım. Sırtını duvara yaslamış, beni bekliyordu. Başını kaldırıp bana baktığında zaman sanki bir an için yavaşladı. Orada durup sadece birbirimize baktık. Uzun uzun... Yıllar hiç geçmemiş gibiydi. Sanki yine beraber büyüdüğümüz adada bir yerlerde karşılaşmıştık. Ama öyle değildi işte. Yıllar geçmişti. İkimiz de çok değişmiştik. O, bilmekten çok korktuğum bir hayatın tam ortasındaydı. Eski Sancak yoktu, tıpkı eski Gülce'nin de olmadığı gibi.

Sırtını yasladığı duvardan ayırdığında bacaklarım tekrar hareketlendi. Ona doğru yürüdüğümde aramızdaki kısa mesafe bitmişti.

“Uzun zaman oldu.” İlk konuşan o olmuştu. Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken başımı aşağı doğru eğdim.

“Evet, üç yıl mı?”

Çenesini kaşıdı. “İki buçuk.”

İki buçuk yıl olmuştu ve biz birbirimizden hiç haber almamıştık.

“Seni burada görmeyi beklemiyordum.”

Aynı durum benim için de geçerli olduğu için gülümsedim. Bakışlarım üniformasının üstünde gezindi. “Ben de seni görmeyi beklemiyordum.” Asker olduğunu bilmek ayrı, kendi gözlerimle görmek çok ayrıydı.

Aramızda kısa bir sessizlik yaşandı. “Hiç konuşamadık seninle.”

Sözleri üzerine kaşlarım çatıldı. “Konuşmamızı gerektiren bir şeyler olmadığı içindir.” Kelimelerim sertti ve bu serttik, tam istediğim gibi hedefini bulmuştu. Derin bir nefes aldım. “İyi olmana sevindim.”

“Gülce...” dediğinde geriye doğru bir adım attım.

“Sancak,” dedim yavaşça. İsteddiği olmuştu, artık ona sadece adıyla hitap ediyordum. Dedim ya zaman bizi çok değiştirmişti. Önceden ismiyle hitap etme düşüncesi bile kızarıp bozarmama neden olurdu. Şimdiyse basit bir isim gibi dökülmüştü adı dudaklarımdan. O kadar duygusuz bir tonda söylemiştim ki adını, dudakları tek çizgi halini aldı. Adını böyle söylememden hoşlanmamıştı ve bu benim çok hoşuma gitmişti. Yüzüme soğuk bir gülümseme yerleştirdim.

“Hoşça kal.” Arkamı döndüm ve bir yabancıymış gibi onu geride bıraktım. Yıllar, anılarımızın üstüne basa basa geçmişti. Bende ona dair olan her şeyi birer birer silmişti. Onu aniden görmek hislerimin dengesini bozsa da bu geçici bir şeydi. Sancak benim için diğer herkes gibi olmuştu ve bunu o yapmıştı. İyi de olmuştu. Bu, ikimiz için de en doğru olanıydı.

8. BÖLÜM

Ay Işığı

İlk kalp çarpıntısı, ilk kalp kırıklığı...

Bunu bana Sancak öğretmişti. Oysa korkak biriydim ben. Kalbimin kırılmasından hep çok korkmuştum çünkü görmüştüm. Annemin, babamın ölümünden sonra nasıl kalp ağrısı çektiğine kendi gözlerimle şahit olmuştum. Bu yüzden saklamıştım kalbimi, herkesten koruyup esirgemiştım. Kaçmıştım hislerimden, kimse onları incitsin istememiştım. Ama tüm kaçışlarım bir gecede sona ermişti. Korkularım, sınavım olmuştu. Sancak gözlerimin içine baka baka *çok yoruldum* dediğinde anlamıştım onu. O kaleye gittiğimde kalbimde yıllardır bastırduğım hislerin gün yüzüne çıkmasına bile izin vermiştim.

Sonra gitmişti işte. Gidişi acıtmış, nedeni mahvetmişti. O da babamın yolundan gitmeyi seçmişti. Bu, onu gözümde daha yüce ve saygılı bir konuma koymuştu. Bu konuda yalan söylemeyecektim. Özellikle onu üniformasının içinde görmek... Bunun beni etkilemediğini söylersem yalan olurdu. Fakat bize dair hiçbir şeyin olmayacağını da acı bir şekilde kabullenmiştim. Çünkü annemin, babamın mezarı başında ne hale geldiğini gördüğümde asker biriyle olmayacağıma dair kendi kendime verdiğim bir söz vardı. Babamın mezarında dört kalp gömülüydü, annem ise yirmi bir gram eksilmişti. Çünkü babamla beraber ruhunu da kaybetmişti.

Bunu kendime de ileride olacak çocuklarıma da yapamazdım.

“İster misin?”

Başak'ın uzattığı paketten bir dal sigara çıkarıp dudaklarımin arasına aldım. Kurbağa desenli, ışıklı çakmağıyla sigaramı yaktı. Ara sıra ikimiz de içerdik. Derin bir nefes çektim.

“Nasıl hissediyorsun?”

Altdudağımi büktüm. “Her zamanki gibi. Belki biraz şaşkın. Onu orada görmeyi beklemiyordum.”

“Bu kadar mı?”

Başakların evinin balkonunda oturuyorduk. Hafif bir rüzgâr esiyordu. Annesinin yaptığı Türk kahvesinden bir yudum aldım.

“Bu kadar Başak, ötesi yok. Boşuna kurcalama aşkım.”

“Bu hissiz, sessiz hallerin korkutuyor beni.”

Sözleri üzerine gülüp sigaramı içmeye devam ettim. “Ne dememi istiyorsun ki? Olanların üstünden çok zaman geçti. Bir anlamı kalmadı.”

Bakışlarını üstümde hissediyordum. Biten sigarasını kül tablasına bastırdı.

“Bana bak Gülce, kendini bile kandırabilirsin ama beni asla.” Birbirimize dik dik baktık. Biriyle çok samimi olmanın bedellerinden biri de buydu işte. Belli bir zaman sonra sizi kendinden daha iyi tanıyordu.

“Yüzleşme gecesi mi yapacağız, Başak?”

“Aynen öyle yapacağız. Dökül şimdi.”

Ben de sigarayı bırakıp kollarımı bağladım. “O zaman başla bakalım, Başak Hanım. Yarın nişanın var ama mutlu değilsin.”

Kaşları çatıldı. “Saçmalama, heyecandan çıldırmak üzereyim.”

Gözlerimi devirdim, yalan söylüyordu. Tepkim üzerine sıkıntıyla ofladı. “Sadece,” deyip saçını kulağının arkasına sıkıştırdı.

“Sadece ne?”

“Korkuyorum.” Aramızda kısa bir sessizlik yaşandığında devam etmesi için ona alan tanıyordum. “Gülce, ben Fatih'i çok seviyorum. Her şeyden, herkesten, hatta kendimden çok seviyorum.”

Uzanıp elini tuttum. “Biliyorum.”

“Ama korkuyorum.” Gözleri uzaklara daldığında konuşmaya devam etti. “Beni üzmesinden korkuyorum. Herkese karşı inatla onu savunurken...” Tekrar bana baktığında gözleri dolmuştu. “Onu kaybetmeye dayanamam.”

"Bitanem benim." Ellerini daha sıkı tuttum. "Yarın nişanlanıyorsunuz. Birbirinizi sevmeseydiniz böyle büyük bir adım atmazdınız. Onu kaybetmeyeceksin."

Başıyla onayladığında yutkundum. "Biliyorum, sadece dediğim gibi boş bir korku. Bu aptal korku, heyecanımı da mutluluğumu da gölgeliyor."

"Korkma ve kötü düşünme. Her şey güzel olacak, merak etme."

"Umarım," deyip iç çekti. Buna inanmadığını ve hâlâ korktuğunu gözlerinden görebiliyordum. Ama üstüne giderek kötü hissetmesini istemiyordum. Bu yüzden daha fazla yorum yapmadım. "Şimdi dökülme sırası sende."

Dün olanları düşünürken gözlerim uzaklara daldı. "Onun çocukluk aşkı olduğunu kabul ediyorum artık. Ama bu kadar, ötesi yok. Bu yüzden ne diyeceğimi bilmiyorum. Sadece biraz kırgınım." Altdudağımın kuruyan derisini çekiştirdim. "O gece bir açıklamayı hak ediyordum. En azından bir mesaj atabilirdi. Sonuçta numaram onda vardı."

"Bu konuda haklısın."

"Bu da bir şeyi değiştirmiyor. O kadar çok zaman geçti ki onunla olan kavgam bitti. Umarım güzel bir hayatı vardır." Gözlerim kolumdaki saate rakıdı. "Saat geç olmuş, ben kalkayım."

Ayağa kalktığımda Başak da doğruldu. "Bu gece gitmene izin veriyorum ama yarın gece buradasın."

"Herhalde kızım," dedim gülerek. "Nişan sonrası dedikodu gecesi yapacağız daha."

"Sen de seninle geleyim, hava alırım."

Birlikte çıktığımızda kol kola girip çocukluğumuzun geçtiği Bozcaada'nın sokaklarında yürümeye başladık. Başak nişanının burada yapılmasını istemişti. Bu yüzden okuldaki işleri bitirip buraya gelmiştim. Nişanın ardından tekneyle ufak bir kutlama yapılacaktı.

"Ay, resmen evleniyorsun."

Başak eliyle ağzını kapattı. "Hem de Fatih'le, şaka mı?"

Başımı iki yana doğru salladım. "İlk aşkımdı," dedi yavaşça. "Şimdi kocam olacak."

"Çok mutlu ol, Başak. Onu uzaktan severken yaşadığın tüm üzüntülerden sonra öyle mutlu ol ki o günler yok olsun."

Evimin önüne gelmiştik. Başak uzanıp sarıldı. "Yanımda olduğun için teşekkür ederim, iyi ki varsın."

"Sen de iyi ki varsın."

BAŞAK DURUKAN

Gülce yanımdan ayrıldığında derin bir nefes alıp gökyüzüne baktım. Aklım o kadar doluydu ki kalbimdeki heyecana gölge düşürüyordu. Yarın sevdiğim adamla nişanlanacaktım. Fatih, çocukluk aşkım... Yüzümde oluşan gülümsemeye rağmen kalbim korkuyla kasıldı. Bir aksilik çıkacak diye ödüm kopuyordu. Nedenini bile bilmiyordum, sadece korkuyordum. Gözlerimi kapattığımda fısıltı gibi çıkan sesimle dua ettim. “Allah’ım ne olur bir aksilik çıkmasın. Onu çok seviyorum. Kaybetmeye dayanamam.”

Kötü şeyler düşünmemem gerektiğini biliyordum ama elimde değildi işte. Birini çok sevince imtihanın o olur derlerdi ve ben bundan çok korkuyordum.

Orada biraz daha durduktan sonra eve doğru yürümeye başladım. Aklım Fatih’te olduğu için biraz dalgındım. Bu yüzden bana doğru gelen Mert’i fark etmem biraz zamanımı aldı. Onu görünce durdum. En son ne zaman konuşmuştuk? Hatırlayamayacağım kadar uzun bir zaman olmuştu.

“Selam.”

Durup başıyla selam verdi. Aradan geçen zaman bizleri değiştirmişti. Mesela bir zamanlar Fatih’le aralarından su sızmayan iki dostlardı, şimdilerde konuşmuyorlardı bile. Bunu bile bile, “Yarın nişanımız var,” dedim. “Gelecek misin?” Gelsin istiyordum çünkü ne olursa olsun bir zamanlar Fatih’in en yakını oydu. Benim için Gülce neyse, Fatih için de Mert oydu.

Sorum üzerine bedeni gerildi. Mert esmer, kalıplı bir adamdı. Fatih’in aksine daha keskin yüz hatları vardı. “Yarın Çanakkale’ye dönüyorum. İşlerim var.”

İyi bir şirkette inşaat mühendisi olarak çalışıyordu. Derslerinde en başarılı olan o ve Sancak abi olduğu için şaşırmamıştım.

“Tek nedeni bu mu?”

Ellerini kot pantolonunun ceplerine yerleştirdi. “Ne duymak istiyorsun?”

Mert’te beni gıcık eden bir şeyler vardı. Şu alaycı bakışı mıydı, yoksa yan gülüşü müydü bilmiyordum. Kendinden başka kimseyi ciddiye almıyor gibiydi. Kollarımı önümde bağladım.

"Beraber büyüdüğün, bir zamanlar kardeşim dediğin adamın nişanında bulunacağını duymak istiyorum."

Başını yana doğru eğdi. "Üzgünüm, bunları duyamayacaksın. Şimdi iyi akşamlar."

Yanımdan ayrılmak için hareketlendiğinde, "Benim yüzümden mi?" diye patladım. Aylardır aklımı kurcalayan bir şeydi bu ve sonunda dilimden dökülmüştü. "Benden o kadar mı nefret ediyorsun?" Mert benden hoşlanmamıştı ve bunu hiçbir zaman gizlememişti.

"Sen ne alaka?"

"Sırf Fatih benimle olduğu için onunla olan arkadaşlığını bitirdin çünkü bana tahammül bile edemiyorsun. Bunu görüyorum," dedim ona doğru yürüyüp. "Yüzündeki ifadeden, bakışlarından, sesinden..."

"Evet, aslında haklısın," dedi ani bir sinirle. "Sana tahammül edemiyorum. O kadar safsın ki." *Saf* kelimesini tükürür gibi kullanmıştı.

"Saf olduğum için mi? Ne tür bir manyaksın ya sen?"

Ofladığında ellerini cebinden çıkardı. "Doğru konuş."

"Yakın arkadaşın senin deyimle *saf* birini sevdiği için ona düşman kesilmen sence de fazla değil mi?"

Alay dolu bir kahkaha attı. "Sana kendini fazla önemsiyorsun diyen oldu mu hiç?"

Sözleri yanaklarımın utançla yanmasına neden oldu. "Lafı çevirme. Fatih de benimle ilgili olduğunu ima etti."

Yüzündeki ifade ciddileştiğinde dikkatlice yüzüme baktı. "Seninle alakası yok, Başak."

"O zaman neden? Birdenbire bu düşmanlık nereden çıktı? Ya siz kardeş gibiydiniz." Hep yan yanaydılar, kendimi bildim bileli bu böyleydi.

"Seni ilgilendirmeyen mevzulara girme."

"Bu durum Fatih'i üzdüğü için beni de ilgilendirmiş oluyor."

Tekrar güldü. Neşeden uzak, alay dolu bir gülüştü. Tam Mert'e yakışır biçimdeydi. "O kadar safsın ki senin için gerçekten üzülmüyorum."

Sözleri sinirlerimi bozmuştu. "Ne halin varsa gör!" diye parlayıp arkamı döndüm. Burada durup onun hakaretlerini dinlemeyecektim.

"Aklını başına topla artık, Başak," dedi aniden. "Büyü artık ve etrafına iyi bak, yoksa tek üzülen sen olacaksın." Adımlarım aksadığında ciddi sesiyle konuşmaya devam etti. "Yazık etme kendine."

GÜLCE ŞAFAK

Nişana sadece dakikalar kalmıştı ve Başak heyecandan bayılmak üzereydi. Boşa olduğunu bilsem de kırkıncı defa, “Sakin ol, her şey güzel olacak,” dedim.

Kuaförde dört dönüyordu resmen. “Deniyorum Gülce, yemin ederim deniyorum ama bak on dakika geciktiler.”

Telefonu çaldığında anında açtı. “Nerede kaldınız sevgilim ya?”

Başak’ın endişeli sesinin aksine Fatih son derece sakin konuşuyordu. En azından birinin aklı başındaydı. Başımı iki yana doğru sallarken rujumu tazeledim. Üstümde yeşil, ince askılı bir elbise vardı. Düşük göğüs kısmı yüzünden hoş bir dekolteye sahipti. Parlak ve dökümlü kumaşlı elbise uzun olduğu için altına giydiğim topuklu ayakkabılarım görünmüyordu. Saçlarımı düşük bir topuz şeklinde, makyajımı da hafif tonlarda yaptırmıştım.

“Tamam bekliyorum, gelin artık. Geç kalacağız.”

Telefonu kapattıktan sonra bana döndü. “Bir eksik yok, değil mi?”

Başak’a doğru döndüm. O kadar güzel olmuştu ki prenseslere benziyordu. “Öyle güzel oldun ki hiçbir eksiklik görmüyorum.”

Üstünde uçuk pembe renginde taşlı bir elbise vardı. Kalp yaka elbisenin omuzları düşüktü. Başak hareket ettikçe kumaşı ıslıl ıslıl parlayan elbisenin boyu midiydi ve bel kısmı tam otururken etek kısımları pileler halindeydi. Saçları su dalgaları gibi sırtından aşağı dökülürken başında ince ve güzel bir taç vardı.

“Prensesler gibisin,” dediğimde mutlulukla güldü ve kendi etrafında bir tur döndü. Fatih’le konuşmak ona iyi gelmiş, sakinleşmesini sağlamıştı. Beraber kuafürden çıktığımızda Fatih de arabadan iniyordu. Başak’ı görünce bir an hareketsiz kaldı. Başak ise koşarak ona doğru ilerledi. “Dikkat et düşeceksin,” desem de tabii ki beni dinlemedi. Fatih, “Çok güzel olmuşsun,” deyip ona sarıldı.

O kadar güzel görünüyorlardı ki fotoğraflarını çektim. Fatih’in hayranlık dolu bakışları içimdeki şüpheleri silip süpürmüştü. Başak haklıydı, o düzelmişti.

Fatih geri çekilip ıslık çaldı. “Adanın en güzelini kaptım be.”

Başak kıkır kıkır gülüyordu. “Abartma ya,” dedikten sonra koluna girdi. “Hadi gidelim, yüzüklerimizi takma zamanı.”

Beraber arabaya bindiğimizde Başak son ses açtığı şarkılara bağırarak eşlik ediyordu. Mert'in ona dün gece söylediklerini unutmuşa benziyordu. Mert'e de ayı kızgındım. Bir şey biliyorsa açık açık konuşmalıydı. Saçma sapan imalarla Başak'ı üzmekten başka bir şey yapmamıştı. Telefonuma bildirim gelince çıkıp baktım. Ali birazdan nişanın yapılacağı yerde olacağını yazmıştı. Bir de bu mevzu vardı. Ali bana karşı o kadar ince düşünceli biriydi ki yanında nasıl davranacağımı şaşıırıyordum. Nazik bir adamdı ve en son istediğim şey onu kırmaktı.

Araba durduğunda şarkı kapandı. "Gece başlasın."

Akşam çöktüğü için davetliler gelmişti. Beraber arabadan inip nişanın olacağı yere doğru ilerledik. Eleni kendi mekânını Başak için ayarlamıştı. Beyaz masalar, renkli sandalyeler ve ağaçları süsleyen ışıklandırmalar sayesinde çok güzel bir ortam oluşturulmuştu. Nişan merasiminden sonra eğlence için tekneyle açılma planları yapılmıştı. Sadece gençler katılacaktı. Alkışlar başladığında güzel bir müzik çalmaya başladı. Başak ve Fatih dans etmek için boş alana doğru ilerlediklerinde annemin yanına gittim.

"Nasıl olmuşum?"

Beni incelerken dikkatle bakıyordu. "Güzel olmuş ama saçların açık olabilirdi."

"Böyle sevdim ben." Annem eskisi kadar baskı kuramıyordu üstümde çünkü izin vermiyordum. Geç olsa da sınırlarımı çizmeyi öğrenmiştim. O da istemeyerek de olsa büyüdüğümü kabullenmişti.

Yanına oturup Başak ve Fatih'in danslarını izledim. "Çok güzel görünüyorlar."

Annem alayla güldü. "Umarım bu serseri, kızı üzmez."

"Neden öyle dedin ki?"

Annem omuz silkti. "Kumaşı belli." Ben onunla aynı düşünmüyordum, insanlar değişirdi.

"Abim nerede?"

Annem gözlerini devirdi. "Aşk acısı biterse gelir."

İçim üzüntüyle doldu. Abimle Nisan birkaç ay önce ayrılmışlardı, hem de nişanlanmanın eşiğindeyken... Bunda ailelerin payı büyüktü. Babası anneme karşı saygısızlık yapmış, abim de bunu kabul etmemişti. Sonunda ise üzülen yine abimle Nisan olmuştu. "İkisine de çok üzülüyorum."

Sadece omuz silkti. Onun da işine gelmişti çünkü ikimizin de bu adadan herhangi biriyle olmasını asla istemiyordu. Nedenini bir gün öğrenmeyi

umuyordum. Ali'den mesaj gelince onu karşılamak için annemin yanından kalktım. Etrafa bakınırken nişan alanından uzaklaşmıştım. Bir yandan telefonuma bakarken tam yerini sordum. Akşam olduğu için etrafı pek göremiyordum. Önüme bakmadan yürüdüğüm için biriyle karşı karşıya geldim. Eğer o durmasaydı fena bir çarpışma yaşanacaktı. Kolumu tutan adama bakmak için başımı kaldırdığımda tanıdık bir çift gözle yüzleştim.

Bir an yıllar öncesine gittim. Bisikletten düştüğüm o ana... Yine böyle göz göze gelmiştik.

“İyi misin?” Sorusu o anın dağılmasını sağladı.

Başımla onayladığımda, “İyiyim,” deyip bir adım geriye çekildim. Sancak'ı yıllar sonra ilk defa bu adada görmüştüm. O günden sonra bir daha buraya ayak basmamıştı. Onu burada görmek dengemi bozmuştu çünkü sanki hiç gitmemiş, yıllar da hiç geçmemiş gibi geliyordu.

“Hoş geldin. Bu taraftan gidebilirsin.” Kibarlığı elden bırakmadan yolu gösterdim.

“Geç kaldım sanırım.”

Başımı iki yana doğru salladım. “Tam zamanında geldin.” Bakışlarım hızlıca üstünde gezindi. Siyah gömlek, siyah kot ve aynı renkte ceket giymişti. Karanlık duruyordu ve fazla hoştu. Görmezden geldiğim bir ayrıntıydı.

Sancak cevap vereceği sırada Ali, “Gülce,” diye seslendi.

Sancak'a arkamı dönüp bana doğru gelen adama baktım. Ali birkaç adım uzağımdaydı. “Yanlış sokaktan ilerlemişim,” diye açıklama yaparken yanıma gelip yanağımdan öptü. “Geç kalmadım umarım.”

Gülümserken boğazımı temizledim. “Hayır, gecikmedin.” Sancak'ın bakışlarını üstümüzde hissediyordum ve bu beni saçma bir şekilde geriyordu.

“Arkadaşın mı?” Ali'nin sorusu üzerine ona döndüm ve göz göze geldik. Yüzümdeki gülümsemeyi korumaya devam ederken, “Sayılır,” diye cevap verdim. “Daha çok abimin arkadaşı; Sancak.”

Ali, Sancak'a elini uzattı. “Ben de Ali.”

Sancak önce ona, sonra uzattığı eline baktı. Yüzünde çözemediğim bir ifade vardı. Nasıl bir tepki vereceğini kestiremiyordum. Elini uzatıp Ali'yle tokalaştı.

“Gidelim artık.” Ali elini çektiğinde gülümsedi. “Olur,” dedikten sonra elini belime yerleştirdi. “Gidelim, Gülce.”

Sancak'ın rahatsız edici varlığını arkamda bırakmak istiyordum. Bu yüzden biraz aceleci bir şekilde arkamı döndüm. Ali'nin sırtıma uyguladığı hafif haskı unuttuğum teması hatırlattı. Aramızda ufak tefek temaslar olduğu için yadırgamadığım bir dokunuştı.

"Erken çıkmama rağmen geç kalacaktım az daha."

"Zamanında geldin."

"Neyse ki," diye iç çekti.

Nişan alanına döndüğümüzde Çınar ve Vildan'ın da geldiğini gördüm. Onlarla selamlaştıktan sonra hepimiz aynı masaya geçtik. Vildan siyah, sarı bir elbise giymişti. İnce askılı, mini elbisenin içinde oldukça hoş görünüyordu. Ona doğru eğilip, "Çok güzel olmuşsun," dedim. Kocaman bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Teşekkür ederim, Çınar seçti elbiseyi."

"Çok yakışmış."

Çınar'ın elini tuttu. "Zevkli sevgilim."

Gözlerim Sancak'ın annesine kaydı. Acaba oğlunun geldiğini biliyor muydu? Yanında duran kocası huzursuz görünüyordu. Yıllar sonra yaşanacak olan yüzleşme umarım burada olmazdı. Şarkı sustuğunda Başak ve Fatih, *daima aşk ile yazan* beyaz fonun önünde durdular. Akşam çöktüğü için hafif bir esinti olsa da üşümemize neden olmuyordu. Fatih'in aile büyüklerinden biri elindeki makasla onlara doğru döndü. Çınar'ın yanında duran Vildan ısıklık çaldı.

"Çok güzeller."

Ona katılıyordum. Gerçekten çok güzel görünüyorlardı. Kurdeleyi kesecek olan adam konuşma yaparken gözlerim etrafta gezindi. Sancak bir köşede, kendini herkesten soyutlayarak nişanı izliyordu. Mert ortada bile yoktu. Ayrılmaz denen üçlü grup çok fena dağılmıştı.

"Bu ne ara geldi?"

Abimin sesini duyunca ona döndüm. Dik dik Sancak'a bakıyordu.

"Bilmem. Nisan geldi mi?"

Gözleri beni buldu. "Ne bileyim ben, Gülce. Elin kızının bekçisi miyim?"

"Elin kızı?" diye şaşkınca tekrarladım.

"Evet, bu saatten sonra elin kızı."

Ardından arkasını dönüp annemin yanına gitti. Nisan'a hâlâ deliler gibi âşıktı ama aptal gururu yüzünden böyle saçmalıyordu. Başımı iki yana

doğru salladım. Anneme böyle durumlarda çok kızıyordum. Oğlunun hayrına biraz daha ılımlı olabilirdi. Fakat ilk günden beri Nisan'a karşı o kadar katı davranmıştı ki en son durum babasına kadar gitmişti. Adamın tepkisi de abimin zoruna gitmiş ve olan ikisine olmuştu.

Fatih ve Başak yeni bir dansa başladığında bu defa çiftler de onlara eşlik etti. Çınar, Vildan'ı dansa kaldırırken Ali de bana döndü. "Dans edelim mi?"

Yüzüme o kadar masum bakıyordu ki reddedemedim. Elim uzattığımda içten bir şekilde gülümsedi. Başakların yanına gittiğimizde Ali ellerini belime yerleştirdi. Yüzünü kulağıma doğru eğince sıcak nefesi tenimi gıdıkladı. "Gecenin en güzel kızını kaptım."

Tatlı iltifatı karşısında gülümserken karşıya baktım ve onunla karşılaştım. Yüzüne bakmak, duvara bakmak gibiydi. Ne düşündüğünü ya da ne hissettiğini anlayamadım ama yine de rahatsız oldum. O kadar rahatsız oldum ki gözlerine bakmaya devam edemedim.

"İyi misin? Gerildin sanki."

Ali'ye dönüp gülümsemeye çalıştım. "İyiyim."

Başak ve Fatih yanımıza gelince birbirimize bakıp ufak bir çığlık attık ve pistin ortasında sarıldık.

"Resmen nişanlandın, Başak."

"Ay ben evleniyorum, Gülce."

Tekrar sarıldık. "Çok mutlu ol, yoksa gebertirim seni."

"Fatih'le evleniyorum kızım, aksi mümkün olur mu?"

"Nişanlımı alabilir miyim artık?"

Fatih yanımıza geldiğinde düşünceli bir ifadeyle baktım. "Bilmem, versem mi acaba?"

Elini uzatıp Başak'ın beline yerleştirdi ve nazikçe kendine doğru çekti. "Aldım bile."

"İyi hadi verdim ben de."

Başak kıkırdadığında yanımda duran Ali'nin telefonu çaldı. "Buna bakmam lazım."

Yanımızdan ayrıldığında Fatih de Başak'ı aile büyükleriyle tanışmaya götürdü. Pistin ortasında dikilmek yerine kenara çekildim. Aradan geçen dakikalara rağmen Ali bir türlü gelmemişti. Ona bakmak için etrafta gezinmeye başladım. Eleni'nin mekânı denize yakın olduğu için arkamız sahil di ve orada Ali yerine Sancak'ı gördüm. Ellerini ceplerine yerleştirmiş, denize

bakıyordu ve çok yalnız görünüyordu. Topuklu ayakkabılarımın zeminde çıkardığı ses dikkatini çekmiş olmalı ki başını çevirip bana baktı.

Gittiği geceyi düşündüm. Kaleye gittiğimde telaşlıydım. Ona ne diyeceğimi, neden geldiğimi nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Kafamın içinde dönen cümleleri anımsadım.

İtiraf ettiğin yorgunluğunu gözlerinde gördüm. Bu yorgunluğu göğsümden gidermen için geldim belki de sana. Bilmiyorum. Nedenini sorma sadece...

Gözlerine bakarken yıllar önce söylemek istediğim şeyler, kafamda bozuk bir plak gibi çalıp duruyordu.

Sadece bir gün benden gidersen o yola sırtımı dönerim. Bu yüzden benden gitme, olur mu?

Ona bu sözleri söylemek istediğim gece, benden gideceğini nereden bilebilirdim ki? Bilemezdim.

"Gülce."

Yıllar sonra karşıma geçen adamın gözlerinde şahit olduğum duygular farklıydı. Bana farklı bakıyordu. Bu duyguların silik yansımasını ilk defa gördüğümde yirmi yaşındaydım. Korktuğumu hatırlıyordum, göl yeşili gözlerindeki hislerin derinliğinden çok korkmuştum.

Korkumun asıl nedeni onun duyguları mıydı, yoksa kabullenmek istemediğim kendi duygularım mı? Bunu öğrenme fırsatım hiç olmamıştı çünkü o gece Bozcaada'yı terk edip gitmişti.

Hafifçe gülümsedi. Kalbim tekledi, kalbim ikinci defa bir adamın gözlerine baktığımda tekledi. Bunu ilk defa yaşadığım gün, yine böyle karşımda dikilmişti. Gözlerime uzun uzun bakıp *bana artık abi deme* demişti. Toy yüreğime boyumdan büyük fidanın tohumlarını ekmişti o gün. *Çok değil, birkaç gün sonra ise kendi elleriyle söküp gitmişti.*

"Konuşabilir miyiz?"

Cevap vermedim çünkü onunla konuşmak istemiyordum. Bunu yüzümde gördü.

"Bir şey demeyeceksin, değil mi?" Cevabını bile bile sormuştu bu soruyu. Sancak, ona bir şey demeyeceğimi bilecek kadar iyi tanıyordu beni. İki-miz de sessizleştığımızda bakışlarını benden uzağa çevirdi. O kadar uzun baktı ki neye baktığını kendi gözlerimle görmek istedim.

"Neye bakıyorsun?" diye fısıldadım arkamda sabitlediği bakışlarına anlam veremeyerek.

Gökteki görkemli ayın üzerimize saçtığı ışığa bakarken, “Ay ışığı,” diye fısıldadı. Bu sefer de gözleri denizin üzerindeki parıltıya sabitlendi. “Ve yakamoz.” Ben öylece ona bakarken, arkasını dönüp ilerlemeye başladı.

O gece, yüreğime vuran *ay ışığı, yakamozu yaktı.*

Yakamoz yandı.

Ay ışığı yaktı.

Ay ışığı ve yakamoz, ilk kez o gün bir yangının gölgesindeydi.

9. BÖLÜM

Geçmiş

“Hâlâ rüya gibi geliyor olanlar.”

Yüzüğüne hayranlıkla bakan ve bıkmadan defalarca kez aynı şeyi söyleyen Başak’a yanımdaki yastığı fırlattım. “Yüzüğe bakmaktan şaşsı olacaksın.”

Mutlulukla gülümserken elini kaldırıp bana gösterdi. “Ama çok güzel. Baksana Gülce, ısıll ısıll.” Allah’ım tam bir Leyla olmuştu. Yatağa oturup iç çekti. “Keşke yağmur başlamasaydı. Ne güzel tekneyle açılacaktık.”

Hava gittikçe soğuduğu için tekne işi iptal olmuştu. Aslında iyi de olmuştu. Daha fazla Sancak ile aynı ortamda bulunmak istemiyordum. Deniz kenarındaki o kısa karşılaşmadan sonra gece boyunca bir daha yüz yüze gelmemeye çalışmışım. Sadece bir ara Fatih’le sarılıp konuştuğunu görmüştüm o kadar. Ailesinin yanına bile gitmemişti. Kendisini herkesten soyutlamış gibiydi.

“Nisan mesaj atmış.”

Başak’ın sesi düşüncelerimden çıkardı beni. “Ne diyor?”

“Hasta olduğu için nişana gelememiş.”

Abimle olanlardan sonra onu pek görememiştim. Sadece ben değil, Başak falan da görmüyordu. Ortalarda yoktu. Onun gibi sosyal bir kızın

kendini herkesten soyutlaması ve buna abimin neden olması beni çok üzüyordu. “Ya da abim yüzünden gelmemiştir,” dedim iç çekerek.

“Sence barışma ihtimalleri yok mu, Gülce?”

İkisine o kadar üzüliyordum ki. “Birbirlerini hâlâ çok seviyorlar.”

“O zaman umut var.”

Başımı aşağı doğru eğdim. “Bence var, zor ama olsun.”

Başak aniden, “Gördün mü, Mert gerçekten gelmedi,” diyerek konuyu değiştirdi.

Yüzü asıldığında, “Takma artık şu çocuğu,” dedim. “Sözlerinin aslı astarı da yok. Seni kızdırmak için öyle konuşmuş olabilir.”

Cevap vermek yerine omuz silktili. “Bir insan neden yazık etme kendine desin ki?”

“Bilmiyorum ama altını doldurmadığı sürece boş laflar bunlar.”

Sıkıntıyla ofladı. “Olabilir. Ee, Sancak abiyle başka ne konuştunuz?”

Gözlerimi devirdim. “Bir şey konuşmadık diyorum, Başak. Sadece Ali’ye bakmaya gittiğimde ona rastladım.”

“Tamam işte sonra ne oldu? Detay ver.”

“Bir şey olmadı,” diyerek geçiştirdim.

“Kesin Ali’yi de sevgilin sandı.”

Omuz silktilim. “Sansın, bana ne?”

“Senin bu dünya yansa umurumda değil tavırların öldürecek bir gün beni.”

Tekrar omuz silktilim. “Herkes hak ettiği muamele.”

Başak kahkaha attı. “Aferin kız, haklısın. Hak etti bunu.” Daha beterini bile hak etmişti.

“Peki Ali?”

“Ne olmuş ona?” Ne kastettiğini bilsem de bilmezden geldim.

“İnsanı kanser edersin sen, Gülce! Ne demek ne olmuş Ali’ye? Çocuk sana basbayağı âşık işte. Yok mu bir gelişme?”

“Nasıl bir gelişme olsun istersiniz, Başak Hanım? Duygularım değişmediği sürece yok. Tamam, hoş çocuk ama ben onu daha çok arkadaş olarak görüyorum.”

Ona fırlattığım yastığı tekrar bana attı. “İyi, otur evde beyaz atlı prensini bekle sen.”

“Ay uğraşamam atla, prensle falan. Böyle iyiyim ben.”

"Korktuğum başıma geldi işte. Gittikçe annene benziyorsun."

Öyle büyük bir dehşetle konuşmuştu ki kahkaha attım. "Biliyor musun, bence bu en iyisi. Annemin bir bildiği varmış işte. Erkolardan olmaz."

"Of sus ya." Sonra elini kaldırıp tekrar yüzüğüne baktı. "Ama yüzüğüm çok güzel. Baksana."

"Görmemişin yüzüğü olmuş dememe şu kadar kaldı bak." Parmaklarımınla minicik işareti yaptım.

"İstediyini söyleyebilirsin çünkü görmedim."

Yatağa girip arkamı döndüm. "Ben uyuyorum artık. Sana yüzüğünle mutluluklar."

"Işıl ısl olan yüzüğümle."

Yastıkla kendimi boğacaktım. "Evet, ısl ısl olan çok güzel yüzüğünle."

"Evet ve şimdi bir tanecik nişanlıma yazayım. Canım nişanım ya."

Telefonuyla uğraşmaya başladığında üstümü örttüm. "Tek tik oldu, uyudu herhalde."

"Yorucu bir gündü. Sen de uyu."

"Hiç uykum yok ki. Heyecandan yatamam ben."

Benimse gözlerim açılmıyordu. "Ben yatıyorum. İyi geceler nişanlı arkadaşım."

"Ay evet, nişanlıyım ben."

Onun bu hallerine gülerken gözlerimi kapattım. En azından birimiz gerçek aşkını bulmuş ve ona kavuşmuştu. Belki de okuduğumuz o aşk romanları gerçekten de vardı. Başak ve Fatih kaybettiğim inancımı tazelemişlerdi.

Sabah alarm sesiyle uyandığımda hızlıca doğrulup Başak uyanmadan kapattım. Normalde uykusu ağırdı ama yine de hızlı davranmıştım çünkü gece boyu uyumamıştı. Dünkü yorgunluktan sonra güzel bir dinlenmeyi hak ediyordu. Sessizce yatağıma toplayıp eşyalarımı aldıktan sonra evden çıktım çünkü fakülteye gitmem lazımdı. Öncesinde alt sokaktaki evimize uğrayıp üstümü değiştirecektim. Sabahın erken saati olduğu için sokak boştu ve ben bu saatleri çok seviyordum. Sadece kuş sesleri geliyordu, hava çok temizdi ve etraf sakindi. Geç kalmamış olsam yavaş yürür, bu güzel sabahın tadını çıkarırdım. Ama ne yazık ki vaktim yoktu. Eve gelince anahatarımı kilide yerleştirdim. Annem pastanede olduğu için evde sadece abim

olmalıydı. Onun da uykusu hafif olduğundan çok ses çıkarmamaya çalışıyordum. Malum, bu ara patlamaya hazır bomba gibi geziyordu ortalıkta. Hiç onunla uğraşamazdım. Odama girince nişanda giydiğim kıyafetlerin olduğu poşeti daha sonra kuru temizlemeye vermek için kenara koydum. Ardından pijamalarımı çıkarıp yüksek bel, geniş paça kot ve ince triko kuşaştan olan siyah bir bluz giydim.

Hava biraz bozuk görünüyordu. Ne olur ne olmaz diye yanıma trençkotumu da alacaktım. Saçlarım dün topuzdan önce çekilen fön sayesinde düzdü. Kuru şampuanla düzeltip hafif bir makyaj yaptım. Yarım saat içinde tüm işlerim bitmişti. Spor ayakkabılarımı giyip evden çıktım. Neyse ki abim uyanmamıştı. Kafasının bozuk olduğunu söyleyerek işten yıllık izne ayrılmış, bir haftadır Bozcaada'da annemle kalıyordu. Başak'ın nişanından sonra bir yerlere gitmekten bahsediyordu. Oysa buralardan uzaklaşsa da mesele çözülmeyecekti. Ona iyi gelecek tek bir kişi vardı, onu da kendinden uzaklaştırmıştı. Bu yüzden abime kızgındım. Daha akıllı olmalı ve sevdiği kadını kaybetmemeliydi. Fakat o kadar fevri davranmıştı ki! İşleri geri dönüşü olmayan bir noktaya sokmuştu. Akıl alır gibi değildi.

Burnumun üstüne düşen yağmur tanesini hissedince gökyüzüne baktım. Yanımda şemsiye yoktu, şimdi yanmıştım işte. Buranın yağmuru fena olurdu. Trençkotumu giyip adımlarımı hızlandırdım. Bir an önce feribota binmem gerekiyordu. Aksi gibi yağmur da hızlanarak yağmaya devam etti. Bu gidişle dünkü fönden de sabah yaptığım makyajdan da eser kalmayacaktı. Çantamı başımın üstüne koyup koşmaya başladım. Yağmur hızlandığı için önüme bakmadan koşuyordum. Sancak'la da tam o şekilde karşılaştım işte. Tam ona çarpmak üzereyken bana doğru döndü ve ben de son anda durdum. Olası bir kaza çıkmadan önce kendimi kıl payı durdurabilmişim. Az daha düşecektim ama en azından ona çarpmamıştım. Yüz yüze geldiğimizde ben başımın üstünde çanta, o ise elinde siyah bir şemsiye tutuyordu. Çanta beni korumadığı için baştan aşağı sıırılsıklam olmuşum.

Çantayı yavaşça kenara indirdiğimde bana doğru bir adım attı. Geriye doğru adım atmamak için kendimi zor tutarken şemsiyeyi uzatıp daha fazla ıslanmamı engelledi.

“Senin daha çok ihtiyacın var gibi.”

Şimdi o ıslanıyordu. “Teşekkür ederim ama gerek yok,” dedikten sonra arkamı dönüp feribota doğru yürüdüm. O da elinde tuttuğu şemsiyeyle beni takip ediyordu. Bunu yapmayı kesmesini istiyordum. Sözlerimi

tekrarlamak yerine adımlarımı hızlandırdım. Uzun bacakları yüzünden aramızdaki mesafeyi de açamıyordum.

Feribotun iç kısmına geçtiğimizde ondan uzak bir kenara oturdum. Çantamdan çıkardığım peçetelerle yüzümü kuruturken gözücuyla ona baktım. Ortada görünmüyordu. Saçlarımın suyunu sıkıp trençkotumu çıkardım. Çok fena ıslanmıştım. Önce eve gidip üstümü değiştirmem lazımdı ama zamanım yoktu. Çantamdan telefonumu çıkarıp saate baktım. Hiç vaktim kalmamıştı. Ne yapacağımı düşünürken önüme dumanı tüten bir bardak uzatıldı. Elin sahibinin kim olduğunu bilmem için görmeme gerek yoktu.

“Isınırsın.”

Elinde iki tane bardak vardı. Aslında almak istemiyordum ama bu kabalık olurdu. Bardağı istemeyerek aldığımda yanıma oturdu.

“Teşekkürler.”

“Afiyet olsun.”

İkimiz yan yana oturmuş, tek kelime etmeden karşıya bakıyorduk. Karton bardak sayesinde üşüyen ellerim ısınmıştı en azından. Çaydan ufak bir yudum aldığımda kaşlarım çatıldı. Çayı şekerli içtiğimi nereden biliyordu? Hem de şeker oranı her zaman ayarladığım gibi iki şekerli tadındaydı. Sorup sormamak arasında kararsız kalsam da sormadım. Çaydan bir yudum daha aldım.

“Mert’le görüştün mü hiç?”

Başını bana doğru çevirdi. “Neden sordun?”

Ben de ona doğru döndüm. “Çünkü biraz garip davranıyor.”

Kaşlarının arasında derin bir çizgi oluştu. “Onun evinde kaldım ama o Çanakkale’de. En son gördüğümde herhangi bir gariplik yoktu.”

Tekrar önüme döndüm. “Başak ve Fatih’le ilgili nasıl bir sorunu var?”

“Onlarla ilgili bir sorunu mu var?” Gerçekten bilmiyor muydu, yoksa bilmezden mi geliyordu? Bunu düşünürken çayımdan bir yudum daha aldım. “Nişandan önceki akşam Başak’la karşılaşmışlar. Hoş şeyler söylemiş.”

Kısa bir süre düşündükten sonra cevap verdi. “Fatih’le Mert’in arası uzun zaman önce bozuldu. Bunun Başak’la bir ilgisi olduğunu sanmıyorum.”

Bense tam tersini düşünüyordum. Fatih’le Mert’in arasını bozan şey, Başak’la alakalıydı. “Fatih öyle olduğunu ima ediyor.”

Sancak sessizleşti. “Gerçek nedenini söylemek istememiştir belki.”

“Açıkçası ikisinin arasındaki mevzu beni ilgilendirmiyor. Sadece Başak zarar görsün istemiyorum. Mert ileri geri konuşarak onu üzüyor.”

“Çanakkale’ye geçince onunla konuşacağım.”

Sancak’ın söylediği sözlere inanmayı yirmi yaşındayken bırakmıştım. Bu yüzden yorum yapmadım. Güven böyle bir şeydi işte. Bir kere kırılınca bir daha tamiri olmuyordu. Olmasını da istemiyordum. Böylesi daha iyiydi çünkü öbür türlü hasar gören sadece ben olacaktım.

“Başka bir şey sormayacak mısın?”

Sorusunu duyunca gerilsem de bozuntuya vermedim. Neyi kastettiğini anlamıştım. *Keşke anlamasaydım.* “Ne gibi?” Ses tonumdaki soğukluk için kendimi tebrik ederken umursamaz bir tavırla çayımı içmeye devam ettim.

“Geçmiş gibi.” Fısıltıyı andıran sesini duyunca başımı ona doğru çevirdim ve yüzüne baktım. Yüzünü görmek, gözlerinin içine bakmak istedim. Çünkü merak ettim... Hangi yüzle bana bu soruyu sorduğunu gerçekten merak ettim. Ben onun yerinde olsaydım yüzüm olmazdı.

“Geçmiş gibi,” diye tekrarlardım yavaşça. “Neyi değiştirir ki? Adı üstünde geçmiş.” *Geçmiş* kelimesini üstüne basa basa söylemişim.

Koca bedenini bana doğru çevirdi. Üstünde siyah bir kapüşonlu ve aynı renk kot vardı. Saçları yine kısa kesimliydi. Çenesinde ise yeni yeni beliren sakalların izi vardı. Bedeni gerginliğini ele verir gibi kaskatıydı. Anlaşılan bu konular onu geriyordu.

“Çok şeyi.” Bir an duraksadı. Yüzündeki mahcup ifade ve suçluluk, içimdeki öfkeyi sadece alevlendiriyordu. Gözlerime bakarken dudaklarında buruk bir gülümseme oluştu. Sanırım o an gördü, ifadesizliğimin arkasına saklanan duyguları... En çok da kör öfkeyi.

“Ya da hiçbir şeyi.” Tereddüt kabul etmeyen bir şekilde konuşmuştum.

Başını iki yana doğru salladı. “Değiştirir, Gülce.” Konuşmadan önce birkaç saniye sadece yüzüme baktı; gözlerime, dudaklarıma, saçlarıma... En çok da saçlarıma. Cevap vermek yerine önüme döndüm. Konu benim için kapanmıştı. Ona geçmişle ilgili hiçbir şey sormayacaktım. Geride bıraktığım hiçbir şeyin açıklamasını duymak istemiyordum. Çünkü haklıydım, bir şey değişmeyecekti.

“Seni o gün askeriyede görmeyi beklemiyordum.” Konuştuğunda aradan birkaç dakika geçmişti.

Kuru bir sesle. "Ben de." dedim. Rütbeli bir asker olarak onu karşımda görmek bana ağır gelmişti. O bilmese de durum böyleydi.

"Bir şey demeyecek misin peki?"

"Herkeste asker olacak yürek yoktur." Boğazımdaki düğümü gidermek için yutkundum. "Tebrik ederim." Sesim bu defa titremişti ama umursamadım. İnce bir konuydu, hassas bir noktaydı.

"Ben," dediği sırada telefonum çalmaya başladı. Arayanın alnından öpmek istiyordum şu an. Ortamdaki ağır havanın dağılmasını sağlamıştı. Boşalan bardağı oturduğum bankın kenarına bırakıp telefonumu çıkardım. Ali'nin aramasına daha önce hiç bu kadar sevinmemiştim.

"Efendim, Ali?"

"Ne zaman geleceksin? Merak ettim."

Kolumdaki saate baktım. "Feribottayım. Az kaldı ama öncesinde eve uğramam lazım." Üşümeye başlamışım ve bu şekilde fakülteye gidersem kesin hasta olurdum.

"Ne oldu ki?"

İç çektiğimde ıslak saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Yağmura yakalandım."

"Tamam, ben gelir alırım seni. Hızlıca üstünü değişirsin öyle geçeriz fakülteye."

Ona zahmet vermek istemiyordum. "Gerek yok, ben hallederim."

"Geliyorum, Gülce. Hiç boşuna uzatma."

Ali genelde böyleydi. Benimle ilgili konularda özellikle çok net ve keskindi. Hafifçe gülümsedim. "Seni ikna edemeyeceğim, değil mi?"

"Aynen öyle güzelim. O yüzden uzatmayalım. Gelip alacağım seni. Görüşürüz."

Onu sadece arkadaşım olarak seviyordum. Duygularımın daha ileri olmasını o kadar çok isterdim ki... Çünkü Ali beni mutlu ederdi. Onu sevmek çok kolay olurdu.

"Tamam, görüşürüz."

Telefonu kapattığımda Sancak'ın dikkatli bakışları üstümdeydi ama karşılık vermedim, rahatsız olduğuma dair herhangi bir tepki de. Sanki bana dik dik bakmıyormuş gibi karşıyı izledim.

"Seni ben bırakırdım, arabam burada."

Sanki ben de bunu kabul edermişim gibi... Hasta olmayı tercih ederdim.

"Ali geliyor. Teşekkür ederim."

Kısa, gergin bir sessizliğin ardından, "Dünkü çocuk mu?" diye sordu.

“Evet.” Neyse ki başka bir şey sormadı. “Bu arada Vildan seni dün gördü, birbirimizi eskiden tanıdığımızdan ona bahsedeceğim.”

Feribot kıyıya yanaştığı için insanlar yavaştan ayaklanmıştı.

“Benim için fark etmez, Gülce. Sen bilirsin.” Ayağa kalkıp çantamı koluma taktım. O da ayaklanmıştı.

Beraber çıkışa doğru ilerledik. Yanımdan geçen biri koluma çarptığında yana doğru sendeledim. Sancak elini belime yerleştirip dengemi bulmamı sağladı. Dokunduğu yerlere aynı anda batan dikenli teller vardı sanki. Tüylerim diken diken olunca bir an hareket etmedim. Başını bana doğru eğip, “İyi misin?” diye sordu. Sıcak nefesini tenimde hissedince irkildim.

“İyiyim.” Sesim beklediğimden sert çıkmıştı. Buna neden olan, beklenmedik yakınlığıydı. Geri çekilip bu temasa son verdim.

Sancak bana çarpan kişiye ters ters bakıyordu. Kalabalık sakinleşince tekrar yürüdüm. Hemen arkamda *bodyguard* gibi dikiliyordu. Bunun bana hissettirdiği güven hissini anında kapı dışarı ettim. Feribottan çıktığımızda rahat bir nefes aldım. Olaylı bir sabah olmuştu. Eski monoton hayatıma dönmek istiyordum.

“Gelmiş mi?” Sorusunu duyunca ona döndüm. “O çocuk.”

“Ali mi?” Etrafıma baktım. “Bilmem, göremiyorum.”

“Seni bırakayım, böyle hasta olacaksın.”

“Hayır hayır, gerek yok. Gelir şimdi.” Arabasına falan binmeyecektim. Onunla daha fazla vakit geçirmek istemiyordum.

“İnat etme Gülce, titriyorsun.”

“Birkaç dakika dayanırım. Sen git.”

Dudaklarını birbirine bastırdı. “Seni böyle bırakmayacağım.”

Beni akşamın bir vakti o kalede tek bırakmıştın ama... Dilimin ucuna gelen kelimeleri yuttum. Yutmasaydım konuşurdum, hem de ağır konuşurdum. Sözünü tutmayan bir yalancı olduğunu dahi söyledim. Bu yüzden arkamı döndüm. Uzanıp dirseğimi tuttu.

“Gülce bak,” dediği sırada Ali’nin sesini duydum.

“Gülce?” Yanımızda duran arabasına minnetle baktım. Kolumu Sancak’ın tutuşundan kurtardım.

“Geldi bile.” Sancak elini çektiğinde başımı çevirip ona baktım. Ne yapacağını bilemeyen bir ifadeyle bakıyordu. “Görüşürüz,” dedim sadece.

Cevap vermedi. Ona sırtımı dönüp Ali’ye doğru yürürken sadece arkamdan baktı. Ben de onu arkamda bıraktım. Olması gerektiği yerde, olması gerektiği gibi...

10. BÖLÜM

Eskiden

Hayat, planlarımızı bozmayı seven bir oyunbazdı ve benim için bugün o yüzünü gösteriyordu. Sadece bir saat içinde kurduğum tüm planlar bir anda bozulmuştu ve ben izlemek dışında bir şey yapamamıştım. Sıkıntılı bir nefes alıp sandalyeye çöker gibi oturdum. Planlarıma göre bugün askeriyede benim yerime Vildan olacaktı ve Sancak'la olan röportajı o yapacaktı. Fakat daha önce hasta olduğuna bir kere bile şahit olmadığım arkadaşım çok fena grip olmuştu. Evden çıkmak üzereyken kendini zorladığı için fenalaşmıştı. Neyse ki Çınar yanında olduğu için onu hemen acile götürmüştü. Kanında yüksek enfeksiyon çıktığından doktor yatış vermişti.

Askeriyeye gelmek yerine Vildan'ın yanına gidecektim ama itiraz etmişti. Beni zorla buraya göndermişti çünkü Vildan ne olursa olsun işlerin aksamasına izin vermezdi. Yanında Çınar olmasaydı onu dinlemezdim ama çok ısrar etmişti. Ben de el mahkûm gelmiştim. Kolumdaki saate baktım, Sancak her an gelebilirdi. Oflamamak için kendimi zor tuttum. Normalde ödevlerimi seve seve yapardım ama bugün Sancak'ın sırasıydı.

“Kahretsin,” diye mırıldandım.

Vildan, olayları bilse beni buraya göndermezdi fakat konuşma fırsatımız olmamıştı. Kendi ayaklarımla Sancak'a gelmiştim. Avuç içimle alnıma vurdum. Kaçış yoktu. Onunla bu çalışmayı yapacaktım. Birkaç derin nefes

daha aldığı sırada telefonuma mesajlar gelmeye başladı. Bana art arda mesaj atacak tek bir kişi vardı. Telefonumun ekranına baktığımda tahmin ettiğim gibi Başak'tan gelmişti. Buraya geleceğimi bildiği için meraktan çatlıyordu. Sürekli bir gelişme olup olmadığına dair mesajlar atıp duruyordu.

Gelmediğini yazıp telefonu sessize aldım ve masanın üzerine geri koydum. Şu röportajın bir an önce bitmesini istiyordum. Özellikle dün olanlardan sonra gerçekten onunla yüz yüze gelmek, istediğim en son şey bile değildi. Düşüncelerim beynimi bir kurt gibi kemirirken kapı açıldı ve stresim had safhaya ulaştı. Kalbim neden sıkışır gibi atıyordu ki? Ve ellerim... Avuçlarımın içi terden sıırılsıklamdı. Vücudumdaki tepkilerin aksine yüz ifademi kontrol edebildiğim için mutluydum. Yüzüme bakan kimse ne kadar stresli olduğumu anlayamazdı. Bu konuda anneme çekmiştim. İkimiz de duygularımızı gizleme konusunda ustaydık. Sancak içeri girdiğinde düşünmeyi bırakıp ayağa kalktım.

Yüzüme yerleştirdiğim profesyonel ifadeyle, "Merhaba," diyerek karşıladım onu.

Sesim o kadar düz çıkmıştı ki sanki onu daha önce hiç tanıımıyormuş gibiydim. İçimde kopan fırtınaların aksine, bu kadar sakin olduğum için kendimi tebrik ederken Sancak koca adımlarıyla bana doğru ilerledi. Elini uzatacağını anladığım an, yerime oturdum ve olası bir temasın önüne geçtim. Bu yaptığım biraz kabaydı ama elimde değildi. Onunla temas etmek istemiyordum. Artık elimi tokalaşmak için bile tutamazdı. Hem nasıl bir tepki vereceğimi kestiremiyordum. Şimdi bile kalbim saçma sapan tepkiler veriyordu zaten.

Dümdüz bir şekilde ileriye bakmaya devam etti. Sancak kısa bir süre durduktan sonra derin bir nefes alıp karşımdaki sandalyeye oturdu. İfade-siz bakışlarım onu buldu. Üstünde kamuflaj pantolonu ve asker yeşili, kısa kollu tişörtü vardı. Tişört kaslı olan bedenini ön plana çıkarıyordu. Bu ayrıntıya dikkat etmeyerek yüzüne baktım. Tişörtün rengi sayesinde gözleri ön plana çıkmıştı. Allah var, güzel gözlere sahipti. Ona ne kadar kızgın olsam da hakkını yiyemezdim. Sadece gözleri de değil; keskin yüz hatları, kalemle çizilmiş gibi olan dolgun dudakları ve düz burnuyla yakışıklı bir adamdı. Çok yakışıklıydı. *Güzel adamlar kalp kırarlar*. Annemin sesi kulaklarımda yankılanırken duruşumu dikleştirdim. Yeterince kırmıştı kalbimi, bu saatten sonra daha fazla hasar vermesine müsaade edemezdim.

"Nasılsın?" diye sorduğunda gözleri yüzümde gezindi. Gözlerinin içine birkaç uzun saniye boyunca baktım. Orada gördüğüm duygular vardı

çünkü. Gizlemediği bir özlemle bakıyordu. Hangi yüzle? Bana hangi yüzle böyle bakabiliyordu? Dilimi ısırdım. Böyle baktığı her an, benimle oynuyormuş gibi hissediyordum. Bu da öfkemi artırmaktan başka bir şey yapmıyordu.

“Seni merak ettim.” Cevap vermemi beklemeden kurduğu cümle üzerine kaşlarım çatıldı.

“Neden merak ettin?” diye sormaktan alıkoyamadım kendimi. Beni merak edemezdi, buna bile hakkı yoktu.

“Dünkü yağmurda çok ıslanmıştın.”

Açıklamasından sonra başımı aşağı doğru eğdim. “İyiyim, sorun yok.”

Sözlerim üzerine bakışları yüzümde gezinmeye devam etti. Benim aksime uzun uzun bakıyordu bana. Kaşlarım çatıldı, onun ise dudaklarında varla yok arası bir gülümseme oluştu. “Evet,” dedi yavaşça. “İyisin.”

Sesindeki sıcaklık, yanaklarımın ısınmasına neden olmuştu. Sadece sesi de değil; gözleri, bakışları... Anlamını çözmek istemediğim bakışları farklıydı. Bu yüzden gözlerimi, gözlerinden kaçırıp notlarıma baktım. Yoksa kendime engel olamayacaktım ve öfkeme yenik düşerek ağzıma geleni sayıp sövecektim. Çekip gittikten ve bir kez bile iletişime geçmedikten sonra bana böyle bakamaz, bu ses tonuyla konuşamaz ve beni merak edemezdi. Benimle böyle oynayamazdı, buna hakkı yoktu. Yüzsüzlüktü bu, zalimlikti. Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım ve burnumdan nefes aldım. Sakinleşmem gerekiyordu, yoksa bu röportajı biriremezdim.

Boğazımı temizledikten sonra daha sakin bir şekilde konuştum. “Artık başlayalım mı?”

Başını aşağı doğru eğdi. “Tabii, ne zaman istersen.”

Dudaklarımı büzdüğümde ilk soruyu sordum. “Öncelikle kaç yıldır bu işle uğraşıyorsun?”

Cevabını bildiğim bir soruydu ve ortamın buz kesmesine neden olmuştu. Beni o kalede bıraktığı gece tercihini yapmış ve askerlik hayatına başlamıştı. Geçen gün de söylediği gibi tam iki buçuk yıl olmuştu.

Soruma cevap vermek yerine, “Artık konuşmamız gerekiyor, Gülce,” dedi.

Pişkinliği beni çıldırtıyordu. Bunu belli etmek yerine, “Sorumun cevabını alabilir miyim?” demekle yetindim. Onunla konuşmayacaktım, neden bunu anlamıyordu?

“Lütfen konuşalım.”

Sözleri travmalarımı tetikliyordu çünkü yıllar önce de böyle karşıma geçip benimle konuşmak istemiş, sonrasında tek kelime dahi etmeden gitmişti. Bunları yapan biri nasıl olur da tekrar hiçbir şey olmamış gibi konuşmak isterdi, aklım almıyordu. İnsan biraz utanırdı. Dişlerimi birbirine bastırıp sessizliğimi korudum. Birkaç dakika bekledikten sonra cevap vermeyeceğimi anlamış olmalı ki tuttuğu nefesini dışarı verdi.

“Kara Harp Okulu’nu bitirdikten sonra işe başladım. İki buçuk yıl oldu.”

Cevabını not aldıktan sonra diğer soruya geçtim. “Hangi şehirlerde görev yaptın?”

“Başka şehirlere sürekli göreve gidiyoruz. Van, Şırnak, Bingöl gibi.”

Şırnak kelimesini duyunca tenim diken diken oldu. Babamın görev yaptığı şehirlerden biriydi. “İki şehir arasındaki farkı, çalışma şeklini baz alarak değerlendirebilir misin?”

Cevap vermek yerine birkaç saniye yüzüme baktı. “Böyle iki yabancı gibi mi olacağız gerçekten?”

Sesindeki şaşkınlık üzerine başımı kaldırıp ona dik dik baktım. “Anladım?”

Öne doğru eğildi. “Böyle yabancı gibi bakarak ve konuşarak geçmişimizi değiştiremezsin. Biz beraber büyüdük.”

“Buraya geçmişini konuşmaya gelmedim.” Öfkem yavaşça taşıdığı için ses tonum yükselmişti.

Kısık bir sesle cevap verdi. “Tamam ama bana yabancı gibi davranma.” Kendimi daha fazla tutamadım.

“Ne bekliyorsun ki?” diye parladım. “Biz seninle artık sadece iki yabancıyız. Beraber büyüsek de bu böyle.”

“Değiliz!” dedi. Ayağa kalktığı anda tekrar, “Değiliz işte,” deyip ellerini beline yerleştirdi. “Biz seninle yabancı olamayız.”

Dudaklarımda oluşan gülümsemeyle ayağa kalktım. “Olduk bile, Üsteğmen Sancak Erkuran.” Rütbesini bastırarak söylemişim. Asker olduğunu en çok da kendime hatırlatmak istemişim sanırım. “Benim için yabancıdan bir farkın yok çünkü hiçbir şey ifade etmiyorsun.”

“Biliyorum, hepsi o gece yüzünden.”

Başımı yana eğdim. “O gece bir şey yaşanmadı,” dedim basit bir şeyden bahseder gibi. “Bunca zaman sonra konuşmaya değer hiçbir şey olmadı. Basit bir buluşmaydı.” Değildi ama bunu bilmesine gerek yoktu.

Kaşlarını çattığında, "Hayır," diye karşı çıktı. "O geceye dair hiçbir şey basit değildi."

Elimi kaldırıp, "Yeter," dedim dişlerimin arasından. O geceyle ilgili konuşursa kendimi tutamazdım. "Sana konuşmak istemediğimi daha ne kadar söylemem gerekiyor?"

"Yanlış yaptım. Allah beni kahretsin, o gece o kadar büyük bir yanlış yaptım ki!" Bana doğru bir adım attı. "Bırak en azından özür dileyeyim."

Sesindeki çaresizlik ya da yüzündeki pişmanlık dolu ifade umurunda değildi. Bana o kadar büyük bir hayal kırıklığı yaşatmıştı ki... Sadece gidişi de değil, beni hiç arayıp sormamış olması en çok yaralayan şeydi. Bunu kendime itiraf etmem yıllarımı almıştı ama durum buydu. Bir telefon açmak ya da mesaj atmak bu kadar zor olmamalıydı.

"Dileme, Sancak," dediğimde ayağa kalktım. "Çünkü geç kaldın." Birkaç saniye sessiz kalıp sözlerimi iyice anlamasını bekledim. "Özrün hiçbir şeye yaramayacak."

"Gülce lütfen."

"Ya ne lütfeni?" diye bağırdım aniden. "Sen hangi yüzle karşıma geçip konuşabiliyorsun hâlâ?"

"Açıklamama izin ver."

"Vermiyorum," diye çıktım. Çıldırmama az kalmıştı. Duygularımı açığa çıkarması sinirlenmeme neden oluyordu. Derin bir nefes aldım ve daha sakin bir şekilde devam ettim. "Bak, seninle bu ödev haricinde konuşmayacağım. Bunu kafana sok ve daha fazla zorluk çıkarma." Masanın üstünde duran çantamı ve notlarımı topladım, anlaşılan röportaj bugün bitmeyecekti.

"Sadece iki dakika istiyorum."

İki buçuk yılı, iki dakikaya sığdırmayı planlıyordu demek. Alayla güldüm. "Bir işe yaramayacağını neden anlamıyorsun?" Çantamı omzuma taktım.

"Gidiyor musun?"

"Sonra devam etmemiz daha sağlıklı olacak."

"Şu inadin var ya." Sözlerini duymazdan geldim. Az bile yapıyordum. İşin ucunda ödev olmasa yüzüne dahi bakmazdım. Kapıya doğru ilerledim.

"Seninle konuşacağız, elbet bir gün olacak bu."

Ona sırtımı döndüğüm için yüz ifademi göremedi. Başımı iki yana doğru salladım. "O dediğin bir daha olmayacak." Hata dediğin bir kez yapıldı

ve ben yıllar önce bu hakkımı kullanmıştım. Cevabını beklemeden, önce odadan ardından askeriyeden çıktığımda öfkem geçmemişti. Yol boyu da geçmedi. Bu yüzden üniversite yerine eve gitmeye karar verdim. Şu an ders çekecek havada değildim. Vildan da uyuduğu için hastane ziyaretim sonraya kalmıştı. Evin sokağına girdiğimde karşı apartmandan çıkan Mert abiyi gördüm. Birkaç gün önce abimin önerisiyle bizim sokakta bulduğu eve taşınmıştı. Beni gördüğünde adımları yavaşladı.

“Ne haber, Gülce?”

“İyi,” dedim ona yaklaşırken. “Senden?”

“İyi diyelim.”

“Alıştın mı yeni evine?”

Mert abi aslında iyi biriydi. Her zaman bir abi gibi yaklaşmıştı bana. Efendi ve korumacıydı. Fazla konuşmaz, kendi halinde takılırdı. Bu yüzden Başak’a neden ters davrandığını hiç anlamıyordum.

“Daha tam yerleşemedim ama güzel ev.”

“Bu mahalle de güzeldir, sakindir.”

Başıyla onayladı. “Abin de öyle söyledi.” Annemle ikisi hâlâ adadaydı. “Neyse kaçtım ben. Akşam misafirlerim var, alışverişe gideceğim,” dedikten sonra tam bir adım atmıştı ki, “Mert abi,” diyerek onu durdurdum.

Keskin bakan kahverengi gözleri beni buldu. Esmer, uzun boylu ve sert mizaçlıydı. Köşeli çenesinde her zaman kirli sakalı vardı. İnce dudakları tek çizgi halindeydi ve gür kaşları çatılıydı. Biraz çekinirdim ondan.

“Geçen Başak’la konuşmuşsun. Üzmüşsün onu.” İçimde tutamayıp açık açık söylemiştim. Başak benim ince çizgimdi, onun için herkesi karşıma alırdım. Elini ensesine yerleştirip kaşdı.

“Nişanlandı değil mi o herifle?”

“Evet de herif dediğin adam senin çocukluktan beri arkadaşın.”

Başını iki yana doğru salladığında gözlerinde yanan ateşi gördüm. Öfke doluydu, biraz da hayal kırıklığına uğramış gibiydi. *Neden?*

“Bu saatten sonra konuşmam artık. Bir anlamı yok.”

“Neden ona öyle şeyler söyledin, onu da mı söylemeyeceksin?”

“Ben diyeceğimi dedim, Gülce. Daha fazla kurcalama. Bu saatten sonra sadece hayırlı olsun derim. Hadi eyvallah.”

Mert abi böyleydi işte. Sözünü söyler, sonra da giderdi. Ağır abiydi biraz. Onu çözmek kolay değildi. Bu yüzden neyi, neden dediğini de anlamıyordum.

"Hayırlı mı olsun dersin?"

Başak'ın sesini duyunca ikimiz de şaşırarak ona döndük. Kollarını önünde bağlamış, dik dik Mert abiye bakıyordu.

"Aslı astarı olmayan imalarından sonra mı?"

Başak ona doğru yürüdüğünde yüzünde daha önce görmediğim bir kin vardı. Genelde ılımlı biri olduğu için bu hali beni şaşırtmıştı. Mert abi gözlerini devirdi.

"Bir şey ima etmiyorum ben. Sözlerim açıktı, anlayana tabii."

"Beni arkadaşına layık görmediğini çok net anladım ben. Merak etme sen."

"Tövbe estagfurullah," diye söylenerek geri çekilen Mert abinin aksine Başak ona doğru yürümeye devam etti. Ardından elini kaldırıp yüzüğünü gösterdi. "Ama bak aşk laftan anlamıyor. Arkadaşın beni seçti. Evleniyoruz."

Mert abi önce yüzüğüne baktı, ardından yüzüne. Birkaç saniye hiç konuşmadı. Ne düşündüğünü anlamıyordum.

"Bu saatten sonra sadece hayırlı olsun derim ben. Allah utandırmasın. Pişmanlık da vermesin."

Sözlerinde bir şey yoktu aslında ama tedirgin olmama neden olmuştu.

"Âmin Mert, âmin." Başak artık ona abi demeyecekti anlaşılan.

Mert abi başını eğdi ve yanımızdan geçip gitti. Başak bana döndüğünde gözleri dolu doluydu.

"Sesindeki imayı fark ettin değil mi, Gülce? Bu bir şeyler mi biliyor?"

Başımla onayladığımda Başak'ın kolunu tuttum. "Belki de yanlış anlamışızdır."

Fakat ikimiz de aynı şeyi yanlış anlamayacağımızın farkındaydık. Başak bana doğru döndüğünde gözlerinde çaresizlik vardı. "Biliyorum, ciddiye almamam gerekiyor ama elimde değil. Mert böyle konuştuğunda..." Kısa bir süre sessiz kaldıktan sonra devam etti. "Sanki kaçırdığım bir şeyler varmış gibi geliyor ve bu beni korkutuyor."

Aslı astarı olmayan sözler yüzünden kendini üzdüğü için Başak'a kızdım fakat Mert abinin ses tonu ve yüz ifadesi o kadar farklıydı ki bu defa ben de bir şey diyemiyordum. Sanki bizim bilmediğimiz şeyleri biliyor gibiydi. Bu, benim de korkmama neden olmuştu. O yüzden Başak'ı teselli etmek yerine sessiz kaldım.

"Hadi bize gidelim."

Başakla beraber yukarı çıktığımızda ikimiz de suskunduk. Başak telefonunu çıkarıp Fatih'i aradı fakat telefonu kapalı olduğu için ulaşamadı. Başak elindeki telefonu kanepeye fırlatıp evin içinde stresle yürüdü.

"Bu ara telefonu sürekli kapalı."

"Sakin ol lütfen. Su getireyim mi?"

Başını iki yana salladı. "İstemiyorum," dedikten sonra tekrar telefonu eline aldı.

"Bu telefon niye kapalı anlamıyorum ki ben."

Gözleri beni bulduğunda çaresizce bakıyordu. "Gülce neden bir şeyleri kaçıırıyormuşum gibi hissediyorum? Bunun hep kendi evhamım olduğunu düşünüyordum ama..." Sustu, ben de sustum. Mert abinin tavrı ikimizi de tedirgin etmişti. Gerçekten de bildiği ve gizlediği şeyler olduğu ortadaydı. Başak'ı sakinleştirmek istesem de yapamıyordum.

"Bu konunun peşini bırakmayacağım."

Haklıydı, ben de onun yerinde olsam bırakmazdım. "Beraber araştırırız, üzme kendini. Hem belki Fatih'i sevmediği için böyle konuşuyordur."

Başak kanepeye oturup yüzünü ellerinin arasına aldı. Başını kaldırıp bana baktığında yüzündeki ifade karmaşıktı. "Ya da gerçekten bildiği şeyler var."

Duş almak için banyoya girdiğim sırada Başak'ın sesini duydum. Bağıra bağıra konuşuyordu. Üstüme alelacele bir şeyler geçirip salona geçtiğimde Fatih'le konuştuğunu anladım. Fatih şarjının bittiğiyle ilgili şeyler söyleyip duruyordu.

"Ya sen bu telefonu kapalı tutacaksan neden yanında taşıyorsun, Fatih?"

Kısa bir sessizliğin ardından tekrar bağırdı. "Hayır, ben daha fazla bahane dinlemek istemiyorum. Sen kaç saattir neredesin? Bana bunu açıkla."

Kısa bir süre karşı tarafı dinledikten sonra yüzü öfkeden kıpkırmızı ke-sildi. "Ben neden saatlerdir nişanlıma ulaşamıyorum? Bu nasıl bir saçma-lık?"

Tartışma sesleri yükseldiğinde ikisini yalnız bırakmam gerektiğini düşünerek markete gitmeye karar verdim. Başak sonrasında bana anlatırdı. Kalın örgülü hırkamı alıp evden çıktım. Saçım başım dağınıktı ama market yakındı. Kapıyı sessizce kapattım. Başak tüm gün boyunca kendini yiyip durmuştu. Fatih'in açıklamaları onu ikna etmezse eğer neler olacağını

kestiremiyordum. Mert abinin evine baktım, ışıkları yanıyordu. Onunla tekrar konuşmayı düşünüyordum. Bildiği bir şey varsa söylemeliydi. Başak'ı böyle arafta bırakamazdı.

Sokağın sonundaki markete girdiğimde akşam çökmüştü. Rafların arasında gezinmeye başladım. Başak'ın sevdiği cipsi ve çikolataları aldıktan sonra kahvemiz bittiği için Türk kahvesi de aldım. Canım meyveli yoğurt çektiğinden raflara bakmaya başladım. Ananaslı yoğurdu çok severdim. Kulağımdaki kulaklığı düzeltmeye çalışırken elimde tuttuğum cips paketlerinden birini düşürdüm. Onu almak için eğildiğimde bir el benden önce davrandı. Başımı kaldırdığımda Sancak'la göz göze geldim. Elimdeki diğer paketi sıkarken kaşlarım çatıldı. Mert abinin misafiri Sancak'tı demek.

Yüzünde ufak bir gülümsemeyle karşımda duruyordu. Siyah deri ceket ve kot giymişti. Bense makyajsız yüzüm, dağınık topuzum ve giymekten aşındırdığım kedili pijamalarım ile duruyordum. Paketi elinden aldığımda bir şey demeden yoğurdumu da aldım ve yanından geçip gittim. Sonuçta ondan paketi almasını ben istememiştim. Teşekkür de etmeyecektim.

“Rica ederim.”

Arkamdan söylediği sözleri duyunca kulaklığımı taktım. “Teşekkür etmedim.”

Kasa sırasında durduğumda hemen arkamdaydı. Dişlerimi birbirine bastırdım. Fazla yakınımdaydı.

“Eskiden daha mı naziktin?”

Ses tonu muzipti. Benim ona attığım bakış ise son derece düşmancaydı. Kasadan ürünlerimi geçirip marketten çıktığımda ödeme sırası ondaydı. İşim erken bittiği için eve gitmek yerine parka yürüdüm. Adımlarım aceleliydi, Sancak'ın beni görmesini istemiyordum.

“Gülce?” Durmadım. “Eskiden kulakların da daha iyi duyardı.”

Parkın girişinde durdum. Sadece sakince biraz hava aldıktan sonra eve gitmek istiyordum. O ise inadına peşimden geliyordu. Ona doğru döndüm.

“Geçmişle ilgili konuşmayı ne zaman bırakacaksın?”

İkimiz de elimizde tuttuğumuz market poşetleriyle karşılıklı duruyorduk. Aramızda yaklaşık üç adım vardı. O üç adıma iki buçuk yıl sığdırdığımızı da sadece biz biliyorduk.

“Sürekli böyle eskilerden mi konuşacaksın?”

Başını eğdi. “Eskiye hatırlarsan yabancı gibi davranmayı bırakırsın.”

Dilimi damağıma vurup, “Cık,” diye bir ses çıkardığımda geriye doğru bir adım attım. “Unutmam.” Boyumdan büyük bir kin beslemiştim içimde. Unutmazdım. Arkamı döndüğümde yürümeye devam ettim. Adım sesleri geliyordu.

“Hiç mi unutmazsın?”

Cevap vermedim. Vermeyecektim. Onunla mümkün olduğunca az ilişimde olmak istiyordum.

“Eskiden-” dediğinde hışımla ona doğru döndüm.

“Eskilerden bahsetmeyi bırak artık. Hiçbir şey eskisi gibi değil.” Bu defa ona doğru yürüyen bendim. Ayağımdaki terliklerle tam önünde dikilmiş, gözlerine bakmak için başımı geriye atmıştım. Parmağımı göğsüne bastırıp sertçe ittirdim. “Ben mesela,” dedim yavaşça. “Eskiden sana saygı duyardım.” Bedeni kaskatı kesildi. “Ama sen de hatta sana dair her şey de...” Elimi çektim ve geriye doğru bir adım attım. “Eskide kaldı. Bugün de söyledim sana. Benim için hiçbir şey ifade etmiyorsun.”

Tekrar arkamı döndüm. Yüzüne bakmak istemiyordum, içim kaldırmıyordu. Gözümde bir yalancının tekiydi artık. Bu çok ağırdı ama gerçektir. Kabullenmişim.

“İzin ver Gülce, sana olan borcumu ödememe izin ver.”

Hışımla ona döndüm. “Ne borcu ya, ne saçmalıyorsun?”

“Özür borcu,” dedi çaresiz bir sesle. Bana doğru yürürken omuzları çöktü. Sertçe yutkundu. “Bu borcu, boynumda ağır bir yük gibi taşıyorum ben yıllardır.” Kısa bir sessizlik yaşandı. “Bırak... Bırak da artık ödeyeyim.”

Başımı iki yana doğru salladığımda yanağımın iç kısmını ısırdım. *Dayan. Hayır, şimdi değil. Dayan.* “İzin vermiyorum.”

Bir adım daha attı, her adımıyla beraber omuzları çöküyordu sanki. “Gülce... yalvarırım.”

Burnumu çektim. “O yükü bir ömür boyu yaşayacaksın.” *Çünkü geç kaldın...* Kaşları çatıldığında devam ettim. “Herkesin ödeyeceği bedeller var. Senin de ödeyeceğin bedel bu olsun, Sancak.” Gözlerini kapattı. “Seni yüklerinden hiçbir zaman kurtarmayacağım.”

Çünkü genç kız kalbim, onun kalbime yüklediği yüklerin altında ezilip kalmıştı. Ben affetsem, eskide kalan Gülce affetmezdi ve ben ona artık ihanet edemezdim.

11. BÖLÜM

Papatyalar ve Güller

Geri kalan yolu hızlı adımlarla yürürken bir türlü sakinleşemiyordum. O kadar öfkelenmişim ki... Bedenim alev alev yanıyordu. “Yüzsüz herif,” diye söylenirken apartmana girip asansörü çağırdım. “Aradan kaç yıl geçmiş ya! Şimdi mi aklına geldi özür dilemek?” Düğmeye sertçe basıp kollarımı bağladım. Asansör gelince binip yukarı çıkmaya başladım. Gerçekten onu affedeceğimi mi düşünüyordu? Onca zamandan sonra... Alayla güldüğümde asansörden indim. “Daha çok beklersin.” Anahtarı çıkarıp kapıyı açtığımda ev sessizdi.

“Başak?” Kapıyı kapattığımda cevap alamadığım için tekrar seslendim. “Başak neredesin?”

“Balkondayım.”

Elimdekileri mutfağa bırakıp yanına gittim. Salonun balkonunda durmuş, boş gözlerle dışarıyı izliyordu. Yanına yaklaşıp elimi sırtına yerleştirdim.

“İyi misin?”

Bana döndüğünde gözleri dolu doluydu. “Ben çok körü bir nişanlıyım.”

Saniyeler içinde hıçkırıklara boğulurken alnını omzuma yasladı. “Ne?”

“Gülce, ben çok aptalım.”

Hiçbir şey anlamıyordum. Başak burnunu çekip geriye doğru bir adım attı. “Gidip elin adamının laflarını dinledim, sevdiğim adama güvenmek yerine ona bir sürü laf söyledim.”

“Başak sakın ol lütfen. Ne dediğini anlamıyorum.”

Sözleri kesik kesikti. Sandalyeye oturduğunda önünde diz çöktüm ve ellerini tuttum, buz gibiydi. “En baştan anlatır mısın? Fatih’le ne konuştunuz?”

“Ateşi varmış diye ilaç içip uyumuş. Şarjı az olduğu için de telefonu kapanmış. Uyanır uyanmaz beni aradı ama ben onu dinlemedim bile.”

“Sana hasta olduğunu söylememiş miydi?”

Başını iki yana salladı. “Endişelendirmek istememiş beni. Konu o olunca fazla evhamlı oluyorum, biliyorsun.”

Ellerini sıktım. “Üzme kendini, hasta olduğunu bilemezdin ki.”

“Onu suçlamak yerine dinleseydim bilirdim. Hepsi o Mert denen herif yüzünden. Aklımı bulandırdı.”

Başımı yana doğru eğdim. Bu hikâyede tutmayan kısımlar vardı. “Mert onun yakın arkadaşıydı, Başak. Sözlerinden etkilenmiş olman normal. Kendine boşuna yükleniyorsun.”

Başak sessiz kaldığında gözlerinden yaşlar süzölmeye devam etti. “Fatih’e olan sevgim mantıklı düşünmemi engelliyor. Onu da kırıyorum. Kızıp kapattı telefonu.”

Fatih’le arası bozuk olunca hiç dayanamıyordu. Bunu bildiğim için ayağa kalkıp elini çektim. “Kalk ona güzel bir çorba yap, dayanamaz barışır.”

“Yanına gitmeye yüzüm yok ki.”

Onu ayağa kaldırıp salona doğru yönlendirdim. “Abartma, nişanlısınız siz. Tartışmalarınız elbette olacak. Hadi kalk tarhana yap, sonra da gönlünü almaya git.”

Başak mutfağa girdiğinde ona çorba malzemelerini verdikten sonra ikimize kahve hazırladım. Sevdiği abur cuburları tabağa koyarken o da çorbayı yapıyordu. Kafasını dağıtmak için Sancak’la olanları anlattım.

“Cidden ne istiyor senden? Yıllar önce istediği şey bir şanstı, peki ya şimdi?”

Omuz silktim. “Şimdi de bir özür. Sanki bir şeye yarayacakmış gibi.”

Sırtını tezgâha yasladı. “O şansı kullanmadığı için mi?”

Cipsi ağzıma attım. “Hayır ya, beni kandırdığı için.”

Sözlerine kanmıştım çünkü. Bu yaptığımın en çok kendimi yaralamıştım. Şimdi geç kalınmış kuru bir öze ihtiyacım yoktu.

“Ben bir konuş derim, öğren derdini.”

Başımı iki yana doğru salladım. “Hiç uğraşamam, çeksin vicdan azabını. Bana ne?”

Kolumu dürttü. “Ne vicdansızsın, Gülce?” Omuz silktim. “Ama hak etti.”

“Aynen öyle, Başak. Daha bile fazlasını hak etti.”

Başak çorbanın altını kısıp kahvesini içmek için yanıma oturdu. Dalgın gözleri uzaklara dalmıştı. “Boşuna üzüyorsun kendini. Çorbayı görünce dayanamayacak ve barışacaksınız.”

“Ya gâvur inadı var onda. Affetmez öyle kolay.”

Dirseğimle kolunu dürttüm. “İki öpersin, affettirirsin.”

Küçük bir kahkaha attı. “Ne ikisi be! Bir sürü öperim. Sarı civcivim benim ya.”

Yanağından makas aldım. “Ay civcivini yesinler senin.”

“Gidince yerim doya doya.”

“Cipsten yesene, senin sevdiğinden aldım.”

Başını iki yana salladı. “Ay yok, diyeteyim ben.”

Şaşkın gözlerle ona baktım. “Başak sen elli yedi kilosun, ne diyeti?”

Gözlerini devirdi. “Boyum bir altmış iki, Gülce. Elli yedi bana fazla kalıyor.”

“Saçmalama inceciksin.”

“Spora da başladım, biraz vücudum şekillensin. Fatih haklı, elli kilo olursam daha güzel olur.”

Bir an ne diyeceğimi bilemedim. Fatih’in ona böyle şeyler söylediğini bilmiyordum. “Başak, Fatih sana kilolu olduğunu mu söyledi?”

“Hayır ya, sadece laf arasında bir öneride bulundu.”

Uzanıp elini tuttum. “Aşkım senin fiziğin çok güzel. Diyet yapmana gerek yok ki.”

“Diyet değil, dikkat ediyorum sadece.” Başak çorbayı daha küçük bir tencereye doldurduktan sonra poşete koyup Fatih’in yanına gitmek için evden ayrıldı. Balkona çıkıp taksiye binisini izlerken iç çektim. Umarım Fatih onu daha fazla üzmezdi.

Bakışlarım karşı binaya kaydı. Mert abi yeni taşındığı için perdeleri henüz takılmamıştı. Bu yüzden evin içi görünüyordu. Salona giren Sancak'ın elinde sigarayla balkona yöneldiğini görünce geri çekildim. Onunla karşılaşmak istemiyordum. Bugün yeterince görmüştüm onu. Arkamı dönüp salona geçtim. Sancak orada olmasa Mert abiyle konuşmak için evine giderdim. Başak'ı daha fazla üzmesini istemiyordum. Ya açık açık konuşacak ya da susacaktı. Böyle imalı sözler ederek akıl bulandırması doğru bir hareket değildi.

Televizyonu açıp oturdum. Güzel bir film vardı ama aklımı ona veremiyordum. Bugün çok yoğun geçmişti. Başak'tan haber aldıktan sonra uyusam iyi olacaktı. Gözlerimi açık tutamıyordum. Dinlenmeye ihtiyacım vardı. Yanımda duran telefonum çalınca irkildim. Ekrana bakınca Ali'nin aradığını gördüm. Telefonu cevapladığımda benim aksime dinç bir sesle konuştu.

"Ne haber, Gülce?"

"İyi, oturuyordum öyle." Kanepeye iyice yayıldım. Her yanımda ağrıyordu.

"Evdesin yani," dedi neşeli bir sesle.

"Evet evdeyim, bir şey mi oldu?"

"Sizin kapının önünde olabilirim."

Ali ara ara gelirdi böyle. Emrivaki yaparak beni dışarı çıkarırdı ama bugün hiç günümde değildim.

"Çok yorgunum, Ali."

"Yorgun olduğunu biliyorum ya. Dışarı çıkalım diye aramadım." Kanepeden doğruldum. "Trençkotun bende kaldı, aşağı in onu vereyim."

Tamamen unutmuştum onu ben. Yerimden zor da olsa kalkıp dış kapıya yürürken, "Bekle geliyorum," dedim.

Nezaketen de olsa yukarı çağırmam lazımdı ama bana karşı olan duygularını bildiğim için bilhassa uzak duruyordum ondan. Yanlış fikirlere kapılmasına neden olacak bir şey yapmak istemiyordum. Çok iyi biriydi, kalbini kırarsam kendimi affetmezdim. Üstümdeki hırkayla aşağı indiğimde arabasına yaslanmış, beni beklediğini gördüm.

"Selam," dedi gülümseyerek. Doğrulup yanıma geldiğinde gülümse dim. Trençkotumu uzattı ilk önce. Teşekkür etme fırsatı bulamadan diğer elini de uzattı. Birkaç daldan oluşan turuncu papatyalardı. İlk alışması değildi.

"Geçen aldıklarım kurumuştur." Kurumuştur ama atmamıştım, çiçeklere kıyamazdım çünkü.

"Teşekkür ederim ama..."

"Aması yok," deyip elime çiçeği tutuşturdu. "Çiçekleri kabul etmene bir anlam yüklemeyeceğim. Merak etme. Sadece sana çiçek almayı seviyorum."

Hafifçe gülümsedim. Ali böyleydi işte; beni mutlu etmeyi seven nazik bir adam. Daha önce onun gibi biriyle tanışmamıştım. Papatyaları kokladım. "Çok güzeller."

Ufak bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Vildan nasıl oldu?"

"Doktor yatış vermiş, birkaç güne ancak toparlar."

"İstersen ödev için yardıma gelebilirim. Gelibolu'ya tek gitmemiş olursun."

Keşke bu mümkün olsaydı. Sancak ile olan tüm röportajları Ali'ye yapırırdım. "Ben hallederim, merak etme."

Başıyla onayladığında saatine baktı. "Annemi yemeğe çıkaracaktım, gideyim artık ben."

"Peki, görüşürüz sonra." Uzanıp yanağımdan bir makas aldı. "Görüşürüz güzellik."

Ali arabaya bindiğinde bir süre onu izledim. Akşam iyice çökmüştü, derin bir nefes aldığım da arkamı dönüp apartmana yürüdüm. Tam kapıdan içeri girecektim ki durdum. Başımı çevirip Mert abinin balkonuna baktım ve beni dikkatle izleyen Sancak'la göz göze geldim. Yeni yaktığı sigarayı içerken gözlerini bir an olsun üstümden ayırmadan beni izliyordu. Boş gözlerle yüzüne bakarken elimdeki çiçek buketini sıktım. Yüzü bir duvar kadar düz ve sertti. Derin bir nefes alırken anlamsız bakan gözlerine sırtımı dönüp apartmana yürüdüm. Bakışları sırtımdaydı. Görmezden geldim ve evime gittim. Ali'nin aldığı çiçeklere baktım sonra. Aslında papatya sevmezdim ben, gül severdim ama Ali bana hep papatya alırdı.

Ben de esas sevdiğim çiçeğin gül olduğunu ona hiç söylemezdim.

SANCAK ERKURAN

Balkona geçip bir sigara yaktım. İçeride içebilirdim ama içmedim. Nedeni basitti, onu görmek istiyordum. *Gülce... Yakamaz güzelim.* Onsuz geçen o kadar çok günüm olmuştu ki şimdi en ufak fırsatı bile kaçırmak

istemiyordum. Her anına hasret kalmıştım. Derin bir nefes aldım ve dumanı yavaşça üfledim. Eskiden bu kadar sigara içmezdim. Yokluğunda en çok sarıldığım şey olmuştu. İyi gelmiyordu ama içiyordum işte. Onu beklerken elimdeki sigara bitti. Beni balkonda görmüşse eğer bilerek gelmezdi. Bunu biliyordum, bir keçi kadar inatçıydı. Ama yine de orada durmaya devam ettim. Bir ihtimal gelir diye... Hem daha içilecek çok sigara vardı.

Dudaklarımda ufak bir gülümseme oluştuğunda evine baktım. Evi hemen karşımdaydı. Penceresi yine pencereme bakıyordu. Yakınımdaydı, eski günlerde olduğu gibi... Derin bir iç çektim. Ben eskiye tutunsam da hiçbir şey eskisi gibi değildi, haklıydı. Dakikalar önce söylediği sözler beynimde bozuk bir plak gibi çalıyordu. Hak etmişim.

Bana saygı duymaması gerekiyordu zaten. Gözleri kin, dili zehir doluydu. Hepsini sonuna kadar hak etsem de acıtiyordu. İç çektim, boynumdaki borç onu gördükten sonra taşınmayacak kadar ağır olmuştu.

Duyduğum araba sesi üzerine bakışlarımı yola çevirdim. Duran arabadan inen adam tanıdıktı. Ali başını kaldırıp Gülce'nin evine bakarken telefonunu çıkarıp onu aradı. Balkon demirini tutan elim sıkılaştı. Yukarı mı çıkacaktı? Sevgili miydiler? Nişanda da yakınlardı... "Siktir!" Göğsümde bir şeyler sıkıştığında dişlerimi birbirine bastırdım.

Birkaç dakika sonra Gülce aşağı indi ve ona gülümsedi. Gülce onun uzattığı çiçekleri aldı ve Ali de onun yanağını sıktı. Gülce'nin, sevdiğim kadının... *Hasret kaldığım kadının.*

"Kanka bitmedi mi sigaran?" İçeriden seslenen Mert'in sesini duydum ama cevap vermedim.

Ali, benim hasret bırakıldığım her şeyi birer birer yaparken öylece durup izledim sadece. Benim boynumda bir borç vardı, taşımaktan yorulduğum. Bir de bileğimde bir kelepçe... O kelepçe yüzünden gidememiştim ona. O sözü verdiğim gün bitmişti her şey, kendi ellerimle takmıştım o kelepçeyi hem bileğime hem de kalbime. Bu sonu kendim hazırlamıştım. Şimdi sonuçlarına katlanmak zorundaydım. Bir sigara daha yaktım. Gülce başını kaldırıp bana baktı. Yabancı gözleri canımı acıttı. Yakamoz güzeli beni yaktı, ben de sadece sigarayı... Gülce eve gittiğinde pakette kalan sigaraları, bu gece bitmeden içeceğimi biliyordum.

GÜLCE ŞAFAK

Kapı çaldığında yukarı çıkmalı daha birkaç dakika olmuştu. Gelen kişi Başak'tı. Gözlerinde yaşlar, elinde ise tuttuğu küçük tencereyle beraber karışımında duruyordu.

"Başak bu halin ne?"

İçeri girdiğinde tencereyi elinden aldım. Sessizce içeri geçip kanepeye oturdum. Onu takip ettiğimde sessizliği sürüyordu. O kadar kırgın görünüyordu ki sanki dokunsam parçalara ayrılacaktı.

"Başak korkuyorum ama. Ne oldu anlatsana."

Burnunu çekip yutkundum. "Tarhana sevmezmiş."

Gözlerinden birkaç damla yaş aktı. Öyle çok ağlamıştı ki gözlerinin ak-ları kıpkırmızıydı. Uzanıp elini tuttum, parmakları buz gibi soğuktu.

"Beni de affetmek içinden gelmiyormuş. Yüzüme bile bakamıyormuş." Hıçkırıklara boğulduğunda eğilip başını omzuma koydu. "O kadar soğuktu ki... Onu ilk defa böyle gördüm." Sesi kesik kesikti. "Yüzüme bile bakmadı. Çorbayı görünce de yüzünü ekşitti. Az daha kusacaktı." Geri çekilip gözlerini sildi. "Hangi çorbayı sever onu bile bilmiyorum."

"Başak lütfen sakinleş. Harap ettin kendini."

"Ben hiç iyi bir sevgili değilim. Sevdiğim adam hastayken ben kalkıp salak saçma laflar yüzünden dolduruşa geldim ve her şeyi mahvettim." Öfkeyle ayağa kalktı. "Hepsi o Mert denen aptal yüzünden."

Odadan çıktığında hızlıca peşinden koştum. "Nereye gidiyorsun?"

Cevap vermeden merdivenlerden koşarak indi. Anahtarı alıp onu takip ettim. Dışarı çıkınca Mert'in evinin olduğu binaya yürüdüm.

"Başak bekle beni."

Çok öfkeliydi ve beni duymuyordu bile. Kolunu tutup durdurmaya çalıştım ama bir işe yaramadı. Kolunu çekip yürümeye devam etti. Mert'in kapısına dayandığında hızlıca vurdu. Elimle yüzümü kapattım. Bugün daha ne kadar olay yaşanabilirdi?

"Hayırdır alacaklı gibi?" Mert abi kapıyı açtığında Başak onu ittirdi.

"Başak, Allah aşkına sakin ol." Onu doğru atıldım fakat elimden kurtuldu.

"Ne biçim insansın sen?" diye bağırdı.

"Ne oluyor kızım?"

“Başlatma kızından! Senin yüzünden Fatih’le aramız bozuldu, mutlu musun? Erdin mi muradına?”

Mert abi çattığı kaşlarıyla ona bakıyordu. Başak onun üstüne üstüne yürüdüğü için evin koridoruna girmiştik. Sancak odadan çıktığında ortalık yangın yeri idi.

“Günlerdir aslı astarı olmayan laflarla beynimi yıkadın. Sevdığım adamdan şüphe duymama neden oldun. Neden? Niye yaptın bunu bana?”

Mert abi dişlerini birbirine bastırdığı için yanak kasları dalgalandı. “Çık git evimden,” dedi sadece.

“Gitmiyorum.” Başak’ın sesi nefret doluydu. “Değer miydi?” dedi yavaşça. “Beni arkadaşına yakıştıramadığın için tüm bu yaptıklarına değer miydi?”

Mert abi ellerini beline yasladı. “Sana git dedim.”

“Ya cevap versene!” diye bağırarak Başak ellerini göğsüne yaslayıp onu itti. “Konuş!”

“Bir bok bildiğin yok senin!” diye bağırdı aniden Mert abi.

“Bilmem gereken ne? Konuş da öğreneyim. Niye yaptın bunu bize?”

Mert abi dişlerinin arasından konuştu. “Ben bir şey yapmadım.”

Başak onu tekrar ittirdi. “Yaptın! Aklımı bulandırdın!”

Mert abi eğilip Başak’ın bileklerini tuttuğunda ileri atıldım. Koskoca-man adamdı Mert abi, Başak ufak tefekti. Yanlış bir hareketiyle ona zarar verebilirdi. Benden önce Sancak uzanıp Mert’in kolunu tuttu fakat ikisi de bizi görmüyordu.

“Evimden git, Başak.”

“Sen konuşmadan hiçbir yere gitmiyorum.”

Mert abi burnundan sert bir nefes aldı. “Ben diyeceğimi dedim.”

“Sen sadece yalan yanlış şeyler söyledin.”

“Son kez söylüyorum, git evimden.” İkisi de birbirlerine öfkeyle bakıyordu.

“Mert sakın ol kardeşim.”

Ben de Başak’ın omzunu tuttum. “Başak lütfen, gidelim artık.”

“İğrenç bir insansın sen, Mert.” Başak’ın sözlerinin ardından Mert abi onun ellerini iterek bıraktı. “Yalancının tekisin.”

Mert abi askıdan ceketini aldığıında Başak onu takip ediyordu. “Duydun mu beni, yalancısın sen.”

Mert abi öfkeyle kapıdan çıkıp gittiğinde Başak arkasındaydı. Son kez kolunu tuttum. “Başak yeter, eve gidiyoruz.”

Kolunu çekti. “Peşimden gelme Gülce, derdi neymiş öğreneceğim.”

O da Mert’in arkasından gittiğinde ne yapacağımı bilemeden öylece kaldım. Başak’ı tek bırakamazdım.

“Gitme, yalnız kalsınlar.” Sancak’ın sesini duyunca endişeli gözlerim onu buldu.

“Ya Mert abi ona-” dediğimde sözümü kesti.

“Saçmalama, Gülce. Mert öyle biri değil.” Sinirli görüldüğü için pek güvenemiyordum. “Yalnız kalıp konuşsunlar.”

Gidip gitmemekte kararsızdım hâlâ. “Sen, Mert abinin neden böyle yaptığını biliyor musun?”

Sancak altdudağını büktüğünde başını iki yana doğru salladı. “Sadece Fatih’le artık görüşmediklerini biliyorum. Nedenini anlatmadı.”

İnanıp inanmamakta zorluk çektim çünkü yedikleri içtikleri ayrı gitmezdi. İlla anlatmıştır diye düşünüyordum.

“Bakma öyle. Doğru söylüyorum.”

Gözlerimi kaçırdım, hâlâ tam olarak inanmamıştım. Derin bir iç çektiğinde sırtını kapının pervazına yasladı. “Artık hiçbir sözüme inanmayacaksın.”

Kollarımı bağladım. “Bunun için beni suçlayabilir misin?”

Başını yavaşça sağa sola salladı. “Aksine,” dedi sakince. “Sana hak veririm.”

Sözleri üzerine birkaç saniye duraksadım. Böyle bir cevap beklemiyordum çünkü. Sancak ise hüznünlü olarak adlandırabileceğim garip bakışlarıyla bana bakıyordu. Kaşlarım çatıldığında doğrulup cebinden sigara çıkardı. Bu kaçınıcı sigarasıydı acaba?

“Uzun zamandır ikisiyle de çok görüşemiyordum. Doğuda görev yaptığım zaman işler biraz yoğundu.”

Kalbim hatırladığım anılar yüzünden hızlandı. Babam, Muş’ta görev yaptığı zamanlar günlerce ona ulaşamamıştık. Annemin yaşadığı korkuyu küçük yaşına rağmen hiç unutamıyordum. Sürekli ağlayıp kendi dilinde dualar ediyordu. Abim güçlü durmaya çalışır, bana belli etmezdi ama odada

gizli gizli ağıldı. Ondan ufak bir haber aldığımızda ise evimiz bayram yeri olurdu.

“İyi misin, rengin soldu.”

Otomatik bir sesle, “İyiyim,” diye geveledim. O günleri hatırlayınca yüreğim burkuluyordu. O umudu bile özlemiştim. Ufacık da olsa bir umudumuz olurdu ona dair. Fakat sonra hepsi gitmişti. Almışlardı babamı benden, bizden... Ani çalan bir telefon sesiyle gelmişti kara haber. Bu yüzden telefonu genellikle sessize almadan kullanamazdım.

“Ama konuşurum istersen.” Sesini duyunca yutkundum ve karanlık düşüncelerimden çıkmaya çalıştım.

“Mert abi neden böyle davranıyor anlamıyorum. Konuşursan iyi olur.”

Gözleri dikkatle yüzümde geziniyordu. “Merak etme, hallederim.”

Bakışlarım kapıya kaydı. “İkisini yalnız bırakmakla doğru mu yaptık?” İçim hiç rahat değildi.

“Evet, ikisi de yetişkin insanlar. Problemlerini konuşarak halledebilirler.” Haklıydı ama elimde değildi. “Sakin ol, Gülce. Mert delikanlı çocuktur. Başak’a zarar vermez, aksine korur kollar onu. Endişeleneceğin bir durum yok.”

Yanağımın iç kısmını ısırdım. Haklıydı, Mert abi her zaman düzgün biri olmuştu.

“Peki Fatih?” dedim yavaşça. Gözlerimi gözlerine sabitledim. “O da Başak’ı üzmeyecek kadar delikanlı mı?”

Duraksadı. Mert abiden bahsederken gözlerinde oluşan eminlik sarsılmıştı.

“Fatih iyi çocuktur.”

“İyi olduğunu biliyoruz,” dedim hızlıca. Sancak iç geçirdi.

“Mert’in ağırlığı yoktu onda ama uzun süredir görüşmedim. Eski haliyle yargılamam doğru olmaz.”

“Değişti. Yani öyle görünüyor,” diye açıkladım.

“Mutlaka değişmiştir. Aradan uzun zaman geçti. Büyüdük.”

Zaman geçmiş ve her şey değişmişti. “Neyse, gideyim ben.”

Arkamı döndüğüm sırada kısık bir sesle, “Gülce?” dedi sorar gibi. Aslında bakmayacaktım ama sesinde içime dokunan çaresiz bir tını vardı. Kafamı karıştıran bu ayrıntı yüzünden durdum ve ona baktım. Niye böyle hüznü bakıyordu gözleri?

Başını yana eğdi. "O bilmiyor mu?"

Anlamsız bir ifadeyle baktığımda soru sormama izin vermeden devam etti. "Sevgilin." Sesinde acı vardı. "Senin papatyaları değil de..." Dudaklarında ufak bir gülümseme oluştu. "Gülleri sevdiğini."

BAŞAK DURUKAN

Hayatım boyunca kimseden bu kadar nefret etmiş miydim ben? Mert'in arkasından yürürken cevabım netti aslında. Etmemiştim. Bugüne kadar hiç kimseden bu kadar nefret etmemiştim. Öyle bir nefretti ki bu, içimi kavuruyordu. Kelimeler yetersiz kalıyordu, anlatamıyordum. Tıpkı Fatih'e duyduğum aşkı anlatamadığım gibi. Fatih... İlk aşkım, müstakbel kocam. Yıllardır âşıktım ona ben. Aramıza giren herkesi de kara listeye almıştım. Mert şu an o listenin bir numarasında duruyordu. *İftiracı pislik. Haysiyetsiz herif.*

Yaşından başından utanmadan beni kandırmış ve Fatih'ten şüphe duymama neden olmuştu. Sertçe yutkundum. Fatih'in yanına gittiğimde onu yatakta görünce kalbim acımişti. Sevdiğim adam yatak döşek perişan haldeyken ben, Mert'in boş laflarına kanıp onu azarlamıştım. Nasıl bu kadar aptal olabilirdim? Fatih'in bakışları gözümün önünden gitmiyordu. Büyük bir hayal kırıklığıyla bakmıştı yüzüme. Sonra tarhana sevmediğini söyleyip yatağa girmiş ve ben orada yokmuşum gibi uyumuştu. Bana ilk defa bu kadar kızmıştı.

Buna sebep olan adamın sırtına bakarken, "Dur artık!" diye bağırdım.

Adımları durduğunda hışımla arkasını döndü. "Beni takip etmeyi bırak ve evine git." Öfkesi beni korkutmuyordu.

"Gitmiyorum, konuşacağız."

"Başak düş yakamdan," dedi dişlerinin arasından.

"Ya niye yaptın bunu bana?" diye yakardım. Artık bağırmıyordum çünkü gücüm kalmamıştı. Saatlerdir ağladığım için sesim de çıkmıyordu zaten. "Ne yaptım ben sana, Mert?" Ona doğru yürüdüm. "Gelip yalan yanlış şeylerle aklımı bulandırdın. Ayıp değil mi bu yaptığın?"

Başını bana doğru eğdi. "Bana güvenmiyorsan sözlerime niye inandın o zaman? Ondan bu kadar eminsen iki söze kanıp neden şüphelendin?"

Ellerim yumruk şeklini aldı. “Çünkü bir zamanlar onun en yakın arkadaşydın.” Ona doğru bir adım daha attım. “Böyle çirkin iftiralar atacak kadar gözünün döndüğünü bilemedim.”

Alnındaki damar belirginleşti. “Ben kimseye iftira atmadım.”

“Attın,” dediğimde yumruğumu göğsüne geçirdim. “Ona inanan bir aptal olduğumu söyledin, onun yalancı olduğunu ima ettin.” Burnumu çektim. “Abi dedim ben sana! Kardeşin sayılırdım, beraber büyüdük ya biz. Bunların hiç mi hatırı yok gözünde?”

Yanak kasları dalgalandı. “Sen benim kardeşim falan değilsin.” Niye böyle kinle bakıyordu bana? Bir adım daha attığında işaretparmağını kaldırıp göğsüme bastırdı. “Sen,” dedi yavaşça. “O kadar aptalsın ki... Gözümde olan bütün değerini yitiriyorsun.”

Nefreti karşısında nutkum tutuldu. Benim ona duyduğum nefret bile basit kalıyordu. “Ben...”

“Sen var ya, o bataklıkta kurtulmayı hak etmeyen bir aptalsın, Başak. Bu yüzden bile hiç affetme kendini.”

Gözlerimi kırptırdım. “Sen kimsin de benimle böyle konuşuyorsun? Ne yapmışım da kendimi affetmeyecekmişim?” İki elimi göğsüne yerleştirip onu ittirdim.

Başını iki yana doğru salladı. “İflah olmazsın sen.”

“Beni aşağılamayı kes artık, Mert. Seni adam sanıp karşıma aldım, konuşmaya çalışıyorum ama yok. Şımarık, ergen bir çocuktan farkın yok senin.”

Hafifçe güldü. Neşesiz alaycı bir gülüştü bu. “Başına gelen her şeyi hak ediyorsun. Tek diyeceğim bu.”

Sözleri kurşun gibi beynime saplandı. “Bana bak, bir daha karşıma çıkma. Beni gördüğünde yolunu değiştir. Benden de sevdiğim adamdan da uzak dur,” deyip ona arkamı döndüm.

“Başak, hayata baktığın o aptal pembe gözlüklerini çıkarma sakın. Yaşayacağın hayal kırıklığı duman eder yoksa seni.”

Başımı ona doğru çevirdim. “Yalancılardan nasihat almayı bıraktım ben.”

Tekrar güldü. “O kadar aptalsın ki.”

“Sen de o kadar yalancısın ki.”

Sokağın ortasında birbirimize dik dik baktık. “Sana hiç yalan söylemedim ama sen bunu fark edemeyecek kadar kör ve sağır olmuşsun.”

Bezgin bir nefes aldım. “Evlenecek bir çiftin arasını yalan yanlış sözlerle bozunca eline ne geçecek?”

Sessizce yüzüme baktı. Sokak lambaları yanmaya başlamıştı. “Hiçbir şey.” Başını iki yana doğru salladı. “Bu saatten sonra senin için kılımı bile kıpırdatmayacağım.”

“İyi olur, bizden uzak dur. Bu, seni son uyarışım.”

GÜLCE ŞAFAK

On dakikadır oturmuş hareket etmeden önümdeki papatyalara bakıyordum. Ama onları gördüğüm söylenemezdi. Sanki hâlâ Mert abinin evindeydim. Yavaşça gözlerimi yumdum. Ali’yi sevgilim sanıyordu ve benim papatyaları sevmediğimi biliyordu. Çayı kaç şekerle içtiğimi bile biliyordu. Ama nasıl? Altdudağımı kemirdim. Sözlerinin beni uğrattığı şaşkınlığa inat, *artık papatyaları seviyorum* deyip oradan ayrılmıştım.

Ali’nin sevgilim olduğunu inkâr etmemiş, hâlâ gülleri sevdiğimi de itiraf etmemiştim. *Yalan üstüne yalan...*

Kapı çaldığında düşünmeyi bıraktım. Her şey olması gerektiği gibi ilerliyordu. Bunu bozmayacaktım.

“Nerede kaldın Başak ya?” Başak içeri girdiğinde ağlaması durmuştu ama öfkesi devam ediyordu. “Merak ettim seni.”

“Biraz soluklanayım anlatacağım.”

Balkona gittiğinde ona bir bardak su götürdüm. “Şunu iç, sonra da konuş.”

Başak suyu tek yudumda içip bitirdi. Ardından derin bir iç çekip bana döndü. “O kadar sinirliyim ki, Gülce! Yemin ederim, hayatım boyunca kimseye bu kadar kızmamıştım. Resmen Mert’in yalan yanlış laflarına kanıp bir çuval inciri berbat ettim.” Saçına geriye doğru attı. “Ya anlamıyorum, koskocaman adam utanmadan nasıl bu kadar rahat yalan söyler?”

Bu hikâyede bir türlü oturmayan şeyler vardı. “Mert abi sana ne anlattı? Ne konuştunuz?”

Başak ofladı. “Aynı şeyler işte. Ben onu yalancılıkla suçladım, o da beni aptallıkla suçladı. Adamakıllı konuşmuyor bile sadece imalar yapıp duruyor.”

Yanına oturup ona baktım. Konuya nasıl gireceğimi bilmiyordum çünkü Başak, söz konusu Fatih olduğunda çok hassas oluyordu. Pek de man-
·klı düşünemiyordu. Yine de konuşmam gerekiyordu çünkü o benim en

yakın arkadaşımdı. Gerekirse onu kendinden bile korumak zorundaydım. Konuşmadan önce derin bir nefes aldım. “Başak biliyorum öfkелisin ama bir şeyler yerine oturmuyor.”

Bana doğru döndü. “Ne demek istiyorsun?”

“Yani açık değil mi sence de?” Hâlâ boş gözlerle bakıyordu. “Mert onun yıllardan beri arkadaşı ama birdenbire küstüler ve Mert sana bir şeyler anlatmaya çalışıyor.”

“Eksiğın var, Gülce,” diye parladı. “Mert bana *yalan yanlış* şeyler anlatıyor.”

“Ben öyle düşünmüyorum,” dedim yavaşça. “Neden yalan söylesin ki? Belki de gerçekten bildiğı şeyler vardır.”

Başak kaşlarını çattı ve başını iki yana doğrusu salladı. “Bugün yaşananlar olmasa sana hak verirdim ama yalan söylediğini gördük. O sadece aramızı bozmak için saçma sapan konuşuyor.”

“Ama neden bunu yapsın ki?”

Başak omuz silkti. “Bilmem belki de Fatih’ten intikam almak istiyordur.”

“Belki de bildiğı şeyler vardır,” diyerek lafı çevirdim.

Oturduğu yerde dikleştı. “Ne gibi şeyler?”

“Bilmiyorum işte, Başak. Bence bu kadar çabuk kestirip atma.”

“Ama Gülce aramız bozul-” dediğinde araya girdim.

“Bana bak, Fatih’i çok sevdiğini biliyorum ve bana kalırsa bu da senin mantıklı düşünmeni engelliyor. Bu yüzden olaylara objektif açıdan bakamıyorsun.” Başak susunca devam ettim. “Fatih seni nasıl bu kadar çabuk kırabiliyor? Sen onun için çorba yaptın ama sevmediğini söyleyerek seni başından saldı. Bu sence normal mi?”

“Ama ağır konuştum.”

“Ama aynı zamanda onun sevdiği kadınsın. Sana karşı daha hassas olması gerekmiyor mu?”

Başak sessizce yüzüme baktığında devam ettim. “Neyse, bu ayrı bir konu. Bana kalırsa Mert’in sözlerini yabana atma ve Fatih’e karşı biraz daha dikkatli ol. Onunla kavga et demiyorum, sadece biraz daha dikkatli ol.”

Birkaç dakika daha sessiz kalmaya devam etti. Onun için her zaman en iyisini istediğimi biliyordu. Uzanıp elini tuttum. “Fatih’i bu kadar çok sevmende hiçbir sakınca yok. Sadece Mert’in ısrarla aynı şeyleri söylemesi beni

düşündürdüğü gibi seni de düşündürsün istiyorum.” Başıyla onayladığında uzanıp ona sarıldım. “Üzülme artık, seni böyle görmeyi dayanamıyorum.”

Yüzündeki yaşları elleriyle kurularıp geri çekildi. “Ben korkuyorum sanırım. Mert’in haklı olmasından deli gibi korkuyorum, ondan bu kadar öfkeliyim.”

“Biliyorum Başak ama korkularını ve öfkeni bir kenara bırakman gerekiyor. Doğru yolu görmek için bu şart.”

Sustu. Gözleri uzaklara dalmıştı yine.

“İyi misin?” Başıyla onayladığı ayağa kalktı.

“Uyuyayım ben,” dediği sırada telefonu çalmaya başladı. Ekrana baktığımızda Fatih’in aradığını gördük. Yüzünde beliren gülümsemeye ikinci kere çalmasını beklemeden telefonu açtı.

“Fatih nasılsın bitanem? Biraz daha iyi misin?”

Balkondan çıktığında sessizce arkasından baktım. Tek isteğim Mert’in yanılmasıydı.

Ertesi gün Gelibolu’ya gitmek için erken saatlerde kalkıp hazırlandım. Dün röportajı yarıda kesip eve geldiğim için bugün tekrar gidip tamamlamam gerekiyordu. Hiç istemiyordum fakat mecburdum. Vildan iyileşene kadar bu röportajı bitirmem gerekiyordu. Evden çıktığımda Sancak ekmek poşetiyle karşı binaya doğru yürüyordu. Bu manzara bana eskiyi hatırlattı. Geçmişten ne kadar kaçsam da beklenmedik anlarda kısıvrak yakalanıyordum. Beni görünce adımları aksadı.

Kaşlarım çatıldığında ona doğru yürüdüm. “Neden buradasın?”

Aniden sorduğum soru karşısına kaşları çatıldı. “Arkadaşımın evi.”

Gözlerimi devirdim. “Yani neden işte değilsin?”

Başını sağa doğru eğdi. “Benim de tatil günlerim olamaz mı?”

Kaşlarım çatıldı. “Röportaj bugün de kaldı desene.”

“Kahvaltıdan sonra röportaja devam edebiliriz. İlla Gelibolu’ya kadar gelmene gerek yok.”

Gelibolu’ya gitmeyecek olmama inanılmaz sevinmişim. Çok yorgundum ve uykumu alamamıştım. Hevesle, “Çok iyi olur,” dedim.

“Bir saat sonra nerede buluşalım?” dediğinde evin yakınlarındaki kafeyi tarif ettim. “Tamam, bir saat sonra oraya geçeriz.”

Başımla onayladım. “İyi, görüşürüz.”

Arkamı dönüp tekrar apartmana girdim. Başak bende kaldığı için ona kahvaltı hazırlayacaktım. Güzel bir kahvaltı onu kendine getirirdi. Sevdiği şekilde patatesleri kızartıp yumurtayı kırdım. Balkondaki masayı kurduktan sonra odaya girdim. Derin bir uykudaydı.

“Uyanma vakti uyuyan güzel.” Perdeleri açtığım sırada gözlerini açtı.

“Gelibolu’ya gitmedin mi?”

“Hayır, kahvaltı yaparken detayları anlatırım.”

Gözlerini tekrar kapattı. “Biraz daha uyusam?”

Üstündeki örtüyü çekip aldım. “Olmaz, yemekler soğur.”

Söylenerek yataktan kalkıp yüzünü yıkamaya gittiğinde ben de çaydanlığı alıp balkona geçtim. Karşı balkonda elinde kupayla dikilen Sancak’ı görmemek için ona arkamı dönerek oturdum. Ne zaman evine gidecekti bu?

“Oha, sofraya bak.” Başak iştahla sofraya bakıyordu. “Ama aşk olsun. Diyeteyim ben, bunları yiyemem,” dedi ağlamaklı bir sesle.

“Ya saçmalama Başak, senin diyeteye falan ihtiyacın yok. Otur kahvaltını yap. Dünden beri ağzına bir şey koymadın zaten.”

Dudaklarını büküp sandalyeye oturdu. Ardından telefonunu açıp bana gösterdi. Hülya’nın profiline girmişti. “Niye sabah sabah bana Hülya’yı gösteriyorsun?”

“Gülce, kızın fiziğine bakar mısın? Taş gibi. Göğüsleri, kalçası, incecik beli...”

“Aşkım göğüsleri silikon değil mi? Geçen sene yapmıştı hani.”

Omuz silktili. “Ama kalçası gerçek. Kız yıllardır *squat* yapa yapa efsane bir fiziğe sahip oldu. Bense patates gibiyim.”

Gözlerimi devirdim. “Gerçekten saçmalıyorsun. Senin de fiziğin çok güzel.” Ki gerçekten de öyleydi. Onun da beli incecikti. Kalçası ve göğsü de orantılıydı.

“Beğenilere baksana, Fatih de beğenmiş. Haklı, ben olsam ben de beğenirim taş gibi kız.”

Uzanıp elinden telefonu aldım. “İyice saçmalamaya başladın. Fatih’le arkadaşlar, beğenmesi normal. Benim de fotoğraflarımı beğeniyor.”

Başak telefonu elimden aldı. "Sancak bize bakıyor." Arkama dönüp bakmamak için kendimi zor tuttum. Patatesi ağzıma atarken omuz silktim. "Baksın."

"Zalim Rus güzeli," dedikten sonra ayağa kalktı. "Sen kahvaltını yap, ben sirkeli su içip egzersiz yapacağım. Düğünüm var benim, incecik olmam lazım."

Balkondan çıktığında arkasından şaşkınca baktım. "İnceciksin zaten." Böyle davranması beni gerçekten üzüyordu. "Çok şey kaybediyorsun," diye seslendim arkasından.

"Biliyorum ama mecburum."

Başım iki yana doğru sallayıp kahvaltımı yaptım güzelce. Ardından masayı toplayıp Başak'la beraber evden çıktık. O evine geçecekti, ben de Sancak ile buluşacaktım.

Kapıya çıktığımızda Sancak da dışarıda bekliyordu. Elindeki telefona bakarken sırtını arabasına yaslamıştı. Başını kaldırıncaya göz göze geldik. Doğrulup yanımıza geldi.

"Ne haber, Başak?"

Başak gülümsedi. "Düne göre daha iyiyim. Sen nasılsın abi, görüşemedik."

Sancak cevap vermeden önce gözleri bir an bana kaydı. "İyi diyelim, iyi olsun."

Başak'a döndüm. "Sonra görüşürüz o zaman." Sarılıp vedalaştığımızda Sancak ile beraber yürümeye başladık. Neden beni beklemişti ki? Onunla yürümek istemiyordum, çok gergin bir ortamdı. Yan gözlerle ona baktım. O da en az benim kadar gergin duruyordu.

"Mert'le konuştum," dedi aniden. Başını bana doğru çevirip devam etti. "Fatih'le aralarında ne geçtiğini anlatmıyor."

"Sana bile mi?" dedim şaşkınca.

"Bana bile." Bu kadar ciddi ne olmuş olabilirdi ki? "Ama bana kalırsa işin içinde bir şeyler var."

"Ne gibi?" Sesim tedirgin çıkmıştı.

"Mert boşu boşuna Fatih'e bu kadar kızmaz. Başak'ı uyarıyorsa bildiği bir şeyler vardır çünkü Mert yalan söylemez."

Sıkıntılı bir nefes aldım. Bu konuda Sancak'a katılıyordum. "Neden açık açık konuşmuyor ki?"

Elini ensesine yerleştirip gergince ovdu. “Bu meselenin içinde olmak istemediği çok belli ama öylece durup izlemeye de katlanamıyor gibi.” Olay gittikçe saçma bir hal alıyordu. “En kısa sürede Fatih’le de konuşurum.”

Kafeye geldiğimiz için susmuştuk. Karşılıklı oturunca önümdeki kâğıtları düzelttim.

“Başlayalım mı?”

Kollarını bağlayıp sırtını sandalyeye yasladı. “Tabii.”

Ona bakmamaya çalışarak soru kâğıdını elime aldım ve söylediklerini kaydetmek için telefonumu ayarladım.

“Neden asker olmayı seçtin?”

Başımı kaldırıp üstümden bir an olsun çekmediği gözlerine baktım. Kabul etmesem de sürekli beni izlemesine yavaş yavaş alışıyordum. Bu ayrıntı kaşlarımın çatılmasına neden oldu. Ona karşı yumuşamak istemiyordum.

“Kendimi bildim bileli istediğim bir şeydi asker olmak. En büyük hayalimdi.”

“Peki hayallerindeki gibi mi? Yoksa bu işi seçtiğin için pişman olduğun oldu mu?” Bu soru yoktu. Tamamen kendi merakımdan soruyordum.

Sancak gözlerini masada duran ellerine indirdi. Bir süre sessiz kaldıktan sonra başını kaldırıp bana baktı.

“Hayallerimdeki gibi,” dedi ve birkaç saniye sustu. “Ama bazen, keşke başka türlü olsa diye düşündüğüm oluyor. Tam olarak pişmanlık denemez adına.”

Yutkundum. “Başka türlü olmasını istediğin durum tam olarak ne?”

Derin bir nefes aldığı anda geniş göğsü havalandı. “Çünkü başka bir hayalim daha vardı. Onu imkânsızlaştırdı. Yine de,” dedi ve yavaşça devam etti. “Pişman değilim. Yine olsa, yine aynı yolu seçerim.”

Babamın gözlerinde gördüğüm kararlılık vardı bakışlarında. O da babam gibi gözünü kırpmadan canını verirdi vatan uğruna. Her zaman hayran olduğum bir şeydi bu. Şimdi aynı hayranlık göğsümde başka bir adam için yeşeriyordu. Bu yüzden ona bakmayı kestim. Bende öfkeden başka hisler uyandırmasını istemiyordum.

Telefonumdan mesaj sesi yükseldiğinde aynı anda ekrana baktık. Ali işimin ne zaman biteceğini soruyordu.

“Onu seviyor musun?”

Gözlerimi ekrandan ayırdım. Sürekli böyle olur olmadık şeyler sorup duruyordu. Ortamdaki hava gerildiğinde duruşumu dikleştirdim.

“Soruları ben soruyordum.”

Ellerini masanın üstünde bağlayıp öne doğru eğildi. “Sadece bir soru, Gülce.”

Ona daha fazla yalan söylemek istemiyordum. Bu yüzden, “Buraya benim özel hayatımdan konuşmaya gelmedik,” diye tersledim. “Şimdi röportaja devam ediyor muyuz?”

Dişlerini birbirine bastırdı. “Neden bu kadar zorsun?” dedi aniden.

“Hak edene hak ettiği gibi davranıyorum sadece.”

İkimiz de aniden yükselmiştik çünkü aramızda konuşulmayan şeyler vardı.

“Ama bunu telafi etmeme bile izin vermiyorsun.”

Sitem dolu sözlerini duyunca ben de masaya doğru eğildim. “Neden anlamıyorsun? Anlatacağın şeyler umurumda değil.”

“Bir dinlesen...”

Başımı iki yana doğru salladığımda yorgun bir nefes verdim.

“Sana olan kızgınlığımı bir kenara bıraktığım zaman, senin ne kadar dürüst ve sözüne güvenilir biri olduğunu biliyorum.” Kaşlarının arasındaki çizgi belirginleştğinde devam ettim. “Muhakkak geçerli bir nedenin var. Bundan artık eminim. Bu çaban boşuna değildir. Ama atladığın şey şu...” Birkaç saniye sessiz kalıp devam ettim. “Nedeni ne kadar geçerli olursa olsun yaptıklarını değiştirmiyor. Bu yüzden umurumda değil. Özür dilemeni de istemiyorum.”

“Gülce,” dedi ve sustu. Çaresizlik vardı sesinde, gözlerinde.

“Beni oraya çağırdın ve haber vermeden gittin. Söyleyeceğin hiçbir şey bunu değiştirmeyecek. Hiçbir söz iki buçuk yıl iletişime geçmediğin gerçeğini değiştirmeyecek.”

Onunla ilk defa bu kadar net konuşuyordum. Çünkü artık anlamasını ve durmasını istiyordum.

“Bu yüzden Sancak, lütfen daha fazla zorlama. Belli ki bir süre daha birbirimizi görmek zorunda kalacağız. İşleri daha fazla zora sokmayalım.”

Ona elimi uzattım. Bu bir barış çağrısıydı aslında. Elime baktı uzun uzun. “İki yabancı gibi olalım demek bu.”

Başımı aşağı eğdim. “Düşman olmaktan daha iyi bir seçenek.”

Dudaklarında hafif bir kıvrılma oluştu. Yüzünde eğreti duran tatsız bir gülüştü bu. “Değil,” deyip iç çekti. Elimi tutmayacağını anlayınca indirdim.

Kafam karışmıştı. “Ne istiyorsun anlamıyorum.”

“Düşman olmana razıyım ama...” Başını iki yana doğru salladı. “Yabancı gibi olma. Olmaz.”

“Sanırım bu röportaja Vildan’la devam etmen daha doğru olacak.”

Ayağa kalkmak için hareketlendiğimde uzanıp kolumu tuttu. “Gülce lütfen böyle yapma.”

“Ama doğru olan bu. Baksana birkaç sorudan ileriye gidemiyoruz.”

İki elini de havaya kaldırdı. “Tamam, haklısın. Baştan başlayalım.” Yerime oturduğumda konuşmaya devam etti. “Seninle beraber bu röportajı bitirelim. Daha fazla soru sormayacağım.”

Kaşlarım havalandı. “Emin misin?”

O cevap veremedi başka bir ses duydum.

“Sizin burada ne işiniz var?” Abim Alperen tam karşımızda durmuş, öfkeli gözlerle bize bakıyordu.

12. BÖLÜM

Gerçekler ve İhtiyaflar

SANCAK ERKURAN

Adımlarım birbirini takip ederken gün yerini geceye bırakmıştı. Güneş çekilmiş, ay gökyüzünde parlıyordu. Başımı kaldırdım ve parmaklarımın arasında tuttuğum sigarayı dudaklarımın arasına yaslayıp derin bir nefes aldım. Gökteki ay, bana aklımdan bir an bile çıkmayan onu hatırlatıyordu. *Yüzü ay ışığı, saçları yakamoz...*

Dudaklarımda buruk bir gülümseme oluşurken tuttuğum dumanı yavaşça üfledim. Sarsak adımlarımla yürümeye devam ettiğimde kafamın içinde dönüp duran şarkıyı mırıldandım.

Bitip rükenmez sigaram

Ciğerim nefessiz kalmış

Her şey yalan olsa bile

En güzel aşk zor olanmış

Kapısına gelmiştim. Evinin ışıkları yanıyordu. Çok yakındı, hemen birkaç adım ilerimde nefes alıyordu. Ama o kadar uzaktı ki son nefesime kadar koşsam yine aşılmazdı aramızdaki mesafe.

Her şey yalan olsa bile

En güzel aşk zor olanmış

Sigaram bitmiş, nefeslerim tükenmişti. İzmirli atıp yenisini yaktım. Onun kokusu yerine bu meretin kokusunu çektim içime. Burnumun direği sızladı. Hiç doya doya koklayamamıştım saçlarını. En çok da bu koyuyordu. Derin bir iç çektim. Yıllar geçmiş ve her şey değişmişti. Bir sevgilisi vardı. Dişlerimi birbirine bastırdığımda alelacele sigaradan bir nefes daha aldım. *Bitip tükenmez sigaram...* Ben bitiyordum, o bitmiyordu. Aşk değil de ölümcül bir hastalıktı sanki, karşılık bulamadıkça ağırlaşan... Halbuki yıllar önce gözlerinde görmüştüm. Eğer o gece gitmemiş olsaydım şu an yanında ben olacaktım ve o yine gülleri sevecekti. Kendi elimle kaybetmişim o şansı. Kendi ellerimle teslim etmişim onu başkasına. Gülce'yi kendi ellerimle kaybetmişim. Canımı en çok da bu yakıyordu. Beni sevme ihtimalini bu sigara gibi yakıp kül etmişim.

Gözlerime dolan yaşları bastırmak için dişlerimi alt dudağıma geçirip sertçe ısırdım. Yılların değiştiremediği tek şey, yüreğime kara bir leke gibi çalınan bu seveda olmuştu. Onu sevmeyi bir an olsun bırakmamıştım ve bunu ona hiç söyleyememişim. Ben gitsem de kalbim onunla kalmıştı, onda kalmıştı. O ise başkasında... Gözlerimdeki yaş tutamadım. Sebebi de bendim.

Artık papatyaları seviyorum demişti. Artık onu seviyordu. Göğsümdeki yangın kalbimi kavururken odasının camına baktım uzun uzun.

"Bu nasıl aşk amına koyayım?" diye fısıldadım geceye doğru. "Bu acının adı aşksa unutma bunu." Gözümden bir damla yaş daha aktığında sertçe sildim. Siktiğimin yaşları da bir türlü durmuyordu. "Unutma ki bir daha yaşama. Bir daha kimseye âşık olma."

Ettiğim yeminle beraber arkamı döndüm ve ayaklarımı sürükleyerek Mert'in evine doğru yürüdüm. Gözümdenki yaş kurumuş, sigaram bitmişti.

Söyle bana güzel kadın

Her şey yerli yerinde mi

Bırakıp gittiğim gibi

Deniz mavi gök yeşil mi

Hiçbir şey bıraktığım gibi değildi.

Eve girdiğimde Mert balkondaki sandalyeye çökmüş, bardağındaki rakıya su dolduruyordu. Sessizce yanına oturup bardağını aldım ve tek seferde

* Haluk Levent - Zor Aşk.

kafama diktim. Çok içmezdim. Ne kokusunu ne de tadını severdim alkolün ama bu gece ihtiyacım vardı. Kalbindeki bu sıkık acının geçmesi için her şeyi yapardım. Mert sessizce kadehimi yeniledi, ben de sessizce içtim. Sonra bir dilim peynir attım ağzıma. Oysa ne yediğimden ne de içtiğimden tat alıyordum. Üçüncü kadehten sonra kafam hafiften güzelleştiğinde Mert yavaşça konuştu.

“Anlat artık kardeşim.” Sessiz kaldığımda devam etti. “Anlat yüreğindeki yangını... Gülce’yi.” Evinin ışıkları söndüğünde kadehin kalanını kafama diktim.

“Yıllar oldu,” dedim sessizce. Mert kadehi yeniledi ama bu defa kendisi içti.

“Onu biliyoruz.” Nereden ya da nasıl bildiğini sormadım. Çünkü ben Gülce’yi kimseye anlatmamıştım. *Bir kişi hariç*. Derin bir nefes aldım.

“Bir kez vuruldum ona, bir daha da kurtulamadım.”

Yıllar önce

“Kanka içeri gelip balkonda bekle beni, üstümü değiştireyim.”

Alperen cevabımı beklemeden içeri girdiğinde ben de el mahkûm takip ettim onu. Annesi benden hoşlanmadığı için evlerine pek gelip gitmezdim. Ama Alperen’i severdim, esaslı çocuktu. Bu adada sırrımı bilen ikinci kişiydi. O ve Mert hariç kimse Kara Harp Okulu’nda olduğumu bilmiyordu. Babam bile... Öğrenince ağzıma sıçacaktı. Babam evhamlı biriydi, askerlik ve polislik gibi meslekleri yapmamı hiç istememişti. Ne zaman konusunu açsam *kalbim kaldırmaz benim* deyip kestirip atıyordu. Annem ise ayılıp bayılıyordu. Çocuk yaştan beri hayalim olan mesleğe saygı duymayarak bana başka seçenek bırakmamışlardı.

Balkona çıktığımda akşam çöktüğü için hava biraz da olsa serinlemişti. Yazın en sıcak zamanlarıydı. Masanın üstündeki sürahidenden bir bardak su doldurup içtim. Çok soğuk değildi ama ağzımın kuruluğunu gidermişti. Bardağı masaya bırakırken dikkatimi açık olan defter çekti. Karalama şeklinde notlar alınmıştı. Alperen’in defteri sanarak alıp baktım fakat lise konularıydı, demek Gülce’nin defteriydi. Karmaşık yazısına göz gezdirir-
n yüzümde oluşan gülümsemeyle sayfaları değiştirdim. Gülce küçükken
nın en güzel kız çocuğuydu. Büyüdükçe ise en güzel kızı olmuştu. Bir

bakan, birkaç kez daha bakardı. Öyle güzeldi. Adadaki herkes çok severdi onu. Sevilmeyecek gibi de değildi. Tatlı dilli, hoşsohbet, kibar bir kızdı ve arkadaşımın kardeşiydi.

Öylesine sayfalarını karıştırdığım defterinde adımı kalp içinde görmeyi hiç beklemiyordum. Bir an yaşadığım şokla beraber yüzümü deftere yaklaştırdım. Gerçekten adım yazıyordu. Kalp içinde Sancak yazmıştı. Bozcaada'da bu isimi taşıyan tek kişiydim.

Başka bir sayfaya geçtim. Bir kalbin karşılıklı kenarlarında onunla ikimizin baş harfleri yazıyordu. Bir kenara da *Gülce Erkurun* yazdığını görünce ben olduğumdan emin oldum. Gülce benden mi hoşlanıyordu? Adanın en güzel, alımlı genç kızı? Bu gerçek miydi?

Soyadımı almayı düşünecek kadar...

Henüz on yedi yaşındaydı. Muhtemelen gençlik hevesiydi ama heyecanlanmıştım. *Siktir!* Deli gibi heyecanlanmıştım lan. Kalbim bile hızlanmıştı. Yüzümü ortadan ikiye ayıran aptal bir gülümseme bile vardı suratımda. Sırıtmamı bastırdığımda aramızdaki yaş farkını hesapladım. Bizi herkes Alperen'le yaşıt sansa da benden bir yaş büyüktü o. Gülce'yle aramızda üç yaş vardı sadece. Acaba okul çıkışlarında onu izlediğimi mi görmüştü? Güzel kızdı, başına bir şey gelmesinden korktuğum için ara ara bakardım. Defterini yerine bıraktım.

Olabilir miydik? Bir ihtimal var mıydı bize dair? Alperen seslenince düşüncelerim dağıldı. "Sancak hazırım kanka çıkalım." Sesi beni daldığım düşler âleminden çıkardı.

Olmazdı, saçmalıyordum. Alperen'in kardeşiydi o. Bu yaptığım arkadaşlığa sığmazdı. Sertçe yutkundum ve defteri kapattım. Olmazdı.

Günümüz

"O gün aklımda olan kız gönlüme de girdi, Mert."

Mert sessizce sigarasını içiyordu. Alaycı bir gülümsemeye ona baktım. "Küçük bir kalp içine yazılmış adıma yenik düştüm."

Başını iki yana doğru salladı. "Gülce mahalleye taşındığından beri ona yanıktın sen."

Sözleri üzerine hareket etmeyi kestim. “Her zaman ona karşı farklıydın.” Tam konuşacaktım ki elini kaldırıp susturdu. “Abi gibi deme. Başak’a abi gibi yaklaştın doğru ama Gülce farklıydı senin için.”

Sustum. Haklıydı. Ben yıllarca kendimi kandırırsam da Mert sonuna kadar haklıydı. Adaya ilk geldiği gün güzelliği aklımı başımdan almıştı.

“İsmi defterinde görmek cesaret vermiş sana. Karşılıklı olduğunu görünce kaçacak yerin kalmamış kardeşim.”

Elindeki sigarasını alıp dedin bir nefes aldım.

“Okul için gittiğimde unuturum diyordum ama her yaz büyüyordu, daha güzel oluyordu. Ondan hiç vazgeçemedim.” Kısık sesle ekledim. “Alperen’e rağmen...”

“Ulan aşk bu! Alperen mi dinler amma koyayım?”

Dinlemez. Ne söz dinler ne halden anlar...

“Sevgilisi var, Mert. Başkasını seviyor.” Boğazım düğümlendi, sustum.

Elini omzuma yerleştirdi ve kadehimi yeniledi. Büyük bir yudum daha aldım.

“Geç kaldın, Sancak,” dedi sadece. Yine haklıydı. Ben bir yemin uğruna Gülce’ye çok geç kalmıştım.

“Peki sen, Mert?”

“Ben ne?” dedi yavaşça.

“Fatih ve Başak’la ilgili ne biliyorsun?” Bedeni anında gerildi. Bir şeyler biliyordu.

“O konuya hiç girme, sinirlerimi bozmak istemiyorum.”

Kaşlarım çatıldı. “Aldatıyor mu kızı?”

“Bir şeyler var Sancak ama bu saatten sonra ne kurcalarım ne de konuşurum.”

Kadehimi bitirdiğimde odasının camı açıldı. Gülce başını dışarı çıkartıp gökyüzüne baktı. Hava rüzgârlı olduğu için saçları geriye savruluyordu. Saçlarına dokunmuştum zamanında. Yumuşacıktı, çok güzeldi. Sırtımı geriye yaslayıp izledim onu. Teni gecenin içinde ay gibi parlıyordu. Gözlerimi çekmem gerekiyordu ama çekemedim. Yıllardır olduğu gibi uzaktan izledim onu, uzaktan sevdim saçlarını.

“Bardağın dayanıklılığını mı test ediyorsun?”

“Hı?”

“Biraz daha sıkarsan bardak kırılacak.”

Boşalan bardağı masaya bıraktım. “Git konuş, Sancak. Daha kaç yıl uzaktan seveceksin onu?”

Dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı. Gülce bana baktığında iç çektim. Karanlıkta bile bulmuştum gözlerini. “Sevgilisi var dedim ya, Mert.”

“Sikeyim böyle işi.”

Gülce’ye odaklandığım için onu duymuyordum. Gülce birkaç saniye baktıktan sonra sessizce içeri girip camı kapattı. Üstüme kaçınıcı cam kapatışı olduğunu biliyor muydu acaba? *Vicdansız bir komşu kızıydı...*

“Doldur kardeşim, doldur sen. Belli ki bu gece de sabah olmayacak.”

GÜLCE ŞAFAK

Abimle Sancak’ın arasında bir şeyler vardı. İkisinin bilip benim bilmediğim bir şeydi bu. Abimin öfkeli bakışlarından ve Sancak’ın garip sayılacak tavrından anlamıştım. İkimizi o kafede yan yana görünce abim hem şaşır-mış hem de son derece öfkelenmişti. Ki abim bana öyle öfke dolu gözlerle bakmazdı. Böyle ani tepkiler veren biri değildi. Bu yüzden bir şeylerden ciddi ciddi şüpheleniyordum.

Kafede yanma gittiğimde sarılışıma bile yarım yamalak bir şekilde karşılık vermişti. Gözlerini Sancak’a kilitleyip tekrar burada ne işimizin olduğunu sorup durmuştu.

Sancak ise sırtını geriye yaslayıp sessizce bizi izlemişti. Cevabı bana bırakmıştı. Gizlemem gereken bir durum olmadığı için abime ödevle ilgili açıklamalar yapıp Sancak’la Gelibolu’da karşılaştığımızı ayaküstü anlatmıştım. Abim sessizce beni dinledikten sonra memnuniyetsiz gözleriyle Sancak’a bakmıştı. İkisi birbirlerine tek kelime etmemişti. Eskiden iyi arkadaş oldukları için şaşkınca onları izlemek dışında bir şey diyememiştim. Abim sonrasında başıyla selam verip *gidelim* demişti.

Ancak bu laftan sonra Sancak ayağa kalkıp karşımızda dikilmişti. Abimin aksine son derece sakindi. *Kader işte* demişti yavaşça. *Her şeye rağmen yollarımız bir şekilde kesişti.* Sonra da arkasını dönüp gitmişti.

Abimin öfkelenişini kasılan bedeninden anlamıştım. Yine de tek kelime etmemişti. Eve gelene kadar susmuştu. Abimin suskunluğu hayra alamet değildi. Fırtına öncesi sessizliği yaşıyordu fakat öfkeleniş şey tam

olarak neydi? Mutfaktan kahvelerimizi alıp yanına gittim. Bir şeyleri öğrenme vakti gelmişti sanırım. Belki de bir zamanlar kaçtığım her şeyin cevabı hemen yanı başımda saklıydı.

“Kahveleri getirdim.”

Abim başını telefondan kaldırdığında yanına oturdum. Huysuz ifadesi yerli yerindeydi yine. Nisan’dan sonra böyle olmuştu. Yüzü hiç gülmez, ciddiyeti hiç bozulmazdı. Bu halini hiç sevmemiştım. Eski abimi özlemiştım ve Nisan olmadan da o halini bir daha göremeyeceğimi biliyordum. Bu düşünce acı vericiydi.

“Gölce bak, bunu sana bir kez söyleyeceğim kardeşim ve bir daha da tekrarlamayacağım.” Yan dönüp ona baktığımda ciddiyetle konuşmaya devam etti. “Sancak’la görüşmeni istemiyorum.”

Katı tavrı karşısında şaşırsam da şüphelerimden gittikçe emin oluyordum.

“Peki nedenini öğrenebilir miyim? Sonuçta onunla ödev için yan yana geldiğimi biliyorsun.”

“Ödev falan beni ilgilendirmez. O adamla bir daha görmeyeceğim seni.”

“İyi de neden?” diye direttim.

“Niyesi falan yok güzelim, ben son sözümü söyledim.”

Abim benimle daha önce hiç böyle bir tavırla konuşmamıştı. “Merak ediyorum, beni Mert abiyle de görseydin de aynı tepkiyi verir miydin?”

“Beni sorgulama, dediğimi yap sadece.”

Kahvemden bir yudum aldıktan sonra saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. “Maalesef bu dediğin mümkün değil.”

“O ne demek?” diye dikleşti.

“Bu ödev benim için çok önemli. Sırf sen istiyorsun diye yarıda kesemem. Ki Sancak yakın arkadaşındı, beraber büyüdük ne bu nefret?” Abim öfkeyle bir şeyler mırıldandı. Cevapsız kalınca devam ettim. “Ya bu tavır ne senin? Ne yaptı Sancak sana?”

“Hiçbir şey,” diye kestirip attı. “Mesafeni koru sen, bir daha bu konuyu konuşmak istemiyorum.”

Yanımdan geçeceği sırada kolunu tuttum. “Senin konun ne olacak peki abi?”

“Ne konusu?” Gözlerindeki ışık sönmüştü.

“Nisan-” dediğimde elini kaldırdı. “Sakın,” dedi net bir tavırla. “Sakın adını dahi anma.”

“Abi bak böyle olmaz,” dediğimde kolunu çekti. “Onu seviyorsun, böyle kestirip atamazsın.” Odadan çıktığında onu takip etsem de beni duymuyordu. “Eski abimi özledim ben.”

Odasına girdiğinde söylediğim son cümle buydu. Cevabı kapıyı yüzüme kapatmak olmuştu. Yutkunup kapıya baktım. Abim sanki koca koca buzdağlarının arkasında kalmıştı. Ne ona ulaşabiliyor ne de sesimi duyurabiliyordum. Bu durumu değiştirecek iki kadın vardı; biri gitmişti, diğeri ise inatçıydı. Annem burnu düşse eğilip almaz, kendinden taviz vermezdi. Nisan ise bunca şeyden sonra kolay kolay gelmezdi.

Abim tüm gün odasından çıkmadı, yemek bile yemedi. Bir hayalet gibi yaşıyordu. Bu durumu değiştirmek için ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Sıkıntıyla dolarken kalkıp camı açtım. Temiz havayı içime çekerken bir süre gökyüzüne baktım. Annemle konuşacaktım. Bunun sonucu değiştirmeyeceğini bilecek kadar tanıyordum onu ama abim için her yolu denemek zorundaydım. Bir süre daha gökyüzünü izlerken üstümde hissettiğim gözlerin sahibine baktım. *Sancak...* Karanlığın içinde oturmuş bana bakıyordu. Bir gölge gibiydi. Sürekli peşimdeydi, gözleri üstümdeydi ama neden? Neden sürekli beni izliyordu?

Ali'nin sevgilim olduğunu düşünmesine rağmen hem de... Kafamı karıştıran gözlerine arkamı döndüm. Olanlara bir anlam veremeyecek kadar kafam karıştı. Camı kapattığımda hâlâ bakıyordu ve ben artık ne yapacağımı bilmiyordum.

Kek kalıbını yavaşça çevirdiğimde düzgün çıkması için dualar edip duruyordum. Evde öylesine yaptığımda çok güzel çıkan kek başkasına yaptığımda genelde bozuluyordu. Bu yüzden çok yavaş bir şekilde çıkardım. Neyse ki bozulmadan çıkmıştı. Rahat bir nefes alırken keki dilimleyip birkaç tanesini abime bıraktım. Belki canı çeker de yerdi. Son zamanlarda epey zayıflamıştı.

Saklama kabıyla beraber evden çıktım. Vildan bugün nihayet taburcu oluyordu. Keklerimi çok sevdiği için ona havuçlu tarçınlı kek yapmıştım. Kapıya çıktığımda son günlerde buraya pek uğramayan Sancak'ı elinde

büyük bir kutuyla Mert abinin apartmanına yürürken gördüm. Onu son görüşümün üstünden neredeyse bir hafta geçmişti. Kutuya baktım, üstünde elektrikli süpürge resmi vardı.

Bakışlarımı hissetmiş gibi bir an duraksadı ve gözlerini bizim apartmana çevirdi. O an göz göze geldik. Beni görünce kutu elinden kaydı. Bir an düşüreceğini sansam da son dakika sıkıca tutarak düşmesine engel oldu. Eli ayağına mı dolaşmıştı onun, yoksa bana mı öyle gelmişti? Gülmek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Boğazını temizleyip, "Selam," dedi.

Yola doğru bir adım attım. "Ev hediyesi mi?"

Kutuya baktı. "Sayılır." Gözleri elimdeki şeffaf saklama kutusuna kaydı. Bir süre baksa da bir şey sormadı.

"Arabam yakında, istersen gideceğin yere bırakayım."

Çınar bana yakın oturuyordu. Evden birkaç eşyasını alıp bana uğrayacaktı. Beraber gidecektik Vildan'a. "Yok, almaya gelecek biri var zaten."

Gözlerindeki ışık yavaşça söndü. Sertçe yutkundığında, "Keki yaptığın kişi sanırım," dedi yavaşça ve ekledi. "Sevgilin."

Sesindeki acı da mı benim hayal ürünümdü? Hiçbir şey anlamıyordum. Niye böyle acıyla bakıyordu bana? Eğer gördüklerim gerçekse o zaman neden gitmişti? Neden tek kelime etmemişti sonrasında? Benim aklımla oynamaya ne hakkı vardı?

Ani bir öfkeyle, "Sevgilim falan yok benim," diye çıktım. "Sürekli öyle söyleme, sinir bozucu oluyor."

Gözleri şaşkınlıkla irileştiğinde, "N-nasıl yani?" dedi. Yemin ederim kekelemişti. Bunu fark edince yanaklarım kızardı ve bu da beni daha çok sinirlendirdi.

"Neyse ne. Seni ilgilendirmez! Görüşürüz."

Onu arkamda bırakıp yürümeye başladığımda gözlerini üstümden bir an olsun ayırmadı. Ben de neden Ali'nin sevgilim olmadığını söylediğimi bilmeden yürüdüm. Bir de yanaklarım vardı, neden kızarmıştı ki?

"Gülce ne haber?"

Mert abi hemen karşımda duruyordu. "İyi abi senden?"

"İyi ben de, kek mi o?"

"Evet, yer misin?"

Kabı uzattığında hevesle başını salladı. “Yerim valla, özlemişim ev kekini.”

Saklama kabını açtığımda iki dilim aldı. “Biri de Sancak için.”

Gözlerimi devirdim. “İyi, afiyet olsun size.”

Mert abi birini yemişti bile. Yanımdan ayrıldığında bir an arkaya baktım. Sancak, yüzündeki çocuksu gülümsemeyle arkamdan bakmaya devam ediyordu. Ali’nin sevgilim olmadığını söyleyerek iyi mi yapmıştım, kötü mü bilmiyordum.

13. BÖLÜM

Sessiz Sözler. Konuşan Gözler

“Peki operasyon anlarında ne hissediyorsun?” Sancak’ın düşünceli bakan gözleri hafifçe kısıldığında konuşmaya devam ettim. “Doğuda görev yapan bir uzman çavuş, operasyonu ölümle dans olarak tanımlamıştı.”

“Haklı,” dedi yavaşça. Yutkundum. “O anlarda ölüm, yaşamdan daha yakın. Ölümün soğuk nefesini tam buranda,” dedi ve eliyle ensesini gösterdi. “Hissediyorsun.”

Birkaç saniye boyunca ikimiz de sustuk. Ölüm konusu büyük bir kaya parçası gibi üstümüze yuvarlanmıştı. “Buna rağmen yaşadığımı en çok o anlarda hissediyorum.”

Boğazım kupkuru kesildiği için tekrar yutkundum. “Korkmuyor musun?”

Başını yana eğdi. “Neyden?”

Tekrar yutkunmak istedim ama bir işe yaramayacaktı. Boğazımın çorak bir araziden farkı yoktu. Masanın üstünde duran bardağa uzanıp büyük bir yudum su içtim. Ardından çatlak bir sesle, “Ölümden,” diye fısıldadım.

“Bir tane yakabilir miyim?”

Sigara paketini göstererek sormuştu. Başımla onayladığımda yavaş hareketlerle paketten bir dal sigara çıkarıp dudaklarının arasına yerleştirdi. Dudakları dolgun ve pembeydi. Dikkat çekiyordu, bakışlarımı kaçırmama neden olacak kadar. Fakat kaçırmadım bakışlarımı. Onun yaptığı gibi ben de gözlerimi diktim ve izledim. Sigarasını yakıp derin bir nefes aldı. Gri duman, dudaklarının arasından dağıldığında kokusu etrafına yayıldı. Canım çekse de sessiz kaldım.

“Bu mesleği seçtiğimde ölüm benim için bir engel değildi. Ölümden hiç korkmadım.” Sesi netti. “Bir gün hepimiz öleceğiz, Gülce. Canım, vatanım uğruna feda olursa... Ne büyük şereftir bu. Keşke o kadar şanslı olabilsem.” Boğazıma atılan düğüm dikenli teller gibiydi. Gözlerim doldu, sonra yaşlar hızlıca aktı. Başımı eğdim, bu konuşmayı bir kişiden daha duymuştum; *babam Ertuğrul Şafak'tan*. Dişlerimi altdudağıma geçirip bastırdım. Annemle yapmıştı bu konuşmayı.

Hayal meyal hatırladığım anılar zihnimde canlandı.

Geçmiş

Koltukta oturan babam, kolunu annemin omzuna atıp onu kendine doğru çektiğinde mutlulukla gülümsedim. İkisini yan yana görmeyi seviyordum.

“Korkma boncuk gözlüm, boşuna üzüyorsun kendini.”

Annem peçeteyle burnunu sildi. “Sürekli geçiştiriyorsun beni. Bıkıttım artık. Gitmeni istemiyorum.”

“Haklısın gülüm, anlıyorum ama benim de işim bu.”

Annem burnunu çektiğinde, “İşin seni bizden alacak,” diye yakındı. “Sensiz yapamayız.” Kaşlarım çatıldı, ne demek istiyordu?

“Ah be gülüm, öyle herkese nasip olur mu şehitlik?”

Annem, babamın göğsüne vurdu. “Ne biçim konuşuyorsun, Allah aşkına?”

Eğilip benimle aynı renk olan saçlarını öptü annemin. “Canım vatan uğruna feda olacak, bundan daha büyük şeref mi olur?”

“Anne şehitlik ne demek?” Elimdeki bebeği yan tarafa bırakıp sordüğüm soru üzerine benim odada olduğumu yeni hatırlamış gibi bana baktılar. Annem geri çekildi. “Baban anlatsın sana.”

Babam bana o gün şehitliğin ne olduğunu anlatmıştı. Öyle büyük bir hayranlıkla anlatmıştı ki çocuk kalbim onun heyecanına kapılmıştı. Şehitlik yüce bir şeydi, bunu artık biliyordum. O gün evde söylediğim tek cümle vardı: *şehitler ölmez vatan bölünmez.*

Günümüz

“Gülce neden ağlıyorsun?”

Sancak’ın endişeli sesi anılarımı böldüğünde kızardığını bildiğim gözlerimi onunkilere çevirdim. Yeşil gözlerine dolan korkuya bakarken, “Babam,” diye fısıldadım. Dudaklarımda ufak bir gülümseme belirdiğinde göğsümdeki özlem alev alev yanıyordu. “Onun gibi konuştun.”

Uzanıp Sancak’ın parmaklarının arasında gevşekçe tuttuğu sigarayı aldım. Tepki vermeden beni izliyordu. Sırtımı sandalyeye yaslayıp sigaradan derin bir nefes aldım. Dudaklarıma sürdüğüm açık tonlardaki ruj sigarasına bulaştı. Umursamadım. Derin bir nefes daha çektim. Gözlerimden birkaç damla yaş daha aktı. Babam aklıma düşünce yetim kalbim, yangın yerine dönerdi. Doyamamıştım ona; *kokusuna, sesine...*

“*Canım vatan uğruna feda olacak, bundan daha büyük şeref mi olur?*” diyerek sözlerini tekrarlardım babamın. “Böyle demişti anneme.” Sigaradan bir nefes daha aldım. “Kırk gün sonra...” Boğazımdaki tellerin dikenini daha derine indirdi. “Tam kırk gün sonra şehit haberini aldık.” Şehitlik babama nasip olmuştu.

Annemin o gün attığı çılgınları ömrüm boyunca unutmayacaktım. Hiç kırıklarını, feryatlarını, isyanlarını ne olursa olsun hiç unutmayacaktım.

Masanın üstünde duran eli, elime doğru kaydığı anda ona baktım. Tereddüde bakıyordu. Gözlerim ellerimize indi. Aralarında birkaç santim vardı. Biraz daha uzatsa elini, parmakları buz kesen parmaklarıma dokunacaktı. O zaman ısınır mıydı ellerim? Yoksa daha mı çok üşürdü? Bilmiyordum. sadece bekledim. Eli bir santim daha hareket etti, sonra durdu. Uzatmadı elini, tutmadı elimi. Tutamadı. Belki benden çekindi, belki de zamanında yaptığı hata engel oldu. Ama ben de durumu değiştirmedim.

Başımı yana çevirip oturduğumuz çay bahçesinden dışarıyı izledim. Sabah, Sancak’ın izin günü olduğunu hatırlayınca ona mesaj atmış ve röportaja devam etmek istediğimi söylemiştim. Evin yakınlarındaki çay bahçesinde buluşmaya karar vermiştik. Oturduğum yerden görünen çocuk parkına

rakıldı gözlerim. Hava yağmurlu olduğu için park boştu. Babamdan sonra hiç parka gitmemiştim. Abim götürmek istese de kabul etmemiştim. Babamdan başkasının salıncağı mı sallamasını istememişim çünkü.

“Çok üzgünüm.”

Sesini duyunca tekrar ona baktım. Babam gibiydi o da. Gözü karaydı. Bu yüzden mi ona bakınca içim kıpır kıpır oluyordu? Göğsüm gururla kabarıyordu?

“Üzülme,” dediğim sırada elini hareket ettirdi ve parmaklarımız birbirine değdi. Dirseğime kadar uzanan bir akım hissettiğimde kaşlarım çatıldı.

Sancak masaya doğru eğildi. “Elini tutsam,” diye fısıldadı yavaşça. “İzin verir misin?”

Küçücük bir temas karşısında hissettiğim etki yüzünden dengem bozulmuştu. Buna hazır değildim. “Hayır,” dedim hemen. Kalbim hızlanmıştı. Diliyle dudaklarını ıslattığında aniden uzandı ve sigarayı aldı.

Ruj lekesine baktığında parmaklarımız birbirine dokunmaya devam ediyordu. Boğazımdaki kuruluk artmış, göğsümdeki deprem şiddetlenmişti. Dudağının sağ kenarı hafifçe kıvrıldığında, “Bu mesleği seçerken ölümünden korkmadım,” dedi ve sigarayı dudaklarına yasladı. “Korkmadım çünkü benim ölümden bile çok korktuğum başka bir şey vardı.”

Sessiz kaldım çünkü ne söyleyeceğimi bilmiyordum ya da sadece korkuyordum.

“Ben bu mesleği seçerken kaybedeceğim insanlar vardı. Birini kaybetmek ölüm kadar zorken ben birden çok kişiyi kaybettim.” Biten sigarayı kül tablasına bastırdı. “Hayattaki tek pişmanlığım, onlar için daha fazla mücadele etmemek olacak.”

Onlar kim diye sormak istedim, soramadım. Sözlerinin ağırlığı altında ezilirken ona eskisi kadar kızgın olmadığımı fark ettim. Bu, üstümdeki ağırlığın etkisini artıran bir farkındalıktı. “Kalkalım mı?” Daha fazla devam edecek gücü kendimde bulamamıştım.

“Tabii.” Birkaç dakika sonunda çay bahçesinin çıkışına doğru ilerliyoruz. Yağmur şiddetle yağıyordu. “Arabam şu tarafta,” dediğinde bir an itiraz edecek gibi olsam da o gücü de kendimde bulamadım.

“Teşekkür ederim,” dedim ve onu takip ettim. Mesafe kısa olsa da ıslanmıştık. Arabaya bindiğimde ceketime sarıldım. Sancak, arabayı çalıştırdığında ara ara durup bana bakıyordu. Sanki burada olduğuma inanmıyormuş gibi bir ifade vardı yüzünde. Arabayı hareket ettirmeden önce

telefonunu çıkarıp bağlantıyı kurdu. Ayarladığı şarkının hüzünlü müziği arabada yankılanırken ikimiz de tekrar susmuştuk.

Gel gönlümü yerden yere vurma güzel ne olursun

Gel gönlümü yerden yere vurma güzel ne olursun

Gül dururken dikenleri derme güzel ne olursun

Gül dururken dikenleri derme güzel ne olursun

Gis diyemem kal diyemem sen goncasın gül diyemem

Gis diyemem kal diyemem sen goncasın gül diyemem

Sonra Sancak da eşlik etmeye başladı sözlere. Fısıltı gibiydi sesi ama duyuyordum, her kelimesini anlıyordum.

Çok severim söyleyemem sorma güzel ne olursun

Çok severim söyleyemem sorma güzel ne olursun

Tırnağımın kenarını kazımak dışında hiçbir şey yapmadım. Araba evin önüne yaklaşırken son kez eşlik etti.

*Kalbim ince bir fidandır kırma güzel ne olursun**

Araba durdu, şarkı bitti. Başımı kaldırdım, gözlerini üstümde hissettim, yine. Sessizce beni izliyordu. *Sancak ne zamandır beni izliyordu?* Benden bir tepki bekliyordu. Tek kelime etmeden sadece bekliyordu fakat ne ona bakabildim ne tek kelime edebildim. Uzanıp kapıyı açtım ve yavaşça arabadan indim. Sonra onu arkamda bırakıp apartmanın kapısını açtım. Araba hareket etmemişti. Gözleri hâlâ üstümdeydi. Bakmak istemiyordum ama kendime ihanet ederken başımı çevirip baktım. Yağmur yağdığı için yüzünü net göremiyordum ama hissediyordum. Gözlerindeki acıyı ilk defa o gün, o sokakta, kalbimin en derinliklerine kadar hissettim ama arkamı dönüp gitmekten başka bir şey yapmadım.

Eve girdiğimde üstümdeki hüzünlü hava dağılmadığı gibi ağırlaşmıştı. Babama dair hatırladığım anılardan mı, yoksa Sancak yüzünden mi böyle olmuşum bilmiyordum. Sadece yatağa girip tüm gün boyunca uyumak istiyordum. Anahtarı masaya bıraktığımda abimi camın kenarında ayakta durmuş, sigara içerken buldum.

“Ben geldim.”

Bana bakmak yerine sigarasını içmeye devam etti. Onun bu hallerine alışmaya başladığım için artık yadırgamıyordum. Yaşayan ölüden farkı yoktu. Ona doğru yürüyüp yanına gittim.

“Sancak’ın arabası mıydı o?”

* Mabel Mariz - Gel Gönlümü Yerden Yere Vurma Güzel Ne Olursun.

“Evet, röportaj için buluştuk.”

Başını bana doğru çevirdi. Yüzündeki öfkeyi görünce devam ettim. “Abi ödev için buluşmak zorundayım. Keyfi bir durum değil ki. Hem Sancak o. Beraber büyüdük biz, ne bu öfke?”

Benim bilmekten korktuğum şeyleri biliyor gibiydi. Bu öfkenin başka nedeni olamazdı. Abim gözlerini yumup derin bir nefes aldı.

“Haklısın,” diyerek beni şaşırttı. “Bu ara neye saracağımı şaşıırıyorum.” Gözlerimi kısıtığım da sigarasını içmeye devam etti. “Kafam çok yerinde değil, ondan bu dengesiz tavırlarım.”

Günler sonunda ilk defa mantığıyla konuşuyordu. “Sorun yok. Ödev bitene kadar sürece bu buluşmalar, sana yalan söyleyemem.”

Kolunu omzuma atıp beni kendine doğru çekti. “Tamam güzelim. Sana güveniyorum. Beni hayal kırıklığına uğratacak bir şey yapmayacağını da biliyorum.”

Altdudağımı ısırduğım da başımı öptü. “Özür dilerim Gülce, oluru olmayan şeyler yüzünden üstüne geldim.”

“Sorun yok abi.”

Sorun var.

Kalbimin sesini susturdum. “Nisan-” dediğimde, “Şşt,” diyerek araya girdi. “İsmi anmıyoruz.”

“Ama...”

“Sus Gülce, kalbini kırmayayım abim.”

Cevap veremedi telefonum çalmaya başladı. Başak arıyordu. Kahve içmek için dışarı çıkacaktık ama ben tamamen unutmuştum. Telefonu cevapladığımda, “Hemen çıkıyorum,” diyerek konuşmayı ağzına tıktım. Unuttuğumu anlarsa beni keserdi.

“Tamam bekliyorum,” dediğinde abime döndüm. “Beni bırakır mısın? Lütfen, lütfen, lütfen.”

Abim gözlerini devirdi. “Şu ehliyetini al ve beni sal artık.”

“Tamam, bu yaz söz alacağım ama bugün beni götür lütfen.”

Sıkıntıyla ofladı. “Tamam başımın belası, tamam.”

Abimle beraber çıktığımızda yağmur durmuştu ama gökyüzünün kasveti devam ediyordu.

“Birkaç işim var, onları hallettikten sonra seni almaya gelirim.”

“Olur, otobüslerde sürünmek istemiyorum.”

Dik dik bana baktı. “Ehliyetini almazsan daha çok sürünürsün.”

"Tamam ya," dediğimde araba durdu. "Gel, sana da kahve ısmarlayayım."
"Olur, lavaboya gideceğim zaten."

Beraber kafeden içeri girdiğimizde abimin siparişini vermek için yanından ayrıldım. Başak da gelmiş olmalıydı. Siparişi verirken etrafa bakındım. Başak gelmiş ve kahveleri söylemişti bile fakat ufak bir sorun vardı. Ve o sorunla abim karşı karşıya gelmek üzereydi. "Allah kahretmesin ya," diye söylendiğimde ne yapacağımı şaşırdım.

Nisan, Başak'ın karşısında oturuyordu. Abim de lavabodan çıkıyordu. Hazır olan kahveleri alırken onlara doğru tedirgin adımlarla yürüdüm. Abim, Nisan'ı gördüğünde adımları duraksadı. Birkaç saniye boyunca gözlerini dikti ve onu izledi. Nisan bakışlarını hissetmiş gibi ona döndüğünde elinde tuttuğu çatal tabağın üstüne düştü. Onlara doğru küçük adımlarla ilerlediğimde ne yapacağımı gerçekten bilmiyordum. Orada olduğunu konuşunca fark ettiğim Hülya abime el salladı. "Alperen gelsene."

Sanki hiçbir şey olmamış gibi rahat bir tavırla konuşması sinirlerimi bozsa da sessiz kaldım. Hülya böyleydi işte; ince düşünmez, içinden geldiği gibi davranırdı. Abim hareket etmeden orada dikilmeye devam ederken Nisan sandalyesini geriye itip ayağa kalktı. Her şey ağır çekimde gibiydi. Nisan, abime doğru ilerlerken yüzünü daha net görebildim. Gözleri abimin gözleri gibi içe çökmüş ve etrafındaki mor halkalar belirginleşmişti. Yanakları da içe çökmüş, teni solmuştu. Ona bakmak, abimin yansımasına bakmak gibiydi. Aynı ölü gözler, incelmış bedenler... Bu manzara içimi acıttı. Birbirlerini bu kadar severken nasıl bu hale gelmişlerdi?

Abim geriye doğru bir adım atduğunda, "Yapma," dedim. Kısık sesle konuşsam da beni duyduğunu biliyordum. "Kaçma artık."

Bir adım daha atduğunda dişlerini birbirine bastırmıştı. Nisan hafifçe gülümsedi.

"Kaçacak mısın?" dedi sert bir sesle. "Yine."

Abim konuşmuyordu, sadece karşısında dikilen kıza bakıyordu. Nisan ona doğru bir adım daha attı. Gözleri doldu dolu bakıyordu. O kadar kırılğan ve hassas duruyordu ki yanına gidip ona sarılmak istedim. Abim nasıl dayanıyordu?

Nisan eliyle kapıyı gösterdi. "Kaç Alp, en iyi yaptığın şeyi yap." Abim susmaya devam etti. "Konuşsana niye susuyorsun? O gece babamın karşısında konuştuğun gibi konuşsana."

O gece söylediği sözleri duymuştum. *Benim bu saatten sonra ne seninle ne de kızınla işim olur, Vehbi amca. Hadi eyvallah.*

Abim yutkundu, sonra tek kelime etmeden kapıya doğru yürüdü. O kadar hızlı yürüdü ki asıl kaçtığı şey neydi merak ettim. Nisan'dan mı, yoksa kendinden mi kaçıyordu? Nisan yüzündeki yaşları hızlıca sildikten sonra onu takip etti.

“Bu neydi şimdi ya?” Hülya'nın sesini duyunca onları izlemeyi bıraktım.

Bunun ne işi vardı ki burada? Yavaşça masaya oturduğumda Başak içli içli Nisan'ın arkasından bakıyordu.

“Hiç kıyamıyorum şu kıza ya.”

Üzüntüyle iç çektim. “Ben de,” dediğimde Hülya güldü. “Abin senin yerine fazlasıyla kıyıyor zaten. Merak etme.”

Ters ters ona baktım. “İşine baksana sen.”

“Sizin aile dramaları daha çok sarıyor,” deyip göz kırptı.

Gözlerimi devirdiğimde Başak telefonuna gelen mesaja cevap veriyordu. Yüzünde büyük bir gülümseme oluşurken bize döndü.

“Kız kıza kahve dedik ama Fatih de buralardaymış. Gelse sorun olmaz, değil mi?”

Hülya telefonuna gömülürken, “Fark etmez,” dedi.

Başak'ın bize sormadan önce çağırdığını bilecek kadar tanıyordum onu. Kahvemden bir yudum aldığım da sessiz kaldım. Aklım karmakarışık-tı. Sancak ile olanları hazmedemeden abimle Nisan olayı patlak vermişti. Hangisini düşüneceğimi şaşırmış bir haldeydim.

“Gülce sana diyorum.”

Bakışlarım Başak'ı buldu. “Bana mı seslendin?”

“Evet, iyi misin sen?”

“Yorgunum biraz, uykumu alamadım.”

Telefonuna bakıp bir şeyler yazdığında ekranımın ışığı yandı. Başak mesaj atmıştı.

Başak: Sancak'la mı ilgili?

**Gülce: Sayılır. Hülya'yı neden çağırdın ki?
Rahatça konuşamıyoruz bile.**

Başak: Ben çağırmadım.

Yolda karşılaştık, kendini davet ettirdi.

Telefonu tekrar masaya koyduğumda Başak kapıya baktı. “Nişanlım geldi.” Ayağa kalkıp ona doğru yürüdü. Fatih'e sıkı sıkı sarıldığını görünce

gülümsedim. Ta ki Fatih'in, onun aksine soğuk bir tavırla Başak'a karşılık verdiğini görene kadar. Aralarının düzeldiğini sandığım için şaşırmışım. Birlikte masaya geçtiklerinde Fatih, Başak'ın yan tarafındaki sandalyeye geçip oturdu.

"Selam kızlar."

"Nasılsın, Fatih? Görüşemedik bayağıdır," dediğimde gözleri beni buldu.

"İyi diyelim, iyi olsun. Sen nasılsın, Hülya?"

Hülya gözlerini telefondan kaldırıp ilgisiz gözlerle ona baktıktan sonra, "İyi," dedi ve telefonuna geri döndü.

Başak uzanıp Fatih'in kolunu tuttu. "Ben de iyiyim canım nişanlım. Seni gördüm daha iyi oldum."

Fatih parmağındaki yüzüğü çevirirken güldü. "Nişanlım kelimesini duymaktan bayılacağım."

Başak sırtıtmaya başladı. "Daha bunun kocam faslı var."

Hülya araya girdi. "Günlerce kocam da kocam diye gezersin sen şimdi. Görmemişler gibi."

Başak saçını yana attı. "Böyle kocan olsun sen de gezersin," dediğinde Fatih kolunu çekti. "Of abartma, Başak."

Başak yanağından makas aldı. "Konu sen olunca abartırım."

"Neyse, benim işlerim var kuaföre gideceğim. Görüşürüz." Hülya kalktığı anda masada üçümüz kaldık. Başak'la konuşurken Fatih'in ilgisiz tavırları karşısında şaşkınlığa uğradım. Başak'la ilgilenmek yerine sadece telefona bakıyordu. Sorduğu soruları da kısa cevaplarla geçiştiriyordu. Oradaydı ama yok gibiydi. Bir ara lavaboya gittiğinde Başak bana döndü.

"Şu hastalık mevzusundan beri bana böyle davranıyor, Gülce. Bir türlü affedemedi beni."

Dokunsam ağlayacak gibiydi. "Fazla uzamadı mı o mevzu?"

"Bilmiyorum, kendimi çok kötü hissediyorum. Nasıl eskisi gibi olacağız biz?"

Cevap veremeden Fatih geldi. "Eve gideceğim ben, sizi de bırakayım mı?"

Başak üzgünce ona baktı. "Hani yemeğe gidecektik?"

"Canım istemiyor, Başak. Görüşelim dedin geldim, başka zaman gideriz yemeğe." Başak tam konuşacaktı ki, "Görüşürüz," diyerek lafı ağzına tıktı ve ardından dönüp gitti. Sanki arkasında bıraktığı kişi nişanlısı değil de öylesine biriydi.

“Ya başlarım böyle işe!” Başak öfkeyle konuşmaya devam etti. “Günlerdir ilk defa görüşüyoruz. Tavırlarına bak. Hiç mi özlemedi beni aklım almıyor.”

Ne diyeceğimi şaşırmıştım. “Belki hâlâ kırgındır.”

Başını iki yana salladığında gözleri dolu doluydu. “Başka bir haller var onda. Bana hiç bu kadar soğuk ve ilgisiz davranmamıştı. Sanki...” deyip sustu. Titrek bir nefes aldıktan sonra devam etti. “Benden soğumuş gibi.”

Uzanıp elini tuttum. “Abartıyorsun, Başak. Soğumuş olsa neden seninle nişanlı kalsın?”

Başını iki yana salladı. “Abartmıyorum. Onu tanıyorum.”

Telefonum çaldığında konuşmamız yarıda kaldı. Abim arıyordu. Hemen açtım.

“Sen mi çağırdın onu, Gülce?” Öyle büyük bir şiddetle bağırmıştı ki irkildim. “Abi ben-”

“Sana karışma demedim mi? Üstüne vazife olmayan şeylere niye burnunu sokuyorsun?”

“Ben çağırmadım.” Telefonu kapattığı için beni duymamıştı bile.

“O nasıl bir ses tonuydu öyle? Alperen abinin içinde canavar yatıyormuş meğer.”

“Hiç sorma, Başak. Nisan’dan sonra içine kaçtı bu canavar.” Çantamı topladım. “Ben eve gidip şununla bir konuşayım. Akşama bize gel. Daha rahat konuşuruz.”

Başak’la vedalaşıp taksi çağırdım. Yeniden yağmur başlamıştı. Abimi yolda tekrar aradım ama ulaşamadım. Sürekli Nisan ile ilgili konuşmak istediğim için bu buluşmayı benim planladığımdan şüphelenmesi normaldi. Bana ne kadar kızgın olduğunu tahmin bile edemiyordum. Kafe eve yakın olduğu için kısa zamanda varmıştım. Kapıyı açtığım sırada abimin arabası sokağa girdi. Denk geldiğimize sevinerek ona doğru koştum.

“Abi ben-”

“Sen hiç konuşma,” diyerek parmağını kaldırdı. “Bu yaptığın sınırı aştı.”

“Abi dinlesene önce beni.”

“Dinlemek istemiyorum,” diyerek kestirip attı. Yağmur hızlandığı için ikimiz de saniyeler içinde sıırılsıklam olmuştuk.

“Bir daha böyle bir şey yaparsan, yemin olsun yüzüne bakmam.”

“Ya ben çağırmadım.” Yüzüme inanmayan gözlerle baktığında geriye doğru sendeledim.

"Son kez uyarıyorum," dedi öfkeyle. "Bir daha sakın onunla beni aynı ortama sokma." Ardından bana sırtını döndü ve hızlı adımlarla apartmana girdi. Beni yağmurun altında tek bırakmasına mı, yoksa inanamamasına mı daha çok kıılmıştım bilmiyordum. Abim bana daha önce hiç böyle davranmamıştı. Gözlerim dolduğunda arkasından öylece bakıyordum. Nisan'dan sonra merhametini de yitirmiş gibiydi ve bunun ihtimali bile beni çok korkutuyordu.

"Gülce?" Arkamı döndüğümde Sancak elinde şemsiyeyle bana doğru geliyordu. Soğuktan dişlerim birbirine vururken ona baktım. Neden sürekli etrafımdaydı? Şemsiyeyi uzattığında, "Neden?" dedim.

"İslanıyorsun."

Gözlerimi kapatıp dişlerimi birbirine bastırdım. "Neden sürekli etrafımdasın?"

Gözlerimi açtığımda bakışlarımız çarpıştı.

"Gülce..." dedi sadece.

"Neden sürekli etrafımdasın ya sen?" diye sorumu yineleyerek patladım. "Gölgeni sürekli üstümde hissetmekten... Nereye baksam seni görmekten... Beni izlemenden..." Yarım cümlelerim havada asılı kalmıştı. "Hepsinden çok yorulduğum." Burnumu çektim. "Nedenini anlat ve bu belirsizliği bitir artık. Lütfen."

Artık konuşan gözlerini değil, sakladığı sessiz sözlerini istiyordum. Ama buna hazır mıydım? İşte bunun cevabını hiç bilmiyordum.

14. BÖLÜM

Saklı Tıraflar

Yağmur damlaları şiddetini artırmıştı. Buna rağmen Sancak bir adım atmadan karşımda dikilmeye devam ediyordu. Şemsiyesini bana verdiği için sadece saniyeler içinde sıırıslıklam olmuştu. Yine de hareket etmeden öylece duruyordu. Başını eğdi ve birkaç saniye yere baktı.

“Bu anı zihnimde defalarca kez yaşadım,” dedi yavaşça. Ardından başını kaldırıp gözlerime baktı. Islanmış kirpikleri sayesinde gözleri daha belirgindi. “Sana söylemek istediğim her kelimeyi birer birer ezberledim.”

Sessizliğimi korurken başımı yana eğdim. Duyacaklarımdan deli gibi korkuyordum ama yüzümdeki maske o kadar sağlamdı ki sadece ifadesizliğimi görebiliyordu. Dudaklarında ufak bir gülümseme oluştu. O gülümsemede adını koyamadığım hisler gizliydi ve her biri kalbime dokundu.

“Ama öyle olmuyormuş.” Elini ensesine yerleştirdi. Kısa kesimli saçları ıslanmıştı. Bugün tıraş olmadığı için sakalları çıkmaya başlamıştı. Sakallı halini merak ederken buldum kendimi. Muhtemelen o da çok yakışır. Çünkü Sancak Erkuran güzel bir adamdı, özellikle gülümsediğinde... Zamanında kalbimi kaptırmıştım o gülüşüne. Kalbimi kıran ilk adamdı aynı zamanda. Bu yüzden affedemem sanıyordum onu. Ama şimdi ona baktığımda tek kalbi kırılan taraf ben değilmişim gibi geliyordu ve bu ihtimal beni korkutan esas şeydi.

"Gözlerine bakınca," dedi mahcup ifadesiyle. "Her şeyi unuttum." Susmaya devam ettim. Konuşmak istemiyordum, şu an sadece duymaya ihtiyacım vardı. "Bu yüzden sana neden gittiğimi değil, neden sürekli etrafında olduğumu anlatacağım." Kuruyan altdudağımı ağzımın içine yuvarladım. "Senden neden bir türlü uzak duramadığımı, sürekli kendimi senin etrafında bulduğumu, gözlerimi üstünden çekemediğimi..."

Bana doğru bir adım attı. Ayakkabılarımızın ucu birbirine değdi. Başını bana doğru eğdiğinde gözlerinden başka bir şey göremez oldum. Zaman sanki akmayı bırakmış ve bizim dışımızda kalan her şeyi silmişti. Sokakta ikimizden başka hiçbir şey yok gibiydi.

"Ben yıllardır seni izliyorum, Gülce. Saçını, gülüşünü, gözlerini... hepsini ezbere biliyorum."

"Neden?" Sesim kısık ve çatallıydı.

Elini uzattı ve parmaklarıyla yüzüme düşen ıslak saçıma belli belirsiz dokundu. Ardından eli yumruk şeklini aldı ve yana düştü.

"O akşam kaleye gelseydim eğer anlatacaktım. Sana nasıl vurulduğumu..." Sustu, sustum. Yağmur ise inadımıza hızlandı. O kadar şiddetli yağıyordu ki yerlerde su birikintisi oluşmaya başlamıştı.

"Gözümün senden başkasını görmediğini gözlerine bakıp söyleyecektim."

"Yorulmuştun," diye fısıldadım. Öyle söylemişti bana.

Başını eğdi. "Seni uzaktan sevmekten çok yorulmuştum. Gidince unutturum sanmıştım ama öyle olmadı."

Sancak'ın şiddetini artıran sözleri üstüme yağmaya devam etti. Kalbim sağanak yağmurun altında kalmış gibi boğuluyordu. "Büyümüştün ve önümüzde bir engel kalmamış gibiydi. Tutamadım daha fazla. Seni uzaktan sevmek bile güzeldi ama artık yapamıyordum. Bu yüzden buluşmak istedim."

Dişlerimi yanağımın iç kısmına geçirdim. Sarf ettiği her kelimeyle beraber dişlerim daha derine iniyordu. Kanatana kadar ısıracaktım. Dilimde biriken sözlerle beraber yutacaktım o kanı sonra.

"Gözlerine bakarak söylemek istedim."

"Neyi söylemek istedin, Sancak?" diye sorduğumda sesim titredi.

"Seni ne kadar sevdiğimi..."

Gök o kadar yüksek sesle gürledi ki normalde olsa irkilirdim ama kılım kıpırdamadı. İtirafının içimde yarattığı etki daha büyüktü ve geriye kalan her şeyden soyutlamıştı beni.

"Ama gittin," diyebildim. Sesim boğulur gibiydi.

Başını aşağı eğdiğinde, “Gittim,” diye tekrarladı. “Hayatımda yaptığım en zor şey, senin o kalede olduğunu bilerek gitmekti.” İnanmak istemiyordum sözlerine ama o kadar içten bakıyordu ki kanıyordum ona. “Yıllar geçti Gülce ama seni bir an bile unutmadım. Unutamadım.” Biraz daha eğildiğinde aramızdaki mesafe iyice azalmıştı. Sesi biraz daha kısılmıştı. “Sonra sen geldin bana. Kader bize rağmen seni bana getirdi.” Yumruk yaptığı parmaklarını açtı ve elini havaya kaldırıp bir kez daha saçlarıma belli belirsiz dokundu. “Nasıl uzak durabilirim artık senden? Sen bu kadar yakınımıdayken...”

Yıllar önce beni buluşmaya çağırdığında umut etmeye korksam da bana karşı hisleri olduğunu içten içe anlamıştım. Fakat Sancak’ın gidişi o umudu parçalara ayırmıştı. O gece Sancak’a dair her şeyi yasaklamıştım. Bana hediye ettiği istiridyeyi denize fırlatırken bir yemin etmiştim; bir daha onu düşünmeyecektim, bir daha ona da tuzaklarına da düşmeyecektim.

“Ben o gece bir yemin ettim, Sancak.” Sesim öyle kısıktı ki ben bile zor duymuştum. “Bir daha sana inanmayacağıma dair büyük bir yemin ettim.”

Acı acı gülümsedi. “Ben de bir yemin ettim, Gülce.” Birkaç saniye boyunca birbirimizin gözlerine bakmak dışında bir şey yapmadık. “Bir daha karşıma çıkarsan eğer, ne olursa olsun seni bırakmayacağıma dair Allah’a büyük bir yemin ettim. Bu yüzden senden vazgeçmeyeceğim. Kendimi sana affettireceğim.”

Çok fazla duyguyu aynı anda yaşadığım için ne tepki vereceğimi bile bilmiyordum. Bir yanımda öğrendiklerim karşısında rahatlamıştı ama bu, küçük bir yanımdı. Baskın gelen diğer yanımda öyle büyük bir korkuya kapılmıştı ki dizlerim titriyordu. Kaçıp gitmek istiyordum. Duyduklarımdan ancak o şekilde kurtulacağımı düşünüyordum çünkü. O yanımda dinledim ve geriye doğru bir adım attım. Onun ekseninden çıkınca zaman tekrar akmaya başladı. Abim de ancak o zaman aklıma geldi. Görmüş müydü acaba bizi? Sancak o kadar yakınımıdayken... Daha birkaç saat önce beni hayal kırıklığına uğratma demişti.

“Bir şey demeyecek misin?”

Bu soruyu sorduğunda omuzlarım çöktü. Geriye doğru bir adım daha attım. Elimde sıkı sıkıya tuttuğum şemsiyesiyle beraber arkamı döndüğümde tekrar konuştu.

“O gece kaleye gelseydim,” dediğinde yürümeyi bıraktım. “Yine tek kelime etmeden gider miydin?”

Başımı ona doğru çevirdim. "Bunun cevabını hiçbir zaman öğrenemeyeceğiz. Sencak." Bu hakkı bizden almıştı. İsteyerek ya da istemeyerek olması bunu değiştirmiyordu.

"Senin dersin yok muydu bu sabah?"

Kahvaltı masasına otururken anneme baktım. "Hocamızın konferansı var diye ilk ders iptal olmuş. Sonrakine gideceğim."

Annem sabah erkenden gelmişti. Buradaki alışveriş işlerini hallettikten sonra tekrar adaya dönecekti. Muhtemelen bir aya ancak adadaki evi kapatırdı.

Kapı çaldığında, "Başak gelmiştir," diyerek ayaklandım.

Dün akşam yağmur yüzünden gelememişti. Kapıyı açtığımda sanki aynaya bakıyor gibiydim. İkimizde de aynı uykusuz ve şiş gözler, solgun bir ten ile düşünceli ifade vardı. İçeri geçtiğinde annemle birbirlerine sarıldılar.

"Bu ne hal, Başak?"

Başak, anneme bakarken omuz silkti. "Hiç."

"Hiçmiş," diyerek alayla gülen annem çayını alıp masaya geçti. "O Fatih denen zibidiyle nişanlandıktan sonra bu hale gelmen tesadüf olamaz."

"Ya ne alakası var, Roshan teyze?" diye sızlanan Başak bir tane salatalık alıp kemirmeye başladı.

"Çok alakası var. Fıstık gibi kızsın, evde kalmış gibi gittin o çocuğu aldın. Ne halt olduğu belli onun." Başak'ın yüzü asıldığında anneme uyaran gözlerle baktım. Beni görmezden gelerek devam etti. "Üzüyor seni değil mi? Ondan bu halin."

"Yok, ne alakası var? Fatih'le aramız gayet iyi." Yalan söylediğini bildiğim için araya girdim. "Çay ister misin, Başak?"

"Olur."

"Neyse ki Gülce o zibidilerden birine kanmadı. Ben ondan da bekliyordum."

Durup anneme baktım. "Anlamadım?"

Omuz silkti. "Alperen ve Başak'tan sonra kalbim kaldırmazdı. Aferin kızım."

"Anne sana inanamıyorum ya."

“Asıl ben size inanamıyorum da neyse. Alperen uyandı mı? Kahvaltıya çağır da gelsin.”

Abim gece boyu uyanık olduğu için öğlen saatlerine kadar uyuyordu.

“Geç kalkar o.”

Annemin kaşları çatıldı. “Birkaç güne yıllık izni bitiyor. O zaman ne yapacak?” Bir yandan söylenirken bir yanda da abimin adını seslenerek mutfaktan çıktı.

Annem, abimi uyandırmakla uğraşırken Başak’a döndüm. “Bir gelişme var mı?”

Gözleri dolu dolu bakıyordu. “Dünden beri mesajlarıma bile dönmüyor. Fevri bir şey yapmamak için sana geldim. Bir yol göster bana, Gülce. Ne yapmam gerekiyor?”

Annem mutfağa gelince sessiz kaldım. Abim uyanmadığı için söylenip duruyordu. “Anlamadım neyi var bu çocuğun? Yeni ergenliğe girmiş gibi davranıyor.”

Yan gözlerle anneme baktım. “Gerçekten de neyi olduğunu anlamıyor musun?”

Sıkıntıyla ofladı. “Aynı konuları açma, Gülce.”

“Aynı konular dediğin oğlunun hayatı anneciğim.”

Bana dik dik baktı. “Hayatının hatası de sen ona.”

“Onun ne kadar üzgün olduğunu görmüyor musun anne? Nasıl böyle konuşursun anlamıyorum.” Aniden yükselmişim çünkü abime karşı bu kadar duyarsız olmasını kaldıramıyordum. Nisan’ı ne kadar çok sevdiğini biliyordu.

“Geçer,” dedi sadece.

“O kadar basit değil.” Cevap vermediğinde devam ettim. “Nisan olmadan yaşayan bir ölüden farkı yok.”

Çatalını bırakıp ofladı. “Ben ne yapabilirim? Ayrılmak onun kararıydı.”

“Konuşabilirsin, seni dinler.”

Annem cevap vermedi. İşine gelmediğinde hep yaptığı gibi sustu. Kahvaltımıza devam ederken alakasız bir anda, “Ali nasıl?” dedi. Anlayamadığım bir şekilde Ali’yi sevmişti.

“Bilmem, iyidir herhalde.”

Annem, Başak’a döndü. “Arkadaşını,” diyerek beni işaret etti. “Ali’nin ne kadar iyi ve saygılı bir çocuk olduğu konusunda bilinçlendir, Başakcığım.”

Belki o zaman gözünün önünde duran cevherin farkına varır.” Gözlerimi devirdim.

“Odama gidelim mi, Başak?” İkimizin arasında kalmak istemeyen Başak ayağa kalktı. “Olur.”

Beraber odaya geçtiğimizde yatağıma çöker gibi oturdu. “Ne yapacağım ben, Gülce?”

“Gidip açık açık konuşacaksın.”

Başını eğdi. “Haklısın ama cesaretim yok.”

“Kaçınılmazı erteleme, Başak. Belirsizlik en kötüsü.”

Başak sessiz kaldığında cama doğru yürüdüm. “Dün sana olan tavırları da çok kötüydü. Buna daha fazla izin veremezsin.”

Uzun uzun iç çekti. “Buluşmak için mesaj atayım o zaman. Sen ne yapacaksın peki?” Dün telefonda olanları Başak’a anlatmıştım. O başından beri şüphelendiği için çok şaşırmamıştı.

Mert abinin boş olan balkonuna baktım. Sancak’ı orada görmeye alıştığımı fark edince kaşlarım çatıldı. “Hiçbir şey yapamam, Başak.”

Sabaha kadar uyumamış ve Sancak’ın sözlerini düşünüp durmuştum. İtirafı hiçbir şeyi çözmemişti, aksine her şeyi daha karmaşık ve zor bir hale getirmişti. Ama kalbimin orta yerinde herkesten gizlediğim bir sıcaklık vardı. O sıcaklık beni korkutuyordu. Bu yüzden en çok da kendimden gizliyordum. Çünkü biliyordum, olmazdı. Sancak’la olmazdı.

“Neden?”

Başımı pencereye yasladım. “Ne demek neden? Abimle annemi es geçsem bile bizden olmaz.”

“Gülce,” dediğinde, “Yeter, Başak,” diye araya girdim. Bu konuyu konuşmak istemiyordum çünkü ağlardım. Babam gibi onu da bir gün toprağa koyma ihtimali dile getiremeyeceğim kadar ağır bir konuydu benim için. Çünkü askerlik ölümle yaşam arasındaki çizginin en belirsiz olduğu mesleklerden biriydi. Bir kez daha aynı acıları yaşayamazdım.

“Fatih cevap yazdı mı?”

“Sadece bugünlük konuyu kapatmana izin veriyorum, sonrasında detaylı bir şekilde konuşacağız,” diye söylendi. “Gelemezmiş, işleri varmış.”

Başak’a doğru döndüm. Üzgün gözlerle telefonuna bakıyordu. “Sen git yanına.”

Telefonu yanına bıraktı ve ayağa kalktı. “Tam olarak öyle yapacağım. Bu mevzu fazla uzadı.”

İşte tanıdığım Başak buydu. “Beni de haberdar et. Neymiş bakalım derdi?”

“Ederim, merak etme.”

Başak’ı kapıya kadar geçirip hazırlanmak için odama geçtim. Üstümü değiştirken annem yanına geldi.

“Sabah Sancak’ı Mert’in evinden çıkarken gördüm. O da oraya taşınmış.”

Yanına taşındığını bilmiyordum. “Öyle mi?”

“Koskoca Çanakkale’de başka yer yokmuş gibi yine gelip burnumuzun dibine girdiler.”

Makyajımı yapmak için aynanın karşısına geçtim. “Oğluna söyle bunları, Mert abiye evi o bulmuş.”

Annem gözlerini devirdi. “Kurtulamadık şu zibidilerden.”

Allık fırçamı bırakıp anneme döndüm. “Mert abi işinde gücünde biri. Sancak ise...” Bir an duraksadım. “Babamın izinden gidecek kadar cesur biriymiş.”

Annemin bakışları değiştiğinde duraksadım. Babam onun için kapanmayan bir yaraydı. Ondan sonra ömrünü bana ve abime adamıştı. Güzelliğine ve genç yaşına rağmen kimseye bakmamış, ona talip olanları ise sert bir tavırla geri çevirmişti. Annem zor bir kadındı ve hâlâ babama çok âşıktı.

“Neyse ne,” diyerek geçiştirdi ve odamdan çıktı. Babamın konusu açıldığında hep böyle kaçırdı bizden. Gizli gizli ağladığını bilecek kadar tanıyordum onu. Arkasından mutfığa girdim. Babamdan sonra içmeye başladığı sigarasını yakıyordu. Sessizce arkadan ince beline sarıldım ve yanağımı sırtına yasladım. Hareket etmeyi bıraktığında titrek bir nefes aldı.

“Ben de onu çok özledim anne.” Sessiz kaldığında gözlerimde biriken yaşlar annemin sırtına aktı. “Kaçma benden, artık yanımda ağlayabilirsin. Büyüdüm ben.”

Bana doğru dönüp kollarını sıkıca bedenime sardı. “Sen hâlâ benim küçük kızsın.”

Başımı iki yana doğru salladım. “Annesinin acısını bölüşecek kadar büyümüş bir kıyım.”

Saçlarımı öptüğünde sessiz kaldı. İçinde kopan fırtınaların şiddeti sadece onu değil, bizi de kasıp kavuruyordu. Konuşsa, anlatsa acısını belki hafiflerdi ama konuşmuyordu. Acısını içine gömüp onunla bir başına mücadele ediyordu.

“İyi ki benim çocuklarımsınız.”

Gülümsedim. “İyi ki annem.”

BAŞAK DURUKAN

Fatih'e âşık olduğum günü hatırlıyordum. Hafifçe gülümsedim. Kitaplar okuyan, kendi halinde takılan bir kızdım. Sevgilim falan hiç olmamıştı çünkü kitaplardaki gibi bir aşk bekliyordum. Hayatımdaki eksikliğin aşk olduğuna inandırmıştım kendimi. Bir gün marketten elimde bir sürü poşetle çıkmış yürümeye çalışırken Fatih yanıma gelmişti.

"Devrileceksin kız."

Başımı çevirip gülen gözlerine bakmıştım. Fatih abi çok yakışıklıydı, onu her gördüğümde uzun uzun dalar giderdim. Yine dalıp gittiğimde bu defa poşetlere uzanmıştı.

"Ver, yardım edeyim."

"Ne?" diyebilmiştim sadece.

"Yuh, ne kadar ağırlar. Nasıl taşıdın sen bunları?"

Beynim hata verdiği için ne dediğini pek anlamamıştım. Uzaktan hayran olduğum biriydi. Şimdi ise yanıma gelmiş benimle konuşuyor ve yardım ediyordu. Kalbim o kadar hızlı ve yüksek sesle gümbürdüyordu ki sesini duymasından korkmuştum.

"Diğerlerini de ver."

Cevap beklemeden tüm poşetleri almıştı. Arkasından yürümeye başladığında elimi kalbime yerleştirmiştim. İlk defa böyle attığına şahit olmuşum o gün. Sonrasında onun yanında hep öyle atmıştı. Yıllar geçmişti ve kalbim hâlâ yanında öyle şiddetli atıyordu. İlk aşkımdı o benim ve şimdi nişanlımdı. Parmağımdaki yüzüğe baktım. Birkaç aya düğünümüz olacaktı. Bir masal gibiydi her şey, sonsuza kadar mutlu yaşayacaktık biz. Son günlerde yaşanan olumsuz şeyleri unutmaya karar verdim.

Şimdi zili çalacaktım ve kapıyı açtıktan sonra her şeye yeniden başlayacaktım. Bu düşüncenin verdiği kısacık huzurla zile bastım. Midem dünden beri düğüm düğümdü. Onunla aram kötü olduğunda hep böyle olurdum; uyuyamaz, yemek yiyemez, hiçbir şey yapamazdım. Kapı açıldığında Fatih bitkin bir tavırla karşımda duruyordu. Onu böyle görmeye alışık olmadığım için şaşırmıştım. Her zaman neşeli ve güler yüzlü biriydi. O neşesine kapılmıştım onun. Gülen gözlerine âşık olmuşum.

"Fatih iyi misin?"

Bana boş gözlerle bakarken kenara çekildi. İçeri girdiğimde ne düşüneceğimi bir an şaşırmıştım. Aramızın kötü olması onu da etkiliyordu demek. Beraber salona geçtiğimizde karşımdaki koltuğa çöker gibi oturdu.

“Neden mesajlarıma dönmüyorsun? Seni merak ettim.”

“Pek iyi hissetmiyorum.”

Ona bir kere bakınca bile doğru söylediğini anlayabiliyordum.

“Hasta mısın?” Başını iki yana doğru salladı. Bizim yüzümüzden böyleydi. İçim acıdığına ona sarılmak için ayağa kalktım. Tam o sırada fark ettim, parmağı boştu.

Sanki kalbime bir hançer saplandı. “Y-yüzüğün nerede?”

Sessiz bir şekilde sorduğum soruyu duysa da cevap vermedi. Boş gözlerini orta sehpa dikmeye devam ediyordu. Onun baktığı yere baktım. Parmağımdaki yüzüğün eşi masanın üstünde öylece duruyordu. Sanki boğazıma görünmeyen eller sarılmıştı. “Neden?” Boğuluyormuşum gibi çıkan sesim kulağıma uzaktan gelmişti.

Başını ellerinin arasına aldı. Hançer biraz daha derine indi. Kalbimi parçalara ayırıyordu. Sessizliği karşısında daha fazla dayanamadım. “Bir şey söylesene, Fatih.”

“Bilmiyorum!” Öyle yüksek sesle bağırdı ki irkildim.

Gözümünden akan yaşlarla ona bakakaldım. “Ne demek bilmiyorum?” Ayağa kalkıp odada gezinmeye başladı. “Yüzüğü çıkaran sensin. Ne demek bilmiyorum, Fatih?”

“Boğuluyorum,” dedi ve durdu.

Gözleri, ıslak gözlerimi bulduğunda yutkundum. “Seni boğuyor muyum?”

“Bakma bana böyle, Başak.” Yanıma gelip önümde durdu. “Ağlama.”

Ellerini yüzüme yerleştirip yaşları sildi. “Sadece sen değil, tüm bu olanlar...” Sustu, gözlerimden yeni yaşlar aktı. “Hepsi bana fazla geliyor. Boğuluyorum.”

“Neden?” Aklım almıyordu. Her şey çok güzeldi. Ne ara bu hale gelmiştik? “Bilmiyorum, sadece...”

“Sadece ne?”

Ellerini yüzümden çektiğinde üşüdüm. “Biraz düşünmek istiyorum.” Eğilip alnımı öptü. “Bana biraz zaman ver, olur mu?”

Sonra beni orada bırakıp odasına gitti. Ne yapacağımı bilmeden birkaç dakika boyunca orada dikilmeye devam ettim. Gözlerimden yaşlar o kadar çok akıyordu ki etrafı bulanık görüyordum. Yüzüğü çıkarmıştı.

Hıçkırmamak için dudaklarımı birbirine bastırıp koşar adımlarla evde, çıktım, yoksa orada parçalara ayrılacaktım. Gülce'nin yanına gittiğim yıl boyunca her şey bulanıktı. Sadece ağlıyordum.

Elimden başka bir şey gelmiyordu. Sevdığım adam acımadan kalbimi delik deşik bir hale getirmişti. Nasıl böyle kıyabiliyordu bana? Nasıl bir sevgiydi bu? Hafifçe güldüm.

Seven böyle yapmaz ki aptal Başak! Aptal! Aptalsın sen!

Onsuz ne yapacağımı bile bilmiyordum. Hayatımın merkeziydi o benim. Fatih'siz bir hayat hiç düşünmemiştim ki.

"Of."

Gözlerimdeki yaşı sildiğimde gördüm onu. Mert park ettiği arabasından iniyordu. Takım elbisesinin kravatını gevşettiği sırada beni gördü. Ona doğru yürüdüğümde sessizce beni izlemeye devam etti. Aramızda birkaç adım kala durdum.

"İyi misin?"

Sorusunu duyunca tırnaklarımı avuç içlerime batırdım, yoksa kendime engel olamayıp suratının orta yerine bir tane patlatacaktım.

"Mutlu musun?"

Kaşları çatıldı. "Anlamadım?"

"Anladın," dedim ve bir adım daha attım. "Bu halime iyi bak," deyip yüzümü gösterdim. "Bizi bu hale sen getirdin. Beni," deyip ona biraz daha yaklaştım. "Bu hale sen getirdin."

"Başak," dediğinde kravatını çekip çıkardı.

"Eserinle gurur duy, Mert. İsteddiğin oluyor."

Arkamı dönüp elimin tersiyle yüzümdeki yaşları sildim. Bir adım atmıştım ki kolumu tuttu. "Ben böyle olsun istemedim." Başımı ona doğru çevirdim. "Senin üzülmeni istemedim."

Ona inanmıyordum. Kolumu çektim ve arkamı döndüm. Hayatımı mahvetmişti.

15. BÖLÜM

Yıllanmış Hisler

SANCAK ERKURAN

Üç yıl önce

Yüzümde kocaman bir gülümseme, kalbimde adlandıramadığım bir telaş vardı. Aklımda ise yalnızca o... Gülce. *Yakamoz güzelim*. Bu akşam onunla kalede buluşacaktım. Gelecekti, bunu dile getirmese bile gözlerinden anlamıştım. Gözlerinde bana dair başka duygular da vardı ama adını koymaya henüz cesaret edemiyordum çünkü umut etmeye korkuyordum.

On yedi yaşındayken defterine adımı kalpler içinde yazmasını sağlayacak hisler beslemişti bana. Ama aradan yıllar geçmişti, o köprünün altından çok sular akmıştı. Büyümüştü, ben de büyümüştüm. Abisiyle yaptığımız o kavga her şeyi bitirmişti. O günden sonra Gülce bir daha yüzüme bile bakmamıştı.

Fakat adaya döndüğümünden beri gözlerinde bir şeyler yeniden canlanmıştı. Bu defa o bakışların peşini bırakmaya hiç niyetim yoktu. Küçük bir ihtimalin bile peşinden koşacak kadar çaresizdim çünkü ona âşıktım ve bu aşkı artık tek başıma taşımak istemiyordum. Bilmesi gerekiyordu. Bu gece... Her şey bu gece olacaktı.

Mırıldandığım şarkıyla beraber hazırlanmaya devam ettim. *"Aya benzer yüreğim. E doğal olarak takipteyim. Ah şu kaderi çözersem eğer, bekle geliyorum aşkım..."*

Aynanın karşısında gömleğimi üstüme geçirirken gülümsedim. Yıllar sonra ilk kez bir kızla buluşacaktım. Ama bu herhangi bir kız değildi, Gülce'ydi.

Onun dışında kimseye yan gözle bile bakmamıştım. Gülce benim için sadece kalbim değil, tüm dünyam olmuştu. Şimdi onunla yeniden bir şansım olabilirdi, tekrar gülümsedim. Ayrın budalasından farkım yoktu ama umurumda değildi.

"Akşam akşam bu ne neşe?" Annemin sesiyle irkildim. Kapıda durmuş, dikkatle beni izliyordu.

"Hiç," deyip omuz silktim.

Bu kadının gözünden hiçbir şey kaçmazdı. Kaşlarını çattı. "Gömlek giydiğine göre önemli bir yere gidiyorsun."

Düğmeleri iliklerken gülümsememi gizlemeye çalıştım. "Arkadaşlarla buluşacağız."

"İyi bakalım öyle olsun," dedi ama bana inanmadığı belliydi.

Eğilip yanağını öptüm. "Hadi kaçtım ben."

Islık çalarak evden çıktım. Ayaklarım yere değmiyordu sanki. Elini tutmama izin verir miydi acaba? Vermese de olurdu. Oraya gelmesi bile yeterdi. Yüzümdeki büyük gülümseme, kapının önünde beni bekleyen adamı görünce silindi.

Alperen elleri cebinde, duvarın gölgesine sığınmış beni bekliyordu. "Seni uyarmıştım," dedi. Hasta olduğu için sesi boğuktu. Doğrulup yanıma geldi. Ayakta duracak hali yoktu ama belli ki hesap sormaya gelmişti. "Gülce'den uzak duracaktın."

Bu konuşmayı yıllar önce de yapmıştık. O zaman hak vermiştim ona, kardeşinden uzak durmuştum. Ama artık yeterdi.

"Yıllar oldu, Alperen," dedim yorgun bir sesle. "Artık yeter."

"Yetmez." Beni göğsümden itti.

Yıllardır beklediğimi görmüyor muydu? "Niye lan, niye?" diye bağırdım aniden. "Onu ne kadar sevdiğimi görmüyor musun?"

* Mustafa Sandal - Aya Benzer.

“Görüyorum,” deyip tekrar itti beni. “Ama olmaz. Kardeşim lan o benim.”

“Senin kardeşine yamuk yapar mıyım ben? Yıllardır ondan başkasına bakmadım. Niyetim ciddi.”

“Niyetine sokarım senin,” deyip yüzünü sıvazladı. “Yirmisinde daha o, ne ciddisi?”

“Alperen...”

“Bu son uyarım, Sancak. Uzak dur, yoksa çok kötü olacak.”

Omuzlarım düştü. “Duramam.”

Niye görmüyordu bunu? Bir süre bana baktıktan sonra ağzının içinde bir şeyler geveleyip arkasını döndü. Küfürler sıraladığını bilecek kadar tanıyordum onu. Cebinden sigarasını çıkarıp yaktıktan sonra derin bir nefes çekti. “Olmaz oğlum, sizden olmaz.”

Ben de bir sigara çıkarıp yaktım. “O karar versin buna.”

Alperen kaldırıma çöküp duvara yaslandı. “Askerliği seçtiğin gün kaybettin sen onu.”

Yanına oturdum. “O ne demek?”

“Babam şehit olduğunda anneme bir söz verdik,” dedi yavaşça. “Ben asker olmayacaktım, o da annemin izinden gitmeyecekti.” Kaşlarım çatıldı. “Senin Harp Okulu’ndan mezun olduğunu öğrendiği an her şey biter. Ne annem izin verir ne Gülce bir daha aynı acıyı yaşamaya cesaret eder.”

Her kelimesi kalbime bıçak gibi saplanıyordu.

“Sonra ben engel olurum,” dedi sigarasını bitirirken. “Annemin yaşadıklarını kardeşime yaşatmam. Gülce de beni karşısına almaz.” Elini omzuma koydu. “Yıllardır vazgeçmediğin için hislerine saygım var ama olmaz. Gençlik hevesi uğruna kardeşimin hayatını yakma.”

O an dudaklarımda acı bir tebessüm belirdi.

“Gerçekten asker mi oldun sen?” Babamın sesi bir anda yankılandı.

Kanım çekildiğinde ayağa fırladım. Karşımda duran babamın gözleri kısılmış, alnındaki çizgiler belirginleşmişti. Alperen hemen yanımda sessizce bekliyordu.

Babam üzerime yürüyüp yakama yapıştı. “Nasıl yalan söylersin bana?”

Sigaram parmaklarımdan arasından düştü. “Baba... ben...” dedim ama kelimeler boğazıma takıldı. Daha önce hiç görmediğim kadar yorgun görünüyordu.

"Nasıl yaparsın bunu bana?" dediğinde alçak sesi hayal kırıklığıyla doluydu.

"Ben sadece..."

"Sadece ne, Sancak?" diye kesti sözümü. "Sen kendini bana rağmen, annene rağmen ateşe mi attın?"

"Baba öyle değil," dedim yorgunca.

"Ne sandın sen bu işi? Basit bir kahramanlık oyunu mu?"

Gözleri parlıyordu ama öfkeden değil, yalnızca korkudan. Benim için nasıl korktuğunu görebiliyordum.

"Amcan geçmedi mi o yollardan senin?" diye bağırdı. Amcam Seyfullah Erkuran yıllar önce şehit düşmüştü. Bu yüzden ne babam ne de annem asker olmama izin vermişti. "O yollardan öz kardeşim geçti benim, şimdi sen de..."

"Baba alnımızda yazılanı yaşarız. Ölüm şehitlik olarak gelecekse bana bundan ötesi mi var?"

"Bizi hiçe sayarak mı?" Ne desem faydasızdı, beni anlamayacaktı. "Kardeşimden sonra seni de kaybetmekten korktuğumu bile bile nasıl yaparsın bunu bana?"

Babamın korkusu sesini titretmişti. "Ben kardeşimi verdiğim gibi seni de toprağa vermek istemiyorum. Her gün ölüm haberini almaktan korkan bir baba olmak istemiyorum!"

Sözleri göğsüme bir kurşun gibi saplandı. "Baba," dedim ama ne diyeceğimi bilmiyordum. Omuzları düşmüş, nefesleri ağırlaşmıştı.

"Beni anlamıyorsun," dedi gözlerini kaçırarak. Elini yakamdan çekti ve arkasını dönerek birkaç adım attı. "Eğer beni hiçe sayıp o yolu seçtiysen çık git bu evden. Bir daha da gelme."

Babamı çağıran Alperen'di. Her şeyi duymasını sağlamıştı. Sessizce beni izleyen Alperen'e döndüm. "Bir daha karşıma çıkarsa ondan asla vazgeçmeyeceğim."

Sonra gittim. Aynı gece hem ailemi hem de sevdiğim kızı arkamda bırakıp adayı terk ettim.

Ailemi kaybetmenin acısı tazeyken, aynı şeyi Gülce'nin de yaşamasını istememiştim. Çünkü Alperen'in gözlerinde görmüştüm. Benim yaşadığım her şeyi Gülce de yaşayacaktı.

Bu yüzden gitmek zorundaydım. *Ama kalbim... hep o adada, o kızda kaldı.*

GÜLCE ŞAFAK

Günümüz

“Hâlâ Fatih’le konuşmuyor musunuz?”

Başak başını iki yana doğru salladı. “Dört gün oldu ve biz tek bir kelime dahi konuşmadık.”

“Daha ne kadar sürecek?”

“Bilmiyorum ama...” deyip içli bir nefes aldı. “Sanki bu sessizlik bana da iyi geliyor.” Gözleri dolu dolu olmuştu. “Biraz düşününce bir şeylerin ters gittiğini görebiliyorum.”

Görüntülü konuşmasak sıkıca sarılırdım ona. “Ne yapacaksın peki?”

Yüzüğünü çevirmeye başladı. “Hiçbir şey. Su akıp yolunu bulacak.” İç çektiğimde elimi çeneme yasladım. “Sancak’la konuşmadınız mı hâlâ?”

Adı geçince midemde oluşan kıpırtı sinirlerimi bozuyordu. “Hiç karşılaşmadık.”

“Ne hissediyorsun?”

Omuz silktim. “Karşıma geçip tüm hislerini itiraf etti. Bildiğim her şeyi silip attı. Ne hissedeceğimi bilmiyorum.”

Başak hafifçe gülümsedi. “Bana sorarsan, yıllardır bastırdığın hislerini serbest bırak. Kalbin sana doğru yolu gösterir.” Bunu yapmaya cesaretim yoktu. Kalbim beni yanlış yerlere götürürdü.

Kapı sesi duyduğumda, “Sonra konuşalım, abim geldi,” dedim.

Telefonu kapattığımda ayaklandım. Abim o günden sonra benimle doğru düzgün konuşmamıştı. Bu durum gittikçe canımı sıkıyordu. Biz onunla hiç böyle olmamıştık. Bu yüzden odamdan çıkıp onun odasına giderek karşısında dikildim.

“Odamdan çık, üstümü değiştireceğim.”

Kollarımı önümde bağladım. “Çıkmıyorum.”

Bana ters ters baktı. “Bela mısın kızım, çıksana.”

“Bana neden böyle davranıyorsun ya? Daha kaç kere söylemem gerekiyor, Nisan’ı kafeye ben çağırmadım.”

"Neyse ne Gülce, çık odamdan. Uyuyacağım."

Sabahlara kadar oturduğu için sürekli yorgun ve bitkindi. Uykusuz gözlerine bakınca içim sızladı. "Abi lütfen bana böyle davranma," diye sızlandım. "Yemin ederim, Nisan'ın geleceğini bilmiyordum."

Burun kemerini tutup sıkı. "Tamam, sana inanıyorum. Şimdi çıkar mısın?"

Gözlerim dolmaya başladı. "Bana neden böyle davranıyorsun?"

"Çünkü beni hayal kırıklığına uğrattıyorsun. Ben uzak tutmaya çalıştıkça..."

Kaşlarım çatıldığında, "Sancak yüzünden mi?" diye sordum.

"Anma şu piçin adını."

Şaşkınca gözlerimi kırıştırdım. "Abi..."

"Sana uzak dur diyorum, sen gidip adamla yağmurun altında dikiliyorsun. Beni hiçe sayıyorsun."

"O yüzden mi sen de beni yok sayıyorsun?"

Başıyla onayladı. "Ne anlamak istiyorsan o, Gülce."

Abimin sözleri beni kırdığında başımı eğdim. Beni bu kadar çabuk gözden çıkarması karşısında ne diyeceğimi bilemiyordum. Havada kalan taşlar yerine oturduğunda, "Nedeni sendin, değil mi?" dedim yavaşça.

"Neyin nedeni?"

"Yıllar önce Sancak'la benim yüzümden kavga ettin."

"Gülce!" diye bağırdı. "Saçma sapan konuşma, çık odadan."

"Benimle buluşmak istediği gün babası öğrendi ve gitti." Başımı kaldırıp abimin öfkeli yüzüne baktım. "Uzak tutmak için her şeyi yaptın gerçekten."

Üstüme yürüdü. "Ne oldu hı? Zoruna mı gitti yoksa?" Dudaklarımı birbirine bastırdığımda konuşmaya devam etti. "Ben seni o ateşten korudum. Korumaya da devam edeceğim."

"Böyle mi koruyorsun? Beni yok sayarak." Gözlerimden yaşlar aktı. "Senden başka kimsemin olmadığım bile bile..." Gözyaşlarımı sildiğimde sesim titriyordu. "Yeri geldi babam yerine koydum ben seni. Sense bana ilk anlaşmazlıkta sırtını döndün."

Başını bana doğru eğdi. "Ben seni korudum. Ama sen beni ezersen, bildiğini okursan sana sırtımı o zaman dönerim işte."

Başımı iki yana doğru salladım. Yaşadığım hayal kırıklığı o kadar büyüktü ki nefes alamıyordum. “Bu mu cezan? Beni kendinden mahrum etmek mi?” Cevap vermediğinde devam ettim. “Seni tanıyamıyorum artık. Benim abim değilsin sen.”

“Seçim senin, Gülce. Eski abini istiyorsan ona göre davran.”

Arkamı dönüp odadan çıktım. Her şey gün gibi açıktı aslında. O gün abim hasta olduğu için evdeydi. Muhtemelen Başak ile olan konuşmamızı duymuştu ve bu, her şeyin başlamadan bitmesine sebep olmuştu. Bunları bilmenin beni rahatlatması gerekiyordu ama öyle olmamıştı. İçimdeki sıkıntı o kadar büyüktü ki göğsüm daralıyordu. Ceketimi alıp evden çıktığımda o günden sonra ilk defa Sancak’ı gördüm. Benim gibi apartmandan çıkmıştı. Gözleri bizim binada olduğu için o da hemen beni fark etmişti. Birbirimize doğru yürümeye başladık.

İtirafının ağırlığı hâlâ üstümüzde duruyordu. Aramızda konuşulmayan o kadar çok şey vardı ki. Nereden başlanması gerektiğini bile bilmiyordum.

“Biraz konuşabilir miyiz?” derken buldum kendimi.

Eliyle arabasını işaret etti. Neyse ki sokağın sonundaydı. Onu arkamda bırakarak yürüdüğümde Sancak korkularımı anlamış gibi hemen arkamdan gelmek yerine birkaç dakika oyalandı. Abim bizi yan yana görmüş müydü acaba? Bunun için daha sonra endişelenecektim. Sancak ile arabasına bindiğimizde hava yağışlıydı. Onunla hep böyle havalarda denk geliyorduk.

“Nasılsın?” Sorusunu duyunca omuz silktim.

Abimle aramızda geçen konuşmadan sonra bir süre iyi olacağımı sanmıyordum. “İdare ediyorum,” deyip başımı cama yasladım. Sancak sessizliği bozmak için şarkı açtığında ekrana baktım. Çalma listesinden bir şeyler açmıştı. Geçen günkü şarkıdan sonra İbrahim Tatlıses’in adını görünce bir an şaşırdım.

Seni ben çok sevdim

Delicesine

Ah, seni ben çok sevdim

Ölürcesine

Şarkının sözleri istemesem de hoşuma gitmişti. Bunu gizlemek için gülererek ona baktım. “İbrahim Tatlıses mi? Ne değişik şeyler varmış öyle çalma listende.”

Yüzünde utangaç bir gülümseme oluştuğunda yan gözlerle bana baktı, "İbrahim Tatlıses şarkıları bir kültürdür." Ardından şarkının sesini açtı.

Bebeğim

Sana gönlümü verdim bebeğim

Sana ömrümü verdim bebeğim

Seni senden çok sevdim bebeğim

Bebeğim. ah bebeğim

Gülerek başımı iki yana doğru salladım. Sancak'ı hiç tanımadığımı fark ettim. Ona dair hiçbir şey bilmiyordum. O kadar uzun zaman olmuştu ki görmeyeli bildiklerimi de unutmuştum. Araba durduğunda deniz kenarına gelmiştik. Canım yürümek istemiyordu. Bu yüzden kemerimi açıp ona doğru döndüm. Meraklı gözleri üstümdeydi.

"O gün kaleye gelmeni abim engelledi, değil mi?"

Kaşları çatılsa da konuşmadı, inkâr etmedi. Şüphelerimin haklı çıkması kalbimin burkulmasına neden oldu. Abim bir şeylere engel olmuştu. Eğer o gün Sancak ile konuşabilseydik bugün ne durumda olurduk? Bunun cevabını hiç bilemeyecektim.

"Ne önemi var ki?"

"Sadece öyle mi, değil mi?" Cevap vermek yerine sigara paketine uzandı. "Neden gittiğini anlat bana."

"Bu, bir şeyleri değiştirecek mi peki?"

Buna cevap vermek yerine, "Bilmek benim de hakkım," dedim.

Sigarasını yakuttan sonra, "Haklısın," dedi. Arabanın camını yarıya kadar açıp sigarasını içerken gözlerini denize dikmişti.

"Sana olan hislerimi Alperen en başından beri biliyordu." Ellerimi kucığımda kavuşturdum. "Beni benden iyi tanıyordu, gizleyemedim." Yan gözlerle bana baktı. "Bizden olmayacağını söylediğinde onu ikna edemeyeceğimi anlamıştım. O büyük kavgamız da bu yüzdendi."

O kavgayı hiç unutmayacaktım. İkisinin de yüzü gözü dağılmıştı. Sancak ile ilgili olan hayallerimi de bitirmişti.

"Kara Harp Okulu'na gittiğim gün ise en doğrusunun bu olduğunu söylemişti."

"Abim en başından beri asker olmak istediğini biliyor muydu?"

* İbrahim Tatlıses - Bebeğim.

“O zamanlar tek bilen oydu. Seni de sadece o biliyordu.”

Kısa bir sessizlik oluştu. “Gidersem unuturum sandım, görmezsem bu hisler biter sandım.” Dudaklarında neşeden yoksun bir gülümseme oluştu. “Ama öyle olmadı,” dedi ve sigarasından derin bir nefes çekti. “Alperen de bunu anladı ve karşıma dikildi,” deyip duraksadı. “Babamla beraber.”

Gözlerim irileşti. “Babam her şeyi öğrendikten sonra bir tercih yapmak zorunda kaldım. Askerliği seçtim. Seni ve babamı aynı gün kaybettim.”

Abime duyduğum kızgınlık küçük bir ateş gibi içimi yakıyordu. Tercih yapma şansımı almıştı benden. İkimiz beraber nasıl olurduk? Bana hislerini yıllar önce itiraf etmiş olsaydı ne tepki verirdim? Bunu bilmeme engel olduğu için ona çok kızgındım ama... beni tanıyordu. Dolan gözlerimi ellerime indirdim.

“Ben babamı çok göremedim, Sancak. Ona hasret kaldım çünkü o da askerdi.” Babamdan bahsettiğim an ağlardım. Şimdi de ağlıyordum. Özlem boğazımı düğüm düğüm ederken gülümsedim. “Çok yoğun çalışırdı, günlerce eve gelemezdi. Annem ömrünü pencerenin kenarında onu bekleyerek geçirdi, ta ki...” Yutkundum. “Ta ki...” Dudaklarımdan kaçan hıçkırığı tutamadım. “Şehit haberini alana kadar.”

Omuzlarım sarsılarak ağlamaya başladım. *Babam, kalbimin kapanmayan yarasıydı.*

Sancak bana ilk defa o gün sarıldı. Biten sigarasını arabadaki küllüğe attıktan sonra eğildi ve kocaman, sıcak kollarını ince bedenime doladı. Sıkı sıkı sarıldı bana, sanki hiç bırakmayacakmış gibi. Sanki eksik bir parçam vardı ve Sancak bana sarılınca o parçayı bulmuştum. Korktum, üzüldüm, tamamlanmış hissettiğim için sevindim. Her şey o kadar fazla, o kadar yoğundu ki kendimi ilk defa o gün tutmayı bıraktım ve yüzümü omzuna bastırdım. Kalbimi zorlayan hisler bastırıldıkları yerden çıkmak istiyordu. Daha fazla kapalı kapılar ardında kalmak istemiyorlardı. Bu hisleri kalan gücümle bastırmaya çalışırken konuşmaya devam ettim. “Ben ona hiç doyamadım, Sancak. Ne ben ne abim ne de annem. Babama dair anılarım öyle az ki.”

Daha sıkı sarıldı. “Abimle aynı ateşte yandık biz. O, bu ateşin acısını biliyor.” Yavaşça geri çekildim. Yüzü yüzüme çok yakındı. İlk defa yaşanan bu yakınlığın, son defa olduğunu bilmek tarifsiz bir his bıraktığında gözlerimi kaçırdım. “Bu yüzden engel oldu, Sancak. Seninle gurur duyuyorum, kendin için en iyi mesleği seçtiğini de biliyorum ama abim haklı.” Gözlerinde

yıkılan hislerin altında ezilirken devam ettim. “Bizden olmaz. Ben aynı ateşe bir kez daha giremem.”

Tamamen geri çekildim sonra. Bunu yapmak neden bu kadar zor olmuştu?

“Gülce, ölüm herkes için var.”

“Anlamıyorsun,” dedim yavaşça. “Babamdan haber alamadığı her an, annemin onun ölüm haberini beklediğini görerek büyüdük biz. Babamı o kara toprağa gömdüğümüz için annemin feryatlarını dinlerken kendime bir söz verdim ben.” O günleri hatırlamanın verdiği acı yüzünden sesim kısılmıştı. “İleride olacak çocuklarıma da kendime de bunu yaşatamam.”

“Gülce...” dedi tekrar. Sesindeki çaresizlik buz parçaları gibiydi. Birer birer ruhuma saplandı.

“Abim bununla büyüdüğü için seni benden uzak tuttu. Ona kızgınlım ama en doğrusunu yaptı belki de.”

“Gülce,” dedi yine aynı çaresizlikle. *Adımı böyle acı acı seslenme* demek istesem de sustum. Yüzüme doğru yaklaşıp alnını alnıma yasladı. “Yıllardır hasretim ben sana.” Gözlerini kapattığında derin bir nefes aldı. “Sen benim hasret kaldığımsın.”

Gözlerimi yere indirdim. Sancak’a dair olan hislerimi yıllar önce öyle derinlere gömmüştüm ki. “Sen ise benim ilk kalp kırıklığımsın.” Elim kalp kırılıp yüzüne yaklaştırdım. Dokunmak istedim ama yapamadım. Parmaklarım tekrar içe kıvrıldı. Sancak benim için *tatlı bir düşünce, acı bir anıydı*. Öyle de kalmalıydı. “Hoşça kal.” Geri çekilip ondan uzaklaştım. İçimi saran titremeyi bastırıp arabadan indiğimde şimşek çaktı. İlk defa o gün her şeyin başka türlü olmasını isterken buldum kendimi. Çünkü aptal kalbim, ona verdiği tepkilerin onda birini bile başkasına vermemişti. Bu yüzden ona bu kadar kızgın ve kargın olmam.

Birkaç adım atmıştım ki kolumu tutan elini hissettim. Beni hızlıca kendine doğru çevirdiğinde etrafta uçuşan saçlarım yüzüne çarptı. İç çektiğimde ellerini yüzümün iki yanına yasladı. Şaşkınlıkla gözlerine bakarken yüzüme doğru eğildi. Sıcacık elleri vardı. Bu sıcaklık afallamama neden olurken kalbim bozulan ritmi yüzünden hızlı hızlı atıyordu. Hava soğuktu ama benim avuç içlerim terliyordu.

“Bu defa senden vazgeçmeyeceğim.”

Kararlı sözlerini dinlerken gözlerinde kopan fırtınaları gördüm.

“Sancak...” diyebilirdim sadece. Biraz daha eğildiğinde sıcak nefesi dudaklarıma çarptı. Vücudumu saran titreme eşliğinde gözlerimi kırıştırdım.

“Beni sevmen için küçücük bir ihtimal dahi varsa beklerim. Yıllardır bekledim, yine beklerim.”

“Yapma,” diyebilirdim. *Bunu kendine de bana da yapma.*

Alnını alnıma yasladı. Bir süre bu anın içinde hapsoldük sanki. “Senden uzak duramam. Benden yapamayacağın şeyler isteme.”

16. BÖLÜM

Kelebekler

Sancak Erkuran kalbimin içine bir avuç kelebek bırakıp sonra da gitmişti. Rengârenk kelebekler göğüs kafesimi kaplamış gibi kıpır kıpırdı içim. Ne sözlerini ne de dokunuşunu aklımdan çıkarabiliyordum. Güya bir daha kanmayacaktım ona. Koca bir yalandı. Bu yüzden gidişinin nedenini anlatmasını istememiştim çünkü konu Sancak olunca yalancı birine dönüşüyordum. En büyük yalanlarımı da kendime söylüyordum. Sözleri her şeyi değiştirmişti ayrıca, kanmıştım ona. *Yine*. Kanmamam gerekiyordu ama kanmıştım işte. Bizden olmayacağını bile bile hem de.

Derin bir nefes alırken, Vildan'ın yanına oturup sırtımı sandalyeye yasladım. Röportajı düzenlemek için buluşmuştuk.

“Yine uzaklara dalmış gibisin.”

“Anlatırım bir ara,” dediğimde notlarını çıkardı. İki saat boyunca ilerlemelerimize bakıp eksik noktalarımızı tespit ettik. Gelibolu'ya gidecektik birazdan. “Sen, Sancak'la olan röportaja devam et. Ben de anketi sonuçlarına göre seçtiğim biriyle hızlı bir röportaj yaparım,” dedi.

Masadan kalktığımızda Çınar yanımıza geldi. “Sizi feribota bırakmaya geldim,” dedi Vildan'ın yanağını öperken.

“Sen bir tanesin aşkım.”

“Gölce, Vildan’a dikkat et. Yeni iyileşti, ilaçlarını aksatmasın.”

“O iş bende,” dediğimde arabasına doğru ilerlemeye başlamıştık. Hava yine bulutluydu. Böyle havalarda yatağa girip tüm gün kitap okumaktan başka hiçbir şey yapmak istemiyordum.

“Hepiniz toplanmış nereye gidiyorsunuz?”

Arkamızdan gelen Ali’ye döndüm. “Gelibolu’ya,” dediğimde gülümsedi.

“Bir kişilik daha yeriniz var mı?”

Çınar elini Ali’nin omzuna attı. “Kanka ben feribota bırakıp döneceğim. Biraz işlerim var.”

“Feribota kadar gelirim ben de.”

Sessiz kaldım, benimle vakit geçirmek için yapıyordu. Ali’ye hiç umut vermemiştim, başından beri açık olmuştum. Yine de üzülmekten duramıyordum. O çok iyi biriydi ve bir gün benim yüzümden kalbi kırılacaktı. Belki de her gün kırılıyordu. Yüzüm düştü, benim yüzümden üzülmelerini istemiyordum.

“Nasılsın, Gölce? Görüşemedik bayağıdır.”

“İyiyim, Ali. Ödev tüm zamanımı alıyor.”

Yürümeye devam ettiğimde boğazını temizledi. “Dönüşte yemek yiye-
lim mi? Çok güzel bir yer buldum, yemeklerine bayılacaksın.”

“Geç döneriz,” diye geveledim. “Muhtemelen orada bir şeyler yeriz.”

“Peki o zaman, başka gün gideriz.”

Neyse ki arabaya vardığımız için cevap vermek zorunda kalmamıştım. Ali’yle ikimiz arka koltuğa geçtiğimizde Çınar arabayı çalıştırdı. Ali sohbet etmek için birkaç deneme yapsa da kafam o kadar doluydu ki konuşma ilerleyemiyordu. Aklım dünde kalmıştı. Sancak’ın sözleri bozuk bir plak gibi kafamda çalıp duruyordu. Benden vazgeçmeyeceğini açık açık söylemişti. Bu durumda nasıl bir yol izleyecektim? Aklımla kalbim savaşıyordu. Bu öyle bir savaştı ki sonu kayıplarla dolu olacaktı. İçim daraldığı için uzanıp camı açtım ve derin nefesler aldım. Abimle annem vardı işin sonunda. Göze alamayacağım kadar büyüktü bu kayıplar. Keşke her şey daha farklı olsaydı. Keşke demenin de bir anlamı yoktu. Bile bile lades demekti bizim hikâyemiz. Bu durumda en çok kalbime kızıyordum, başka adam mı kalmamıştı sanki? Ne annem kabul ederdi onu ne de abim. Annem aklıma gelince ürperdim. Tüm Çanakkale’yi birbirine katardı.

“İyi misin, rengin soldu?”

Ali'nin sesi düşüncelerimi böldüğünde ona bakmadan, "İyiyim," dedim hızlıca. Elimdeki şişenin kapağını açıp biraz su içtim. Düşünmenin bir faydası yoktu. Kafamı dağıtmak için telefona baktım, yoksa düşüncelerimin içinden çıkamayacaktım. Başak'a mesaj atmıştım ama henüz dönmemişti. Genelde hemen dönerdi. Tekrar mesaj attığımda araba durmuştu.

"Sonra görüşürüz beyler," diyerek arabadan indim. Vildan'la beraber feribota bindiğimizde notlarımıza bakmaya devam ettik. Çalışmak iyiydi, düşünmemi engelliyordu. Ama aklım Başak'taydı. Bir şey mi olmuştu acaba?

"Yok, sende bir şeyler var bugün. Sancak yüzünden rahatsız oluyorsan ben devam edeyim."

Sancak'ı eskiden tanıdığımı anlatmıştım ona. Başımı iki yana doğru salladım. "Başak'a ulaşamıyorum. Aklım kaldı."

"Emin misin?"

"Eminim. Sancak meselesini aştık sayılır. Merak etme."

Pek inanmış gibi durmasa da ses etmedi. "Biraz mola verelim. Sen de Başak'ı ara."

Dediğini yaptığımda telefon uzun uzun çaldı ama açan olmadı. Bu işte bir tuhaflık vardı. Acaba Fatih'le mi bir şey olmuştu? Annesini aramayı düşündüm ama ya evde yoksa? O zaman kadını da korkutacaktım.

"Yok hâlâ ulaşamıyorum."

"İşimizi çabuk bitirip geri dönelim."

Feribottan inip taksiye bindiğimizde aramama dönmesini bekledim ama nafile. Başak'a ulaşamadığım en uzun zamandı. Askeriyeye giden yol boyunca birkaç defa daha arasam da sonuç değişmedi. Vildan'la röportajlara devam etmek için farklı iki odalara gittiğimizde Sancak'ı görecektim olmanın verdiği telaş yüzünden gerilmeye başlamıştım. Dünden sonra onunla karşılaşmaya hiç hazır değildim ama bundan kaçamazdım da. Derin nefesler alıp sakinliğimi korumaya çalıştım fakat bu defa sakin görünme konusunda kendime güvenmiyordum. Dokunuşunun sıcaklığı hâlâ tenimdeyken özellikle...

Yanaklarıma akın eden sıcaklıkla beraber kapı açıldı. Kamuflej pantolon ve haki rengi tişört vardı yine üstünde. Bu defa şapka da taktığı için yüzünün bir kısmı karanlıkta kalıyordu. Kıvrılan dudaklarına, sinekkaydı yapılmış köşeli çenesine, ardından da yeşili belirginleşen gözlerine baktım. Gülümseyişi kalp atışlarımı hızlandırmaya yetmişken gözlerini görmek kalbime sert bir darbe indirmişti. Gözlerindeki tarif edemediğim bakışlara artık bir isim koyabiliyordum ve bunu fark etmek beni alaşağı ediyordu.

“Hoş geldin,” dediğinde sesinde beni görmenin verdiği mutluluk vardı. Bunu gizlememesi yanaklarımdaki ısı miktarını artırırken gülümsemeye çalıştım.

“Hoş buldum,” dedim ve boğazımı temizledim. “Başlayalım mı?”

Başını yana eğdi. “Nasılsın diye sormak yok mu?”

Yeniyetme bir çocuktan farklı değildim şu an. Nasıl davranacağımı bilmiyordum ve bu beni öfkeliyordu. “İyi görünüyorsun çünkü.”

Cevabımı duyunca gülümsemesi biraz daha büyüdü. Gözlerimi kaçırmak istedim, yapamadım. Bu kadar güzel gözleri olan birinin böyle güzel gülümsemesine şaşırırmamalıydım.

“Seni gördüğüm için.”

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. Sabah sürdüğüm allık olmasa burnumun ucuna kadar kızardığımı anlardı. “Artık başlayalım.”

Küçük bir masa vardı, karşılıklı oturduk. Uzun bacakları olduğu için dizlerimizin arasında sadece birkaç santim mesafe vardı.

Ellerini masaya uzattığında başımı kaldırıp ilk soruyu sormak için ona baktım. “Görev esnasında umutsuzluğa düştüğün bir durum oldu mu?”

Kaşları çatıldığında gözlerinde yanan ışıklar yavaşça söndü. “Çok yakın bir arkadaşım vardı; Aydın. Nişanından üç gün önce bir operasyona katıldık.” Yüzüne yansıyan umutsuzluk, sesine bulaşan kasvet ve gözlerindeki acı konuştuğu belirginleşiyordu. “Doğu görevindeydik ikimiz de. Dağın başındaydık, vurulduğunda kimse yoktu. Ateş hattında olduğumuz için yardım da gelemiyordu.”

Masanın üstünde duran elleri yumruk halini almıştı. Ellerini öyle bir sıkıyordu ki parmak boğumları bembeyaz kesilmişti. Sanki anlattığı anı yaşıyordu.

“Uyluğundan vurulmuştu.” Devam etmeden önce derin bir nefes aldı. “O kadar çok kanıyordu ki...” dedi ve sustu. Havada asılı kalan cümlesiyle beraber bana baktı. Gözlerindeki ışık tamamen sönmüştü artık. Bunu görünce göğsümde bir şeyler sıkıştı. Uzanıp ona sarılmak istedim. Bunu öyle çok istedim ki kendime engel olmak için kollarımı birbirine bağladım. Bir şeyler söylemem gerekiyordu ama ne diyeceğimi bilmiyordum. Yumruğunu gevşettiğinde ellerinin titrediğini fark ettim. Sanki hâlâ o dağdaydı ve elleri ne arkadaşının kanı bulaşmıştı. Ellerimi onunkilere doğru uzattım. Geçen günkü gibi birbirlerine yakın durdu ellerimiz. Aralarında sadece birkaç santim vardı. Birazcık daha uzansam tutacaktım elini.

"Ben... üzgünüm," diyebilirdim. Sadece başını eğdi, dudakları kıpırdadı ama bir şey söylemedi. Bazı acılar konuşulmazdı işte. Dayanamadım ve elini bu defa ben tuttum. Başını kaldırıp şaşkınca ellerimize baktı. Kocaman elinin üstünde duran elim küçücüktü. Bu defa aynı şaşkın gözler, gözlerime çevrildi. Elini tuttuğuma inanamıyor gibiydi.

"Geçti Sancak, orada değilsin," dedim yavaşça. Dudaklarını birbirine bastırduğunda elini yavaşça çevirdi ve elimi avucunun içine aldı. Avuç içindeki nasırlar yumuşak tenime bir diken gibi battı. Bu zıtlık karşısında gülümser gibi olduğumda parmaklarını parmaklarımın arasından yavaşça geçirdi. O kadar yavaş hareket ediyordu ki bu anın bozulmasından korkar gibiydi. Aynı korku benim göğüs kafesimin orta yerinde de duruyordu ama Sancak bunu bilmeyecekti.

"Elin elimde," dedi inanamıyormuş gibi. Sonra başını eğdi hafifçe. Ellerimizi yukarı kaydırduğunda sıcak nefesi tenime çarptı. Elimin iç kısmını çevirdiğinde kalbim hızlandı, nefesim kesildi ve zaman göğsümün orta yerine saplanıp kaldı. Dudakları bileğimin iç kısmına değdiğinde öyle yoğun duygular akın etti ki bedenime, irkildim. Kalbimden akan sıcaklık, hızlıca midemden karnıma doğru aktığında dudaklarım kupkuru kesildi. Dudakları sıcak ve yumuşaktı. Artık sadece benim elim titriyordu. Karnımda biriken sıcaklığın derecesi hızlıca artarken rüyalarım diken diken olmuştu. Sadece ufacık bir öpücüktü. Ama yoğunluğu ve eşsizliği sayesinde boynuma kadar kızardım.

"Dudaklarım teninde..." Kalınlaşan sesi karşısında ürperdim. "İlk defa," diye soludu tenime doğru.

"Sancak ben..." dedim ama ne diyeceğimi bilemediğim için sustum. Sesim çatallı ve kısıktı çünkü göğsümde ilkel bir his kabarıyordu ve ona uyup bileğimi dudaklarına bastırmaktan deli gibi korkuyordum. Tekrar, "Ben," dediğimde telefonum çaldı. İrkildiğimden hızlıca elimi geri çektim. Kabahat işlemiş gibi hissederken annemin aradığını görmek işleri kolaylaştırmadı. Tutuşundan ötürü uyuşan elimle telefonu meşgule attığımda, Başak'tan hâlâ bir cevap gelmediğini gördüm. Ne mesajlarıma bakmış ne de aramalarıma dönmüştü. Neredeydi bu kız? Artık korkmaya başlıyordum. Tekrar aradım ama cevap yoktu.

"Bir sorun mu var?" diye sorduğunda ses tonu alçak ve dikkatliydi.

"Başak'a ulaşamıyorum."

Hızlı cevabım karşısında kaşları çatıldı. "Ne zamandır?"

“Sabahtan beri ne mesajlarıma ne de aramalarıma dönüyor. Hiç böyle yapmazdı.”

Ciddileşen ifadesiyle ayağa kalktı. “Çanakkale’ye gidelim. Evine bakalım, sonra da Fatih’e uğrarız.”

Başımınla onayladığımda ayağa kalktım. Sancak telefonunu çıkarıp birini aradı. “Mert, Başak ortada yokmuş. Biz gelene kadar Fatih’in yanına gitse-ne. Aradım açmadı.”

Kısa bir duraksamanın ardından keskin gözleri beni buldu. “Anladım, tamam.” Telefonu kapattığında, “Başak, Mert’in yanında,” dedi bir çırpıda.

İçim azıcık da olsa rahatladı. Başına bir şey gelmesinden çok korkmuştum. “O iyi mi?”

“Bilmiyorum.”

Neden Mert’leydi? Neden bana haber vermemişti? Bir şeyler ters gidiyordu.

“Hemen çıksak olur mu?” Başak’ı görmeden rahat etmeyecektim.

“Bana birkaç dakika ver.”

Sancak hazırlanmak için çıktığında Vildan’ın yanına gidip durumu anlattım. Vildan hasta olduğu süre boyunca uzak kaldığı için daha burada duracaktı. Onu almaya Çınar geleceği için vedalaşıp yanından ayrıldım. Başak’ı tekrar aradım ama açmadı. Bir şeyler olmuştu.

Dışarıda hava gri ve pusluydu. Rüzgârın taşıdığı tuzlu deniz kokusunu solurken Sancak’ın arabasına bindik. Sessizlik yine ikimizin arasında duruyordu.

“Sakin ol,” dedi direksiyona bakarak.

“Sakinim,” desem de öyle olmadığım çok belliydi. Camdan dışarı baktım. Kafamda binlerce olasılık vardı, hepsi de aynı sonuca çıkıyordu; Fatih.

“Mert’in yanında ona bir şey olmaz, Gülce. Mert akli başında biridir.”

“Ama neden onun yanında?”

Bir an sustuktan sonra kısık bir sesle cevap verdi. “Bazen acıdan kaçarken olmadık yerlere saklanırsınız.” Gözleri yola değil, bir süre bana baktı. Bakışında onu ele veren bir şeyler vardı. *Acıdan kaçarken nerelerde saklandın* diye sormak istesem de sustum. Yol sanki bir türlü bitmiyordu. İkimiz de gergin ve sessizdik. Başak aklımın tamamını kaplamış durumdaydı. Onu bir an önce görmem gerekiyordu. Aklımı dağıtmak için ona döndüm.

“Arkadaşına ne oldu?” Sorum karşısında bedeni gerildi.

"Bacağı aksak kaldı." Yan gözlerle bana baktı. "Ama iyileşti, sonra da sevdiği kızla evlendi."

Onun için sevinmiştim.

"Başak nasılmiş, Sancak? Mert bir şey söyledi mi?"

Kırmızı ışıktaki durduğunda başını aşağı eğdi. "Pek iyi değilmiş."

Yerimde dikleştiğimde, "Fatih yüzünden, değil mi?" diye yükseldim.

"Bilmiyorum."

"Kesin onun yüzünden."

"Araları kötü müydü?"

Başımla onayladım. "Son zamanlarda iyice koptular. Fatih ara vermek istemiş."

"Onunla adamakıllı konuşma zamanı geldi." Konuşsa da bir işe yarayacağını sanmıyordum.

"Mert başından beri bir şeyler biliyordu ama kanıtsız konuştuğu için sözleri hep havada kaldı."

Sancak sıkıntılı bir nefes aldı. "Belki de Fatih'in anlatmasını istemiştir."

Gözlerimi cama çevirdim. "Bildiği şeyler varsa söylemeliydi. Göz göre göre sustu." İster istemez suçlayıcı konuşmuştum çünkü söz konusu Başak'tı. Ondan başka kimseyi düşünemiyordum şu an.

"Gerçekler ortaya çıkar Gülce, er ya da geç."

Bu konuda haklıydı. Abim ve onun sakladıkları yıllar sonra da olsa ortaya çıkmıştı. Telefonumun sesi aniden yükseldiğinde Başak'ın adını görmek umuduyla hızlıca ekrana baktım fakat Ali arıyordu.

"Efendim, Ali," diyerek telefonu cevapladığımda Sancak başını hızlıca bana doğru çevirdi.

"Çınar'la sizi almaya geliyorduk ama sen çıkmışsın. Bir şey mi oldu? Seni merak ettim."

Telefonumun sesi yüksek olduğu için Sancak onu duyuyor olmalıydı. "İyiyim, beklenmedik bir işim çıktı sadece."

"Beni neden çağırmadın? Gelir alırdım seni."

"Acil çıkmam gerekti," diyerek geçiştirsem de Ali uzatmaya devam edecekti. "Sonra konuşalım mı, Ali? Şu an pek müsait değilim."

"Tamam, sonra görüşürüz. Bir şey olursa ara beni."

Telefonu kapattığımda arabayı saran sessizlik bu defa rahatsız ediciydi.

“Senden hoşlanıyor.” Sancak’ın aniden sarf ettiği sözler üzerine başımı ona doğru çevirdim. Yüzünde sakın bir ifade vardı. İç çektiğinde gözlerini yola sabitlemişti. “Hayatına hep böyle birinin gireceğini düşünmüştüm. Sakın bir işi ve hayatı olan, düzgün bir çocuk.” Acı acı gülümsedi. “Abin ve annenin isteyeceği gibi.”

Cevap vermedim, veremedim çünkü haklıydı. Ali tam onların istediği gibi biriydi. Ama hesaplamadığımız bir şey vardı, benim kalbim Ali için hiç çarpmamıştı. Kalbim sadece bir kişiye tepki vermişti, yıllar geçse de bu değişmemişti. Bunu itiraf edecek cesaretim yoktu, ne kendime ne de ona. Bu yüzden sustum. Yol bitene kadar sürmüştü bu sessizliğimiz. Arabayı park ettiğinde telaşlı adımlarla indim. Bir an önce Başak’ı görmek istiyordum. Kapıya doğru yürürken rüzgâr saçlarımı savurdu, akşam çökmeye başladığı için hava serinlemişti. Sancak’la beraber asansöre bindiğimizde dudaklarımı kemiriyordum.

“Sakin ol, Gülce.”

Sancak’ın sözlerini duyunca dudaklarımı kemirmeyi bıraktım. Beraber asansörden indiğimizde Sancak zile bastı ve kapı birkaç saniye içinde açıldı, Mert karşımızdaydı. Gözleri yorgun bakıyordu. Kısık sesiyle, “Hoş geldiniz,” dediğinde içeri girdik.

Başak cam kenarında dikilmiş, boş gözlerle sokağa bakıyordu. “Başak,” dediğimde hızlıca ona doğru yürüdüm. Bana döndüğünde bakışları bomboştu. Yüzü solgun, ruhu çekilmiş gibiydi. Kollarımı ona sardım. “Çok merak ettim seni.”

Dudaklarının arasından kopan hıçkırığı duyduğumda içimde bir şeyler parçalandı.

“Beni terk etti, Gülce. Fatih beni terk etti.” Daha sıkı sarıldım ona. “Hiç,” dedi kesik çıkan sesiyle. “Sevmemiş beni.”

17. BÖLÜM

Gerçekler Acıtır

BAŞAK DURUKAN

Rüzgâr saçlarımı geriye doğru savururken başımı kaldırıp kasvetli gökyüzüne baktım. Gri bir öğleden sonraydı ve hava yine yağışlıydı. Kaşlarımın arasındaki çizgiler derinleştğinde, göğsümde biriken sıkıntı yavaşça yayılıp büyüdü. Yağmurlu havaları hiç sevmezdim, güneş kadınıydım ben. Güneşli havalar bana iyi gelirdi. Modum iyice düştüğünde sıkıntılı bir nefes alıp Fatih'le buluşmak için sözleştiğimiz kafeye girdim. Onunla buluşacağım zamanlar hep neşeli olurdum ama bugün işler değişmişti.

Uykusuzluktan sızlayan gözlerimle etrafa baktım. Cam kenarındaki masada oturmuş, dışarıyı izliyordu. Onu görünce kalbimdeki kıpırtıya engel olamadım. Orada durup uzun uzun izlemek istesem de beni hemen fark etti. Başını çevirip elini kaldırdığında gülümsemeye çalışarak ona doğru yürüdüm. Tam o sırada garson, bizim için getirdiği kahveleri masaya bıraktı.

Fatih ayağa kalkıp, "Hoş geldin," dedi ve yanağıma belli belirsiz bir öpücük kondurdu. Sanki nişanlısını değil de yabancı birini öpüyordu. Soğuk, mesafeli ve tanıdık olmayan bir dokunuştı. Gözlerimin dolduğunu hissedince hızlıca kırptırdım. Ağlamayacaktım. Karşısına geçip oturduğumda kahveyi gösterdi. "İçsene, seversin sen."

Neyi sevdiğimi biliyordu. Hafifçe gülümseyip bir yudum aldım ama gülümsemem anında silindi. Acı tadı damağıma yayılırken yutkundum. Sade Türk kahvesiydi. “Ben şekerli severim,” diye fısıldadım.

“Anlamadım?”

Fincanı masaya bıraktım. “Boş ver.”

Kahveyi nasıl içtiğimi bile bilmiyordu. Küçücük bir ayrıntı kalbimde koca bir deprem yaratırken ben yalnızca gülümsemeye çalıştım. Gözlerimi ondan kaçırmamaya direndim ama sessizlik rahatsız ediciydi. Görmeyen gözlerle etrafa bakındım. Suskunluğumuz, sözlerimizden daha gürültülüydü.

Elini masanın kenarına koydu. Parmağındaki boşluk anında dikkatimi çekmişti, yüzük yine yoktu. Kalbime ikinci bir darbe daha indi.

“Nasılsın görüşmeyeli?” Başımı yana eğdim. Bu soruyu gerçekten merak ettiği için mi sormuştu, yoksa sadece konuşmak için mi konuşuyordu?

“Bize ne oldu, Fatih?” diye sordum ve gözlerimi onunkilere sabitledim.

Kaşları çatıldı. “Ne demek istiyorsun?” Zaman kazanmak için anlamazdan geldiğini bilecek kadar iyi tanıyordum onu.

“Ne oldu da böyle olduk? Neyi kaçırdım ben?” Diliyle kuruyan dudaklarını ıslattı. “Bir anda iki yabancıya dönüştük. Neden?”

Sonra gözlerini kapattı. “Artık yapamıyorum.”

Bu bir itiraftı. Elimi kalbime yerleştirdim. O iki basit kelime, buzdan parçalar gibi kalbimin tam orta yerine saplanmıştı. “Anlamadım,” derken buldum kendimi.

“Yapamıyorum,” diye tekrarladı. Sesi bu kez daha netti.

“Neyi yapamıyorsun?” diye sorduğumda sesim kısıktı. Her şeyi ondan duymak istiyordum.

“Denedim, yemin ederim çok denedim ama bizden olmuyor. Görmüyor musun?”

Masanın üzerindeki ellerim titredi. Parmaklarımı avuçlarıma içine doğru kıvırdım. Gözlerim doldu ama ağlamadım. *Görmüyorum* demek istedim. *Ben seni hâlâ seviyorum* demek istedim ama dilim dönmedi.

“Neden evlenmek istedin o zaman benimle?”

Masanın üzerindeki kahveler çoktan soğumuş, köpükleri dağılmıştı. Fatih parmağını fincanın kenarına yerleştirip halka çizmeye başladı. Gergindi çünkü şu an ayrılıyorduk ve o konuşmasını kafasında çoktan hazırlamıştı. Bağıra bağıra ağlamak istedim ama yapamadım. Sevdiğim adam beni terk ederken sadece sustum.

"Başak." dedi yavaşça. Sesindeki titrek yankıyı hiç unutamayacaktım. "Ben seni sevmeyi çok denedim."

() an, göğsümün ortasına uzanıp kalbimi yerinden çekip aldı sanki. *Beni hiç sevmemiş miydi?*

"Denedin mi?" dediğimde boğazım kupkuruydu. *Sevmek, denemekle olan bir şey miydi?*

Başını kaldırdı, gözleri kırmızıydı. "Seni kırmak istemedim. Olur sandım. Senin sevgin ikimize de yeter sandım."

Söylediği her kelime, bir öncekinden daha çok acıttı. Konuştukça beni nasıl parçalara ayırdığını görmüyor muydu?

"Tam annemin istediği bir gelindin. Makuldün, tatlıydın, uyumluydun." Şaşkınca yüzüne baktım. Bu konuşan adam kimdi? "Tam evlenilecek kızdın. Güzel bir evliliğimiz olur sandım ama o işler öyle olmuyormuş."

Sanki dilim mühürlenmiş gibi ağzımı açıp tek kelime edemedim.

"Seninleyken olan beni sevemedim, Başak. Ben böyle biri değilim. Sen bile tanıımıyorsun beni. Sevdığını sandığın adam ben değilim."

Cümleleri cam kırıkları gibi üzerime yağdı. Kırılmadım, *paramparça oldum.*

"Ben seni olduğun gibi sevdim," diyebilirdim. "Her halinle."

Acı acı gülümsedi. "Zaten en kötüsü de bu."

Kulaklarım uğuldarken Fatih masaya doğru eğilip devam etti. "Sen beni gerçekten sevdin, bense seni sevmeyi denedim."

Ağlama, Başak. Ağlama. Sakın ağlama.

"Seni daha fazla üzmem istemiyorum. Vicdanıma ağır geliyor."

Alaycı bir gülümseme dudaklarıma yerleşti. "Beni makul bulduğun için evlenmek istediğini söyledin. Daha ne kadar üzebilirsin, Allah aşkına?"

Fatih gözlerini kapattı. Bir süre sustuktan sonra yavaşça fısıldadı. "Özür dilerim."

Elimi kaldırıp masaya vurdum. "Dileme. Sakın özür dileme. Sen beni kandırdın."

Gözlerini açıp masumca bana baktı. "Yemin ederim niyetim o değildi. Nişanlandığımızda olur sanmıştım ama olmuyor. Yapamıyorum."

Dudaklarım aralandı ama tek kelime çıkmadı. "Ben senin gözlerinde gördüğün o adam değilim. Geri kalan hayatımı olmadığım biri gibi geçiremem." Fatih sessizce başını eğdi. "Keşke seni sevebilseydim. O zaman her şey çok daha kolay olurdu."

Yavaşça elimi kaldırıp parmağımdaki yüzüğe baktım. Ne hayallerle takmıştım bu yüzüğü parmağıma... Bütün hayallerimi o yüzüğe saklamıştım. Titreyen ellerimle yüzüğü yavaşça çıkardım. Parmağımdan çıkan yüzükle beraber içimden bir şeyler kopup gitti sanki. Fatih de cebinden kendi yüzüğünü çıkardı. Aramızda bir masa değil, koca bir uçurum vardı artık. Bir adım atsam düşecektim ya da çoktan düşmüştüm.

Sessizce yüzüğü masaya bıraktığımda gözlerimiz buluştu.

“Benim için üzülme, Başak. Değmez. Tek gözyaşına bile değmem.”

Fatih belki de ilk defa dürüst konuşuyordu. Haklıydı. Gerçekten değmezdi. Keşke aptal kalbim de anlasaydı bunu.

“Senin kalbin iyi bir yer,” dedi ve bir süre sustu. “Ben oraya ait değilim.”

Cümlesi bittiğinde ayağa kalktım. Dizlerim titriyordu. “Seni hiç affetmeyeceğim.” Ona doğru eğildim ve gözlerinin içine baktım. “Duydun mu? Beni kandırdığın için ölene kadar seni affetmeyeceğim.” İşaretparmağını omzuna bastırdım. “Ahım yakanı bırakmayacak. Ayağın taşa takılsa benden bil, Fatih.” Tuttuğum yaşlar yüzünden sesim titriyordu.

“Başak, böyle yapma lütfen. Benim için çok değerlisin.”

“Allah senin belanı versin.” Eğer devam edersem çirkinleşeceğimi biliyordum. Doğrudum, gözyaşlarımı artık tutamıyordum. Kendimi kontrol edemedim elimi kaldırdım. Tokat atmak istedim ama onu bile yapamadım. “Nefret ediyorum senden!” Allah kahretsin ki hâlâ seviyordum onu. Gözlerimi kapattım. Beni mahvetmişti. Beni parçalayıp, sonra da üstüme basıp geçmişti.

Arkamı döndüm ve hışımla kapıdan çıktım. Soğuk hava yüzüme çarptığında hissetmedim bile. Bir iki adım attım, o an ilk damla düştü alnıma. Sonra yağmur hızla çoğaldı. Sanki gökyüzü de artık tutamıyordu kendini. Dudaklarımı birbirine sıkı sıkı bastırılmış, hıçkırıklarımı tutmaya çalışıyordum. Bu yüzden bedenim yaprak gibi titriyordu. Sırtıma yüklediğim hayal kırıklıkları beni dibe çekerken yürümeye devam ettim Yağmur, saçlarımdan süzülüp yüzüme karışırken gözyaşlarımı saklamama gerek kalmamıştı artık.

Ben seni sevmeyi çok denedim. Fatih’in sesi zihnimde yankılandığında sessiz bir hıçkırık kaçtı dudaklarımdan. Her kelimesi birer bıçak gibi dönüp dolaşıp aynı yere saplanıyordu. Bunu bana nasıl yapardı? Bundan birkaç hafta öncesine kadar her şey yolundaydı. Bana bakışı, gülüşü, öpüşü... hepsi çok gerçek gibiydi. Nasıl kandırabilmişti beni? Nasıl bu kadar kör olabilmişim? Sokak lambalarının solgun ışıkları altında yürürken vitrinde kendi yansımamla göz göze geldim. Solgun, dağılmış bir kadın vardı karşımda.

Hiç bana benzemiyordu. En kötü yanı da beni bu hale sevdiğim adam getirmişti.

Makuldün, tatlıydın, uyumluydun...

Sesini yeniden duydum. Be sefer acı dolu bir kahkaha döküldü dudaklarımdan. Sonra boğazımda düğümlenip hıçkırığa dönüştü. Kendimi tutmayı da o an bıraktım. Islak kaldırıma çöktüm ve hıçkıra hıçkıra ağladım. Kendimi nasıl da kandırmıştım... Beni kandırmasına nasıl izin vermişim? Hıçkırık seslerim yağmur sesine karıştı, daha şiddetli ağladım. *Beni sevmediğini nasıl göremedim?* Aşkım gözümü o kadar kör etmişti ki.

"Aptal, aptal..."

Bir taksi hızla yanımdan geçti, su birikintisini üzerime sıçrattı. Umursamadım, sadece ağladım.

Senin kalbin iyi bir yer. Ben oraya ait değilim.

O sözler içimi bir kez daha yaktı. Fatih yoktu ama sözleri hâlâ benimleydi, sesi kulaklarımdaydı. Ayağa kalkıp kulaklarımı kapattım. Sarsak adımlarla yürürken aklım başımda değildi. Az önce yaşanan anın içinde kilitli kalmış gibi sürekli aynı anı yaşayıp duruyordum. Ağlaya ağlaya yürüdüm. Ne kadar zaman geçtiğini bilmediğim bir süre sonunda durduğumda, karşılıklı olan iki binaya baktım. Bu defa Gülce için gelmemiştim bu mahalleye. Mert'in evine doğru yürüdüğümde açık olan apartman kapısından içeri girdim. Asansörü beklemeden ağır ağır merdivenleri tırmandım. Dişlerim birbirine vurmaya başlamıştı. Çok üşüyordum. Kapıyı çaldım, açan olmadı. Yavaşça merdivenlere çöktüm ve dizlerimi göğsüme yasladım. Alnımı dizime bastırıp gözlerimi sıkı sıkı kapattım. Keşke her şey bir rüyadan ibaret olsaydı ama değildi. Allah kahretsin ki her şey çok gerçektir. Bu defa sessiz sessiz ağladım. Onu kaybetmişim. Yıllardır sevdiğim adamı sadece birkaç dakika içinde kaybetmişim.

"Başak?"

Mert'in sesini duyunca başımı kaldırıp ıslak gözlerimle ona baktım. Ne halde olduğumu fark edince gözleri irileşti. Önümde diz çöktüğünde yüzündeki şaşkınlık yerini endişeye bıraktı.

"İyi misin?"

Ona ilk defa bu kadar yakındım. Başımı iki yana doğru salladım.

"Sen en başından beri biliyordun." Bana anlamayan gözlerle bakıyordu. Elimin tersiyle yüzümdeki yaşları sildim. "Beni sevmediğini biliyordun."

Mert'in gözleri artık boş olan parmağıma takıldı. Yorgun bir nefes aldığımda devam ettim. "O yüzden istemedin." Elimi omzuna yerleştirip onu ittirdim. "Neden en başından engel olmadın? Neden beni kandırmasına izin verdin?" Başını eğdi ve birkaç saniye sessiz kaldı. "Konuşsana."

"Bu kadar ileri gideceğini bilemedim."

"Bilmeliydin!" diye bağırdığımda ayağa kalktı.

"İçeri geçelim." Kapıyı açtığında arkasından ilerledim.

"Gelip benimle konuşmalıydın."

Anahtarı bıraktığında sakın bir sesle cevap verdi. "İnanmazdın."

Tekrar gözyaşlarımı sildim. "Olsun, kafama vura vura anlatsaydın. Ona inanmama izin vermeseydin."

Sadece beni dinliyordu. Yavaşça yere çöktüm. "Beni makul bulduğun için evlenmek istediğini söyleseydin. Beni hiç sevmediğini söyleseydin."

Başımı kaldırıp ıslak gözlerimle yüzüne baktım. "Niye sustun ki, Mert?"

Derin bir nefes aldığımda tekrar önümde diz çöktü. "İnanmazdın."

"İnanırdım." Yalan söylüyordum, inanmazdım. Alnımı omzuna dayayıp yavaşça vurdum. "İnanırdım işte."

Elini sırtıma yerleştirip, "İnanmazdın be, Başak," dedi sadece. Sonrasında olanlar bulanıktı. Orada oturup soğuktan donarken içim dışıma çıkana kadar ağladım.

GÜLCE ŞAFAK

Başak neşeli, cıvıl cıvıl bir kızdı. Bahar gibiydi Başak, insanın içini açardı. Ama şimdi o kızdan geriye silik bir gölge kalmıştı. Ona baktıkça üzüntüden nefesim kesiliyordu. Yavaşça geri çekilip elini tuttum. Başını kaldırıp boş gözleriyle gözlerime baktı. Ağzından tek kelime dökülmüyordu ama gözlerinde bir sürü kelime saklıydı, bir sürü duygu birikmişti. "Gel," dedim kısık sesle. "Oturalım."

Elimi titreyen omzuna sarıp kendime doğru çektim. Başını omzuma koyduğunda küçük bir çocuk gibiydi. "Hepsi geçecek."

Ufak bir hıçkırık döküldü dudaklarından. Göğsüm acıyla doldu. "Tamam mı bitanem?" diye fısıldadım kulağına. "Hepsi geçecek."

Oysa geçmeyecekti. Fatih'in ona yaşattığı yıkımı ölse unutmayacaktı. Onda bıraktığı izler ölse silinmeyecekti. Bunu bile bile yalan söylemiştim.

“Ben aptalın tekiyim.” Başını kaldırıp Mert’e baktı. Sancak’la beraber kapının kenarında dikilmiş sessizce duruyorlardı. “Mert uyardı beni ama dinlemedim.”

Mert yüzündeki suçluluk ifadesini gizlemek için başını eğdi. “Haklıydın Başak, en başında engel olmalıydım.”

Başak başıyla onayladı. “Sen de haklıydın, Mert.” Devam etmeden önce yutkundu. “Sana inanmazdım.”

Başak’ın titremesinin arttığını fark ettim. “Bana gidelim mi? Üstünü değişirsin.” Başak sessiz kaldığında onu kapıya yönlendirdim.

“Ben de geleyim.”

Sancak arkamızdan geldiğinde sessizdim. Başak bayılacak gibi duruyordu, her an yardımına ihtiyacım olabilirdi. Bunun farkındaymış gibi hemen bir adım arkamızdaydı. Dışarı çıktığımızda yağmur durmuştu. Başak başını kaldırıp karanlık gökyüzüne baktı. “Bugünü hiçbir zaman unutmayacağım.” Kendi kendine fısıldadığı sözlerin ardından titrek bir nefes aldı ve yürümeye devam etti. Mert evden çıkmadan önce kendi montunu vermişti. O montu Başak’ın omuzlarına sıkıca sarmıştım fakat titremeye devam ediyordu. Neyse ki mesafe kısıydı, apartmandan içeri girdiğimizde onu asansöre yönlendirdim.

“Bir şeye ihtiyacınız olursa ara beni.”

Asansörün dışında bekleyen Sancak’a döndüm. “Ararım. Hoşça kal.”

Yorgun yüzünde üzgün ve biraz da mahcup bir ifade vardı. Fatih’in adına utandığını gözlerinde görmüştüm, hem onun hem de Mert’in. Gülümseye çalıştığım da asansörün kapıları kayarak kapandı. Boş gözlerle sayı panelini izleyen Başak’a baktım. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Söyleyeceğim hangi söz ona iyi gelirdi? Kendimi hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim. Asansörden çıktığımızda kapıyı sessizce açtım. Ev boştu, abim henüz gelmemişti. Koridordaki ışığı açarken Başak’ın elinden tutup onu banyoya yönlendirdim.

“Sıcak su iyi gelir, rahatlarsın biraz.”

Karşı çıkmadı, çocuk gibi itaatkardı. Onu banyoda bırakıp sıcak bir şeyler hazırlamak için mutfığa geçtim. Fatih’i arayıp ağzuma geleni saymamak için kendimi zor tutuyordum. Bunu Başak’a nasıl yapardı? “Aptal herif.” Kendi kendime söylenirken hızlı hareketle kahveleri hazırlayıp sonra salona geçtim. Başak banyodan bornozumla çıkınca kahveleri masaya bırakıp yanına girim.

Yalnız kalmasını istemiyordum. “Biraz daha iyi misin?” diye sordum ellerini tutarken. Yüzü iyice solgunlaşmış olsa da artık ağlamıyordu. Başıyla onayladığında yalan söylediğini biliyordum. Onu salona yönlendirdim.

“Sana kahve yaptım, için ısınır.”

Başını iki yana doğru salladı. “Midem bulanıyor.”

“Nane çayı yapayım.”

“Uyumak istiyorum.”

Salon yerine odama geçtik. Neler olup bittiğini deli gibi merak etsem de soramadım. Kendini hazır hissetmesini bekleyecektim.

“Anneme haber versene Gülce, merak etmiştir.”

Giymesi için pijamalarımı uzattım. “Ararım ben birazdan.” Yanına oturup saçlarını geriye ittim. “Ben buradayım, tamam mı?” Başını yastığa bastırıp gözlerini kapattı.

“Nasıl onun gibi birini sevebildim?” Sesi fısıltı gibiydi. “Keşke...” dedi ve cümlelerin devamını getiremeden sustu. “Nefret ediyorum ondan.”

Kalbim sıkıştı. Bir süre sonra hıçkırıkları yeniden başladı. Yavaşça yanına uzandım ve içini boşaltmasına izin verdim. Saniyeler dakikalara dönüşürken odanın içinde yankılanan sesleri azaldı. Ağlaya ağlaya uyumuştum. Gözlerimi diktiğim tavandan ayırıp ayağa kalktım. Annesine haber vermem gerekiyordu. Çantasından telefonunu çıkardığımda annesinden arama ve mesaj olduğunu gördüm. Nasıl gittiğini sormuştu. Annesini aradığımda önce Başak’ın iyi olduğunu söyleyip sonra da olanları hızlıca anlattım. Annesi de pek sevmezdi Fatih’i. Bu yüzden şaşırmamış, sadece kızına üzülmüştü.

Annem yine haklı çıkmıştı. Fatih gerçekten de beş kuruş etmeyen bir zibidiydi ve Başak’ı üzmekten başka bir şey yapmamıştı. Kendime engel olamayarak onu aradım ama tabii ki açmadı. *Pis korkak*. Nasılsa bir yerde denk gelecektik onunla.

Telefonum çaldığında Fatih sandım ama arayan Sancak’tı. Merakla cevapladığımda salona geçtim ve kapıyı kapattım.

“Başak’ı merak ettim. Nasıl oldu?”

“Uyudu şimdi. İyi değil, Sancak. Uzun bir süre de olacağını sanmıyorum.”

Sancak'ın nefes alışını duydum, derin ve ağırdı. Kendi kendine konuşur gibi. "Fatih bunu nasıl yapar anlamıyorum," dedi. "Bu kadar ileri gidebileceğini hiç düşünmemiştim."

Kalbimdeki ağırlık arttı. Fatih, Başak'ı acımadan parçalara ayırmıştı. "Fatih geri dönüşü olmayan şeyler yaptı."

"Haysiyetsiz piç," diye söylendi. "Yakaladığım yerde ağzını burnunu kuracağım."

Hak etmişti. Bu yüzden yorum yapmadım.

"Neden böyle yaptı aklım almıyor. Her şey en başından beri yalan mıydı? Başak'ı hep kandırdı mı?"

"Başak benim kardeşim sayılır, Gülce. Emin ol bu işin peşini bırakmayacağım. Her şeyi öğreneceğiz."

"Bu bir şeyi değiştirmeyecek ama." Başak bir daha eskisi gibi olmayacaktı çünkü. Telefonun ucunda kısa bir sessizlik oldu.

"Haklısın," dedi sonra. Ne yazık ki haklıydım.

"Sen nasılsın? İyi görünmüyordun asansörde."

Camın kenarına yaklaştığımda Sancak'ı balkonda durmuş bizim eve bakarken gördüm. "Başak'ı daha önce hiç böyle görmemiştim. Ona yardımcı olamamak canımı acıtıyor." Cebinden sigarasını çıkarıp yaktı. "Mert bir şey dedi mi?"

"Hayır, Fatih'e küfretmekten başka konuşmuyor."

"Bence bir şeyler biliyor."

Sigarasından derin bir nefes aldı. "Onunla da konuşacağım."

Bir an gözleri bulunduğu yere sabitlendi. Kısacık bir sessizliğin ardından, "Gülce," dedi yavaşça. "Camda mısın?"

Karanlık olduğu için beni göremezdi. Yalan söylemeyi düşünsem de, "Beni görebiliyor musun?" diye sordum.

Bir eliyle demiri tuttuğunda başını eğdi. "Siluetini gördüm."

Onunla ilk defa telefonda konuşuyorduk. "Çok fazla sigara içiyorsun," dedim birdenbire. Sonra devam ettim. "Ve beni izliyorsun, sürekli."

Rüzgâr sokaktaki ağaçların dallarını hafifçe salladı. Sancak sigarasını söndürdü ve bir adım geri çekilir gibi oldu. "Gözlerimi senden hiç çekemedim ben, Gülce. Sen sadece şimdi görebiliyorsun bunu."

Bunun beni rahatsız etmesi gerekir miydi? Çünkü etmiyordu. Aksine hoşuma gitmişti. Ne kadar inkâr etsem de Sancak'ın yeri bende hep farklı

olmuştu. Kalbim onu yıllar önce benimsemiş ve kimsenin erişemeyeceği bir yerde saklamıştı. Benim bile bunu değiştirmeye gücüm yetmemişti.

‐Artık gizlemeye gücüm yok.‑

İtirafı içimde bir şeylerin ısınmasını sağlarken sessiz kaldım. Verecek cevabım yoktu. Karanlığın içinde onu izlerken içimde çözemediğim duygular  ağlıyordu. Çünkü her şeyin değişebileceği o anın eşiğindeydik ve ne yapacağımı bilmiyordum.

18. BÖLÜM

İnkârlar ve Öpücükler

‘Hadi adaya gidelim bugün.’ Başak’ın odasına bodoslama girdiğimde uykulu gözlerini kırptı. Yatağına oturdum. “Hava çok güzel, gezeriz biraz.”

“Hiç keyfim yok.”

Üç gündür bu haldeydi. Odasından hiç çıkmadan sadece uyuyordu. Annesi Sertap abla yanımıza geldi.

“Gülce haklı güzel kızım. Çıkın, biraz havan değişsin.” Başak’a üzgün gözlerle bakıyordu. “O şerefsiz yüzünden hayata küstün. Seni böyle görmeye dayanamıyorum.”

Başak iç çektiğinde annesi devam etti. “Ah ah... Annen haklıydı, Gülce. O Fatih denen zibidiye kız falan verilmezdi.” Yanıma gelip omzuma dokundu. “Sen sen ol, annenin sözünden çıkma.”

Gözlerimi birkaç kez kırptım. “Çıkmam.”

“Anne ya sakın olsana sen. Kimse böyle olacağını bilemezdi.”

Tekrar Başak’a döndüm. “Rüzgârgüllerine gideriz. Hem sarma yapım sana, kabak çiçeği bulamadım diye yaprakla sardım ama olsun. Eski günlerdeki gibi kafamızı dağıtınız.”

Neşesiyle beraber iştahını da kaybetmişti. “Tamam, gidelim.”

“Hazırlan o zaman.”

“Peki,” dedi yavaşça. İsteksizce yataktan kalktığında otomatik hareketlerle hazırlandı. Fazla sessizdi. Onun bu sessizliği, kırgınlığı ve hâlâ gözlerinde taşıdığı hüznün kalbimi kırıyordu. Onu böyle görmeye alışık değildim. Neşesini çalan sevdiği adamdı. En acı noktası da buydu işte.

Onu izlerken, “Hazır mısın?” diye sordum. Saçlarını rastgele bağladıktan sonra başını hafifçe salladı. Bol bir kapüşonlu ve kot giymişti. “Gidelim o zaman,” dedim gülümseyerek.

Otobüse bindiğimizde ona bir şeyler anlatıp konuşturmaya çalıştım ama dikkati hemen dağılıyordu. Bedeni benimle olsa da aklı bambaşka yerdeydi. Adanın ona iyi gelmesini umut etmekten başka bir şey gelmiyordu elimden. Feribot iskelesine vardığımızda rüzgâr hafifçe yüzümü okşadı. Onu elinden tutup feribota doğru yönlendirdim. Feribotun güvertesinde dururken derin bir nefes aldı. “Her şeyi anlattın bana Gülce, bir Sancak’tan bahsetmedin.”

“Sancak mı?”

Başıyla onayladığında gözleri beni buldu. “Anlatsana neler oldu? Biraz kafam dağılır hem.”

Ona aramızda yaşananları anlatmaya başladığımda ilgiyle dinlediğini fark ettim. Günler sonra nihayet dikkatini çeken bir şey bulabilmişim. Bu yüzden gerekli gereksiz tüm detayları verdim.

“Annen, Fatih konusunda haklı çıktı,” dedi aniden. “Ama bu, Sancak konusunda da haklı olduğunu göstermez.” Doğrudan söylediği sözler karşısında ne diyeceğimi bilemedim. “Böyle düşündüğünü sen söylemesen de ben biliyorum.”

Haklıydı. Günlerdir bunu düşünüyordum. Bizim adanın erkeklerinden gerçekten de hayır gelmezdi belki.

“Sadece Sancak değil, Mert de iyi biri.” Alayla güldü. “Senin arkadaşın en serseri olana tutulacak kadar aptal sadece.” Gözleri tekrar uzaklara daldı. “Her şey gün gibi ortadaydı ama o kadar aptaldım ki hepsine gözlerimi yumdum ve üç maymunu oynadım.” Acıyla gülümsedi. “Uyanışım biraz sancılı o yüzden.”

Elini sıkıca tuttum. “Başak, sen sadece sevdin. Seni kandıran o. Yanlış yapan o. Kendini suçlama.”

“Suçluyorum, Gülce,” dedi yavaşça. “Bütün ipuçlarını bile bile kaçırdığım için kendimi suçluyorum.”

Kolumu omzuna sarıp onu kendime çektim. Beraber denizi izlerken, "Hepsi geçecek," diye fısıldadım.

"Biliyorum. Ama canım acıyor." Burnunu çektiğinde bir süre daha denizi izledik.

"Çay getireyim mi sana? Sıcak bir şeyler iyi gelir."

Omuz silktiğinde onu bırakıp büfe kısmına yürüdüm. İki tane çay aldıktan sonra Başak'ın yanına gitmek için ilerlerken onları gördüm. Sancak ve Mert de feribottaydılar. Bu karşılaşma tesadüf değildi çünkü evden çıktığımda Sancak'la karşılaşmıştık. Başak'ı adaya getireceğimi söylemiştim. O da muhtemelen fırsatı kaçırmamıştı. Bu yaptıkları hoşuma gitmeye başladığı için kaşlarımı çattım. Ona karşı yumuşuyordum. O kadar hızlı oluyordu ki bu durum, durduramıyordum bile.

Hızlanan kalp atışlarımı görmezden gelerek Başak'ın yanına gidip çayı uzattım.

"Mert ve Sancak burada," dediğinde çaydan bir yudum alıp, "Gördüm," dedim.

Başak sessizce kıkırdadı. Bu sesi çok özlemiştim. "Senin için geldi."

Artuk inkâr etmenin bir anlamı yoktu. "Evden çıkarken karşılaştık, buraya geleceğimi biliyordu."

"Bildığın peşinden koşuyor." Çayımdan bir yudum daha aldığımda konuşmaya devam etti. "Ve bu durum seni rahatsız etmiyor." Haklı olduğu için sustum. "Üç gün etrafta yoktuk, ortalık yangın yeri olmuş," dedi omzuma vurarak. Eski Başak'a kavuşmuştum nihayet.

"Abartma ya," dediğimde tekrar omzumu dürttü.

"Naz yapma sen de."

Gözlerim Sancak'ın olduğu yere kaydı. Mert'le konuşurken gülüyordu. Varlığı karmaşık duygular uyandırıyor. Hem tadı bir heyecan hem de eski kırgınlıklar bir aradaydı. Gülüşüne daldığım sırada beni gördü. Bu defa onu izleyen taraf bendim. Mahcup bir şekilde gülümsediğinde başımı iki yana doğru salladım. Yakalanmıştı. Başını eğip utangaç bir şekilde gülümsedi yine.

"Bayağı cilveleşiyorsunuz siz."

"Başak sus ya."

Gözlerimi ondan ayırıp denize çevirdim. "Çifte kumru oldu bunlar."

Abartmakta üstüne yoktu. Feribottan indiğimizde adanın tanıdık kokusunu soludum. Burayı gerçekten seviyordum. Evimde gibi hissettiğim

tek yerdi. Başak'la kol kola girip yürümeye başladığımızda etrafa gizlice bakındım. İçim içimi yiyordu. Arkama bakmak istiyordum, aslında onu görmek istiyordum. Kendime engel olurken Başak, "Mert'le konuşmam lazım," dedi.

"Ne hakkında?"

Omuz silkti. "*Ex* nişanlım hakkında."

"Bence iyi bir fikir değil."

Başını iki yana doğru salladı. "Düşündükçe yerine oturmayan şeyler olduğunu daha net görebiliyorum. Bunları çözmeden bana rahat yok. Hem ona bir özür borcum var."

Rüzgârgüllerine vardığımızda hava serinlemişti. Neyse ki üstümüzdeki-ler kalındı. Başak, getirdiğimiz örtüyü çimlere serip yavaşça oturdu. Ben de sepetten sarmaları çıkarıp yanına koydum.

"Biraz ye bari, senin için yaptım."

Başak birini alsa da yarısına kadar yiyebildi. Sonra gökyüzüne baktı. "Ne kadar sessiz burası."

"İyi ki geldik," dedim ve şarabı açıp iki kadeh doldurdum. Başak buruk bir gülümsemeyle kadehlerimizi tokuşturdu. "Yeni başlangıçlara," dedim. Yudumları uzun ve sessizdi. Dalgaların kıyıya vurduğunda çıkardığı sesi dinlerken düşünceliydi.

Başak'ın omzunun üzerinden ilerideki yolu fark ettim. Sancak ve Mert bize doğru geliyorlardı.

Başak da görmüştü. Derin bir nefes aldıktan sonra bu anı bekliyormuş gibi ayağa kalktı. "Mert'e mesaj atmıştım, o yüzden geldiler."

Şaşkınca ona bakakaldım. "Bana niye söylemedin ki?"

Masumca omuz silkti. "Cevap vermeyince gelmez sandım." Gözleri tekrar Mert'i buldu. "Benim onunla konuşmam lazım, aradığım cevaplar onda."

"Emin misin, Başak?"

"Evet. Kaçmaktan bıktım."

Başak onlara doğru yürüdüğünde Mert, Sancak'a bir şeyler söyledi. Sancak başıyla onayladıktan sonra Başak'a selam verip yanlarından ayrıldı. Yanıma gelip gelmeyeceğini merak ederken onu izledim. İçimde tanıdık

bir gerilim vardı, onu gördüğümde oluyordu. Kaçamak gözlerle bana baktığında başımı yana eğdim ve gözlerimi ona diktim. Tekrar kaçamak bakış atacağı sırada göz göze geldik. Yakalanmıştı. Başını eğerek güldü. İçimde milyonlarca kelebek aynı anda kanat çırpı ve bir an nefes alamadım. Bana doğru yürüdüğünde gerginliğimi almasını umduğum şaraptan bir yudum aldım.

“Burada olman tesadüf mü?”

Yanıma otururken gülümsedi. “Değil,” dedi yavaşça. “Buraya geleceğini söyledin ve ben de kendimi burada buldum.”

Yanaklarımda oluşan kızarıklıklarla gözlerimi karşıya diktim. Fazla açık sözlüydü. Aramızda tuhaf bir sessizlik oldu. Rüzgârgüllerinin kanadları dönerken metalik tıkırtılar çıkarıyordu.

“Seni rahatsız ediyor muyum?”

Sorusunu duyunca ona baktım. “Sürekli etrafımda olman konusunda mı?”

İmalî sorum karşısında gözlerini kaçırdı. Yanakları mı kızarmıştı onun?

“İleri gittim, değil mi?”

Kuruyan boğazımı ıslatmasını umduğum için şaraptan bir yudum daha aldım. “Belki biraz.”

“Haklısın, özür dilerim. Bu seni rahatsız ediyorsa dikkat edeceğim. Aslında,” deyip duraksadı. “Yapabileceğimi bilsem bir daha karşına çıkmam.” Kaşları çatıldığında alçak sesiyle devam etti. “Yine uzak dururum senden.”

Bir an cevap veremedim. “Rahatsız değilim Sancak ve beni asıl rahatsız eden bu,” dedim sonunda ve kadehi tek yudumda bitirdim. Benim yüzüm düşerken onun dudaklarında büyük bir gülümseme vardı.

“İyi çünkü seni görmeden nasıl duracağımı artık bilmiyorum.”

“Yıllarca durabildin.”

Başıyla onayladı. “Yaptığım en zor şeydi, Gülce. Artık istesem de bunu yapamam.” Başımı çevirdiğimde onun yüzünde ilk kez savunmasız bir ifade gördüm. Belki de birbirimizi artık biraz daha iyi anlıyorduk.

“Sarmalarından yiyebilir miyim? Kabak çiçeği dolmasının tadı hâlâ damağımda.” Tabağı ona doğru yaklaştırdım. “İstedığın kadar yiyebilirsin.”

Sadece birkaç dakika içinde hepsini yiyip bitirmişti. Kadehin ardından gülümsedim. Yıllar geçse de bir şeyler hep aynı kalıyordu. Anılara dalmışken

bir süre konuşmadan oturduk. Sadece rüzgârın uğultusu ve dalgaların sesi vardı. “Ben artık ne yapacağımı bilmiyorum, Sancak.”

İtirafımın ardından ona doğru döndüm. Birbirimize tahmin ettiğimden daha yakındık.

“Bir şey yapma Gülce, sadece yanımda dur.”

Acı acı gülümsedim. “Benden o kadar zor bir şey istiyorsun ki,” diye iç çektim.

Elini uzatıp yüzüme düşen saçımı kulağımın arkasına doğru itti. “Çok güzelsin,” diye fısıldadı aniden. “Yıllar oldu ama sana bakmaya hiç doyamadım.” Uzun uzun baktı gözlerime. Yüzümü eline doğru bastırmak istiyordum. “Kendini tutmaya çalıştığını o güzel gözlerinde görebiliyorum.” Fısıltı gibi olan sesi boğuktu. Yanağımın iç kısmını ısırdığımda içimde bir yerler karıncalanıyordu. Yüzüme doğru eğildi, o kadar yakındı ki nefesini hissedebiliyordum. “Bunu görmek kendimi tutmamı zorlaştırıyor.”

Kaşlarım havalandı. “Bu kendini turmuş halin mi?” Sesim o kadar boğuktu ki bir an tanıyamadım.

Serseri bir şekilde güldü. “Tahmin bile edemezsin.”

Kalbim neden bu kadar hızlı atıyordu ki?

İçimde yıllardır sakladığım o karmaşık hisler gittikçe güçleniyordu. Onları tutacak gücü kendimde bulamıyordum. Sessizlik, kırgınlık ve yılların ağırlığı bir aradaydı. Ama bir yandan da adanın sakinliği ve şarabın hafifliği, her şeyi biraz daha ulaşılabilir kılıyordu. Yüzümü eline yasladığımda birbirimize birkaç santim daha yaklaşmıştık.

“Senden uzak durmak istemiyorum.”

“Sancak yapma...” dedim ama kelimeler dudaklarımda eridi. Söylediklerimle hissettiklerim birbirine ihanet ediyordu.

Gözlerini üzerimden çekmedi. “Neyi yapmayayım?”

Aramızdaki hava gittikçe ağırlaşıyordu. Ona karşı koymak neden bu kadar zordu?

“B-böyle bakma bana. Böyle dokunma.”

Alnını alnıma yasladığında gözlerimiz kapandı. “Elimde olduğunu mu sanıyorsun? Sana karşı koymak benim için hiçbir zaman kolay olmadı.”

O an, ne rüzgârın uğultusu vardı ne de dalgaların sesi. Sadece kalbimin atışı ve Sancak’ın nefesimi kesen nefesi... İçimde saklanan arzu bir yangın gibi büyüyordu. Geçmişimiz, bütün kaçışlar, kelimeler, hepsi eridi gitti.

Bizden başka her şey silindi. Başımı ona doğru kaldırdığımı hatırlasam da ilk hamlenin kimden geldiğini hiç bilemeyecektim. Sadece sıcacık dudakları, dudaklarımın üstündeydi ve dünya ayaklarımın altından kayıp gitmişti. Sancak saçlarımda duran elini yanağıma yerleştirip boynuma doğru kaydırdı. Bedenim ona doğru yükseldiğinde birkaç saniye hareket etmeden durduk. İkimiz de bu anın yaşandığına inanmıyor gibiydik. Sancak'ın dudakları hareket etmeye başladığında arzu bir çıra gibi aramızda alev aldı. İkimiz de ne yapacağımızı bilmiyorduk sanki. Tereddütle dudaklarımı araladım. Dili dudaklarıma dokundu, çekingendi. Başını hafifçe eğdi ve üstdudağını kavradı. Kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. Tir tir titredim. Alev alev yandım. Dudakları dudaklarımı okşar gibi hareket ediyordu. Çok yavaştı, akıl çeliciydi. Altdudağını kavrayıp birkaç öpücük bıraktıktan sonra geri çekildi.

Nemli alnını alnıma yasladığında gözlerim kapalıydı. Nefes alış verişlerimiz birbirine karışırken birkaç dakika boyunca sustuk. Sanki yapacağım en ufak harekette her şey bozulacak gibiydi.

“Gülce?”

“Efendim?”

İkimizin de sesi kısık ve boğuktu.

“Yıllar geçti ama gözüm senden başka kimseyi görmedi. Bir gün benim olacağın ihtimaline tutundum. Sadece küçük bir ihtimale...”

Gözlerimi açtığımda göl yeşili gözlerinde boğuldum.

“Şimdi bir nefes kadar yakınsın. Hep böyle kalamaz mıyız?”

“Sancak yapamam...” İtirazım cılızdı. Dudaklarını bir kez daha dudaklarıma yasladı. Vücuduma akın eden hisler karşısında afalladım.

Dudaklarıma doğru, “Sen de hissediyorsun,” diye fısıldadı. “Gözlerinde görüyorum.” Bu defa inkâr edemedim. “Artık inkâr etme, yeterince zaman kaybetmedik mi?”

“Ben...” desem de sustum. Ne diyeceğimi bilmiyordum.

“Benden seni bırakmamı isteme, Gülce... Ama beklerim. Kendini hazır hissettiğin güne kadar beklerim.”

Hayır demem ve oradan çekip gitmem gerekiyordu. Yapamadım. Sancak Erkuran bir ateşti ve ben o ateşe çıplak ayaklarımla yürüyordum. *Yanacağımı bile bile...*

BAŞAK DURUKAN

Denizin kokusunu içime çektiğimde martıların sesi aramızdaki sessizliği bozan tek şeydi. Yan gözlerle hemen yanımda yürüyen uzun boylu adama baktım. Mert, adanın ağır abisiydi. Çok konuşmaz, pek gülmezdi. Herkes çekinirdi ondan. Eskiden ben de çekinirdim. Onunla pek konuşamaz, göz göze bile gelemezdim. Ama çok şey değişmişti. Artık ondan çekinmiyordum.

“Neden konuşmak istedin benimle?” Sesinde meraklı tonla birlikte temkin de vardı.

Yere bakıp kollarımı birbirine bağladım. “Sana bir özür borçluyum,” dedim lafı dolandırmadan.

Kelimeler ağzımdan zor çıktı. Ona karşı o kadar çok haksızlık yapmıştım ki utanıyordum.

Bir süre sustuktan sonra derin bir nefes aldı. “Ben de senden özür dilerim, Başak.” Başımı kaldırdım, koyu kahverengi gözleri ciddiyetle bakıyordu. “Fatih konusunda seni daha açık şekilde uyarmam gerekirdi. İmaların yeterli olduğunu düşünerek hata ettim.”

Dudaklarımda neşeden yoksun bir gülümseme oluştu. “Senin suçun değildi, Mert.” Gözlerine bakarken gülümsemeye devam ettim. “Ben görmek istemedim. Görsem bile inanmak istemedim.”

Sert bir rüzgâr saçlarımı savurdu. Mert beklemediğim bir anda elini uzatıp alnımdaki saçı geriye itti. Onu yıllardır tanıyordum ama ilk defa saçlarıma dokunmuştu.

“Yine de seni koruyamadım. Bu yüzden kendimi affetmeyeceğim.”

“Korunmak istemiyordum ki. Sadece Fatih beni sevsin istedim.” *Yanlış insandan doğru şeyler bekledim.*

Mert’in yüzünde çözemediğim bir ifade belirip hızlıca kayboldu. “Bunları yaşadığın için üzgünüm.”

Üzülmesi gereken kişi o değildi aslında. Bana bunları yapan Fatih’ti. Gözünü bile kırpmadan harcamıştı beni. Dolan gözlerimi gizlemek için yere baktım. Ayak seslerimiz, denizden gelen rüzgârın uğultusuna karışıyordu.

“Fatih’i en iyi tanıyan sensin,” dediğimde sesim beklediğimden daha kararlı çıkmıştı. Mert’in adımları yavaşladı. “Asıl amacı neydi?”

Bir anda hava ağırlaştı. Sorumun ağırlığı, omuzlarına çöken bir kambur gibiydi. Başımı kaldırıp ona baktığımda gözlerini kaçırdı. “Mert?” dediğinde cevap vermedi. Dudakları kıpırdadı ama kelimeler dökülmedi. Sanki gizlediği bir şeyler var gibiydi.

“Nedense benden bir şeyler gizlediğini düşünüyorum.”

“Bazak o durum öyle değil.”

“O durum nasıl peki?” diye ısrar ettim. “Artık her şeyi bilmek istiyorum.”

Bir adım geri çekildi. “Bazen bir şeyleri bilmemek daha iyidir.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Bu ne demek ya? Açık konuş benimle.”

Derin bir nefes aldığı anda geniş göğsü havalandı. Yüzüne beklentiyle baktım. “Sana sadece şu kadarını söyleyebilirim.” Başını eğip gözlerini gözlerime dikti. O kadar uzundu ki başımı geriye atmak zorunda kalmışım. “Fatih seni hak etmedi,” dedi sonunda. “En başından beri olan buydu.”

Sözleri içimi delip geçti. Başımı öne eğdiğimde kısık sesle konuştum. “Dahası var ama konuşmayacaksın, değil mi?”

Sessiz kaldığında hayal kırıklığı bastırdım. “Yine de teşekkür ederim, Mert.”

“Ne için?”

Başımı kaldırıp içlerinde samimi bir ifade olan gözlerine baktım ve günler sonra ilk defa gülümsedim. “Bana en başından beri dürüst olduğun için.”

19. BÖLÜM

Rüya Gibi

“Erkencisin.”

Uzanıp annemin yanağını öptüm. Saat sabahın altısı bile olmamıştı. Annem kafeye gideceği için hep bu saatte kalkardı. “Uykum kaçtı.” Dün yaşananları düşünmekten bir dakika bile uyuyamamıştım. Sancak tüm zihnimin işgal etmişti. Gözümü her kapattığımda onunla yaşadığımız o kısıcık anı düşünüyordum. Dudaklarının dudaklarıma dokunuşu, teninden yayılan sıcaklık, hissettiğim yoğun duygular... Uykumu benden koparmışlardı.

“Başak uyandı mı?”

“Yok, uyuyor o daha.” Dün erkenden uyumuş olmasına rağmen uyanmamıştı. Başak üzgün olduğu zaman sürekli uyurdu. Acısını uykuya gömerdi.

Annem başını iki yana doğru salladı. “Böyle olacağı ta en başından belliydi. O Fatih denen zibididen kimseye hayır gelmez.” Bu konuda haklı olduğu için sessiz kaldım. “Kesin aldatıyordur kızı.”

Gözlerim irileşti. “Başak’ın yanında böyle konuşup üzme sakın kızı. Öyle bir şey yok.”

“Üzen üzdü zaten,” diye söylendi. “Ah ah, hadi o genç ve akıllı havada. Sertap’a ne demeli? Engel olmadı kızına.”

Gözlerimi devirmeden edemedim. "Anne, Başak'ın Fatih'i sevdiğini hepimiz biliyorduk. Kadın nasıl engel olsun?"

Omuz silkti. "Sözünü dinletmesi gerekiyordu."

"Sen olsan öyle mi yapardın?" Kahvesinden bir yudum alırken gözleri üstümdeydi. Başını aşağı doğru eğdi.

"Cevabını bildiğin sorular sorma, Gülce."

Bazen o kadar katı oluyordu ki sert bir duvara toslamışım gibi hissetti. riyordu.

"Sevdiğimi bile bile engel olur muydun?"

Boşalan fincanını lavabonun üstüne bıraktı. "Bir an bile düşünmeden hem de."

Sertçe yutkundum. Ne desem boştu çünkü bildiğini okuyan bir kadındı. "Yürüyüşe çıkıyorum," dedim ve mutfaktan kaçır adımlarla uzaklaştım. Nasıl anlatacaktım ona Sancak'ı?

Ayakkabılarımı giydiğimde Sancakların evine baktım. Uzun yıllardır bu eve adım atmamıştı. Onun yokluğunda annelerimizin arasında olan ipler iyice gerginleşmişti. Sadece benim ailem değil, onun ailesi de izin vermezdi bize. Nazgül teyze beni sevse de gelenekçi bir kadındı o. Anlaşamadığı kadının kızını gelin diye almazdı.

Düşüncelerim karşısında kaşlarım çatıldı. Ben az önce gelin mi demiştim? İyice saçmalıyordum. Bisikletime atlayıp kulaklıklarımı taktım. Sabahın bu saatlerinde adada gezmeyi çok severdim. Sessizliğin tadını çıkarırken pedal çevirmeye başladım. Hava soğuk olsa da çok güzeldi. Temiz havayı solurken kulaklarımda çalınan şarkıya mırıltıyla eşlik ediyordum. Ta ki ani bir manevrayla köşeyi dönene kadar. Yola dikkat edemediğim için hızımı ayarlayamamıştım. Önümde koşan adama çarpmaktan son anda kurtulduğumda sert fren yüzünden öne doğru savruldu. Ayağımı sertçe yere basarak düşmeyi durduğumda ben değil ama kulaklıklarım düşmüştü. Kapüşonlusunun şapkasını indiren adam şaşkınca bana döndüğünde Sancak'la göz göze geldik. Ben olduğumu fark edince endişeyle kulaklıklarını çıkardı. "Gülce iyi misin?"

Bana doğru geldiğinde başımı aşağı yukarı salladım. "Az daha sana çarpacaktım."

Yüzündeki endişe silinirken hafifçe gülümsedi. "İlk olmazdı."

Yıllar önce yaşadığımız ufak kazayı hatırlayınca ben de gülümsedim. Yaralı elimle ilgilenişini hâlâ hatırlıyordum.

“En azından bu defa düşmedim,” dediğimde gözlerim üstünde gezindi. Şortu, sıfır kol kapüşonlusu ve spor ayakkabılarıyla koşuya çıkmıştı. “İyisin, değil mi?” diye tekrarladı.

“İyiyim, merak etme.” Bisiklete binmek yerine gidonunu tutup yürüdüm. Yan gözlerle ona bakarken Sancak elindeki şişeyi açıp büyük bir yudum su içtiğinde dudaklarına baktım. Dünkü anılar çok tazeydi. Ağzımın içi kuruduğunda gözlerimi hızlıca kaçırdım fakat zihnimde belirenleri durdurmam mümkün değildi. Yüzüm şimdi alev alev yanıyordu. Yan yana yürürken ikimiz de tek kelime etmedik.

“Bisikleti bana ver.” Aniden durup bana döndüğünde neredeyse ona çarpacaktım.

“Ben taşıyım,” dediğimde beni duymazdan gelerek bisiklete uzandı. Gidonu daha sıkı tuttum.

“Senin kadar bu, yorulursun.”

“Hallederim ben.” Söylediğimi yine duymazdan gelip bisikleti kolayca kendi tarafına çekti.

“Seni de mi uyku tutmadı?” Sorusunu duysam da sessiz kaldım. Ne diyeceğimi bilmiyordum çünkü bir çıkmazın içine girmiştım. Sancak, bisikleti büyük bir ağacın gövdesine yaslayıp bana döndü.

“Tüm gece seni düşündüm.” İkimiz de yürümeyi bırakmıştık. Uzanıp elimi tuttu. “Senden vazgeçemem, Gülce.”

Annemin daha birkaç dakika önce söylediği sözler varken ona nasıl umut verebilirdim? Başımı yana doğru eğip gözlerine baktım. Daha önce kimse bana böyle güzel bakmamıştı. Sanki yeryüzündeki en değerli varlığı benmişim gibi bakıyordu ve bu, yüreğimi ortadan ikiye bölüyordu. Elimi tutan elini kavrayıp ona doğru bir adım attım. “Sancak, ailelerimiz buna izin vermez. O kadar kişinin karşısında duramayız ki.” *O kadar güçlü değilim ki ben.* Bunu görmüyor muydu gözlerimde?

Bana doğru bir adım attığında başını eğdi. “Sen bana evet dersen tüm dünyayı karşıma alırım.”

Göğsüm korkuyla kabardı. Boştaki elini yanağıma yerleştirip yavaşça okşadı. “Korkma,” diye fısıldadı. “İstedığın kadar gizleriz.” Biraz daha eğildi. “Gözlerinde evet demek istediğini görüyorken senden nasıl vazgeçerim ben?” Çaresiz sesi içime dokundu.

Alnını alnıma yasladığında gözlerimiz kapandı.

“Ne abime ne de anneme anlatabilirim.”

"Tamam, anlatma," dedi hızlıca. "Sana yemin ederim, istemediğin sürece kimseye söylemeyiz."

"Sancak..." Adı dudaklarımdan inilti gibi döküldü. Başımı kaldırdığımda dudaklarını dudaklarıma sürttü. O kadar yavaş yaptı ki bunu kalbim yerinden çıkacak sandım. "Kaçırdığımız onca zamana inat her gün, her saniye benimle ol."

Cevap veremedim çünkü nefes alamıyordum. O bana böyle yakın olunca her şey silinip gidiyordu. Aramızdaki hisler öylesine güçlüydü ki karşı koyamıyordum.

"Tamam," dediğimin farkında bile değildim.

Kollarını belime dolayıp ayaklarımı yerden kesince korkuyla iç çektim. Sancak beni yavaşça etrafında döndürdü. Düşmemek için omuzlarına sıkıca tutundum. Saçlarım yüzüne dökülürken dudaklarındaki gülümseme ve gözlerinde gizlemediği aşkla bana bakıyordu. Nefesim kesilirken kalbim göğsümün içinde davul gibi gümbürdüyordu. "Bana dünyaları verdin," dedi yavaşça. "Bana dünyamı verdin." Beni indirdiğinde sarılmaya devam etti. "İşe gitmem gerekiyor ama seni bırakamıyorum."

Yabancı olduğu kokusunu içime çektim. "Eğer hemen gitmezsen feribotu kaçıracaksın."

İstemeyerek geri çekildiğinde başını eğdi. "Sonra görüşür müyüz?"

O kadar tatlı sormuştu ki... Dayanamayıp parmak uçlarımda yükseldim ve dudaklarımı yanağına yerleştirdim. Sakalları çıkmaya başladığı için diken gibi dudaklarıma batmıştı. Ufak bir öpücük bıraktığımda, "Görüşürüz," diye fısıldadım. Geri çekileceğim sırada elini belimdeki oyuntuya yerleştirdi ve bedenimi sert göğsüne doğru çekti. Nefesim sekteye uğradığında yüzlerimiz birbirine fazlasıyla yakındı.

"O zaman görüşürüz." Boğuk sesi içimi bir lav gibi kaynattığında yutkundum. Göğsüm, göğsüne yapışmış düşünmemi engelliyordu. Eğilip dudaklarıma ufak bir öpücük bıraktıktan sonra geri çekildi.

Sancak gittikten ancak beş dakika sonra kendime gelebildim. Bisiklete binip yavaş yavaş pedal çevirdim. Sanırım artık bir sevgilim vardı. Annem öğrenirse beni kesecekti. Aklıma gelince bile ürperiyordum.

Sessiz sokaklardan geçerken sakinleşmek için denizin kokusunu içime çektim. İşe yaramadı çünkü herkese, her şeye rağmen içim kıpır kıpırdı ve ben bunu bastıramıyordum. Eve geldiğimde bisikletten inip kapıyı yavaşça açtım. Mutfaktan taze kahve kokusu geliyordu. Kokuyu takip ettiğimde Başak pencerenin önünde oturmuş kahvesini içiyordu.

“Günaydın,” dediğimde bana dönüp hafifçe gülümsedi.

“Günaydın.”

Yüzü düşünceliydi. “Erkencisin,” dediğimde omuz silkti.

“Sen daha erkencisin,” dedi ve beni dikkatle inceledi. “Sende bir haller mi var, yoksa bana mı öyle geliyor?”

Kendimi hemen ele vermemek için ben de onun gibi omuz silktim ama dudaklarımın kenarındaki gülümseme bir an bile silinmedi.

“Bisikletle dolaştım biraz, temiz hava iyi gelmiştir.”

Başak fincanı masaya bırakıp kaşlarını kaldırdı. “Hımm, nasıl bir dolaşma bu? Yüzünde güller açıyor.” O anda gözlerimi kaçırdım. “Oha, benden bir şeyler gizliyorsun.”

“Hayır, öyle değil,” diye hızlıca itiraz ettim.

“Sen o dolaşmayı kiminle yaptın onu söyle.”

Sandalyeye çöker gibi oturdum. “Bilerek yapıyorsun değil mi, Başak?”

Sırıtmaya başladı. “Senden duymak istiyorum.”

“Sancak’la... biraz konuşmuş olabiliriz.”

“Biliyordum işte,” deyip karşıma oturdu. “Hemen neler olduğunu anlat.”

Dün morali bozuk olduğu için Sancak’la aramızda olanları anlata-mamıştım. Yaşananları teker teker anlattığımda gözleri kocaman açıldı. “Allah’ım sonunda ya! Bugünleri görecektim ben?”

Ellerimle yüzümü kapattım. “İyi mi yapıyorum, kötü mü?”

Uzanıp ellerimi tuttu ve yüzümden çekti. “Gülce, Sancak bu adadaki en düzgün üç insandan biri ve adam yıllardır sana âşık. Bir şansı hak ediyordu.”

“Ya annem? Sonra abim? Hem biliyorsun babamdan sonra asker biriyle olmaz. Yine de...” dedim ve içli bir nefes aldım. Konuşmaya devam etmem için bekledi. “İçim kıpır kıpır, Başak. Daha önce böyle bir şey hiç yaşamadım.”

Yüzünde tatlı bir gülümseme oluştuğunda uzanıp elimi tuttu. “Çünkü sen hep ona âşıktın.”

İtiraz etmek için dudaklarımı araladığımda devam etti. “İstedığın kadar inkâr et. Liseden beri Sancak’a âşıksın. Duygularını görmezden gelmen bir şeye yaramaz.”

Sustuğumda Başak devam etti. “Kaçma artık, Gülce. Bunca yıldan sonra mutluluk sizin de hakkınız.”

Her an ağlayacak gibiydim. Bu mutluluk uğruna ya ailem bana sırtı çevirirse? O zaman mutluluğun bir anlamı kalacak mıydı?

"Annen de anlayacak zamanla."

Başımı iki yana doğru salladım. "Onun yaşadıklarını yaşamamdan korkuyorum. Aynı kaderi yaşamamı istemiyor."

"Kendi hikâyeni onun korkularına göre yazamazsın, Gülce."

Sessiz kaldım. Belki de bu defa gerçekten korkmamam gerekiyordu ama elimde değildi. Bu yüzden tüm günü buruk bir mutlulukla geçirdim.

Çanakkale'ye döndüğümüzde kalbim farklı atıyordu. Onu görecektim manın verdiği bir heyecandı bu. Görüşürüz demiştik fakat nasıl buluşacağımızı kararlaştırmamıştık. Eve gittiğimde gözlerim onun apartmanındaydı. Acaba Sancak işten gelmiş miydi?

Apartmana baka baka eve girdim. Abim evde yoktu ve anlaşılan birkaç gündür hiç uğramamıştı. Ev bıraktığım gibiydi. Daha önce hiç böyle yapmadığı için endişelenmeye başlamıştım. Onu aradım fakat telefonunu açmadı. Bu defa annemi aradım. Çaktırmadan ağzını aradığımda birkaç gündür onunla da konuşmadığını öğrendim. Endişelendirmemek için eve gelmediğinden bahsetmedim.

Abime mesaj attıktan sonra duşa girdim. Sıcak su rahatlamamı sağlamıştı. Bornoza sarılıp banyodan çıkışımda abimden mesaj geldiğini gördüm. İyi olduğunu yazmıştı sadece. Nerede olduğunu sorduğumda mesajı okusa da cevap vermedi. Nisan'dan sonra iyice gitmişti kafası. Söylenerek telefonu masaya bıraktım ve kendime bir kahve hazırladım.

Odama geçip camın kenarına tünediğimde gözlerim onu sürekli gördüğüm balkona kaydı. Evin ışıkları yanmıyordu, anlaşılan kimse yoktu. Acaba işten kaçta gelirdi? Onunla ilgili hiçbir şey bilmiyordum. Buna takılmamaya çalışarak fincanı pencerenin kenarına bıraktım. Karanlık çöktüğü için sokak lambaları yanmaya başlamıştı. Sabah erken uyandığım için gözlerimi açık tutmak gittikçe zorlaşıyordu. Esnerken salona geçip kanepeye kıvrıldım ve rastgele bir şeyler açtım. Yanımda duran telefonumu pek âdetim olmamasına rağmen sesliye aldım. Olur da ararsa duymak için yapmıştım bunu. Gözlerim kapanırken battaniyeye sarıldım.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmeden gözlerimi açtığımda bir saat ancak uyumuştum. Arama ya da mesaj yoktu. İş mi uzamıştı acaba? Battaniyeyi

üzerimden atıp ayağa kalktım ve cama yaklaştım. Arabası da görünürde yoktu. Birkaç dakika geçmişti ki sokağın başında bir far ışığı belirdi. Arabasını görür görmez tanıdım. Kalbim istemsizce hızlandı; Sancak'tı.

Araba bizim evin önüne geldiğinde durdu. Motorun sesi sustuğunda sokak tamamen sessizliğe gömülmüştü. Perdenin arkasından onu izledim. Kapıyı açıp dışarı çıktı. Arabayı kilitledikten sonra başını kaldırdı. Gözleri benim pencereimdeydi. Nefesimi tuttum. Beni görüp görmediğini bilmiyordum ama bakışını üstümde hissediyordum. Birkaç saniye öylece kaldı, sonra arabasına yaslanıp cebinden telefonunu çıkardı. Telefonumdan beklediğim mesaj sesi yükseldi.

Sancak: Uyudun mu?

Gözlerimi kısıp ekrana baktım. Parmağım ekranın üzerinde beklerken kalbim deli gibi atıyordu.

Gülce: Uyuyamadım.

Bir dakika geçmeden bir mesaj daha geldi.

Sancak: Balkona çıksana.

Camın kenarına yaslanıp perdenin arkasından dışarı baktığımda hâlâ oradaydı. Elleri cebinde, başını kaldırmış pencereme bakıyordu. Sokak lambasının altında durduğu için yüzü yarı aydınlıktaydı.

Elim balkonun kapısının koluna uzandığında dediğini yaparken buldum kendimi. Sırtını arabaya yaslayıp bana baktığında balkonun demirlerine yasladım. Telefonum aynı anda çalmaya başladı, Sancak arıyordu.

“İşim geç bitti, çıkamadım bir türlü.”

“Tahmin etmiştim,” diye fısıldadım. İkimiz de sessiz konuşuyorduk.

“Gülce,” dedi yavaşça. “Aşağı iner misin?” Tereddütle altdudağımı ısır-
dım. “Seni uzaktan izlemek artık bana yetmiyor.”

Cevap vermek yerine telefonu kapattım ve balkondan çıktım. Anahtarı aldığımda ellerimin titrediğini fark ettim. Stresten mi, yoksa heyecandan mıydı? Bilmiyordum. Asansöre binip köşeye sindim. Ya abim gelirse? O zaman hiç iyi olmazdı işte. Dışarı çıkmamam gerekiyordu ama çıkmıştım. Aşağı indiğimde kalbim göğsümden çıkacak gibiydi. Ayakkabılarımı bile giymemişim, terliklerimle sessizce kapıdan dışarı süzüldüm. Sancak, arabasının önünde duruyordu. Beni görünce yüzündeki aydınlanmayla doğruldu.

"Böyle tehlikeli buluşmalar yaparsak yakalanırız."

Yüründe mahcup bir ifade vardı. "Haklısın, sadece seni görmek istedim."

Rakıslarım caddede korkuyla gezindi. "Abim gelebilir. Çok duramam."

Başıyla onayladığında gözleri yüzümdeydi. Caddede araba sesi duyunca korkuyla irkildim. Başkasının arabasıydı neyse ki.

"Arabaya mı binsek?" diye sordum.

Arabanın kapısını yavaşça açtı. "Gel."

Hızlı adımlarla arabaya bindiğimde kapıyı kapattı. Sancak'ın arabaya sinen parfüm kokusunu içime çekerken o da arka koltuğa yanıma oturdu. Karanlık bizi gizliyordu. Biraz olsun rahatlarırken aramızdaki mesafenin ne kadar az olduğunu fark ettim. İkimiz de sessizleşmiştik.

"Gel buraya," deyip kollarını açtığı anda saniyeler içinde sıcak bedeni tarafından sarmalanmışım. "Üşümüştün," dedi ve kollarını daha sıkı sardı.

Soğukluk yerini keskin bir sıcaklığa bırakırken sarıp sarmaladı beni. Göğsümde yer edinen huzur, beni alaşağı etti. Her şey olması gerektiği gibiydi. Ben olmam gereken yerdeydim. Zihnime akın eden düşünceler yüzünden ağzımı bıçak açmıyordu. Nasıl bu kadar normal gelebilirdi bu yakınlık? Çenesini kafamın üstüne yerleştirdiğinde yanağımı göğsüne yasladım. Sıcacıktı. Kalp atışları kulağımda çalınırken gözlerimi yumdum. Parmaklarını saçlarıma yerleştirip yavaşça okşadı. Göğsünde tüm korkularımı yitirdim. Annemin sesi, abimin öfkesi, ailesinin ne diyeceği... hepsi sustu. Şu an sadece Sancak ve içinde bulunduğumuz an vardı. Geri kalan her şey önemini yitirmişti.

"İyi misin?" diye sordu alçak bir sesle.

Başımı kaldırmadan, sadece başımı salladım. "Hıhım." Bir süre daha öylece kaldık.

"Hep böyle kalsak," dedi yavaşça. "Olmaz mı?"

Yüzümde ufak bir gülümseme oluştu. "Keşke olsa." Sesim fısıltıdan farksızdı.

"Yanımdasın, kollarımdasın... Rüya gibi geliyor." İç çektiğinde dudaklarını saçlarıma yasladı. "O gece gitmeseydim belki de hep böyle olacaktık. Bunu düşündükçe kafayı yiyecek gibi oluyorum."

Bir şey demedim çünkü giderek o ihtimali elimizden almıştı.

"Bu konuda bana hâlâ kırgınsın."

"Ben," desem de devam edemedim çünkü haklıydı. İçten içe hâlâ kırgındım, ona da abime de.

“Sana söz, bu defa aramıza kimsenin girmesine izin vermeyeceğim.”

“Korkuyorum,” diye itiraf ettim.

“Biliyorum güzelim, biliyorum.”

Başımı kaldırdığımda o da bana baktı. Nefeslerimiz birbirine karışırken dini yanağıma yerleştirip okşadı.

“Zamana bırakacağız, Gülce.” Uzun ve sancılı bir süreç olacaktı. “Zamanla herkes alışacak. Yeter ki sen yanımda ol.”

Güçlü bir sesle söylediği sözlerin ardından eğilip dudaklarını alnıma yasladı. Uzun bir öpücük bıraktığında telefonum çalmaya başladı. Geri çekilip cebimden çıkardığımda annemin aradığını gördüm. Cevaplamadan önce boğazımı temizledim.

“Efendim anne?”

“Sen biliyor muydun?” diye bağırdı.

Şaşkınlıkla, “Neyi biliyor muydum?” diyebildim.

“Abinin yediği haltı biliyor muydun? Yoksa beraber mi planladınız?”

Ne dediğini anlamıyordum. “Anne sakın olur musun? Bir şey bilmiyorum ben. Ne oldu?”

Kısa bir sessizlik oluştu. “Abin olacak aptal, Nisan’ı kaçırmış. İkisi de ortalıkta yok.”

20. BÖLÜM

İkili Delilik

İki gün geçmişti.

İki gün boyunca ne abimden ne de Nisan'dan tek bir haber gelmişti. İkisinin de telefonları kapalıydı. Hiçbirimiz onlara ulaşamıyor ve nereye gittiklerini bilmiyorduk. İki aile de son derece gergindi. Özellikle Nisan'ın babası ve annem... O gecenin sabahında Çanakkale'ye gelmişti. Abime ulaşamadığı her an sinirleri o kadar geriliyordu ki patlamaya hazır bomba gibiydi. Böyle olunca zaman geçmek bilmiyordu. Kontrolünü tamamen kaybetmişti sanki. Onu böyle görünce ben de ne yapacağımı bilmiyordum. İşin kötü yanı, en ufak hatamda oklar bana yönelecekti. Bu yüzden son derece dikkatli davranmaya çalışıyordum.

Salondan öfkeyle adımı seslendiğinde kalbim hopladı.

“Efendim anne?” dedim hızlıca yanına giderken.

Telefonunu kanepenin üstüne fırlattı. “Alperen seni illa arardı. Kaç gün oldu, hiç mi konuşmadınız kızım siz? Ne biçim abi kardeşsiniz?”

“Anne, dedim ya o gece mesaj attığımda en son ona cevap verdi. Onun haricinde hiçbir mesajıma dönmüyor.”

Ayağa kalkıp salonda volta atmaya başladı. “Nasıl böyle bir şey yapar aklım almıyor. O kızla nasıl kaçır ya, nasıl?”

Yükselen sesi evde çınlayınca gözlerimi yumdum. Annem ise günlerdir olduğu gibi söylenmeye devam etti. “Nasıl böyle sorumsuz davranır? Beni nasıl hiçe sayar?”

Annemin öfkesi iyice gerilmeme neden olurken içten içe abime kızıyordum. Tamam, Nisan’la barışmalarına çok seviniyordum ama annemin öfkesiyle beni baş başa bırakmıştı. Onun bu halleriyle nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum ki ben. Telefonuma mesaj geldiğinde annem gözlerini beklentiyle bana dikti. Gelen her mesajı abimden sanıyordu. Ekrana bakarken, “Abimden değil,” diye geveledim.

Mesaj Sancak’tan gelmişti. Nasıl olduğumu soruyordu. Annem buraya geldiği için o geceden beri görüşememiştik. Annemin yanında mesajına cevap vermek istemediğim için resmen odama kaçtım. Önce abime birkaç mesaj daha atıp annemin nasıl olduğundan bahsettim. Telefonu kapalı olduğu için cevap alamadım. Sıkıntıyla oflarken son bir mesaj daha attım.

Gülce: En azından iyi misin onu söyle abi. Korkmaya başladım.

Beklemekten başka bir şey gelmiyordu elimden ve bu çok can sıkıcıydı. Annem aniden odanın kapısını açtığında yatağa oturuyordum. “Ben yatıyorum, Gülce. Abinden bir haber gelirse uyandır beni.”

“Tamam anne, iyi geceler.”

Cevabımı dinlemeden kapıyı kapatmıştı. Başımı iki yana doğru sallarken Sancak’ın mesajına tıkladım. Son iki gündür sadece yazışabiliyorduk. O da kısa ve ölçülü cümlelerle çünkü annemin yanından ayrılmam mümkün olmuyordu. Gözü sürekli üstümdeydi. Sanki abimin kaçış planının ortağı benmişim gibi davranıyordu. Sancak da annemi az çok tanıdığından buluşmak için fazla ısrar etmemişti.

Sancak: Alperen’den haber var mı?

Gülce: Maalesef.

Mesajımdan sonra üzgün suratlı emoji gönderdi.

Sancak: Keşke seni görebilsem.

Kısacık bir mesaj içimi sıcacık etmişti.

Sancak: Özledim.

Şimdiyse kalbim darmadağındı.

Sancak: Balkona çıksana.

Yavaşça ayağa kalkıp kapıyı açtım ve sessiz adımlarla balkona süzuldüm. Hava soğuk olduğu için üstümdeki hırkaya sarıldım. Rüzgâr saçlarımı gerive doğru savururken karşı binaya baktım. Sancak balkon demirine varlanmış, sigarasını içiyordu. Karanlıkta silueti seçiliyordu sadece. Başını kaldırdığını fark ettim, bana bakıyordu. Sadece bir bakışla içimdeki bütün karmaşayı durdurdu. Annemin öfkesi, abimin kayboluşu, hepsi bir anlığına sustu. Son günlerin gerginliği biraz da olsa azalırken iç çektim. Sancak'ın sessiz varlığı, bütün o karmaşayı bastırmıştı.

Keşke yanımda olsaydı. Telefonum bir kez daha titredi.

Sancak: Keşke yanımda olsan.

Aynı düşüncelere sahip olduğumuzu bilmek yüzümdeki gülümsemeyi büyüttü.

Gölce: Keşke.

Bir süre cevap gelmedi. Sigarasını söndürdükten sonra telefonum bir kez daha titredi.

Sancak: Bunu gerçekten ister misin?

Ona da kendime de dürüst olduğum bir andaydım.

Gölce: Çok isterdim.

Sancak: Annen uyudu mu?

Gölce: Evet ama çıkamam, fark eder.

Sancak: Sen çıkmayacaksın zaten.

Gölce: Senin gelişini de fark eder.

Sancak: Kapıdan gelmezsem etmez.

Gözlerim kocaman açıldı. Düşündüğümü yapmayacaktı, değil mi?

Gölce: Bu ne demek?

Yeni mesajı okuduğumda kaşlarım şaşkınlıkla havalandı.

Sancak: Balkondan gelirim fark etmez demek.

Gözlerimi mesajdan ayırmadan, “Şaka mı yapıyor?” diye fısıldadım. Evim ikinci katta olsa da bu delilikti! Parmaklarım titrerken hızlıca cevap yazdım.

Gülce: Sakın aklından bile geçirme, Sancak.

Gülen suratlı emoji atarak mesajıma cevap verdi.

Gülce: Sancak bak sakın.

Gülce: Ya düşersen!

Cevap sadece birkaç saniyede geldi.

Sancak: Mesleğimi unuttun galiba.

Sancak, balkondan kaybolduğunda telaşlanmaya başladım. Kafamda türlü türlü senaryolar dönüyordu. Ya annem ses duyar ve uyanırsa... İşte o zaman mahvolurduk. Kalbim deli gibi atarken balkondan aşağı baktım. Ayağı falan kayarsa? Allah korusun, kesin bir yerleri kırılırdı. Tekrar karşı binaya baktım, Sancak ortalıkta görünmüyordu. Gerçekten de balkona tırmanacaktı.

Gülce: Sancak saçmalama ve evine dön. Lütfen.

Apartmandan çıktığında mesajımı okuyup telefonu tekrar cebine attı. Gece olduğu için sokak sessiz ve boştu. Tekrar mesaj attım.

Gülce: Düşersen mahvoluruz.

Binanın önüne geldiğinde başını kaldırıp bana baktı. Başımı iki yana doğru hızlıca salladım. Tekrar telefona baktığında ekranın ışığı yüzüne vurduğu için gülümsediğini gördüm. Hızlıca bir şeyler yazdı.

Sancak: Korkma. Sessiz olurum.

“Delisin sen,” dedim dudaklarımın arasından kaçan kısık bir sesle. Çoktan balkonun alt kısmına doğru ilerlemişti bile.

Sert esen rüzgârdan mı, yoksa korkudan mı bilmiyordum ama titremeye başladım. Sancak ellerini balkonun demirine uzattığında kalbim göğsümden çıkacak sandım.

“Sancak, yapma!” diye fısıldadım. Sesim duyulmayacak kadar kısık olsa da başını kaldırıp karanlıkta kalan yüzüyle bana baktı. Vazgeçmeyecekti. Tırmanmaya başladığında kalbimde bin bir çeşit duygu yeşerdi. En baskın

olan özlem olsa da korku ona gölge düşürüyordu. Ne geri çekildim ne de gözlerimi ondan ayırabildim. Sadece birkaç saniye sonra elini demire geçirip korkuluğa tırmandığında şaşkınlıkla bakakaldım. Deddiğini yapmıştı gerçekten.

Parmakları balkon demirine sıkıca kenetlenmişti. Kaslarının gerildiğini görebiliyordum. Yutkundum, dizlerim titriyordu. Bu, gerçek olamazdı.

Koca bedenini çevik hareketlerle korkuluğun üstüne çekip yanıma geldiğinde nefes nefese kalmıştım. Tam karşımda duruyordu.

“Delisin sen,” diye mırıldandım yine. Gözlerim dolu doluydu.

“Sana deliyim,” dedi kısık sesiyle.

Korkum yerini tarifsiz bir rahatlamaya bıraktığında titreyen sesimle zar zor konuştum. “Düşeceksin sandım.”

Sancak yavaşça gülümsedi. “Seni görmeden bir gün daha geçiremezdim.” Kollarını açtı. “Gel buraya.”

Tüm korkularım, varsayımlarım, hepsi birer birer sustu. Ona doğru bir adım attığımda özlemim haricinde hiçbir şey kalmadı geriye. Bir an bile tereddüt etmeden kollarımı uzattım ve kollarındaydım. Sıcacık, güçlü kollarını bedenime sıkıca sarıp beni geniş göğsüne çekti. Başını eğip yüzünü saçlarımin arasına gömdü ve derin bir nefes aldı.

“Seni özledim.” Fısıltısı kalbimde yankılandığında derin bir nefes daha aldı.

“Sana bir şey olacak sandım,” dedim yavaşça. Bir eli saçlarıma uzanıp yavaşça okşadı. “Bir daha sakın böyle bir şey yapma.” Kısık sesle güldüğünde iç çektim. “Yaparsın,” diye söylendiğimde başını aşağı doğru eğdi.

“Senin için yapamayacağım şey yok.” Üstümüze derin bir sessizlik çöktüğünde güçlü atan kalp atışlarını dinledim. Yanında olduğu için mi kalbi böyle hızlı atıyordu? Yüzümde ufak bir gülümseme oluştu.

Sancak derin bir nefes aldığı anda geri çekilip uzun uzun yüzüme baktı. Bakışları karşısında kızarsam da karanlık bunu gizliyordu. Saçlarımda gezen elini yanağıma yerleştirip yavaşça okşadığında yüzüme doğru eğilmişti. Sıcak nefesini hissederken başını sola doğru eğdi.

“Bir saniyelğine bile olsa seni görmek istedim,” dedi. “Bu an her şeye değer.” Eğilip dudaklarını saçlarıma bastırdı. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi. “Sen her şeye değersin, Gülce.”

Yaşadıklarımız imkânsız ama bir o kadar da doğru geliyordu. Sancak’ın elini tuttum. “Biraz daha yanımda kalır mısınız?”

Yanağımı okşayan parmakları içimi ısıtırken gülümsedi. “Sen iste, bir ömür kalırım.”

O böyle konuştuğunda içimi saran heyecan artıyordu. Odama geçtiğimde ikimiz de çok sessizdik. Abim haricinde bir erkek ilk defa odama girmişti. Çünkü ben ne kadar inkâr etsem de lise yıllarımdan beri kalbim, Sancak’a aitti. Bu yüzden kimseyi tam anlamıyla hayatıma alamamıştım. Ali’ye bile bu yüzden şans vermemiştim. Tüm kaçıışlarım yine Sancak’ın kollarında son bulmuştu. Onunla olmak doğru geliyordu. Sancak benim eksik parçamdı. Henüz bunları dile getiremesem de gerçek buydu ve ben artık kaçmaktan yorulmuştum.

Balkonun kapısını yavaşça kapatıp loş ışıktaki yüzüne baktım. Sessizce, duvar kenarında duran yatağıma oturunca ben de ona ayak uydurdum. Kollarını usulca omuzlarıma dolayıp beni kendine doğru çekti ve uzandık. Başımı göğsüne yaslayıp kokusunu içime çektim. Saçlarımdan geçen parmakları, tenime değen sıcaklığı ve kokusu yavaş yavaş içime işlerken günlerdir taşıdığım tüm gerginlik sessizce eriyip gitti. Gözlerimi kapatıp kalp atışlarını dinledim.

“Uyuyana kadar yanımdayım.”

Sesinde öyle tatlı bir yumuşaklık vardı ki boğazım düğümlendi. Cevap vermek yerine başımı biraz daha göğsüne yasladım.

Odada nefeslerimizden başka ses duyulmuyordu. Dışarıda rüzgâr cama vuruyor, sokaktan geçen arabaların sesleri duyuluyordu sadece.

Sessizliğin içinde parmakları saçlarımda dolaşmaya devam etti. Her dokunuşuyla biraz daha gevşedim. İçime nakış nakış işlediği güven duygusuna teslim oldum.

Gözkapaklarım ağırlaşırken bizden başka her şey silinmişti ve ben günler sonra ilk defa huzurlu bir uykuya daldım.

Sabahın ilk ışıklarında, annemin yankılı sesiyle güne başladım. Uykum tam olarak dağılmadığı için kafam karışık bir şekilde doğrulup etrafa bakındım. Sancak dediği gibi ben uyuduktan sonra gitmiş olmalıydı.

“Kaç gün oldu, Alperen?”

Alperen mi? Abim mi gelmişti? Koşarak yataktan çıktığımda az daha düşecektim.

Kapıyı hızla açıp salona geçtiğimde karşımdaki manzara karşısında donup kaldım. Annem öfkeli gözleriyle karşısında el ele duran abime ve Nisan'a bakıyordu. Gözlerim ikisinin parmaklarına kaydı, aralarındaki boşluk artık yoktu. Gülümsememek için kendimi zor tuttum. Abim sonunda akıllanmış ve doğru yolu bulmuştu demek.

Abim, anneme doğru bir adım attığında kararlı bir sesle konuştu. "Anne oturalım açıklayacağız."

Annem ellerini beline koydu. "Açıklayacak mısınız? Neyini açıklayacaksınız. Alperen?"

"Anne bir dinle."

"Dinlemiyorum!" diye öfkeyle bağırdı. "Önce siz dinleyeceksiniz." Parmaklarını ikisine doğru kaldırdı. "Üç gündür arıyorum seni, üç gündür! Bir mesaj bile atmaya tenezzül etmedin."

"Anne..."

"Anne deyip durma! Ben burada ne haldeyim hiç düşünmedin mi? Başınıza bir şey geldiğini bile sandım."

Abim mahcup bir ifadeyle başını eğdi. "Korkmanı istemedim."

Annem konuştuğunda sesi daha keskin, daha inciticiydi. "Korkmamı istemedin ha? Üç gün boyunca ortadan kaybolarak mı yaptın bunu? Ben seni bu kadar mı sorumsuz yetiştirdim oğlum?"

Nisan utangaç bir şekilde başını eğdi. "Biz... çok özür dileriz," diye fısıldadı.

"Hadi oğlum bir aptallık etti diyelim! Sen nasıl ona ayak uydurdun, Nisan?"

Nisan sustu. Yüzündeki ifade hem mahcup hem de çaresizdi.

Abim onun elini sıkarak ileri adım attı. "Anne, ben istedim. Çünkü artık onsuz yapamıyordum." Abime baktım, yüzündeki ifade değişmişti ve gözlerindeki ışık tekrar yanmıştı. Abim hayata geri dönmüştü. Annem bunu neden görmüyordu?

Abim çenesini kaldırdı. "Biz evlendik."

Gözlerim şaşkınlıkla açılırken annem sendeledi. "N-ne yaptınız siz?"

"Evlendik."

O an annemin nefesi kesildi sanki. Dudakları oynasa da bir türlü konuşmadı. "N-nasıl yaparsınız bunu?" Kısık ve çatlak bir sesle konuşmuştu.

Onları izlerken hiçbir şey söyleyemiyordum. Sanki bir tiyatro sahnesinde gibiydim; herkes rolünü biliyor, ben sadece izliyordum. Abimin gözleri

bir an bana döndü. Bana söylemediği için üzgün olsa da yaptığından pişman değildi. Hafifçe gülümseyerek yanında olduğumu göstermeye çalıştım. Gözlerini minnetle kapatıp açtı. Abim sonunda kendi yolunu bulmuş ve evine geri dönmüştü. O, Nisan olmadan yapamazdı. Yaşayan bir ölüden farkı yoktu. Annem de bunu zamanla kabullenmek zorundaydı.

Annem çöken omuzları ve yenilmiş yüz ifadesiyle kolruğa yığılır gibi oturdu. “Benim oğlum bana bunu nasıl yapar? Beni nasıl hiçe sayar?”

Söylenecek çok şey olsa da şimdi sırası olmadığı için sustum. Abim, Nisan’ın elini bırakıp anneme doğru yürüdü. Yavaşça önünde diz çöküp gözlerine baktı.

“Anne... ben, Nisan olmadan ölüyüm. Onsuz yapamam. Neden anlamıyorsun?”

Annem yaşlı gözlerini kapadı. “Babasının söylediklerini ne çabuk unutun?”

Ağır bir sessizlik çöktü. “Anne yapma.”

“Sen beni ezdin geçtin, Alperen. Sen beni hiçe saydın.”

“Roshan teyze, babam adına çok özür dilerim.” Nisan’ın titrek sesini duysa da annem ona bakmadı.

“Olan oldu artık. Her şeyi geride bırakacağız, ben ondan vazgeçmem.”

Abimin kararlı sözlerini duyan annem dudaklarını birbirine bastırdı. “Madem evlenecektiniz niye ayrıldınız o zaman?” Sesi gittikçe yükseliyordu. “Çocuk oynacağı mı bu? Nişanlanacakken ayrıl, ortadan kaybol, sonra da çık evlendim de! Bizimle alay mı ediyorsunuz siz?”

Abim başını eğdi. “Bu nişanı atarak büyük hata ettim. Ama ayrı kalınca anladım... Onsuz olmuyor.”

“Yapamıyormuş,” diye tekrarladı annem alayla. “Seni bu kadar aciz yetiştirmiş olamam.” Ayağa kalktığı anda sesi hayal kırıklığıyla doluydu. “Baban hayatta olsaydı,” dedi titrekçe. “Böyle olmazdı. Sen beni böyle ezip geçmezdin.”

Bir an için kimse konuşmadı. Odadaki hava ağırlaşmıştı. Nisan’ın gözleri doldu ama bir şey demedi. Annem yanından geçip kapıya doğru yürüdüğü anda onlara baktı.

“Nikâhta keramet var derler ama bu işin hayırlı olduğuna beni kimse inandıramaz. Yalnızsınız bu işte.”

Annem evden çekip gittiğinde üçümüz yalnız kalmıştık. Nisan ağlamaya başladığında abim yanına gidip ona sarıldı.

"Zor olacağını biliyorduk, Nisan. Ağlama güzelim."

"Annen de baham da bizi asla affetmeyecekler."

Abim, Nisan'ın sırtını okşamaya başladı. "Edecekler. Zamanla kabullenecekler."

"Bana ne zaman söyleyecektiniz acaba?"

İkisi redingin bir şekilde bana döndü. "Gülce çok ani gelişti, yoksa sana söyledim abim biliyorsun."

Aslında uzatacaktım ama Nisan bana öyle mazlum bakıyordu ki dayanamadım. Yanlarına gidip önce Nisan'a, sonra da abime sarıldım.

"Nihayet doğru yolu bulduğunuz için çok mutluyum." Geri çekilip ikisine baktım. "Tabii annemin öfkesiyle beni yalnız bırakmasanız daha iyi olabilirdi." İkisi de yavaşça güldü.

"Gerçekten ani gelişti. Hem seni çağırsak annem anlardı. Sana da kızardı. Zor durumda kalmanı istemedim." Abim haklıydı, annem yüzüme bile bakmazdı.

"Şimdi sen benim yengem mi oldun?"

Nisan gülmeye başladı. "Hayır, hâlâ arkadaşız."

"Yok, bu saatten sonra yengemsin. Nisan yengem."

"Ya, Gülce." Uzanıp kolumu dürttüğünde güldüm.

Abim iç çekerek bizi kollarının arasına aldı. "Zor günler geride kaldı."

Nisan başını iki yana doğru salladı. "Daha zor günler bizi bekliyor."

Nisan'la abimin şokunu atlatamadan Sancak'la olan ilişkimiz ortaya çıkacaktı. Nisan haklıydı, daha zor günler bizi bekliyordu.

21. BÖLÜM

Kıskançlık

Hava bugün soğuk olsa da güneşliydi. Böyle havaları özlemiştim. Derin bir nefes alıp fakültenin bahçesindeki bankın ucuna oturdum. Güneşi görünce dışarı kaçmışım. Elimde tuttuğum karton bardağın içindeki kahveyi yavaşça karıştırıp küçük bir yudum aldım. Ders biteli bir saat olmuştu. Eve gitmek yerine burada Sancak'ı bekliyordum. Onu daha geçen gece görmüş olsam da özlemiştim. Bu yüzden gelmek istediğini söyleyince itiraz etmemiştim. Gözlerim sürekli yola kayıyordu. Böyle sabırsız biri değildim ben ama söz konusu Sancak olunca işler değişiyordu. Zaman bir türlü geçmek bilmiyordu. İç çektiğim sırada önüme bir gölge düştü. Başımı kaldırıncı Ali'yle göz göze geldim.

Gülümseyerek yanıma oturduğunda elinde iki kahve vardı. "Birini sana almıştım ama."

Gülümsemesine karşılık verdim. "Teşekkür ederim."

Kahvesini içerken bana baktı. "Son zamanlarda seni pek göremiyorum."

Haklıydı, bu aralar hep koşuşturma içerisindeydim. "Bu ara yoğunum biraz."

"Her şey yolunda mı?"

Kahvemini içmeye devam ederken sırtımı banka yasladım. "Evet, merak etme."

Omuz silkti. "Eskiden daha sık görüşürdük, bana her şeyini anlatırdın."

Sesinde kırgınlık vardı, bunu fark edince kalbim burkuldu. Ali'yi üz-
mek istemiyordum fakat Sancak'ı öğrenirse üzülecekti ve ben bunun önüne
geçemezdim.

"Yine anlatırım, Ali."

"O zaman şimdi anlat, Gülce." Ne diyeceğimi bilemediğimi için birkaç
saniye sessiz kaldım. "Seni dinlemeyi sevdiğimi biliyorsun."

Zaman kazanmak için etrafa bakınırken bize doğru gelen Sancak'ı gör-
düm. İkisi karşılaşacaktı. Yanağımın iç kısmını ısırđım. Bu hiç iyi olma-
mıştı. Bizi fark edince adımları yavaşladı. Ali'den hoşlanmıyordu ve bu,
gizlemediğı bir şeydi. Ali ise hâlâ konuşuyordu ama ben artık onu duy-
muyordum. Yaşamayı hiç istemediğim bir anın içinde sıkışıp kalmıştım.
Sancak'ın bakışları önce bana, sonra Ali'ye kaydı. Yakınımda oturduğunu
görünce yüzü sertleşti.

Ali onu dinlemediğimi fark edince benim baktığım yöne baktı. "Bunun
ne işi var burada?"

Cevap veremeden Sancak yanımıza gelmişti bile. Ayağı kalktığımızda
Sancak alçak bir sesle, "Selam," dedi. Elini belime uzatıp beni kendine doğ-
ru çekti. Ardından şakağıma ufak bir öpücük bıraktı. "Çok beklettim mi?"

Nefes almayı unuttuğum için bir süre cevap veremedim. Bu yakınlık
son derece normalmiş gibi davranıyordu.

"Y-yok," dediğim sırada Ali'nin yüzündeki ifadeyi gördüm. Öfkeyle ka-
rışık bir şaşkınlık sardı yüzünü. "Ben... gideyim," dedi kısa bir sessizlikten
sonra. Kahvesini alıp arkasına bile bakmadan yürüdü. Sancak onu gözle-
riyle takip etti ta ki Ali ortadan kayboluncaya kadar. Ardından başını bana
doğru çevirdi ve gözlerime baktı.

"Bu böyle hep yanında mı?"

"Bazen," dedim dalgınca. Aklım Ali'de kalmıştı.

"Niye daldın?"

Yüzümün düştüğünü saklamadan baktım ona. "Bizi böyle görmesi iyi
olmadı."

Sözlerimin ardından kaşları çatıldı. "Neden?"

Sesindeki soğukluğu görmezden geldim. "Üzülmesini istemiyorum."

“Senin etrafında fazla dolanıyor, Gülce.” dedi sertçe. “Artık ayağını denk alır.”

Gözlerim onun gözlerinde kilitlendi. “Abartıyorsun. Hiçbir zaman ileri gitmedi, sınırlarını hep bildi.”

Sancak bana doğru bir adım yaklaştı. Aramızdaki mesafe neredeyse yok gibiydi. Hafifçe esen rüzgâr saçlarımı siyah ceketine doğru savurdu. “Sana karşı bir şeyler hissettiğini bilirken etrafında olmasına tahammül edemem.” Sesi alçak ama keskindi.

“O iyi biri, Sancak. Bu sert tavrı hak etmiyor.”

Yalnızca derin bir nefes aldığında gözlerinde sadece öfke değil, bastırılmış bir kıskançlık da vardı. Bunu fark edince duraksadım. *Beni kıskanıyordu.*

“Benim için her zaman iyi bir dost oldu.”

“Ama seni seviyor,” dedi inatla. “Bunu bile bile yanında olmasına izin vermem. Sen de vermemelisin.”

Haklı olduğu yanlar olsa da bu keskin tavrı beni öfkeliendirmişti. “Buna sen karar veremezsin.”

Gözleri kısıldığında başını bana doğru eğdi. Geri adım atmayacaktı. “Sevgilim olmayı kabul ederek bu hakkı bana sen verdin.”

Dişlerimin arasından, “İleri gidiyorsun,” dedim.

“Konu sen olunca giderim,” dedi sesini alçaltarak. “Onu üzme istemiyorsun ama onu senin yanında görmeye artık katlanamıyorum.” Bir adım daha yaklaştı, artık aramızdan rüzgâr bile esemezdi. Vücudundan yayılan sıcaklığı hissedecek kadar yakındık. “Seni sevdiğini bile bile yanında olması, bu rahat tavırları canımı sıkıyor. Kendini benim yerime koy.”

Düşüncesi dahi sinir bozucuydu. Onu seven bir kızla arkadaş olmasına katlanamazdım ama işin ucundaki kişi Ali’ydi. Yıllardır hayatımdaydı, en kötü günlerimde bir adım arkamdaydı. “Ne yapayım?” dedim fısıltıyla. “Sırf sen istemiyorsun diye bunca yıllık arkadaşlığımızı bitirip yok mu sayayım?”

“Sadece yerini bilsin istiyorum. Senin artık yalnız olmadığını anlasın.” Sancak’ın sesi yumuşasa da bakışları sertti.

“Beni de anlamaya çalış.” Sözlerimin ardından bir süre sessiz kaldık. İkimiz de geri adım atmıyorduk. Haklı olduğunun farkındaydım. Onun yerinde olsam ben de aynı tepkiyi verirdim ama elimde değildi. Ali için çok üzülüyordum. İç çektiğimde uzanıp elini tuttum. Parmaklarımı uzun parmaklarının arasına geçirip, “Gidelim mi?” diye sordum.

Bedeni gevşediğinde elimi sıkıca tuttu ve beraber yürümeye başladık. Aramızdaki gergin hava az da olsa yumuşamıştı. Sessizce arabaya bindiğimizde Sancak kontağı çevirdi. "Alperen nasıl?" diye sordu sessizliği bozarak.

"İyi ama ortalık bayağı karıştı. Nisan'la yaptıkları gizli evliliğin etkileri uzun bir süre daha devam edecek. Annem öfkeden delirmek üzere."

Sancak dudaklarını sıkıp başını iki yana salladı. "Annenin böyle tepki vereceğini tahmin etmişlerdir."

"Evet," deyip iç çektim. "Umarım annem çok uzatmadan onları affeder."

Bacağının üstünde duran elini, elime doğru uzattı. Sıcak parmakları avucuma değdiğinde içimdeki gerilim bir anda gevşedi. Elleri o kadar büyüktü ki elim avucunda kaybolmuştu.

"Her şeye rağmen Alperen doğru olanı yaptı, Gülce," dediğinde abimi takdir ettiğini ses tonundan anlayabiliyordum. "Aşkına sahip çıkması gerekiyordu." Gözlerim ona kaydı. "Annen de er ya da geç affedecektir, merak etme."

Elimi dudaklarına götürüp üzerine yumuşak bir öpücük kondurdu. Sıcak dudakları karşısında kalbim hızlanırken ellerim titredi. Ufak bir öpücük olsa da ellerimin uyuşmasına neden olacak bir etkisi vardı. Bu etkiyi gizlemek için başımı cama çevirip ufak bir nefes aldım. O sırada radyoda Deniz Seki'nin sesini duydum, sevdiğim bir şarkısı çalıyordu. Boştaki elimle uzanıp sesini açtım.

Aşk öyle bir büyü ki

Öyle bir büyü ki anlayamazsın

Ah, göze alsan olmaz, aşka gönül doymaz

Seven kalbi istesen de susturamazsın

Şarkının sözleri karşısında gülümserken başımı cama yasladım. Sancak'ın aşkı kara bir büyü gibiydi ve beni etkisi altına almıştı. Yıllar önce olan bir büyüydü ve etkisi hiç kaybolmamıştı. Herkese ve her şeye rağmen... İç çekerken yeni bir şarkı başladı. Başak'la buluşacağımız kafeye yaklaşırken tanıdık bir sokaktan geçtik. Fatih'in yaşadığı mahalle ne yazık ki Başak'a da yakındı. Fatih'i görmek istemediğim için evinin bulunduğu tarafa bile bakmadım fakat sevmediğin ot burnunun dibinde bitiyordu. Az ilerde Fatih'i gördüğümde yüzümü buruştururken yanındaki kadını fark ettim.

“Yavaşlasana biraz,” deyip doğruldum. Yanındaki kadının koluna girip saçını geriye savurduğunda kim olduğunu görebildim. Gözlerim kocaman açılırken Sancak’a baktım. O da bakakaldığım manzarayı görmüştü.

O kadın Hülya’dan başkası değildi. Birlikte büyüdüğümüz Hülya... İki- si cilveleşirken Başak’ın yüzü gözlerimin önüne geldi. Boğazımda bir şey düğümlendi.

“Sancak,” dedim kısık bir sesle. “O... Hülya mı?”

Sancak’ın bakışları sertleşti. “Tam olarak o.” Direksiyonu tutan elleri sıkılaştı. Fatih, Hülya’nın saçlarını geriye atarken tekrar kahkaha attı. Görüntü neredeyse gerçek olamayacak kadar absürttü. İçimdeki öfke dalgası yükseldiğinde arabadan inip onlara saldırmamak için kendimi zor tutuyordum. Başak’a nasıl böyle bir şey yapabilirlerdi? “Demek bu yüzden terk etti Başak’ı.”

Sancak gözlerini yoldan ayırmadan konuştu. “Adi orospu çocuğu.”

“Başak bunu öğrenirse yıkılır.” Düşüncesi bile o kadar kötüydü ki. Başak bunu kaldıramazdı. Hülya, parmaklarının ucunda yükselip Fatih’in yanağını öptüğünde gözlerimi kaçırdım. Daha fazla bu rezilliğe şahidlik etmek istemiyordum. Midem gördüklerimi kaldırmıyordu.

“Başak’a söyleyecek misin?”

“Bilmiyorum,” dedim kısık bir sesle. “Nasıl anlatılır böyle bir şey? Biri sevdiği adam, diğeri çocukluk arkadaşı.” Başak’ın dünyası bir kez daha yıkılacaktı. Camı açıp temiz havadan derin bir nefes aldım. Düşündükçe midemde olan bulantı artıyordu. Fatih nasıl bu kadar adi biri olabilirdi? Sevgiyi geçtim, Başak’a hiç mi saygı duymamıştı? Hülya desen... Daha geçen haftalarda beraber oturup kahve içmiştik, Fatih de o masadaydı. Kafayı yemek üzereydim. Nasıl böyle bir şey yaparlardı aklım almıyordu.

“İyi misin?”

Başımı iki yana doğru salladım. “Değilim.” Başak’ı düşündükçe daha da kötüleşiyordum. Fatih’le Hülya’nın o halini gördükten sonra nasıl iyi olabilirdim ki? Sancak sonunda arabayı yol kenarına çekti.

“Sakin ol lütfen.”

Konuşmadan önce titrek bir nefes aldım. “Birbirlerine çok rahat davranıyorlardı. Bu yeni başlamış olamaz, Sancak.”

Sözlerim üzerine yüzü düştü. “Haklısın.”

İçime bir ağırlık gibi oturduğunda konuşmaya devam ettim. “Başak’ı bırakma nedeni Hülya.”

Sancak direkliyonla yumruğuyla hafifçe vurdu. Ağzının içinden klifler savurduğunda onun da bu durumu bilmediği belli oluyordu. "Mert bu yüzden mi uyardı Başak'ı? En başından beri istemiyordu. Bunu bile bile susmuş olamaz ama değil mi?"

"Fatih en yakın arkadaşımızdı. Böyle bir şeyi fark etmemesi imkânsız." Cebinden telefonunu çıkardı.

"Onu mu arayacaksın?"

"Her şeyi öğrenme vakti geldi."

Telefonu hoparlöre almıştı. Mert üçüncü çalışta açtı. "Fatih'le Hülya birlikte mi?"

Telefonun diğer ucunda derin bir sessizlik oldu. Birkaç dakika sonra Mert'in, "Bunu nereden öğrendiniz?" dedi.

"Gördük," dedi Sancak sertçe. "Sokakta birlikteydiler. Kaç zamandır biliyorsun bunu?"

Mert sessiz kaldı. "Bir süredir biliyorum."

Yutkundum, boğazım yanıyordu.

"Başak'tan bunu nasıl saklarsın, Mert?" diye sordu Sancak.

"Ona söylemek bana düşmezdi."

"Düşerdi," diye araya girdim. "Biz beraber büyüydük. En çok sana düşerdi."

"Böyle olacağını bilemedim." Sesindeki üzgün tonu fark etsem de kızgınlığım geçmedi. Bunu bile bile nasıl susardı?

"Bilmeliydin, Mert abi. Sustuğun için sen de onlar kadar suçlusun."

"Böyle konuşma," dedi yavaşça. Cevap vermedim. "Sancak şimdi söylemeyin ona. Kız mahvolur. Zaten zar zor toparlandı. Bunu öğrenirse daha kötü olur."

Sancak dişlerini sıktı. "Gerçekleri gizleyerek Başak'ı koruyamayız, Mert."

"Biliyorum ama..."

Kısa bir sessizlikten sonra Sancak, "Sonra görüşürüz," dedi ve telefonu kapattı.

Bu sırrı saklamak Başak'ı korumazdı ki. Hem gerçekleri bile bile Başak'ın yüzüne nasıl bakacaktım?

"Sancak ben ne yapacağım?"

Uzanıp ellerimi tuttu. "İçinden ne geliyorsa onu yapacaksın. Mert'i dinlemek zorunda değilsin."

Titrek bir nefes aldım. "Mert haklı, yeni toparlandı. Bunu duyarsa ne hale gelir tahmin bile edemiyorum." Öne eğdiğim başımı kaldırıp gözlerine baktım. "Ama bunu ondan gizleyemem. Kardeşim o benim, susarak bu ihanete ortak olamam."

Elimin üst kısmını okşadı. "Tamam, istersen beraber anlatalım."

"Nasıl anlatacağımı bilmiyorum. Sevdiğin adam seni arkadaşınla sevgili olmak için terk etmiş mi diyeceğim?" Başak'ı düşündükçe gözlerim doluyordu. Bunu kaldıramazdı. Sancak'ın telefonu tekrar çaldığında kafam allak bullaktı.

"Efendim, Mert?"

"Gerçekleri ona söyleyecek misiniz?"

Mert'in sorusu üzerine titrek bir sesle, "Evet," dedim. "Böyle bir şeyi Başak'tan gizlemem."

Mert derin bir iç çekti. "O zaman ona her şeyi ben anlatacağım."

"Neden?"

"Bunu gizlediğimi öğrenirse beni de hiç affetmez. Ona gerçekleri borçluyum."

Burnumu çektiğimde saate baktım. "Başak'la yemeğe gidecektik."

"Tamam konum at, senin yerine ben gideceğim."

"Peki," dedim yavaşça. Konum attıktan sonra üzgün gözlerle Sancak'a baktım. Ona ihtiyacım olduğunu tek bakışımla anlıyordu. Kollarını açtığı anda sessizce sokuldum. Kollarını bedenime sıkıca sarıp yüzünü saçlarının arasına gömdü.

"Geçecek, tamam mı?"

Sustum çünkü geçerken Başak'ın kalbini de delip geçecekti.

BAŞAK DURUKAN

Karşımda dalgalanan denizi izlerken ellerimi ceplerime soktum. Eski-den denizi seyretmek sakinleştirirdi beni, şimdi her şey değişmişti. Fatih'ten sonra değişmiştim. Onu kaybetmemle beraber, benim için anlamlı olan ne varsa uçup gitmişti. Bir şeyler değişiyordu. Ben değişiyordum ve bu değişim iyi miydi, yoksa kötü mü bilmiyordum. Bunu bana zaman gösterecekti. Ne zaman son bulacağını bilmediğim bir döngünün içine hapsolmuş gibiydim sadece. İçimdeki bu karmaşa, Mert'in yanıma gelmesiyle daha

da bulunmüştü. Bir şeyler ters gidiyordu, bunun farkındaydım. Gülce geç kalacağına dair mesaj attıktan sonra Mert çıkagelmişti. Mert'in benden sakladıkları vardı, bundan artık emindim. Öğrenmek istiyor muydum? İşte bundan emin değildim.

Dalga seslerinin arasından, "Yine susuyorsun," dedim. On beş dakikadır sessizce denizi izliyorduk. Daha fazla bu sessizliğe tahammül edememiştim. Ona baktığımda gözlerini denizden ayırıp bana çevirdi.

"Daha iyi gibisin."

Omuz silkтім. İyi miydim, bilmiyordum. Sadece bir şeyleri yitiriyordum ve bu acıyordu. Mert bunu fark etmiş gibi gözlerini kaçırdı.

"Fatih'le ilgili konuşmak için mi geldin?" diye sordum. İçimde sebepsiz bir gerginlik büyüdü, iyi şeyler duymayacaktım.

Konuşmadan önce derin bir nefes aldı. "Evet. Fatih'le ilgili."

İsmi duymak mideme bir yumruk gibi indi. "Seni dinliyorum."

"Fatih sana karşı hiç dürüst olmadı."

Yutkundum. "Bu yüzden mi aranız kötüydü?"

Onaylar gibi başını salladıktan sonra cebinden sigarasını çıkarıp yaktı. "Ailesine uygun olduğunu düşündüğü için seninle olmayı seçtiğini biliyordum. Seni üzecekti, buna izin vermek istemediğim için aramız bozuldu."

Gözlerime dolan yaşlarla, "Neden?" diye fısıldadım. "Bana bunu niye yaptı?"

"Çünkü onu kimse senin gibi sevmeydi."

Alayla gülerken gözyaşlarımı sildim. "Doğru. Benim gibi aptalını bulamazdı. Kaçırarak istemedi."

"Böyle konuşma, Başak," diyerek kesti sözümü.

"Niye en başından anlatmadın bunları bana?" diye sitem ederken yan gözlerle onu izliyordum.

"Seni kandırırdı, bana inanmazdın." Haklı olduğu için sustum. Gözüm Fatih'ten başkasını görmüyordu ki benim.

"Peki, neden ayrıldı benden? Anlamıyorum, bir şeyler oturmuyor."

"Onları gördüğümde seninle konuşmaya çalıştım."

Sözleri kör bir kurşun gibi beynime saplandı. Geriye doğru bir adım attım. "Başkası vardı... Allah kahretsin."

Yere çöktüm aniden. Bacaklarım bedenimi daha fazla taşıyamamıştı. *Beni aldattı.* Düşüncesi bile kalbimi bir kez daha paramparça etti. Mert'in yanıma oturduğunun hayal meyal farkındaydım.

“Ağlama lütfen.”

Nasıl ağlamazdım? Beni aptal yerine koymuştu. Nasıl ağlamazdım?

“Onunla konuştum, son kez,” dedi Mert. Sert bir nefes aldı. “O da senden ayrıldı.”

“Kimdi o kadın?” diye fısıldadım zehir dolu bir sesle.

“Hülya.”

İkinci kurşun sırtıma saplandı, kalbimi delip geçti. Hülya... Çocukluk arkadaşım... Birlikte büyüdüğümüz, sırlarını bildiğim arkadaşım Hülya. Dünya dönmeyi bıraktı, gözlerim kararırken ruhum sanki bedenimden kopup gitti.

“Biliyordun ve bana söylemedin,” diye sayıkladım. “Bunca yıl beni aptal yerine mi koydunuz?”

Titrek bacaklarımla ayağa kalktım. Bunlar bir kâbus muydu? Mert bana doğru atılıp geriye savrulan bedenimi düşmekten kurtardı. “Daha fazla kırılmanı istemedim.”

Şaşkınlıkla ona baktım. “Şu an kırılmadım mı sanıyorsun?” diye güldüm. O kadar çok yalan vardı ki. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken deniz artık bulanıktı.

O anda eksik taşlar yavaş yavaş yerine oturuyordu. Mert’in öfkesi, bana sürekli *aptal* demesi... Beni korumaya çalışmıştı. “Neden şimdi, Mert?”

“İlişkilerini gizli gizli yaşamıyorlar, benden duy istedim. Sana bunu borçluydum.”

Gözyaşlarımı hışımla sildiğimde doğruldum. İçim öfkeyle kaynıyordu. “Onları kendi ellerimle parçalayacağım,” dedim çenem titreyerek.

“Hakkın var,” diye cevap verdi. “Ama yapma, Başak. Kendini onlar için artık yıpratma.”

“Ben...” diye başladım ama sesim boğuklaştı. Hıçkırıklar konuşmama engel oluyordu. “Sadece onu sevdim. Sadece...”

Mert kollarını daha sıkı sardı. Sanki bıraksa bedenim de kalbim gibi parçalara ayrılacaktı. Titreyen ellerimle kollarına tutundum. “Geçecek,” dedi. “Söz veriyorum, geçecek.”

Gececeğini bilsem de inanmıyordum. Bu olay bende öyle derin yaralar açmıştı ki geçmeyecekti. Bazı acılar geçmezdi, bunu bana Fatih en sert şekilde öğretmişti. Bir daha kimseye güvenmeyecektim. Bir daha kimseyi öyle sevmeyecektim.

"Çok aptalım," diye hıçkırdım. "Fatih ve Hülya... Nasıl fark etmedim?" Düşündükçe delirecek gibi oluyordum. "Beni seviyor sandım, benimle gerçekten bir hayat istiyor sandım."

"Senin suçun değil, Başak. Sevgiye inandın o kadar."

"Hülya... O bunu bana nasıl yaptı, Mert? Biz beraber büyüydük. Bunu bana nasıl yapar?"

Titrek bir nefes aldı. "Çok üzgünüm."

Gözyaşlarım tekrar aktı. "O şerefsizin adını bile anmak istemiyorum. Beni mahvetti." Tamam, hiç sevmemişti. Bunu artık kabul ediyordum ama saygı bile duymamıştı.

"Sana yaptıkları yanlarına kalmayacak, Başak. Sana söz, her bir gözyaşının hesabını ondan soracağım."

Dünyam başıma yıkılmıştı, artık sorulacak hesapların da bir anlamı kalmamıştı. Bu yüzden sustum ve Mert'in kollarında sessizce ağladım.

GÜLCE ŞAFAK

Başak'ın odasına girdiğimde ilk gördüğüm şey, açık duran valizi oldu. İçindeki kıyafetler düzenli ama aceleyle yerleştirilmiş gibiydi. Başak yatağın ucunda oturmuş, elindeki kazakla ne yapacağını bilmeyen gözlerle bakıyordu. Gözlerinin altındaki mor halkalar belirginleşmiş, yüzü de iyice solmuştu. Onu böyle görünce kalbim sızladı. Fatih bir yıkım gibiydi. Her defasında Başak'ın hayatını yıkıp durmuştu. Bu yüzden bile hiç affetmeyecektim onu. Yanına yürüyüp yavaşça yatağa oturdum. Dün gece Mert onu eve bıraktıktan sonra ben de Başak'ın yanında kalmıştım. Tüm gece boyunca tek kelime etmeden ağlayıp durmuştu. Elimden hiçbir şey gelmeden, sadece ona sarılıp ağlamasına izin vermiştim.

Sabah o uyurken fakülteye uğramış, ders biter bitmez tekrar gelmiştim. Onu valizini toplarken görmeyi beklemediğim için, "Nereye gidiyorsun?" diye sordum.

Başak başını kaldırmadan konuştu. "Anneannemin yanına gidiyorum."

"Bu da nereden çıktı?"

Yorgun gözlerini yüzüme çevirdi. O kadar boş bakıyordu ki irkil-dim. "Buralardan biraz uzaklaşmam gerekiyor."

Başımı iki yana doğru salladım. "Bu haldeyken yalnız kalamazsın, Başak."

“Gölce,” diyerek yorgun bir nefes aldı. Konuşmak bile onun için yük-müş gibiydi. “Burada kalırsam daha kötü olacağım.” Sesi titrediğinde du-raksayıp yutkundu. Eskiden mutluluktan ışıldayan gözleri şimdi dolu dolu olduğu için parlıyordu. “O ikisini göreceğim korkusuyla yaşamak beni mahvediyor.” Başını iki yana doğru salladı. “Şu an bunu kaldıramam.”

Uzanıp elini sıkıca tuttum. “Haklısın ama gitmeni istemiyorum. Seni nasıl yalnız bırakırım ben?”

“Bu şehir onların varlığıyla beni boğuyor, Gölce. Sadece nefes almak istiyorum. Yoksa kafayı yiyeceğim.” Çenesi titrerken konuşmaya devam etti. “Onları görürsem ne yapacağımı bilmiyorum. Korkuyorum. Bu yüz-den gitmem gerek.”

“Ben de geleceğim.”

Başak hafif bir tebessümle başını iki yana salladı. “Sen yanımda olunca güçlü hissediyorum ama... bu sefer kendi başıma ayakta durmam lazım. Biraz da kendimle yüzleşmem gerek.”

Sessizlik kısa bir süre aramızda asılı kaldı. “Başak,” dedim son bir umutla.

Ayağa kalkıp valizin kapağını kapatırken, “Geri döneceğim,” dedi. “Sen de derslerine bak, benim gibi dönem tekrarına kalma.”

“Ne zaman döneceksin?”

Omuz silkti. “Bilmiyorum.”

Gözlerim dolmuştu. “Her gün görüntülü konuşacağız, her arayışında açacaksın. Mesajlarıma döneceksin.”

Gülümsemeye çalıştı. “Tamam patron, merak etme.” Uzanıp yanağıma dokundu. “Temelli gitmiyorum, biraz iyileşip geleceğim.”

Uzanıp ona sıkı sıkı sarıldım. Son günlerde o kadar zayıflamıştı ki ke-mikleri sayılıyordu.

“Çok uzun sürmesin.”

“Umarım,” dediğinde geri çekilip yüzüne baktım. “Ne zaman gideceksin?”

Bakışları duvardaki saate kaydı. “Bir saat sonra otobüs kalkıyor.”

“Bu kadar çabuk mu?”

Başıyla onayladığında yatağın üstünde duran montunu giydi. “Akıl sağ-lığım için bir an önce gitmem gerekiyor.”

“Başak hazır mısın?” Annesi odaya girince ona doğru döndük.

“Baban aşağıda bekliyor kızım. Hazırsan çıkalım.”

Beraber aşağı indiğimizde Başak'a uzun uzun sarıldım. Onu yalnız görmek içime sinmiyordu. "En yakın zamanda yanına geleceğim."

Başak arabaya binip habasıyla beraber sokağın köşesini döndüklerinde, sanki içimden bir parça da kopup onunla gitmişti. Bir süre aynı noktaya bakakaldım. Sonra kendimi sokakta yürürken buldum. Otobüse binmem gerekiyordu ama yürümek istiyordum. Yürümek bana iyi geliyordu. Montuma sarılıp eve giden yol boyunca yürüdüm. O kadar yorulmuştum ki ayak tabanlarım sızlıyordu. Evimizin olduğu sokağa gelince gözlerim Sancak'ın binasına kaydı. Nedenini hiç düşünmeden oraya doğru yürüdüm. Evde yalnız oturmak istemiyordum. Onu görmek istiyordum.

Kapıyı çaldığımda Mert açtı. "Gülce hoş geldin. İçeri gelsene."

Sancak mutfaktan çıktığında ben de montumu çıkarıyordum. Beni görünce yüzünde oluşan mutluluk, kalp ritmimi bozarken gülümsedim.

"Hoş geldin."

Eğilip yanağımı öptüğünde Mert abiden ötürü yanaklarım kızardı. "Hoş buldum."

"İyi misin?" Gözeri dikkatle yüzümde geziniyordu.

Ufak bir nefes alırken, "Başak..." dedim yavaşça. "Gitti."

Mert abi, "Nereye?" diye sorduğunda kaşları çatılmıştı.

"Anneannesine."

"Ne zaman gitti?"

Soru yine Mert abiden gelmişti. "Otogardadır." Kolundaki saate bakduğunda yüzü son derece ciddiye. "Yarım saate arabası hareket eder."

Başıyla onayladığında vestiyerden montunu aldı. "Dışarıda biraz işlerim vardı."

O apar topar çıkarken Sancak kapıyı kapattı. Ardından bana dönüp kocaman açtı kollarını. Neye ihtiyacım olduğunu anlayacak kadar tanıyordu beni. Gözlerim dolu dolu olurken ona doğru bir adım atıp başımı göğsüne yasladım. Kollarını bedenime sıkıca sardı. Gözlerimi kapatıp kendimi serbest bıraktım. Gözümünden birkaç damla yaş döküldü. Başak'ın yanında güçlü olmaya çalışsam da olanlar beni de etkilemişti. Dudaklarını saçlarıma yerleştirip küçük öpücükler bıraktı. Gözlerimi kapatıp yanağımı göğsüne sürttüm. Kokusu, sıcaklığı, dokunuşu... hepsi beni sakinleştiriyordu. Onunla beraber hayat daha kolay ve anlamlıydı.

"İyi misin?"

“Hıhım,” diye mırıldandım. Bir elini saçlarıma yerleştirip nazikçe okşadı.

“Keşke onunla gidebilseydim. Orada yalnız kalacak.”

“Kendini toplaması için yalnız kalmaya ihtiyacı var.”

Gözlerim tekrar doldu. “Ya daha kötü olursa?”

Sancak yüzümü iki eliyle tutup başımı yukarı kaldırdı. Gözlerindeki samimiyetle konuştu. “Bu süreci atlatırken her durumu yaşayacak, Gülce. Kolay şeyler yaşamadı.”

Yutkundum. “Onu yalnız bırakmışım gibi hissediyorum.”

“Bırakmadın,” dedi yavaşça. “İstedığı alanı ona verdin sadece.” Beni yeniden göğsüne çekti.

“Onu böyle görmeye dayanamıyorum, Sancak. Elimden hiçbir şey gelmiyor.”

Saçlarımı okşamaya devam ederken, “Ben de seni böyle görmeye dayanamıyorum,” diye itiraf etti.

Sessiz kaldığımda geri çekilip elimi tuttu. Birlikte salona geçtiğimizde kanepeye oturup beni de yanına çekti. Başımı göğsüne yaslayıp bacaklarımı kendime doğru çektim. Saçlarımı okşarken günler sonra onun kollarında yavaş yavaş gevşedim. Hiç konuşmadan uzun bir süre öyle kaldık ve ben ilk kez yalnız olmadığımı hissettim.

Gözlerimi açtığımda salon sessizdi. Televizyonun sesi kısıldığı için sadece odayı aydınlatıyordu. Bir süre nerede olduğumu anlamaya çalıştım, sonra başımın hâlâ Sancak’ın göğsünde olduğunu fark ettim. Asıl şaşırtan şey ise onun da uyuyakalmış olmasıydı. Gözlerim yavaşça yukarı kaydı. Sancak’ın yüzü uyurken daha yumuşak görünüyordu. İlk kez onu böyle savunmasız görüyordum. Sanırım ona her geçen gün biraz daha bağlanıyordum. Onu benimsiyordum. En kötü günümde bile düşünmeden ona gelmiştim. Elim kaldırıp yavaşça yanağına sürttüm. Sakalları çıkmaya başladığı için diken gibi avucuma battı. Dolgun dudakları hafif aralıktı. Uzanıp öpmek istedim ama uyanmasından korktuğum için bunu yapmadım. Saçları biraz uzamıştı, yavaşça dokundum. Kısa kestirdiği için diken gibiydi ama aynı zamanda yumuşaktı da ona yakışıyordu.

Hafifçe kıpırladığında hareket etmeden durdum. Belime sardığı kollarını sıkılaştırıp yüzünü saçlarıma doğru yaklaştırdı. Derin bir nefes aldı. Kızda uykunun boğuklaştırdığı sesiyle, "Rüya mı görüyorum?" diye sordu. Kısık sesle güldüğümde homurdandı. Dudakları boynuna temas edince gıdıklandığım için tekrar güldüm. Bu defa sakallarıyla boynumu gıdıkladı. Ufak bir kahkaha attığımda geri çekilmeye çalıştım. Dudaklarını boynuma hastırıp ıslak bir öpücük bıraktığında ürperdim. Aynı öpücükten bir tane daha bıraktı ve ayak parmaklarıma kadar titredim. Sıcak nefesi boynumun ince derisine çarparken, başını kaldırıp koyulaşan gözlerini gözlerime dikti. Yüzünde uykulu bir gülümseme vardı.

"Gerçeksın." Boğazım kuruduğu için yutkundum. "Biraz daha böyle kalalım."

Fısıltısı karşısında iç çektim. "Kalalım."

Teninden tenime geçen sıcaklık göğsümde bir şeyleri tutuşturuyordu. Kendimi onun kollarına bırakıp içimdeki sıcaklığın tüm hücrelerime yayılmasına izin verdim. Bile isteye ona teslim oluyordum ve artık bundan korkmuyordum.

"Saçların çok güzel. Yumuşacık..." Derin derin nefes aldı. "Çok güzel kokuyor. Koklamaya, öpmeye," dedi ve öpücük kondurdu. "Doyamıyorum."

Başımı kaldırıp yüzüne baktığımda eğilip alnımı öptü. Ardından şakağıma ufak bir öpücük bıraktıktan sonra dudakları biraz daha aşağı indi. Elmacıkkemiklerime küçük öpücükler bıraktıktan sonra gözlerime doğru çıktı. Hızlıca geri çekildim.

"Sakın," dedim hızlıca. "Gözden öpmek ayrılık getirir."

Sözlerimi duyunca kısık sesle güldü. Sıcak nefesi dudaklarıma çarpıyordu. "Böyle şeylere inanıyor musun?"

Omuz silktim. "Riske atmak istiyorsan sen bilirsin."

İşaretparmağını çenemin altına yerleştirip dudaklarını dudaklarıma yaslayıp tatlı bir öpücük bıraktı. Beynimin içinde olan her şey boşalırken nefes almayı unuttum.

"Konu sen olunca hiçbir şeyi riske atmam."

Dudakları hâlâ yakın duruyordu, bu da mantıklı düşünmemi engelliyordu. Hissettiğim yoğun duygular beni boyunduruğu altına almıştı. Sancak'tan başka bir şey göremiyor ve hissedemiyordum. Her yanıma

kıplamıştı. Ellerimi göğsüne yerleştirip ona tutunduğumda nefeslerimiz birbirine karışıyordu. Dudaklarını yavaşça dudaklarıma sürttü, sıcacıktı. İçimde harladığı ateş yavaş yavaş yükselirken, dudaklarımı aralayıp bedenimi ona doğru yükselttim ve onu öptüm. İçimden geldiği gibi yaptım bunu, kimseden korkmadan. Çünkü konu Sancak olunca kendimden bile korkuyordum ben. Bu defa bizim dışımızdaki her şeye sırtımı döndüm ve aramızdakilere teslim oldum. Göğsünde duran elim boynuna doğru kaydığında teninin sıcaklığı avucumu yaktı. İçimi titreten bu ayrıntıyla beraber elimi ensesine yerleştirip başını kendime doğru çektim. Başlattığım öpücüğe aynı istekle karşılık verirken, elini kalçama doğru kaydırıp beni kucağına çekti. Saniyeler içinde kucağındaki yerimi almıştım.

Elimi saçlarına doğru kaydırıp yavaşça okşadım. Başını yana eğdiğinde dili dudaklarımin arasına dalarak aklımı başımdan aldığında tır tır titredim. Kalçamı okşayan eli tenimi diken diken ediyordu. Diğer elini belimin oyuğuna yerleştirip bedenimi kendine doğru çekti. Altdudağını kavradığında göğüslerimde oluşan ağırlık gittikçe artıyordu. O bana dokundukça karnımın alt kısmında biriken sıcaklık kaynar bir suya dönüşüyor ve her yanıma yayılıyordu. Üstdudağımı emdikten sonra biraz geri çekildi. Sık aldığımız nefesler eşliğinde, “Gülce,” diye fısıldadı boğuklaşan sesiyle. “Rüya gibisin...” Tekrar dudaklarıma yapıştığında parmaklarım içe doğru kıvrıldı. “Benim en güzel rüyamsın.”

Alnını alnıma yasladığında dudaklarım öpüşmekten kabarmış, tenim al al olmuştu.

“Eve gitmem gerekiyor.” Annem her an gelebilirdi.

Başını iki yana doğru salladı. “Gitmeni istemiyorum.”

“Annem...” dedim yavaşça.

İç çektiğinde altdudağımı öptü. “Hep yanımda kalsan keşke.”

Yüzümü boynunun sıcak kıvrımına yerleştirip soluklanmaya çalıştım. Belimdeki eli sırtıma doğru yavaşça tırmandı. Saçlarımı öptüğünde gülümsedim. Bunu sürekli yapıyordu ve çok hoşuma gidiyordu. “Sana bir şey söylemem gerekiyor.”

Sesindeki ciddiyet, içinde bulunduğumuz yoğun anın dağılmasına neden olmuştu. Geri çekilip yüzüne baktım. Gözleri sıcacık bakıyordu.

“Birkaç günlüğüne göreve gideceğim.”

Başından aşağı bir kova soğuk su dökülmüş gibi hissettim. "N-ne zaman?"

"Yarın sabah."

Santveler içinde buz kesmişim. Bu anı geçmişte o kadar çok yaşamıştım ki Rahamın annemle yaşadığı veda sahnelerini küçük yaşına rağmen hiç unutmamıştım. Şimdi yine o sahnenin içindeydim. Kaçtığım kaderin aynısını yaşıyordum. Başından beri peşimde olan bu ayrıntı kalbime saplanıp kaldı.

22. BÖLÜM

Testimiyet

Uzaktan da olsa görünen denizi izlerken yüzümde ufak bir gülümseme vardı. Denize bakmak içimi açıyordu. Başımı cama yaslayıp Nisan'ın benim için hazırladığı kahveden bir yudum aldım. Abimin yeni evindeydim ve burada olmak garip hissettiriyordu. Bunca yıl beraber yaşadıktan sonra onun farklı bir yerde olması bir yanıma üsse de diğer yanıma onun adına çok mutluydu. Abim, Nisan olmadan yarım kalırdı. Doğru yolu bulup, aşkına sahip çıkarak kendine yakışanı yapmıştı.

“Eşyalarımız daha gelmedi ama ilk misafirimiz sen ol istedim.”

Ev neredeyse boş sayılırdı. Mutfak masası hariç doğru düzgün eşya yoktu. Yine de çok huzurlu bir havası vardı. Nisan'a dönüp gülümsedim. “Görümcene âşıksın çünkü.”

Evleri küçük ama çok şirindi. Eşyalar gelince güzel bir yuvaya dönüşecekti. Nisan elini değdirdiğini güzelleştiren bir kızdı. O kadar tatlıydı ki ona hiç kıyamıyordum. Annem onun bu tatlılığını görmesine rağmen nasıl bu kadar katı ve sert davranıyordu hiç anlamayacaktım.

“Senin sevdiğin pideden yaptım, pişirmeleri için fırına götürmüştük. Abin onları almaya gitti.”

Hep böyle düşünceliydi işte. Boşalan fincanı yere bıraktıktan sonra yanına gidip ona sarıldım. Ailesiyle arası kötü olduğu için bir yanı buruktu, bunu gözlerinde görebiliyordum.

“İyisin değil mi, Nisan?”

Başıyla onayladığında iç çekti. “Daha iyi olacağım.”

Geri çekilip yüzüne baktım. “Hepsi geçecek.”

Buruk bir şekilde gülümsedim. “Babam da annen de bizi affetmeyecek.”

Kaşlarını çatılırken, “Edecekler,” diye itiraz ettim. “Olanları sindirmele-ri için zaman ver onlara.”

Gözleri dolu dolu olmuştu. “Umarım.”

Telefonumdan bildirim sesi gelince hemen cebinden çıkarıp baktım. Sancak bugün hiç yazmamıştı, bu yüzden gözüm sürekli telefondaydı. On- dan gelmediğini görünce yüzüm asıldı. Bir haftadır yoktu. Giderken aklımı ve kalbimi de beraberinde götürmüştü. Yarım kalmıştım ve bu yabancı bir histi. Ona bu kadar kısa sürede bağlanmayı beklemediğim için yokluğun- da yaşadığım duygular afallama neden olmuştu. *Sahi, ona ne ara bu kadar bağlanmıştım?* Belki de en başından beri bağlıydım ve yıllarca kendimi kandırmıştım. Cevabını bilmekten korktuğum sorular günlerdir zihnimi işgal ediyordu. Telefonumun ekran kilidini kapatıp cebime koydum.

Gittiği gün içimde kara bir boşluk oluşmuştu ve gelmediği her gün, o boşluk büyüyordu. Aklımı dağıtmak için Nisan’la beraber mutfağa girdim. Aldıkları mutfak malzemelerini beraber yerleştirirken, “Nasıl barıştınız abimle?” diye sordum.

Nisan bir an duraksadı. “Konuştuk, Gülce. Günler sonra Alperen’le adamakıllı konuştuk.” Gözleri dalarken yutkundu. “Önce birbirimizi suç- ladık sonra sarılıp ağladık çünkü ikimiz de birbirimiz olmadan yapamaya- cağımızı biliyorduk. Bunu kabullenmek biraz zaman aldı sadece.”

Elimdeki tabağı dolaba yerleştirdim. “Kabullenmenize en çok ben se- vindim.”

Hafifçe gülümsedi. “Gözlerindeki pişmanlığı görünce gururumu da kır- gınlıklarımı da bir kenara bıraktım.”

“Abim sensiz ölü gibiydi, Nisan. Sen onun ışığıydın.”

Gözlerindeki aşkla gülümsediğinde abimi ne kadar çok sevdiğini bir kez daha gördüm.

“Zor oldu,” dedi yavaşça. “Ama isteyince her şey oluyormuş, Gülce.” Elindeki yüzüğe baktı. “Onunla bir daha olamayız derken şimdi evliyiz. Çok ruhaf.”

“Ben barışacağınızı biliyordum ama gizli evlilik bana da sürpriz oldu.”

Yüzü tekrar düştü. “Ne benim ailem ne de annen isterdi. Tekrar aynı şeylerin yaşanmasından korktuk. Bu yüzden sana bile haber veremedik.”

Korkularında haklıydılar çünkü annem olmasa onun babası bir şekilde bu işe taş koyacaktı. Nikâhlarını görmeyi çok istemiş olsam da en doğru olanı yapmışlardı.

“Alperen’i tekrar kaybedemeyecek kadar çok seviyorum.” İtiraf ettiği sözlerin ardından yanakları kızardı. “Bu sevgimiz etrafımızdakileri üzse de sonuç değişmiyor.”

Söylediği her sözde haklıydı. Bu yüzden onlara hiç kızmamış ya da kırılmamıştım. “Siz ilişkiniz için en doğru olanı yaptınız.”

Nisan hafifçe gülümsedi. “Umarım.”

Kapı zili çaldığında Nisan mutfaktan çıktı. Abim gelmiş olmalıydı. Cebimden telefonumu çıkarıp tekrar baktım. Herhangi bir mesaj ya da arama yoktu. Kalbime çöreklenen sızı arttı. Yokluğu gün geçtikçe ağır geliyordu. “Keşke hemen dönsen...”

Kendi kendime konuşurken abim elindeki tepsiyle içeri girdi. Yüzündeki mutluluğa, gözlerindeki ışığa hasret kalmıştım. Eski abimi karşımda görünce ağlayacak gibi oldum.

“Abim.” Elindekini tezgâha bırakıp kollarını açtı. Kocaman sarıldım ona.

“Hoş geldin, Gülce’m. Özlemişim seni havuç kafa.”

“Abi ya,” diye söylenerek geri çekildim. Uzanıp saçlarımı karıştırdı.

“Nasıl evimiz? Beğendin mi?”

Başımla onaylarken gülümsedim. “Çok beğendim hem de.”

“Eşyalar gelince daha güzel olacak. Biraz aceleye geldi ama olsun.”

Beraber sofrayı hazırlarken Nisan bir ara lavaboya gitti. Abime dönüp, “Doğru yolu bulmana çok sevindim,” dedim. Yüzünde hüzünlü bir gülümseme oluştuğunda başını eğdi.

“O yolu tekrar bulmam kolay olmadı, Gülce. Gözlerim kör olmuştu çünkü.”

Bu konuda haklıydı, abim kendi içinde kaybolup gitmişti. “Onu başka sıyla gördüm. Meğer kuzeniymiş ama bilmiyordum.” Başını kaldırıp bana baktı. “Çok korktum, onu kaybetmekten deli gibi korktum.” Korkusunu gözlerinde görebiliyordum. Anlayışlı bir ifadeyle gülümsedim.

“Kuzeniyle görmesen de Nisan’a dönecektin abi.”

Başıyla onayladığında iç çekti. “Beni affettiği için şanslıyım.”

“Hadi yemeğe geçelim.” Nisan’ın sesiyle beraber masaya geçtik.

“Başak nasıl oldu, Gülce?”

“Aynı,” dedim üzgün bir sesle. Uzaklaşmak ona iyi gelmemiştir. Her gün konuşuyorduk, henüz bir değişim olmamıştı. İlk fırsatta yanına gidecektim.

“O Fatih itini bir elime geçireyim var ya! Kemiklerini kıracağım onun.”

Abimin sözleri üzerine öfkeyle, “Ya Hülya’ya ne demeli?” diye devam ettim. “Kaç yıllık arkadaşımız, nasıl yapar bunu?”

“Oldum olası sevmedim o kızı,” dedi Nisan.

Başımı iki yana doğru salladım. “Sadece Başak onunla samimiydi. Yalnız kalmasın diye çağırırdı.”

Nisan gözlerini devirdi. “Besle kargayı misali.”

Telefonum çaldığında irkildim. Sancak olabilir miydi? Kalp atışlarım hızlanırken hemen cebimden çıkardım ama arayan o değildi.

“Efendim anne?” diyerek telefonu cevapladım.

“Alperen’in yanında mısın hâlâ?”

Buraya gelmemi hiç istememiştir. Bu yüzden öfkelenip adaya gitmişti. Birkaç gün kafasını dinlemesi gerektiğini söylemişti.

“Evet anne, yemek yiyoruz.”

“İyi, çok geç olmadan eve git.” Sanki abimin evine değil de yabancı birine gelmişim gibi davranıyordu.

“Ne zaman geleceksin?”

“Yarından sonra gelirim. Görüşürüz.”

Telefonu kapattığımda ortam gerilmişti. “Zamanla alışacak,” dedim.

Yemekten sonra ders çalışmak için kalktım. Yarın sunumum vardı, biraz çalışsam iyi olacaktı. Abimin evi bizim eve yakın olduğu için yürüyerek gidecektim. Biraz temiz hava almak iyi gelecekti çünkü Sancak aklımdan çıkmıyordu. Ondaki haber almadıkça endişem gittikçe büyüyordu. Tam

arayacağım sırada telefonum çaldı. Sancak'ın adını görünce anında aramayı açtım. "Sabahtan beri neredesin sen?" Nefes bile almadan konuşmuştum.

"Merak mı ettin beni?"

Yürümeye devam ederken, "O nasıl soru, Sancak? Tabii ki ettim," diye sitemle cevap verdim.

"Şimdi müsait olabildim. Nasılsın? Seni özledim."

Yanaklarım soğuk havaya rağmen ısındı. "İyiyim, abimlere yemeğe gitmiştim. Şimdi eve dönüyorum. Sen nasılsın?"

"İyiyim ben de. Biraz yoğundum, arayamadım. Annen de yemeğe geldi mi peki?"

Eve iyice yaklaşmıştım. Hava soğumaya başladığı için adımlarımı hızlandırdım. "Yok, adaya gitti o."

"Abinlere kızgın o zaman."

İç çektim. "Bir süre daha kızgın kalacak."

Kısık sesle güldüğünde içimde bir şeyler sıkıştı. Çok güzel gülüyordu. "İnadın annene çekmiş desene."

"Yani, belki birazcık." Birazcıkdan fazla olduğunu biliyordum aslında.

"Eve ne zaman varacaksın?"

Apartmanın kapısına gelmiştim. "Şimdi apartmandan içeri giriyorum."

"Hımm, abinin evi yakın o zaman."

Asansöre binmek yerine merdivenlere yöneldim çünkü telefon asansörde çekmiyordu. Aramanın kapanmasını istemedim. Günler sonra ilk defa doğru düzgün konuşma fırsatımız olmuştu.

"Birkaç sokak ötede."

"Bayağı yakınmış."

Telefonu kulağımla omzumun arasına sıkıştırıp kapıyı açtım. "Neyse ki çok uzaklaşmadı bizden." Kısa bir sessizlik yaşandığında, "Ne zaman geleceksin?" diye sordum.

Sancak konuşmadan önce iç çekti. "Belli değil."

İçime çöreklenen hüznün hızlıca büyüdü. Hayatımın geri kalanının hep böyle olacağı gerçeğiyle bir kez daha yüzleştim. Annem gibi bir gözüm hep kapıda olacaktı. Bundan ne kadar kaçsam da kaderi değiştirememiştim işte.

"Anladım," dedim yavaşça. "Sen birkaç gün deyince..."

"Haklısın ama işler planladığımız gibi gitmedi. Sen neler yaptın, biraz."

Odama geçip hızlıca üstümü değiştirmeye başladım. Bir yandan da Sancak'a neler yaptığımı anlatıyordum. Siyah bir tayt ve geniş, crop bir tişört giydikten sonra cama yanaştım. Sancak'ı görmeye alışık olduğum bu kona takıldı gözlerim. Onu özlemiştim. "Seni özledim." İtirafım düşünme den döküldü dilimden.

Aramızda yaşanan kısa bir sessizliğin ardından, "O zaman," dedi sıcak bir sesle. "Kapıyı açar mısın?"

"Kapıyı mı?" Kalp ritmim bozulduğunda kapıya doğru döndüm. Kapı tıklandığında gerçek olduğunu fark ettim. Telefon elimde kapıya doğru koşar adımlarla ilerledim. Titreyen ellerimle kapı kolunu indirdiğimde kalbim resmen boğazımda atıyordu. Sancak tam karşımda duruyordu. Koridorun sarı ışığında, üstünde kamuflaj kıyafetleri, yüzünde günlerdir kesmediği için uzayan kirli sakalları, gözlerinde ise gizlemediği hisleriyle karşımdaydı. Birkaç saniye boyunca hiç konuşmadan birbirimize baktık. Zaman durmuş gibiydi.

"Sancak..." diye fısıldadım.

Yüzündeki tatlı gülümsemeyle, "Selam," dediğinde daha fazla dayanamadım ve düşünmeden hareket ettim. Ona doğru atıldığımda kollarını benim için açtı. Kollarımı boynuna sardığımda beni tek koluyla kaldırarak ayaklarımı yerden kesti.

Yüzümü boynuna gömüp özlediğim kokusunu içime çektiğimde göğsümdeki boşluk, onun varlığıyla kapanarak yok oldu. Onun haricinde her şey silinip gitmişti. Yaşıyordu. Karşımdaydı. Bana sağ salım geri dönmüştü. Dolan gözlerimi yumdum. Onun kokusunu, sıcaklığını, varlığını hissettikçe içimdeki düğüm çözülüyordu. Yüzünü saçlarıma gömüp derin derin nefesler aldı.

"Nasıl özlemişim..." dedi saçlarıma doğru. "Saçını, kokunu, tenini."

Geri çekilip yüzüme baktığında uzayan sakallarına ve yüzünde oluşan yorgun çizgilere baktım. Gözleri uykusuzluktan ötürü çökmüş olsa da bana baktığında içimi ısıtan pırıltılar vardı.

"Tüm gün bu yüzden mi yoktun?"

Başıyla onayladığında sıcak nefesi dudaklarıma çarpıyordu. "Sana gelmek için uğraştım."

Gözlerini gözlerimden ayırmadan konuşmuştu. Günlerin özlemi, söylenmeyen sözler aramızda bir kanca gibi bizi birbirimize doğru çekiyordu. Rakışları dudaklarıma indiğinde kalbim göğsümden fırlayacak gibiydi.

“Gülce...” dedi dudaklarıma doğru.

Cümlesini bitirmesine fırsat kalmadan yüzüme doğru eğildi. Dudakları dudaklarıma değdiğinde dünya yerinden kaydı. Ellerim yavaşça yakasına ulaştı. Parmaklarım kamuflajının soğuk kumaşına tutunurken bedeninin sertliğini hissedebiliyordum. Evin içine girip kapıyı kapattığında diğer eli kalçama kayıp sertçe kavradı. Bacaklarım beline dolanırken sırtımı kapıya yasladı ve bedenini bedenime yasladı. Dudaklarımdan kaçan iniltiye engel olamadım. Sancak, öpücüğü derinleştirirken dili dudaklarımin arasına daldı ve nefesimi benden çaldı. İçimde biriken özlemin tamamı bir anda dışarı çıkmıştı. Altdudağını kavrayıp dudaklarımin arasında ezdim. Onu öpmeyi çok seviyordum ve gittikçe buna alışıyordum. Bedenim karıncalanırken geçen günkü sıcaklık yine oradaydı ve bu defa daha yakıcı bir şekilde kaynıyordu.

Sancak alnını alnıma yasladığında öpüşmekten dudaklarım uyuşmuştu. İkimiz de nefes nefeseydik. Bacaklarımin arasında hissettiğim sertliği, yanaklarımin ısınmasına neden olurken kadınlığımda oluşan karıncalanmayı artırdı.

“Böyle karşılanmaya alışabilirim.” Boğuk sesi karşısında titredim. Bir elim ensesinden saçlarına doğru kaydı.

“Hiç gitmesen keşke.”

Sancak belimdeki elini yanağıma yerleştirdiğinde koyulaşan gözlerindeki tutku, bir ateş gibi yanıyordu. Tekrar dudaklarıma doğru eğildi. Bu kez daha aç, daha tutkuluydu. Elini boynumdan kaydırıp kalçama yerleştirdi. İki eliyle avuçladığı kalçalarımı sertliğine doğru bastırdığında ikimiz de aynı anda inledik. O an zaman diye bir şey yoktu. Dünya sadece ikimiz için dönüyordu.

Sadece o vardı.

Sadece biz vardık.

Bir an bile geri çekilmiyordu, sanki yıllardır içinde tuttuklarını şimdi tek bir anda serbest bırakmış gibiydi. Bana olan tutkusu beni de kışkırtıyordu.

“Sancak,” diyebilirdim güçlkle.

"Güzel sevgilim."

Yüzünü boynuma gömdü. Sakalları cildimi çizirken dudakları hawa tenimde gezindi. Sırtım ona doğru hüküldüğünde burnunu boynumda gezdirdi. Elleri yavaşça yukarı çıktığında tişörtümün açıkta bıraktığı tenime dokundu. Sıcaklayan bedenimin ısı dokunuşuyla iyice artmıştı.

"Tenin yumuşacık." Onunki ise sertti, bedeninin taştan farkı yoktu. "Sana dokunmaya bile kıyamıyorum."

Altıdudağıma ısırdığımda yavaşça konuştum. "Ama ben dokunuşlarını seviyorum." Burnundan sert bir nefes aldı.

"Beni daha fazla sına." Dudaklarıma sert bir öpücük bıraktıktan sonra geri çekildi. Bacaklarımı belinden istemeyerek de olsa ayırıp sert göğsüne tutunarak kaydım. Bacaklarım hamur gibiydi. Düşmemek için yavaş hareketlerle geri çekildim. Tüm dengemi bozmuştu. Geri çekildiğimde gözleri üzerimde dolaştı. Saçımdan başlayarak ağır ağır süzdü beni.

"Seni hiç böyle görmemiştim," dedi kısık bir sesle.

Dışanda taytın üstüne uzun tişört giydiğim içindi. Bir adım daha yaklaştı, sonra bir adım daha. Sırtım duvara yaslandığında aramızdaki hava tekrar ısınmış ve ağırlaşmıştı. Elini belime koyduğunda sıcaklığı bütün vücuduma yayıldı. Başımı kaldırmam için çenemin altına hafifçe dokundu.

"Çok güzelsin." Başını eğip alnımı öptüğünde gözlerim kapandı. Beni kendine doğru çektiğinde hafifçe güldü. "Titriyorsun."

"Senin yüzünden," diye sitem ettim. "Fazla yakınsın."

Dudaklarını alnıma sürttü. "Demek beni özledin."

Cevap vermeme fırsat bırakmadan dudaklarını boynuma, nabzımın tam üstüne yerleştirdi. İç çekerken irkildim. Dudaklarımdan ufak bir nefes döküldü. Dokunuşları değiştiğinde parmakları belim ve sırtım arasında ufak hareketlerle geziniyordu. Nefeslerim düzensizdi, tıpkı kalp atışlarım gibi. Birden durdu. Yüzünü geri çekip gözlerimin içine baktı. "Elimde olsa seni hiç bırakmam."

Parmak uçlarıyla yanağıma okşadığında, "Ama mecbursun," diye fısıldadım. Başıyla onayladıktan sonra beni göğsüne doğru çekip sıkıca sarıldı. Gözlerimi kapatıp başımı göğsüne yasladım. Güçlü kalp atışları kulağımda bir ninni gibi çalınıyordu.

"Bu gece seninle kalabilir miyim?"

Bu, ilişkimiz için riskliydi. Annem ya da abim çat kapı gelebilirdi. Bunları bile bile, “Evet,” demem delilikti ama demiştim. Ben de bu gece benimle kalmasını istiyordum.

Birlikte salona geçtiğimizde beni kucığına doğru çekti. Başımı göğsüne yaslayıp kucığına sokuldum. Çenesi saçlarıma sürtünürken üstüne sinen toprak ve barut kokusuna alışmıştım. Babamdan aşina olduğum bir kokuydu bu. Şimdi sevdiğim adamın üzerine de sinmişti. Bu ayrıntı beni saatlerce ağlatacak bir güce sahipti. Eğer kollarında olmasaydım ağlardım ama bu akşam ağlamayacaktım. Sancak gittikten sonra bu düşüncelere bırakacaktım kendimi.

Elleri hiç silah tutmamış gibi nazikçe saçlarımda gezindi. Elim yüzüne gitti. Sakallarının sertliği avuçlarıma battı. Başımı kaldırıp yorgun yüzüne baktım. “Sakal yakışmış.”

“Hımm,” diye mırıldanıp sakallarını avucuma sürttü.

Eğilip dudağımın kenarına hafif bir öpücük bıraktı. Sonra yavaşça yanağıma, kulağıma, boynumun kıvrımına küçük küçük öpücükler bırakarak ilerledi. Her dokunuşu bilinçliydi, nereye nasıl dokunacağını biliyordu. Dudaklarımız tekrar buluştuğunda bu kez çok daha derin, çok daha yavaş, çok daha yoğundu her şey. Her hareketi özenliydi; sanki günlerin yokluğunu telafi eder gibiydi.

Öpücükleri arasında nefes nefese kaldığımda, “Beni gerçekten özlemişsin,” dedi. Gülerek geri çekildim.

“Senden kaçamayacak kadar çok özledim.”

Elini yanağıma koyduğunda başparmağı dudaklarımdan kenarından aşağı süzüldü. “Nefesimi kesiyorsun, Gülce.”

İçten bir şekilde gülümsedim, benim için de aynısı geçerliydi. Bir süre birbirimize sarılmış bir şekilde durduk. İkimiz de tek kelime etmemiştik. Aklıma gelen şeyle geri çekildim. “Aç mısın? Bir şeyler hazırlayayım mı?”

“Nereden anladın?”

Konuşmadan önce üstüne baktım. “Direkt bana gelmiş gibisin.”

“Gibisi fazla,” dedi yanağımdan makas alırken. “Kurt gibi açım. Görevde doğru düzgün bir şey yemedim.”

İçim burkulurken geri çekildim. “Canın bir şey istiyor mu? Ne yersin? Makarna falan?” En hızlı o olacağı için aklıma ilk makarna gelmişti.

“Bol salçalı isterim.”

"Hemen hallediyorum," deyip ayağa kalktım. Ona elimi uzatırken, "Duş almak ister misin?" diye sordum.

Bir an durdu. "İyi olur aslında, üstüm başım toz içinde. Eve geçecektim ama seninle konuşunca dayanamadım."

İçten bir gülümsemeyle uzanıp yanağı okşadım. "İyi ki bana geldin."

Başını çevirip dudaklarını avucuma yasladı. "Hep sana gelirim ben. Yeter ki iste."

Sözleri erimemi sağlamıştı.

"Eve gidip, duş alıp geleyim." O kadar yorgun görünüyordu ki başımı iki yana doğru salladım.

"Burada duş al, abimin kıyafetleri olur sana."

Sancak gözlerini devirdi. "Alperen de buna ne sevinir ama."

İmalı sesini duymazdan geldim. "Hadi duşa, oyalanma."

Sancak banyoya girdiğinde dolaptan abimin gri eşofman altını ve siyah tişörtünü alıp kapının önüne bıraktım. Mutfığa geçip, kaynaması için suyu koyarak makarnayı dolaptan çıkardığımda banyodan suyun sesi geliyordu. Önemsiz bir ses gibi görünse de bana huzur veriyordu. Sancak burada, evimdeydi. İç çekip makarnayla ilgilenmeye başladım. On dakika sonra banyonun kapısı açıldı. Koridora baktığımda Sancak saçları ıslak, sakalları hafif dağınık, üzerinde verdiğim kıyafetlerle karşımda duruyordu. "Uymuş," dedim.

"Tişört biraz dar oldu."

Sancak, abimden daha iri yapılydı.

"Hadi gel, yemek hazır."

Sancak masaya geçtiğinde onun için hazırladığım makarnayı tabağa koydum. İsteddiği gibi bol salçalıydı. Kendime de bir tabak alıp karşısına oturdum. Kocaman tabağı sadece birkaç dakika içinde yiyip bitirmişti. Şaşkınca ona bakakaldım. "Bir tabak daha?"

Başıyla onayladığında yeni bir tabak daha doldurdum. "Ellerine sağlık, çok güzel olmuş."

İkinci tabağı da yiyip bitirmişti. Yemek yerken konuşmuyor, tüm dikkatini yemeğe veriyordu. Fazlasıyla iştahlıydı. Yemekten sonra balkona geçip bir sigara yaktı. Ben de bulaşıkları makineye yerleştirirken ona baktım. Balkon kapısına yaslanmış beni izliyordu.

Sigarasını dışarı üflediğinde gözleri üzerimden hiç ayrılmadı. “Yıllardır.” dedi kısık bir sesle. Kısa bir sessizliğin ardından devam etti. “Bu anın hayalini kuruyordum.”

Elimdeki tabağı bırakıp bedenimi ona doğru çevirdim. Sancak konuşmaya devam etti.

“Aynı evdeyiz, beni bekliyorsun...” Bana doğru yürüdü. “Bana ellerinle yemek hazırlıyorsun.” Uzanıp elimi tuttu ve dudaklarına yerleştirdi. Ardından büyük elleriyle belimi kavradı. Hiçbir şey söylemeden beni kolayca kucağına aldı. Ufak bir çığlık attım.

“Ne yapıyorsun?” Kollarımı sıkıca boynuna sardım.

“Hayalimdeki kalan kısmı tamamlıyorum,” dedi gülerek.

Adımlarının sesi koridorda yankılanıyordu. Odama doğru ilerleyip kapıyı tek ayağıyla ittirdi. Sancak yavaşça yatağa oturdu. Kolları hâlâ beni sarıyordu. Başımı göğsüne koydum.

“Bu gece böyle uyuyalım.”

İtiraz edemeyeceğim kadar güzel bir teklifti. Sessiz kalıp göğsüne biraz daha sokuldum. Ve böylece, yılların özlemi ve içinde bulunduğumuz anın sıcaklığıyla yatağında uyuyakaldık.

Fakültenin merdivenlerinden inerken rahat bir nefes aldım. Bedenimdeki stres yavaştan çekiliyordu. Çünkü sunum iyi geçmişti, hocamın yüzündeki onaylayıcı ifadeden bunu anlayabilmişim. Sabah erken kalkıp çalışmam işe yaramıştı. Sabahı hatırlayınca gülümsemeye başladım. Sancak yatağında uyurken kalkıp ders çalışmışım. Gözlerim sürekli ona kaydığından dikkatim çabuk dağılmış olsa da çalışabilmişim.

Yaklaşık bir saat çalıştıktan sonra Sancak bana sarılmak için döndüğünde yatağın boş olduğunu fark edip anında uyanmıştı. Elim çenemde onu izlerken yakalamıştı beni. Sonra yanına çekip okul saatine kadar sarılmıştı. Sunum olmasa derse gitmeyip onunla vakit geçirirdim. İç çektiğimde çantamı omzuma atıp binanın çıkışına doğru yürüdüm. Yağmur neredeyse durmak üzereydi. Etrafa yayılan toprak kokusunu içime çekerken telefonumu çıkarıp Başak’ı aradım. Bugün hiç konuşmamıştık. İkinci çalışta açtı.

“Ne haber aşko?” Sesinde alıştığım neşe yoktu.

“İyi, sunumum vardı ya bugün güzel geçti.”

"Bebeğim senin halledemeyeceğin şey yok." Bana olan güvenini bana, den anlayabiliyordum.

"Sen nasılsın? Konuşamadık bugün."

"İyi," dedi dalgınca. Kısa bir duraksama oldu. "Geçen gün otogara Mert geldi."

Aniden sarf ettiği sözler karşısında bir an duraksadım. "Bizim Mert mi?"

"Başka Mert mi var, Gülce?" Haklıydı ama şaşırmıştım işte.

"Ay ne bileyim, Başak? Mert ne alaka?"

"Değil mi? Ben de aynısını düşündüm. Mert ne alaka?"

"Niye gelmiş peki?"

Sıkıntıyla ofladı. "Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Onu karşımda görmeyi hiç beklemiyordum."

"Konuşabildiniz mi peki?"

"Çok az," dedi düşünceli sesiyle. "Bir şey söylemeye çalıştı ama... tam olarak ne olduğunu anlamadım. Hazırlıksız yakalandım."

"Tuhaf," dedim yavaşça.

"Otobüsün kalkış saati gelmişti zaten. İyi olup olmadığını görmek için geldim dedi. Sonra da ben otobüse bindim, o da gitti."

Mert abide tuhaf bir şeyler vardı. Zamanla ortaya çıkacaktı ve bunları öğrenmek istediğimden pek de emin değildim. Kaldıramayacağımız şeyler çıkabilirdi altından.

"Ne zaman geleceksin, Başak? Seninle yüz yüze konuşmayı özledim."

"Of ben de özledim ama..." Kısa bir süre duraksadı. "Gelirsem ve onları görürsem ne tepki vereceğimi bilmiyorum."

Yüzüm düştü. "O zaman en yakın zamanda ben gelirim."

"Hayır diyemem bu teklifine."

Cevap vereceğim sırada binaya doğru yürüyen Ali'yi fark ettim. "Eve geçince görüntülü konuşuruz." Telefonu kapatıp kampüsün kapısına doğru yürümeye devam ettim. Ali başını kaldırdıca beni gördü ve adımları duraksadı.

"Selam, Gülce." Sesi nazik olsa da ilk defa rastladığım bir mesafe vardı.

Ona gülümsemeye çalıştım. "Selam. Nasılsın, Ali?"

Beni incelerken omuz silkti. "İdare ediyorum. Sen?"

“İyi ben de.”

Bir anlık kararsızlıktan sonra, “Şu adamla,” dedi. “Gerçekten sevgili misiniz?” Konuşurken zorlandığını sürekli duraksamasından anlamıştım.

Onu kırmak istemiyordum ama yalan söylemek, daha büyük bir kırılma yaratırdı. Başımı indirdiğimde, “Evet,” dedim yavaşça. Saçımı kulağının arkasına sıkıştırırken başımı kaldırıp devam ettim. “Biz... Sancak’la birlikteyiz.”

Ali hemen gözlerini kaçırdı. Sanki yüzüme bakmaya dayanamıyor gibiydi. “Anladım.” Çenesindeki kaslar belli belirsiz gerildi. “Mutluluklar.” Kibar olmaya çalışıyordu ama sesindeki hayal kırıklığı saklanamayacak kadar açıktı.

O an kalbimde ufak bir acı hissettim. Onu incitmek, bu hayatta yapmak istediğim en son şeydi. Ama kalbimin yönü belliydi. Bunu bilmeye hakkı vardı. İsteyerek ya da istemeyerek de olsa onu kırmıştım.

“Ali, seni hiç kırmak istemedim,” dedim kelimeleri dikkatle seçerek. “Bunu unutma, olur mu?”

Başını hafifçe salladı. “Biliyorum. Senden bunu duymak kolay değildi ama dürüst olmana sevindim.” Keşke yüzündeki o üzgün gülümsemeyi görmeseydim. Keşke onu bu kadar üzmeseydim. “Başından beri dürüst olduğun için teşekkür ederim.” Derin bir nefes aldı. “Sadece... mutlu olmanı istiyorum, Gülce. Gerçekten.”

“Teşekkür ederim,” dediğimde boğazımda bir düğüm oluştu.

“Derse yetişmem gerekiyor,” dedi ve geriye doğru bir adım attı. “Görüşürüz.”

“Görüşürüz, Ali.”

Ali arkasını dönüp uzaklaşırken içimde buruk bir sessizlik kaldı. Onu üzmemek istememiştim fakat dürüst olmak zorundaydım. Eve doğru yürürken içime çöreklenen hüznle telefonuma baktım. Sancak sunumun nasıl geçtiğine dair mesaj atmıştı. Cevap yazmak yerine direkt aradım. Telefonu açtığı anda beni uzun bir öksürük karşıladı.

“Sancak iyi misin?” Cevap vermeden önce tekrar öksürdü.

“İyiyim,” dese de sesi kötü geliyordu. “Biraz boğazım ağrıyor, bir de öksürük başladı.” Cümlesini bitirmesiyle öksürmesi bir oldu. “Sunumun nasıl geçti?”

“İyi geçti. Doktora gittin mi?”

"Abartılacak bir şeyim yok, ilaç içerim geçer."

Tekrar öksürdüğümde gözlerimi devindim. Abim gibiydi işte, hastaneyi gitmemek için her şeyi yapardı.

"Kafana göre ilaç mı içeceksin?" Onunla konuşurken taksi çevirdim.

"Çok yorgunum be yavrum. Hiç hastanelerle uğraşacak halim yok."

"Bekle geliyorum."

"Sahiden mi?" dedi hevesle. Heyecanı karşısında gülümsedim.

"Ne oldu? Sesin bir düzeldi gibi."

"Seni görürsem hiçbir şeyim kalmaz."

Beni nasıl düşüreceğini biliyordu düzenbaz. "Tamam, hadi görüşürüz."

Şoföre adresi verip sırtımı arabanın koltuğuna yasladım. Taksiden inince önce kendi evime geçtim. Dolaptan toz tarhana, sarımsak ve limon aldıktan sonra masanın üstündeki mandalinaları da poşete attım.

Tarhana ve C vitamininin iyileştiremeyeceği şey yoktu. Elimdeki poşetlerle evden çıkıp karşı binaya geçtim. Bu kadar yakınımda oturmasına gün geçtikçe daha da alışıyordum. Sadece birkaç dakika içinde asansöre binmiştim bile. Asansörün kapısı açıldığında Sancak kapının eşiğinde durmuş, beni bekliyordu. Gri bir eşofman altı ve siyah tişörtün üstüne kalın örgülü bir hırka giymişti. Saçları dağılmış, yüzü solmuştu. Kızarmış gözlerindeki yorgunluğa bakarken yüzüm düştü.

"Sen bayağı hasta olmuşsun."

"Abartacak bir şey yok güzelim. Ufak bir grip," demesiyle öksürmesi bir oldu.

İçeri girip poşetleri mutfığa bıraktıktan sonra arkamdan gelen Sancak'a döndüm. "Ateşin var gibi."

Beni kollarının arasına alarak sırtımı tezgâha yasladı. Yüzünü boynuma gömdü. "Bilmem, var mı?"

Alnı boynuma dokununca irkildim. "Var tabii! Alev alev yanıyorsun."

Boynuma doğru güldü. "Senin aşkının ateşidir."

Gülerek geri çekildim ve elimi alnına yasladım. "Gerçekten ateşin var."

"İlaç aldım, geçer birazdan."

Elimi yanağına yerleştirip okşadım. Sakallarına dokundum yavaşça. "Çok solgun görünüyorsun. Yatıp dinlenmen lazım."

Başını yana eğdi. "Sana sarılıp uyumam lazım."

Elimi yanağından ensesine doğru kaydardım. “Tamam ama önce sana çorba yapayım.”

Belimdeki elini tutup onu salona doğru çekiştirdim. Battaniye serili kanepe'nin üstüne oturduktan sonra başını koltuğa bıraktı. “Ölüyorum galiba.”

Abartılı sesi karşısında gözlerimi devirdim. “Abartma istersen.”

Uzanıp elimi tuttu. “Son isteğim benimle uyuman.”

“Ya saçmalama,” dedim kahkahayla. “Sana ballı, zencefilli limon suyu içireceğim. Mandalina ve çorbadan sonra da bir şeyin kalmayacak.”

Hafifçe yana kaydı, sesi kısılmıştı. “Tamam ama yanıma otursana önce.” Yanaşıma şekli neredeyse çocuk gibiydi. Battaniyeyi hafifçe çekip bana yer açtı.

“Önce çorbanı yapsaydım?”

“Olmaz. İki dakika...” dedi ve elini bileğime uzatıp yavaşça yanına çekti. Pes edip yanına oturdum ve göğsüne sokuldum. Yanağını başıma yaslayıp saçlarımı okşadı. “Çok iyi geliyorsun,” diye mırıldandı.

Sıcaklığı mayışmama neden oluyordu. Gözlerimi kapatsam çok değil, birkaç dakika içinde uyurdum ama çorba yapmam lazımdı.

“Çorba yapıp hemen geleceğim.” İstemeyerek yanından kalktuğымda itiraz etmesine izin vermeden mutfığa ilerledim.

Tencereye yağ koyup hafifçe kızdırdım. Evden getirdiğim sarımsağı rendeleyip kavurduktan sonra tarhanayı, ardından suyu ekledim. Annem tarhana sevdiğimiz için her yıl elleriyle yapardı. Onun tarhanasından başkasını içemezdim. Ev mis gibi tarhana koktuğunda altını kıstım.

“Bitti mi?”

Başımı çevirdiğimde Sancak kapının pervazına dayanmış, battaniyeyi omuzlarına dolamış bir şekilde beni izliyordu.

“Bitti ama mandalina soyacaktım.”

“Aslında açım, çorbadan sonra yesem onu?”

Yanına gidip elini tuttum. “O zaman uzanalım.”

Beraber koltuğa geçtiğimizde televizyonda yarışma programı vardı. Sancak uzanıp beni göğsüne yasladı. Kollarıyla sarıp sarmaladıktan sonra televizyonun sesini açtı. Beraber yarışmayı izlerken soruları yarışmacılardan önce cevaplıyorduk.

Her şey o kadar olması gerektiği gibiydi ki... Başımı göğsüne yaslayıp bu anın tadını çıkardım. Onunla hep böyle olmak istediğimi fark ettim.

Haratımın geri kalanını beraber geçirmek istediğimi ilk ve tek kişiydi 11, fişir öksürdüğünde doğruldum.

"Çorba pişmiştir, getireyim mi?"

İstemeyerek kollarını açtı. Yanagını öpüp ayağa kalktım. Çorbayı büyük bir kâseye doldurup yanına birkaç dilim eklemek bıraktım. Tepsiyle odaya girdeğimde oturup sırtını kanepeye yasladı.

Tepsiyi dizlerine bırakıp yanına oturdum. "Sen yemeyecek misin?"

"Şimdi canım istemiyor, sonra yerim. Yavaş iç, ağzını yakma sakın." Birkaç kaşık içti. "Sevdin mi tadını?"

"Çok, ellerine sağlık." Kısa süre sonra boş kâseyi uzattı. "Biraz daha alabilir miyim?"

Bir kâse daha doldurup önüne bıraktım. İçtikçe yüzüne renk geliyordu. Halsiz olsa da biraz daha rahatlamış gibiydi.

"Gerçekten boğazuma iyi geldi."

Uzanıp alnına dokundum. Ateşi biraz düşmüş gibiydi. Sancak hastalığının verdiği yorgun gözlerle bana baktı. Yüzünde içten bir ifade vardı. Elini yanığıma yerleştirip yavaşça okşadı.

"İyi ki geldin, Gülce."

Gülümsemek dışında cevap veremedim. O sırada telefonu çalmaya başladı. Ekranda annem yazıyordu. Çorbayı içerken cevaplayıp hoparlöre aldı.

"Efendim anne?"

"Oğlum nasılsın? Döndün mü görevden?"

"Dün döndüm anne, iyiyim."

"Sesin hasta gibi annem, iyi olduğuna emin misin?"

Sancak kısa bir süre öksürdü. "Şifayı kaptım ama geçer birkaç güne. Merak etme."

"Ne demek merak etme?" dedi telaşlı bir sesle. "Tek başına evdesin, bir çorba yapanın bile yok. Konum at, geliyorum."

"Hayır hayır," dedi hemen. "Babamla bozuşma benim yüzümden. Çorba içiyorum ben."

"Hangi çorbaymış o?"

"Tarhana."

"Sen sevmezsin ki oğlum tarhana. Ne zamandan beridir içer oldun?"

İkinci kâsesini bitiren Sancak'a paşkınca baktım. Sevmiyor muydu gerçekten?

"Artık seviyorum. Bugünden sonra özellikle çok seviyorum." Bana göz kırptığında annesi bir an duraksadı. "Çorba yapanın kimmiş bakayım senin?"

Sancak'ın sıcacık bakan gözleri gözlerime takılı kaldığında yüzünde tarif edemediğim bir gülümseme vardı. Yanaklarımı kıpkırmızı yapan bir gülümsemeydi bu.

"Onu söyleyemiyoruz maalesef," diye cevapladığında annesi homurdandı.

"Seni bilmesem biri var sanacağım hayatında."

Sancak sırtını kanepeye yasladı. "Belki var."

"Ah ah," diye iç çekti annesi. "Keşke olsa, belki oğlumun mürüvvetini görürdüm."

"Görürsün belki, Nazgül Hanım."

"Boşuna heveslendirme bak beni."

"Bilemem artık," dedi sırtarak.

"E oğluma sevmediği tarhanayı bile içirdiyse işler ciddi desene." Annesinin sesi umut doluydu.

"İki kâse içirdi hem de."

Karşıdan hafif bir kahkaha geldi. "Oh oh, maşallah. İyice heveslendirdin beni deli oğlan. Neyse, şimdilik gelmiyorum ama kötü olursan falan hemen ara."

Telefon kapandığında kolunu dürttüm. "Gerçekten tarhana çorbası sevmiyor musun?"

Sancak kaşlarını kaldırdı. "Sevmem ama," dedi ve uzanıp saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Sen yaptın diye tüm tencereyi bitiririm."

İçim sıcacık olurken, "Söyleseydin başka çorba yapardım," dedim.

"Senin elinden zehir bile içerim ben." Bakışlarında yeşeren sıcaklık beni olduğum yerde eritecek güce sahipti.

"Delisin," dedim gülerek.

Tepsiyi kenara bırakıp, "Hımm," dedi ve kolunu belime dolayıp beni kendine doğru çekti. Bir anda aramızdaki mesafe yok olmuştu. Yüzüm yüzüne doğru yanaşırken sıcak nefesi dudaklarıma çarptı. "Sana deliyim," dedi boğuk sesiyle. "Sadece sana."

Odadaki atmosfer o kadar hızlı değişti ki bir anda dilim damağım kup-kuru kesildi. Göl yeşilli gözleri koyulaştıkça kalp atışlarım hızlanıyordu. Bana gizlemediği bir aşk ve zapt edemediği bir tutkuyla bakıyordu.

"Yine titriyorsun." Bu titremeye kendisinin neden olduğunu bile bile söylemişti.

"Yine yakınsın." Sesim de titrek ve kısıktı. Yutkunmaya çalıştığımda gözleri önce dudaklarıma, ardından boynuma kaydı. Aramızdaki hava ağır ağır ısınıyor ve her geçen saniyeyle beraber ağırlaşıyordu.

"Öyle miyim?"

Başımı aşağı yukarı doğru salladım. Belimde duran elleri çok yavaş bir şekilde aşağı doğru kaydı. Dokunuşu karşısında tenim, saniyeler içinde diken diken olmuştu. Titrek bir nefes aldığımda nereye koyacağını bilemediğim ellerim ensesine doğru kaydı. Teni o kadar sıcaktı ki... Ateş gibiydi ve ben dokundukça bu ısı artıyordu. Elleri kalçama kayıp yavaşça kavradığında kalbim göğsümden çıkacak sandım. Bir eli bacağıma doğru kaydı ve kendine doğru çekerek kucağına oturmamı sağladı. Şimdi ben ona üstten bakıyordum. Saçlarım omuzlarına dökülürken dudaklarımızın arasında sadece birkaç santim vardı. Elleri kalçalarımın gezinirken sertleşen erkekliğini hissettim. Dilini çıkarıp dolgun dudaklarını ıslattığında nefes almayı bıraktım. Bunu ona ben yapmak istiyordum. Bu anı bir istekti ve çok baskındı. Bedenimdeki titreme artarken bana doğru uzandı. Ben de ona doğru eğildim ve dudaklarımız nihayet buluştu. Nefeslerimiz birbirine karışırken dudaklarımız sabırsız bir tutkuyla hareket etmeye başladı.

Daha önceki öpüşmelerimize kıyasla çok daha sıcak ve ilkeldi. Öpüşü derinleştikçe yeryüzündeki her şey silindi. Yalnızca onun nefesi, benim kalbimin sesi ve birbirimize değen tenimizin sıcaklığı kaldı. O kadar güzeldi ki... Elleri kalçalarımı kendine doğru çektiğinde sertliği kadınlığıma temas etti ve beynimdeki bütün düşünceler buharlaştı. Bu anın içinde hapsolmuş, Sancak'ın teninde kaybolmuştum. Artık benim tenim de alev gibi yanıyordu. Ensemde biriken terlerin sırtıma doğru süzüldüğünü hissedebiliyordum.

Sancak başını boynuma eğdi. Sıcak dudakları nemli tenime değdiğinde içim ürperdi. Boynumun kenarına önce yumuşak bir öpücük bıraktı. Sonra nefesim kesilirken biraz daha ıslak bir öpücük bıraktı.

"Bana ne kadar iyi geldiğini hiç bilmiyorsun."

Fısıltıyı andıran sesi içimi kavuruyordu. Ellerim bu defa omuzlarına kaydı. Parmaklarımın altında sert tenini hissederken aramızdaki yakınlık, her saniyeyle beraber biraz daha büyüyordu. Alnını alnıma yaslayıp gözlerini kapattı.

“Durdur beni, ben yapamıyorum. Sen yap,” diye yalvardı.

Tutku, hücrelerime hızlıca yayılan bir virüs gibiydi. Kendimi durduracak gücüm yokken onu nasıl durdurabilirdim?

“Gülce lütfen.” Sesinde hem ihtiyaç hem de teslimiyet vardı. Cevap vermek yerine tekrar dudaklarına yapıştım. Sancak ağzını açarken öpüşü sertleşti. Daha aç, daha tutkulu bir öpüşmeydi bu. Ayağa kalktığı anda bacaklarımı belime sardım. Odasına yürüdüğümüz yol boyunca öpüşmeyi bir an bile bırakmadık. Beni yatağa yatırdığında bile dudaklarımız ayrılmadı.

Odanın sıcaklığı, bedenlerimiz temas ettikçe daha çok artıyordu. Elleri tekrar belime doğru kaydı. Tişörtün içinden yavaş dokunuşlarla göğsüme doğru kayınca karnım içe çöktü. Göğüslerimde oluşan ağırlık dokunuşuyla beraber artıyordu. Düşünceler yoktu, kaygılar yoktu, korkular yoktu. İhtimaller kaybolmuştu. Sadece o ve ben vardık. Birbirimizden ibarettik. Her öpücük, yıllardır biriken özlemin karşılığıydı. Tişörtüm kollarımdan yukarı sıyrıldığında başımdan çıkarıp attı. Karşısında siyah *braletimle* kalmıştım ama hiç utanmıyordum. Aksine, bakışlarındaki hayranlıktan çok hoşlanmıştım. “Çok güzelsin,” diye inledi.

Hızlı alıp verdiğim nefeslerim yüzünden göğüslerim sert göğsüne temas ediyordu. Göğüs uçlarımla sertleştiğini hissedince yutkundum. Başını eğip göğsümün üst kısmını öptü. Sonra diğer göğsüme aynı hassasiyetle uzun bir öpücük bıraktı. Ellerim saçlarının arasında gezinirken dudakları boynuma kadar tırmandı.

“Sana dokundukça ellerim titriyor,” diye fısıldadı tenime doğru. “Ellerim, kalbim, ruhum...” Parmakları *braletimin* askısını aşağı doğru indirirken başını kaldırıp gözlerini benimkilere dikti. “Emin misin?”

Bu anı ondan başkasıyla yaşamak istememiştim. Ondan sonra da yaşamak istemeyecektim. Başımla onayladığımda uzanıp dudaklarımı öptü. Ellerimi tişörtünün etek kısmına uzatıp başından çekip çıkardım.

“Gülce... Gülce'm.” Sadece elleri değil, sesi de titriyordu. Üstümüzde kalan son parça kıyafetler de yeri boyıladığında dudakları tenimin her köşesini öptü. Omuzlarımdan başladığı yolculuğu en çok göğüs uçlarımda sürdürdü. Sertleşen göğüs uçlarımla dudaklarının arasında ezilirken elleri bir an bile

durmadan tenimde geziniyordu. Ben de ellerimi geniş sırtında dolaştırıp aynı şekilde karşılık vermeye çalışıyordum. Başını göğüslerimden kaldırdığında tekrar gözlerime baktı. Sertleşen erkekliği bacaklarımın arasındaki yerini almıştı. Islanan kadınlığım kasıldığında hafifçe sürtündü. Başım geriye doğru düştüğünde dudaklarımdan dökülen inilti eşliğinde gözlerimi kapattım.

"Aç gözlerini," dedi ve bir kez daha sürtündü. "Bana bak."

Açtım gözlerimi.

"Yanlış bir şey yapmaktan korkuyorum. Canın acırsa..."

Alnını alnıma yasladığında erkekliği kadınlığımın girişinde duruyordu. "Sancak..." Adı dudaklarımdan bir inilti gibi dökülmüştü. Tenimi basan sıcaklık anbean artarken, "Siktir," diye inledi. "Canın acırsa durdur beni. Ben ilk defa..." Cümlesinin devamını getiremediğinde ne demek istediğini anlamıştım. Bu sözlerinin verdiği mutluluk, içimde havai fişekler gibi patlarken kollarımı boynuna sarıp onu kendime çektim.

"Ben de ilk defa," dedim ve sustum. Ne demek istediğimi anlamıştı. Yavaşça içime girmeye başladığında bedenim kasıldı. Dudakları dudaklarımı bulurken milim milim ilerledi. Canımı acıtmaktan ne kadar çok korktuğunu görebiliyordum. Kalçamı ona doğru yavaşça hareket ettirdiğimde inledi. Biraz daha ilerlediğinde tekrar kasıldım çünkü canım acımaya başlıyordu. Birkaç saniye hareket etmeden durdu.

"Kasma kendini, canın acıyacak."

"İyiyim ben."

Biraz daha ilerlediğinde bedenim yavaş yavaş onu kabulleniyordu. Yüzünü boynuma gömüp derin bir nefes aldı.

"Rüya gibisin. Benim yasak rüyamsın."

"Artık yasak değilim, Sancak. Seninim."

Sözlerimin ardından başını kaldırıp bana baktı. Duyduklarına inanmıyor gibiydi. "Seninim," diye tekrarladım. "Benimsin," dediğinde kendini tutmayı bırakmıştı. İçimde hareket etmeye başladığında canım acısa da sesimi çıkarmadım çünkü tutku da hemen oradaydı. Hoşuma giden bir acıydı bu ve şikâyetim yoktu.

"Birkaç dakika sonra çıkacağım. Sadece biraz daha..." Kısık sesini duyunca başımı iki yana doğru salladım.

‐çıkma, ilaç kullanıyorum.‑  det d zensizliğim yüzünden yıllardır kullanıyordum.

Dudaklarımı öpmeye başladığında hareketleri hızlanmıştı. Kalçasını bastırduğında kasılmaya ba ladım. Kollarımı ona sardığımda yüzü boynuma doğru düştü.  kimiz de aynı anda gelmiştik o kıyıya. Bir süre sadece nefes almaya çalıştık. Ter içinde kalmış bedenlerimiz yapboz parçaları gibi tamamlanırken gizlemediği bir aşkla gözlerime baktı.

‐Kalbim attığı sürece,‑ dedi kararlı sesiyle. ‐Kimseyi senin kadar sevmeyeceğim.‑

Sözleri, gözlerimin dolmasına neden oldu. ‐Ben de hep seni sevdim.‑  tiraf ettiğim sözleri artık gizlemekten yorulmuştum. Ellerimi yüzünün iki yanına yerleştirdim. ‐Ve hep seni seveceğim.‑ Hafifçe gülümseyip sözlerini tekrar ettim. ‐Kalbim attığı sürece.‑

23. BÖLÜM

Yakamoz Güzeli

BAŞAK DURUKAN

Bazen kaçmak gerekirdi. Kaçıp hayatındaki tüm kötülüklerden saklanmak ve hepsi bitip gidene kadar gelmemek... Ben de kaçtım. Kaçtım ama kurtulamadım. Çünkü ne kadar uzağa gidersen git, kendinden kaçamıyordun. Bu yüzden Yalova'ya geldiğimde kaçmayı bırakmıştım. Kaçtığım kişiyi, yani kendimi karşıma aldım ve uzun uzun sorguladım. Gözümü kapattığım gerçekleri bir de kendimden dinledim. Mesela gerçekten seviyor muydum Fatih'i? Yoksa hepsi büyük bir hayranlıktan mı ibaretti? Küçükken Yalın'a da âşıktım mesela, büyüdükçe bunun hayranlık olduğunu fark ettiğim bir aşk. Fatih benim için neydi? Günlerdir düşünüyordum. O kadar çok düşünüyordum ki sürekli başım ağrıyordu. Evdeki sessizlik ağır gelince ayağa kalkıp üstüme montumu aldım. "Anneanne ben yürüyüşe çıkıyorum." Neredeyse her gün çıktığım için artık alışmıştı.

"Tamam kuzum, dikkatli ol."

Evden çıkıp sahile giden yol boyunca yürüdüm. Fatih hayatımı o kadar çok kaplamıştı ki neyi sevdiğimi bile bilmiyordum. Mesela nelerden hoşlanırdım? Basit bir soruydu ama cevabı yoktu. Eskiden kitap okurdum ama Fatih'ten sonra ona da vaktim kalmamıştı. Sevdiğim hiçbir şey kalmamıştı. En önemlisi de ben kalmamıştım. İşin tuhaf kısmı, artık Fatih'e öfkeli bile

değildim çünkü bunu kendime ben yapmıştım. Onu hayatımın merkezine ben almıştım. Tüm hayatım sadece onun çevresinde dönmüş, her şey sadece o olmuştu. Başak yoktu, bu hikâyede Başak'ın esamesi bile yoktu. Bu yüzden öfkem artık Fatih'e değil, kendimeydi. Nasıl affedecektim? Bunca şeyden sonra kendime nasıl merhamet gösterecektim? Dolan gözlerimden süzülen yaşlarla denize baktım. İçim de tıpkı bu deniz gibi hırçın dalgalarla taşıyordu ama ağzımı açıp tek kelime etmiyordum.

Telefonum çaldığında irkildim. Cebimden çıkarıp baktığımda Mert'in aradığını gördüm. Şaşkınca ekrana bakakaldım. Son günlerde onu sürekli etrafımda görür olmuştum ve bu duruma nasıl tepki vereceğimi bilmiyordum.

"Efendim?"

Sesi her zamanki gibi sakindi. "Nasılsın, Başak?"

"İyiyim, Mert. Sen?" Ona Mert demek hâlâ tuhaf gelse de çaktırmıyordum.

"İyiyim, dışarıda mısın?" Derin bir nefes aldım.

"Hıhı, biraz yürüyüşe çıktım."

"İyi yapmışsın. Deniz sesi geliyor."

"Evet, sahil kenarına geldim."

Kısa bir sessizlik yaşanırken, "Polisevi tarafında mısın?" diye sordu. Başımı çevirip etrafa baktım.

"Evet, neden sordun?"

"Hiç," dese de pek inanmamıştım ama aklımı kurcalayan başka bir konu vardı.

"Sana bir şey soracağım," dedim yavaşça.

"Dinliyorum."

Yanağımın iç kısmını ısıtırken denizin üstünden geçen martılara baktım. "Geçen gün otogara neden geldin?"

Derin bir nefes aldı. "Bunun cevabını vermiştim."

Dudaklarımı büzdüm. Cevabına pek inanmamıştım. "Sadece iyi olduğumu görmek için mi koştur koştur geldin?" Sesimde hafif bir alay vardı.

"Ne duymak istiyorsun ki?" Telefonu kulağımda tutarken denize bakmaya devam ettim. Sahi ne duymak istiyordum?

"Gerçekleri, Mert," dedim düşünceli bir sesle. "Artık sadece gerçekleri duymak istiyorum."

Tam o sırada arkamdan yaklaşan adım seslerini duydum, çok yakındı. Başımı çevirdiğimde gözlerime inanamadım. Mert karşımda duruyordu.

Telefonu hâlâ kulağındaydı. () an zaman bir anlığına durdu. Şaşkınlığımla öyle hüyükte ki nefes almakta zorlandım. Mert ise sakince telefonu kapatıp cebine koydu. Burada olması normal bir şeymiş gibi davranıyordu.

Gözlerime baka baka, "Bundan sonrasını yüz yüze konuşmak daha sağlıklı olur," dedi sadece. Telefonumu kapatıp cebime koyduğumda yan yana yürümeye başladık.

"Çanakkale'ye ne zaman döneceksin?"

Omuz silktim. "Bilmem, daha buradayım."

Mert yürümeyi bırakıp bana döndü. "Kaçmaktan yorulmadın mı, Başak?" Elleri ceplerinde karşımda durmuş, rüzgârın dağıttığı saçlarıyla uzun uzun gözlerime baktı. Esmer teni rüzgârdan dolayı kızarmıştı. Sakalları uzadığı için keskin yüz ifadesine sert bir hava katıyordu. Koyu kahverengi gözleri çekikti, kısılinca yok oluyordu.

"Kaçmıyorum," dedim sakince. "Yüzleşıyorum." Burnumdan derin bir nefes alıp başımı geriye attım ve gökyüzüne baktım. Gökyüzü bile artık farklı görünür olmuştu. "Belki de ilk defa kaçmayı bıraktım." Bana doğru bir adım atınca tekrar ona baktım ve konuşmaya devam ettim. "Mesela yeniden üniversiteye hazırlanacağım. Sırf Fatih okudu diye bir bölümü seçmiş olmak çok zavallica geliyor."

Gözlerim daldığında devam ettim. "Patlıcan seviyormuşum meğer. Sırf Fatih sevmiyor diye kendimi sevmediğime inandırmışım sadece." Alayla güldüm. Ağlanacak haldeydim oysa ki. "Sonra kırmızıyı hiç sevmediğimi fark ettim. Sırf yakıştığını söylediği için kullanıyormuşum." Yüzüme düşen saçlarımı geriye doğru itirdim. "Çok zavallica, değil mi?"

"Değil." Ona inanmayan gözlerle baktığımda anlayışlı bir ifadeyle bana baktı. "Sen çocuktun, Başak. Saf bir çocuktun ve ona inandın." Sözleri içimde farklı bir noktada yankılandı. Kendime karşı o kadar acımasızdım ki hiç bu açıdan düşünmemiştim. "Onun kötü biri çıkması senin hatan değildi."

"Daha dikkatli olabilirdim," diyebilirdim sadece.

"Alman gereken dersi alıp hayatına bak. Kendine bu kadar yüklenmenin bir faydası yok."

Keşke bu kadar basit olsaydı. Tekrar yürümeye başladığımızda, "Her şey o kadar tuhaf ki," dedim.

Yan gözlerle bana baktı. "Ne gibi?"

“Bilmiyorum,” deyip omuz silktim. “Onu gerçekten seviyor muydum, yoksa sadece hayran mıydım?”

“Bir önemi var mı, Başak?”

Vardı ama sessiz kaldım. “Peki sen, Mert?”

“Ben ne?” dedi tedbirli sesiyle. Aniden durup ona baktım.

“Benden hoşlanıyor musun?” Hiç lafı dolandırmadan konuşmuştum. Mert de durdu ve kaşlarını çatı.

“Bu nereden çıktı?”

“Evet ya da hayır.”

Başını iki yana doğru salladı. “Kafan gitmiş iyice senin.”

“Kaçamak cevaplar veriyorsun,” diye söylendim.

“Uzatma, Başak.”

Ona dik dik baktım. Uzatmıyordum. “Fatih benim yüzümden aranızın bozulduğunu söylemişti.”

Gözlerini devirdi. “Her boku da söylemiş gevşek.”

Uzanıp kolunu tuttum. “Bana karşı dürüst ol. Daha fazla karmaşayı kaldırarak halim gerçekten yok.”

“Bir önemi var mı, Başak?” Az önce sorduğu soruyu tekrar sormuştu.

“Olmasa sormazdım, Mert.” Sessiz kaldığında devam ettim. “Sürekli etrafımdasın. Vicdan azabı mı yoksa başka bir şey mi bu?”

İçimdeki sesi susturmamayı artık öğrenmişim. Yüzüne beklentiyle bakarken Mert derin bir nefes aldı. Gözlerinde isimlendiremediğim hisler vardı. Başını bana doğru eğdiğinde yüzüme düşen saçımı yavaşça geriye doğru itirdi. Kocaman elleri vardı.

“Duyacaklarına hazır değilsin.” Gözlerimi kırıştırdım. “Bu yüzden Çanakkale’ye geldiğinde bunu konuşalım. Kendine iyi bak, Başak. Hoşça kal.”

Ne diyeceğimi bilemedim. Mert doğruldu ve arkasını dönüp yürümeye başladı. Bense orada dikilip gidişini izlemekten başka bir şey yapamadım.

GÜLCE ŞAFAK

Otobüsten indiğimde Başak günler sonra nihayet karşımdaydı. Ona doğru koşmaya başladım. İlk defa bu kadar uzun süre ayrı kalmıştık. Kollarımı boynuna sardığımda, “Çok özledim seni,” dedim. Geri çekildiğimizde gözleri dolu doluydu.

"Ben de çok özlemişim. Ne kadar oldu?"

"Bugün tam on beş gün oldu."

Kaşları çatıldı. "E çok olmamış be, Gülce. Niye böyle dramatize olduk ki?"

"Ne bileyim ya, ilk defa bu kadar süre görüşmedik."

Kol kola girip yürümeye başladık. "Ne zaman geleceksin?"

"Bilmiyorum," dediğinde ona döndüm.

"Her şeyi geçtim de Mert'in seninle ne konuşmak istediğini hiç mi merak etmiyorsun?"

Gözlerinde uzun zamandır görmediğim bir pırıltı oluştu. "Ediyorum," dedi sakın bir sesle. "Ama dönmek için hazır hissetmiyorum."

"Allah aşkına dön, Başak. Ben meraktan öleceğim yoksa."

Yakınmalarım karşısında gülüp geçti. "Sen bu ara aşktan ölmezsen hiçbir şeyden ölmezsin."

Uzun uzun iç çektim. "Âşık oldum değil mi ben?"

Başak gözlerini devirdi. "Kızım sen hep âşıktın. Sadece şimdi fark ediyorsun."

Dudaklarımı büzdüğümde ona hak veriyordum. Eğer âşık olmasam hem kalbimi hem de bedenimi ona bu kadar kolay teslim etmezdim. Lise zamanında vermiştim kalbimi ona. Kimseyi de onun yerine koyamamıştım.

"Aranız nasıl?"

Yüzümde oluşan gülümsemeye engel olamadım. "İyi, her şey o kadar iyi ki hatta ne yapacağımı bilmiyorum. Sadece korkuyorum."

"Korkma Gülce, Sancak sana yanlış yapmaz."

Durup ona baktım. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Omuz silkti. "Çünkü görüyordum; sana nasıl baktığını, bakarken içinin nasıl gittiğini. Yıllar geçse de bakışları hiç değişmedi. Öyle seven biri üzmez. Korkma."

Başak'la konuşmak bana hep çok iyi geliyordu.

"Beni ona tekrar tekrar âşık etmek mi niyetin? Çünkü doğru yoldasın."

Kıkır kıkır güldü. Bu sesi özlemiştim. "Sen durduğun yerde de âşık olursun zaten. Bana ihtiyacın yok."

Haklılık payı büyüktü. "Annem öğrenince beni mahvedecek."

"O da zamanla anlamak zorunda. Birbirinizi seviyorsunuz, saygı göstermesi gerekiyor."

Kahvaltı yapmak için geldiğimiz mekâna girene kadar konuşup durduk. Her gün telefonda görüşsek de yüz yüzeiken olduğu gibi tat vermiyordu.

“Bu gece buradasın, değil mi?”

Çayımдан bir yudum aldıktan sonra, “Aslında değilim,” dedim. “Bera-ber döneriz diye düşünmüştüm.”

Gözlerini kaçırdı. “Gelmek istemiyorum.”

Uzanıp elini tuttum. “Orada bir hayatın var, Başak. Er ya da geç döneceksin.”

“Evet ama...” Susup ofladı. “Bilmiyorum.”

“Kabul edersen akşama Sancak bizi almaya gelecek.”

Kahvaltısını etmeye başladığında sessiz kaldı. Aslında burada olmak ona iyi gelmiş gibiydi. Biraz kilo almış, yüzüne renk gelmişti.

“Onları hiç gördün mü?”

Fatih ve Hülya’yı kastettiğini biliyordum. “Görmedim.”

“Her yerden engelledim ikisini Gülce, midemi bulandırıyorlar.”

“Ben de engelledim.”

Kahvaltısını yaparken, “Sanırım ben Fatih’i değil,” dedi aniden. “Fatih’i sevmeyi seviyordum.” Zamanında bunu ona defalarca söylesem de ikna edememiştim. “Ona o kadar takılı kalmışım ki gözüm kör olmuş.” Başını iki yana doğru salladı. “Ne aptallık ama.”

“Düşünme artık öyle, geçti gitti.” Kendini suçlamasından nefret ediyordum. Her şeyi yapan Fatih’ti, tek suçlu oydu. “Neyse, Alperen’le Nisan nasıllar?”

“İyiler,” dedim gülümseyerek. “Geçen eşyaları geldi, yardıma gittim. Her şey çok güzel oldu.”

“Bir ara abinden umudu kesmiştim, neyse ki çabuk uyandı.”

Salatalığı ısırdığımda gözlerimi devirdim. “Kesinlikle. Döndüğünde Nisan seni yemeğe çağıracaktı.”

Başak çatalı bıraktı. “Çok özledim Çanakkale’yi.”

“Biliyorum,” deyip masanın üstündeki elini tuttum. “Ondan gel diyorum ya sana.”

Tuttuğu nefesini dışarı bıraktı. “Mert’in ne diyeceğini de merak ediyorum.”

Sırıtmaya başladım. “Bu gece dönüyoruz o zaman.”

“Öyle görünüyor.”

Tümü gün Başak'la beraber dışarıda vakit geçirdikten sonra yemeğe anneannesine gittik. Çok tatlı bir kadındı ama biraz evhamlıydı. Sürekli hasta olmamamız için terlik giymemizi söylüyor, üstümüze hırka veriyor ve bize bir şeyler yediriyordu.

"Anneanne biz bu gece dönüyoruz."

Gözlük takılı gözlerini kocaman açtı. "Nereye dönüyorsunuz gecenin bu saatinde?"

"Çanakkale'ye."

Başını iki yana doğru salladı. "Hayatta izin vermem. Dışarıda yağmur kıyamet var."

Gülümseyerek araya girdim. "Arkadaşım arabasıyla almaya gelecek."

"Hii!" Diye iç çekti korkuyla. "Bu yağmurda çocuğu yollara mı düşürdünüz siz?" Hemen gidip pencereden dışarı baktı. "Rabbim korusun."

Aslında yağmur o kadar da şiddetli değildi ama ben de korkmaya başlamıştım. "Çok mu yağıyor?" Yanına gidip pencereden dışarı baktım.

"Yağıyor tabii. Allah korusun, teker kayar bir şey olur."

Kalbim korkuyla atmaya başlamıştı. "Ben arayayım en iyisi."

"Yok kuzum arama, telefona bakar dikkati dağılır. Kaza falan yapar."

Elim ayağım buz kesmişti. "Ay, anneanne ya! Yine başladın felaket tellallığına."

"Sus bakayım sen," diye azarladı Başak'ı. "Siz gençlere kalsa halimiz ne olur?"

Odanın içinde korkuyla gezinmeye başladım. "Ya kaza yaparsa?" Başak yanıma gelip kolumu dürttü.

"Ya sakın ol, Gülce. Anneannem böyledir benim, her şeyin en kötüsünü düşünür."

"Ama kadın haklı. Ya tekerlek kayarsa?"

Kolumdan tutup beni kanepeye oturttu. "Saçmalama. Gelir birazdan Sancak."

Sürekli saate bakmaya başladım. Kadın beni öyle korkutmuştu ki aramaya da çekiniyordum. "Ne zaman gelir acaba?"

Başak papatya çayını elime tutuşturdu. "İç şunu da sakınleş."

Dediğini yapsam da Sancak'ı görene kadar sakınleşmeyecektim. "Kızım adam asker, farkında mısın? Allah bilir nerelerde araba kullanmıştır o?"

Altudağımyı ısırdım. Haklıydı ama korkuyordum işte. “Görevlere gidecek bu adam, operasyonlara katılacak. O zaman ne yapacaksın sen?”

Fincanı masaya bıraktığımda gözlerim dolmuştu. “Gelene kadar yüreğim ağzımda bekleyeceğim işte. Annem gibi...”

Başak elini omzuma koydu. “Bitanem böyle hayat mı geçer? Hepimiz her an ölebiliriz ki.”

Cevap veremedi annesi odaya girdi. “Zencefilli kurabiye yaptım size. Bağışıklığınız güçlenir.”

Kurabiyeyi masaya bıraktığında tekrar saate baktım. Başak aklımı dağıtmak için konuşturmaya çalışıyordu ama pek işe yaramıyordu. Telefonum çaldığında hemen ekrana baktım. Sancak’ın adını görünce içime dolan rahatlamayı tarif edemezdim.

“Alo Sancak neredesin?”

“Konumun getirdiği bir apartmanın önündeyim.”

Kapıya doğru yürüdüm. “Bekle, aşağı geliyorum.”

Başak arkamdan seslense de onu duymuyordum. Koşar adımlarla merdivenlerden indim. Kapıya çıktığımda Sancak’ın arabası az ileride duruyordu. Beni görünce park etti. Ben de beklemeden ona doğru yürüdüm. Arabadan indiğinde koşar adımlarla boynuna atladım. Sanki aylardır görüşmüyor gibiydik. Kollarını belime sardığında gözlerimi kapatıp kokusunu içime çektim. Yağmur azalmış olsa da yağmaya devam ediyordu.

“Çok şükür geldin.”

Sancak sessizce güldü. “Bu kadar özlediğini bilsem daha hızlı gelirdim.”

Geri çekilip karanlıkta kalan yüzüne baktım. “Yağmur yağıyordu, korktum.”

Uzanıp dudağımyı öptü. “Çiseliyordu sadece.”

Tekrar kolunu belime sardı. Annem artık eve döndüğü için Sancak’la eskisi kadar rahat görüşemiyorduk. İş çıkış saatlerinde buluşuyorduk genelde. Ben de ona gidemiyordum çünkü annemin gözü her yerdeydi. Hemen fark ederdi. Yağmur hızlanmaya başlayınca Sancak geri çekildi. “Yukarı çıkalım, hasta olacaksın.”

Elimi sıkıca tuttuğunda beraber Başak’ın anneannesinin evine gittik. Anneanesi, Sancak’ı gördüğü gibi sevmişti. “Maşallah pek de boylu poslu. Allah nazarlardan korusun.”

Sancak utangaç bir gülümsemeyle koltuğa oturdu. Başak ona çay getirdiğinde anneannesi kurabiye tabağını uzattı. "Kurabiye ye oğlum."

"Teşekkür ederim efendim, elinize sağlık."

"Pek de saygılı maşallah."

Hafifçe gülümsedim, gerçekten öyleydi.

"Bu gece hayatta bırakmam sizi. Sen burada uyu, Başak benim yanımda uyusun. Gülce kızım da Başak'ın odasında kalsın."

"Ya anneanne yağmur durur birazdan, gideriz biz."

"Bırakmam dedim, Başak. Korkudan kalp krizi mi geçireceksin sen bana?"

Sancak'a mahcup gözlerle baktım. "Böyle olacağını bilsem çağırmazdım seni."

Sancak kurabiyesini yuttuktan sonra, "Yarın pazar, kalabiliriz isterse-niz," dedi.

"Kalın tabii evladım, gün doğsun gidersiniz. Başak yatakları açalım biz."

Onlar odadan çıktıklarında Sancak kollarını açtı. "Gel biraz daha sarı-layım sana. Doyamadım."

Koşarak yanına gidip dizine oturdum. "Ben de özledim seni."

Yüzünü saçlarıma gömdü. "Gece kapım kilitleme, yanına geleyim. Se-ninle uyumayı özledim."

Yanaklarım kızarıırken, "Kilitlemem," dedim. O gecedan sonra beraber uyuma fırsatımız hiç olmamıştı. Annem yüzünden sürekli tedirgindim. Boynuma ufak bir öpücük kondurduğunda tüylerim diken diken oldu. Bir daha o kadar yakınlaşmamıştık. Birkaç ufak öpüşme olmuştu sadece. Adım sesleri gelince hızla ayağa kalktım. Sancak oturuşunu düzeltirken boğazını temizledi.

"Yatakları da serdik. Uyuyun, güzelce dinlenin."

Başak, anneannesinin arkasından geldiğinde, "Uyuruz ya saat daha er-ken," dedi. Anneannesi inatçı bir tavırla başını iki yana salladı.

"Yorgun araba kullanılmaz, kaza yaparsınız. Hadi herkes yatağa."

Sancak'ın yatağını kanepede açuktan sonra herkes odalarına dağıldı. Saat daha on bir bile olmamıştı. Sancak yanıma geleceği için bu durumdan hiç de şikâyetçi değildim. Başak'ın pijama takımını giyip yatağa girdim. Bilerek şortlu takım vermediyse ben de bir şey bilmiyordum. Zilli anlamış-tı Sancak'ın yanıma geleceğini. Odanın kapısı açıldığında Sancak sessizce

yanıma geldi. Yorganı açıp kenara çekildim. Sancak yanıma oturup beni göğsüne çekti.

“Allah kadından razı olsun. Sayesinde sevgilime kavuştum.”

Göğsüne doğru güldüğümde sırtını yatak başlığına yasladı. Uzanıp boynunu öptüm. “Şanslı günündesin.”

Başını geriye atıp öpmem için yer açarken kısık sesiyle, “Benim şansım sensin,” dedi.

Dudaklarım çenesine doğru yavaşça hareket ettiğinde sırtımda duran elini bel oyuğuma kaydırды. Elleri sıcacıktı ve bu çok hoşuma gidiyordu. Kollarımı boynuna sarıp ona sıkı sıkı sarıldım. Genelde dışarıda buluştuğumuz için onunla böyle yakın olmayı çok özlemiştim. Yavaşça kucığına oturup yüzümü boynuna gömdüm. Elleri, belim ve sırtım arasında yavaşça gezindi. O bana dokundukça vücut ısım artıyordu. Kalp atışlarım daha şimdiden hızlanmıştı. Başımı kaldırıp yüzüne baktım. Oda karanlık olduğu için ifadesini tam göremiyordum ama hızlanan nefesini hissediyordum. “Sancak,” dedim kısık sesle. “Öpsene beni.”

Beni aniden ters çevirip üstüme doğru eğildi. Sıcak nefesi dudaklarımı karıncalandırıyordu.

“Bir daha söyle.” Başımı yana eğip kollarımı boynuna sardım.

“Öp beni.”

Bedeni bacaklarımın arasındaki yerini alırken dudaklarıma doğru eğildi. Sertleşen erkekliğini hissedebiliyordum ve bu, kanımı kaynatıyordu. Dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Gözlerim kapanırken dudaklarımı araladım. Dili ağızımdan içeri kaydığında inledim. Her şeyi beraber öğreniyorduk ve bu çok güzeldi. Beni uzun uzun öptüğünde üstümdeki ince kıyafetlere rağmen ter içinde kalmıştım. İlerisinin olmayacağını bilsem de bedenim beklentiyle dolmuştu. Daha şimdiden ona bağımlı bir hale gelmiştim. Kalçasını kadınlığıma doğru bastırduğunda bu defa inleyen taraf oydu. Belimde duran eli tişörtümün içine kaydı. Belimi sıkıca kavradığında altdudağını çekiştirdim. Eli yukarı çıkıp göğsümü kavradı. Göğüslerim çok büyük olmadığı için avucunda kaybolmuştu. Sertleşen göğüs ucum nasırlı avucunun altında ezildiğinde sırtımı ona doğru bük-tüm. Dudakları çeneme kaydı. Dilini çenemden boyun hattıma doğru kaydırduğunda nefes alamıyordum.

Bacaklarımın arasında biriken ıslaklık gittikçe çoğalıyordu. Pantolonun üstünden yavaşça sürtündü. Ensesinde duran parmaklarım içe doğru kıvrıldı. Dışında tırnaklarım tenine battı.

“Mantıklı düşünemiyorum yanında.” Tenime doğru konuştukça boğuk sesi içimi titretiyordu. “Durmam lazım, duramıyorum.”

“Durman lazım,” desem de kalçam ona doğru havalanıyordu. Öpmekten kabaran dudaklarımı dilimle ıslattım. Sancak tişörtümün V şeklinde olan yakasını biraz aşağı çekti. Göğsüm açıkta kalınca başımı yatağa doğru bastırdım. Başını eğip göğüs ucumu sıcak ağzının içine aldı. Diliyle ezdikten sonra emmeye başladı. Ondan başka bir şey düşünemiyordum.

“Biraz sonra duracağım,” dedi ve tekrar emdi. Bacaklarım hamur gibiydi. Diğer göğsüme geçip aynı işkenceleri ona da uyguladı. “Sikeyim! Doyamıyorum ki!”

Bu hali içimdeki tutkuyu alevlendirmekten başka bir şeye yaramıyordu. Bedenimde gezinen eli bacaklarımın arasında durduğunda nefes alış verişlerim derinleşti. Bacaklarım açıldığında inleyerek daha sert emdi. Karnımın altında biriken gerginlik gittikçe büyüyordu. Bacaklarımı kasmak istiyordum ama bedeni buna izin vermiyordu. Eli şortumun içine kaydıığında nefes almayı bıraktım. Dokunacağı yeri o kadar iyi biliyordu ki kalçam eline doğru havalandı. Alnını göğsüme bastırıp avuç içiyle hassas kısmına bastırdı. “Sancak!” İniltiyi andıran sesim çok kısık olsa da duymuştu. Islaklığım gittikçe çoğalıyordu, dokunmaya devam etti.

“D-dur.” Elini tuttum ama çekemedim. “Sonra birlikte.” Cümlelerim kesik kesik ve anlaşılmazdı.

Başını iki yana salladı. “Hayır, şimdi boşal. Hissedeyim seni.”

İtiraz etmeme izin vermeden dudakları göğsüme saldırdı. Dokunuşları daha kışkırtıcı olmuştu. Kendimi tutmayı bıraktım, daha doğrusu bırakmak zorunda kaldım. Ellerim çarşafa kayıp sıkıca kavradı. Altdudağım dişlerimin arasında ezilirken bedenim kasılmaya başladı.

“Akıllı sevgilim benim.”

Onu duyuyordum ama algılayamıyordum. Bedenim hoyrat bir fırtınanın içinde savrulup duruyordu. Kasılmalarım bittiğinde beni tekrar öpmeye başladı. Birkaç dakika sonra ikimiz de toparlanmış, yatakta uzanıyorduk. Yanaklarım kıpkırmızıydı. Sancak sürekli yanaklarımı öperek gülüyordu. “Keşke ışık açık olsaydı.”

“Sus ya,” deyip göğsüne vurdum.

“Kızaran yanaklarını yerim senin.”

Başımı göğsüne bastırdığımda kısık sesle güldü. “Utandırma beni.”

“Utanma ateş parçam.”

Geri çekilip, “Ya, Sancak,” diye azarladım.

Tekrar gülüp beni göğsüne çekti. “Tamam sustum, kızma.”

Bana arkadan sarılıp omzumu öptü. “Uyu hadi, sabah erken kalkacağız.”

“İyi geceler.”

“İyi geceler yakamoz güzelim.” Saçlarımı öptü. “Seni seviyorum.”

24. BÖLÜM

Bırakma Ellerimi

A raba durduğunda bizim evin az gerisinde duruyorduk. Saat sabahın onu olsa da annemin görmesinden korkuyordum.

“Git uyu güzelce, gözlerin kızarmış.” Sadece benim değil, onun da gözleri kızarmıştı. Gece geç saatte uyumuş, sabah da yola çıkmak için erkenden uyanmıştık. Başak’ın anneannesini zor da olsa ikna edip evden çıkabilmiş-tik. Başak’ı bıraktıktan sonra oyalanmadan buraya gelmiştik çünkü bu hafta önemli bir sınavım vardı. Ders çalışmam gerekiyordu. Uzanıp Sancak’ı öptüm.

“O zaman görüşürüz.”

“Görüşürüz yavrum, uyumadan ders çalışma.” Pek vaktim kalmamıştı ama akli bende kalmasın diye, “Tamam,” dedim. Etrafa baktıktan sonra arabadan inmek için kapıya döndüm fakat Sancak bana engel oldu. Meraklı bakışlarla ona döndüğümde, “Bu öpücük bana yetmedi,” diye fısıldadı ve yüzüme doğru eğildi. Gülümseyen dudaklarımdan öptü beni. “Şimdi gidebilirsin.”

Başımı iki yana doğru salladım. “Gerçekten delisin.”

Yüzünde oluşan çapkın gülümsemeyle göz kırptı. “Sana deliyim.”

Öpücüğü yüzünden sersemlemiş halde arabadan indiğimde çantamı omzuma attım. Fırının önünde duran annemle göz göze geldiğimde ise başımdan aşağı kaynar sular döküldü. Elinde tuttuğu ekmek poşeti düşecek gibi olduğunda bizi gördüğünü anlamıştım. “Anne.”

Hayır, şimdi olamazdı. Bizi şimdi görmüş olamazdı. Daha çok erkendi. Ona ben alıştırma alıştırma söyleyecektim. Bana doğru yürüdüğünde arkamı dönüp kaçmamak için kendimi zor tutuyordum. Avucumun içinde tuttuğum çantamın kolunu sıkıca kavrarken Sancak’ın arabadan indiğini fark ettim.

“Roshan teyze önce dinle lütfen.” Annem yanımıza geldiğinde ilk konuşan Sancak olmuştu. Ben hâlâ şokta olduğum için ağzımı açıp tek kelime edemedim.

Annem gözlerini benden ayırmıyordu. Öyle soğuk bakıyordu ki iliklerime kadar üşüdüğümü hissettim.

“Anne...” Sesim fısıltıdan farksızdı. Elini kaldırdığında irkildim.

“Sen,” dedi öfkeyle. “Sen bunu nasıl yaparsın?” Gözlerimi kapatıp atacağı tokadı bekledim ama yapmadı. Ona baktığımda elini indirdi.

“Yürü hemen eve gidiyoruz.”

“Roshan teyze sakın ol.”

Annem, Sancak’ı görmezden gelmeye devam ederek kolumu tuttu. Başımı eğip onun beni sürüklemesine izin verdim. Kabahat işlemiş küçük bir çocuk gibi hissediyordum. Ne söyleyecektim? Nasıl bir açıklama yapacaktım? Annemi nasıl kandıracaktım? Beni dudaklarımdan öperken görmüş olabilirdi. Nasıl kandıracaktım ki? Annem kolumu sıkınca yüzümü acıyla buruşturdum.

“Bir sakın olsan, konuşsak?” dedi Sancak.

Annem aniden durup öfkeyle Sancak’a döndü. Elini kaldırıp, “Sen konuştuğunda ben sakınlaşmıyorum,” dedi. “Def ol git.”

“Gitmiyorum. Biz yanlış bir şey yapmadık.”

Annem havadaki elini gösterdi. “Kızımın yüzüne inmedi ama senin yüzüne iner. Sus ve evine git.”

“Roshan teyze,” dedi Sancak son bir çırpınıyla. “Biz sadece birbirimizi seviyoruz. Bu kadar öfkeleneneceğiniz bir şey yok ortada.”

Sözleri, çaresizliği hepsi boşunaydı. Benim annemin kalbi kutuplardaki buzlar kadar katı ve donuktu. Hiçbir şey onu yumuşatamazdı.

“Var!” diye bağırdı annem. “Aile meselelerimize karışma.”

"Ama," dediğinde titreyen sesimle araya girdim. "Sancak lütfen..." Çığ-
vaşlarım akmaya başlamıştı bile. Beni gördüğünde başını yana eğdi. Çığ-
larındaki çaresizlikle. "Gülce," dediğinde annem beni tekrar çekiştirmeye
başladı

"Ona döndüm. "Gelme, sonra konuşuruz."

Annem tekrar kolumu sıktı. "Çok beklersiniz," diye söylendi. Sessiz ka-
lıp beni eve kadar sürüklemesine izin verdim. Belki az da olsa öfkesi geçer
diye umuyordum. Eve girince salona yürüdü. Arkasından onu takip ettim.

"Bana bunu nasıl yaparsın?" Önümde durduğunda gözlerindeki hayal
kırıklığı kalbime battı. "Anne ben..."

"Peki kendine bunu nasıl yaparsın?" dedi yankılı sesiyle. "Hiç mi ders
çıkarmadın?" Kolumu tutup beni sarsmaya başladı. "Ben yaşlı gözlerle ba-
banı beklerken sen hiç mi ders çıkarmadın, Gülce?"

"Anne..."

"Sen bu kadar aptal bir kız mısın, Gülce?" Kolumu o kadar sıkıyor
ve sarsıyordu ki acıdan gözlerim doldu. "O kadar büyük bir hayal kırık-
lığı yaşattın ki bana yüzüne bile bakamıyorum." Beni geriye doğru savur-
du. "Koskoca adada kimse kalmamış gibi Nazgül'ün oğlunu nasıl seçersin?
Baban gibi asker birini nasıl seçersin?"

"Ya ben sadece sevdim." Gözlerimden akan yaşları artık tutamıyordum.
"Yıllardır sadece onu sevdim."

"Sevmişmiş," diye tekrarladı odada gezinirken. "Erkek mi kalmadı? O
pırlanta gibi olan Ali varken..."

Yanına gidip kolunu tuttum. "Anne, ben bunca yıldır sadece Sancak'ı
sevdim." Bacaklarım bedenimi taşıyamadığı için önünde diz çöküp ellerine
tutundum. "Hiç mi görmedin onu nasıl sevdiğimi?" Artık hıçkırıklarımı
tutamıyordum. "Yemin ederim, sevmemek için çok uğraştım ama olmadı.
Ondan başkası olamadı."

Annem ellerini çekip yüzüme doğru eğildi. Bana daha önce hiç bak-
madığı bir öfkeyle bakıyordu. İlk defa annemin gözlerine bakarken kork-
tum. "Sen bana babanın mezarında verdiği sözü çiğnedin. Ne uğruna?"

"Anne ne olur öyle söyleme. Onun asker olduğunu bilmiyordum bile.
Daha çocuktum ona âşık olduğumda."

"Aşk deyip durma!" Çığlık çığlığa bağırıp yanımdan uzaklaştı. "Bana
bak, benim rızam yok duydun mu beni? Eğer ona gidersen ben yokum.
Annemi sil öyle git."

Ayağa kalkıp yanına yürüdüm. “Anne nasıl böyle konuşursun? Senden başka kimim var benim?”

Kolunu tutmaya çalışsam da engel oldu. “Onu seçersen bir annen olmayacak, bunu unutma. Senin sözümü çiğnediğin gibi ben de seni silerim.”

Odasına gittiğinde peşinden koştum ama yetişemedim. Kapıyı yüzüme çarpıp kilitledi. Kapısına vurmaya başladım. “Anne ne olur aç kapıyı! Dinle beni.”

Açmadı. Açmazdı biliyordum ama yine de kapıya vurdum. Dakikalarca vurdum. Kapının önünde yere çöktüğünde alnımı soğuk tahtaya yaslayıp hıçkırı hıçkırı ağladım. “Anne bir dinle.”

Yarım saatin sonunda takatım kalmamış bir şekilde ayağa kalkıp banyoya girdim. Sıcak suyun altında ağlarken hiç olmadığı kadar çaresiz hissediyordum. Annemi tanıyordum çünkü. Ağzından laf bir kere çıkardı. Sancak’la olmaya devam edersem beni gerçekten silecekti. Tekrar ağlamaya başladım. Sancak’tan vazgeçemezdim ki! Kalbim, ruhum, bedenim... hepsi ona aitti. Ondan vazgeçmem demek, kendimden vazgeçmekti. Bunu nasıl görmezdi?

Ağlaya ağlaya duştan çıktığımda annem odasından çıkmamıştı. Odama girip kalın bir şeyler giyindim. Ne yapacağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Çantamın içinde duran telefonum çalmaya başladığında burnumu çektim ve yerimden kalktım. Telefona baktığımda Sancak’tan gelen bir sürü çağrı olduğunu gördüm. Bir o kadar da mesaj vardı.

**Gülce: Durumlar pek de iyi değil,
sonra konuşuruz.**

Mesajım anında mavi tik oldu.

**Sancak: İyi misin? Annen bir şey
yapmadı değil mi sana?**

Gülce: Yapmadı.

Sadece psikolojik olarak hırpalamış ve bir seçim yapmak zorunda bırakmıştı. Tekrar ağlamaya başladığımda yeni mesaj geldi.

Sancak: Çok merak ediyorum seni.

Sancak: Balkona çıkamaz mısın?

Nasıl olduğunu görsem?

Ağlamaktan şişen gözlerimle ayağa kalkıp balkona doğru yürüdüm. Kapıyı açtığımda buz gibi hava içeri girdi. Titrememi artarken dışarı birkaç adım attım. Sancak balkonda durmuş benim balkonuma bakıyordu. Yüründeki endişeyi aramızdaki mesafeye rağmen görebiliyordum.

Sancak: Yanına gelmek istiyorum.

Gölce: Olmaz.

Sancak: Annenle konuşacağım.

Mesajı okurken başımı iki yana doğru salladım.

Gölce: Annemi daha çok kızdıracaksın.

Gölce: Seni dinlemez.

Sancak: Gölce... Sen bu haldeyken hiçbir şey yapmadan duramam.

Gözümünden akan yaşı sildim.

Gölce: İyiyim ben, merak etme.

Sokaktan araba sesi duyduğumda eğilip baktım. Abimin arabasını görünce annemin haber verdiğini biliyordum. "Kahretsin," diye söylendim. Sancak'a baktığımda o da abime bakıyordu.

Sancak: Yanına geleceğim.

Ona son kez baktıktan sonra odama girdim.

Gölce: Sakın böyle bir şey yapma.

Sancak: Öylece duramam.

Gölce: Lütfen. Ortalık sakinleşince söz ben geleceğim.

Kapı çaldığında telefonumun kilidini kapatıp gözlerimi sildim. Odamdan çıktığımda annem kapıyı açmıştı. Abim içeri girdiğinde tedirgin gözlerle bize bakıyordu. “Gülce sen ağladın mı?”

“Gel oğlum, gel de eserinle gurur duy.”

Abimi kapıyı kapatırken, “Ne eseri?” dedi kafası karışmış bir şekilde. Annem alayla gülerken beni gösterdi.

“Hep senin yüzünden oldu bunlar. Senin başına buyruk tavırlarından yüz buldu.”

“Ne diyorsun anne, açık konuşsana.”

Annem kanepeye çöker gibi oturdu. “Gülce senin arkadaşın olacak o herifle sevgili.”

Abimin gözleri beni bulduğunda yanağımın iç kısmını ısırdım. “Abi...”

“Bana söz vermiştin,” dedi yavaşça.

Annemin kahkahası odanın içinde yankılandı. “Ne büyük tesadüf? Aynı sözü bana da vermişti.”

“Gülce bunu nasıl yaparsın?”

İkisi birden üstüme gelirken geriye doğru sendeledim. Abim yanıma gelip kollarımı tuttu. “O varsa ben yokum demedim mi ben sana? Daha ilk günden uyarmadım mı seni?”

“Sen Nisan’la kaçıp benden habersiz evlendiğinde bu olacıklara zemin hazırladın, Alperen. Bunların hepsi senin eserin.”

Abim, annemi duymuyordu. Hayal kırıklığıyla gözlerini, gözlerime dikmiş benden cevap bekliyordu.

“Abi ben onu seviyorum.”

“Sevemezsin!” diye bağırıp geri çekildi. “Benim arkadaşım o, sevemezsin.”

“Abi yapma.” Tekrar ağlamaya başlamıştım.

“Ulan böyle bir kahpeliği nasıl yaparsınız?” Başını ellerinin arasına aldı.

“Sen örnek olsaydın kardeşine, o da bugün böyle yapmazdı.”

“Anne lütfen!” diye bağırdım.

“Ben o piçe gösteririm ama.”

Abim evden fırlar gribi çıktığında Sancak’a gittiğini biliyordum. Ben de arkasından çıktığımda annemin gelip gelmediğini bilmiyordum. Merdivenlerden hızlıca inip sokağa koştum. Abim onların apartmanına girmişti bile.

“Alperen?”

Mert abinin sesini duyunca ona döndüm. “Abim öğrendi,” diye hıçkır-
dım. “Lütfen bir şey yap, Mert abi.”

Abimin arkasından koştuğunda onun evine gittik. Apartmandan bağı-
rıma sesleri geliyordu. Dairenin önüne gittiğimizde abim, Sancak’ı yumruk-
luyordu. Koşarak kolunu tuttum.

“Abi dur, Allah aşkına.”

“Bana bunu nasıl yaparsın?” Abimin söylediği tek cümle buydu. O ka-
dar çok ağlıyordum ki artık önümü göremiyordum. Sancak karşılık ver-
meden durmuş abimin öfkesini atmasını bekliyordu. Mert abi araya girip
abimi Sancak’ın üstünden çekip aldı. Onu duvara bastırıp, “Sakin ol,” diye
bağırsa da pek işe yaramıyordu. Abim onun elinden kurtulmak için çırpı-
nıp duruyordu. Sancak yavaşça yerden kalktı. Dudağının kenarı patlamıştı.
Elinin kenarıyla akan kanı sildiğinde gözleri benim üstümdeydi.

“İyi misin?” Bu durumda bile beni düşünüyordu. Başımla onayladığım-
da abim bağırdı.

“Bakma lan kardeşime.” Sancak dişlerini birbirine bastırdığında abim
devam etti. “Ulan kardeşime nasıl bakarsın? Bu kahpelik kardeşliğe sığar-
mı?”

Sancak, abime doğru atıldı. Mert abiye rağmen yakasına yapışmıştı.

“Sancak yapma lütfen,” desem de nafileydi.

“Lan yıllardır biliyorsun. Onu nasıl sevdiğimi, ondan başkasına bir kere
bile bakmadığımı en iyi sen biliyorsun. Bu mu kahpelik?”

“Evet ulan, bu kahpeliğin âlâsı!” diye bağırdı abim.

Sancak’ın bedeni o kadar gergindi ki onu ilk defa böyle görüyordum.

“Ondan vazgeçmeye çalıştım, sana verdiğim söz yüzünden siktir olup
gittim. Ama olmadı amına koyayım, olmadı.” Eliyle duvara vurdu. “Sığdı-
ramadım. Ben, Gülce’yi kalbime sığdıramadım. İçime sığdıramadım.” Sesi
gittikçe kısılmıştı. “Öyle çok sevdim ki sığdıramadım hiçbir yere. Bunu en
iyi sen biliyorsun.”

“Olmaz,” dedi abim. “Bunu bile bile niye kandırdın kardeşimi?”

“Niye oğlum, niye?”

“Annem izin vermez. Ben izin vermem. Annemin yaşadıklarını kardeşi-
me yaşatmam.” Abim de artık bağırmıyordu. Sırtımı duvara yaslayıp sessiz
sessiz ağladığımda sadece onları dinliyordum.

“Ben onu bırakmam, Alperen. Son nefesime kadar sadece o olacak.”

Abim gözlerini bana çevirdi. Başımı yana eğdim ve sessizce yalvardım ona. Eğer yanımda olursa daha güçlü olurdum. Annemi de ikna ederdik. Ama abim yalvarışımı görmezden geldi. Başını iki yana doğru salladığında kalbimden bir hançer yemiş gibi oldum.

“Sana da söylemiştim, Gülce. O varsa ben yokum. Bizi sil, öyle git ona.” Derin bir nefes aldı. “Kardeşim olarak gördüğüm biri, kardeşime yan gözle bakıyorsa ben bu ilişkiye onay da vermem destek de. Yalnızsınız.”

“Yapma, Alperen,” dedi Sancak dişlerinin arasından. “Yapma.”

Abim başını iki yana salladı. “Ben bir şey yapmadım.” Gözleri önce Sancak’a, sonra bana kilitlendi. “Siz yaptınız. Bile bile yaptınız. Sonuçlarına da katlanacaksınız.”

Son kez, “Abi,” diye fısıldadım.

“Eğer onu seçersen,” dedi ve sertçe yutkundu. “Bu son abi değişin olacak, Gülce.”

“Bana bunu yapamazsın.” Yere çöktüğümde sadece bunu söyleyebilmiş-tim.

“Alperen sakinleş sonra konuş. Ağzından çıkanı kulağın duymuyor senin.”

Mert abinin sözleri üzerine, “Duyuyor, Mert,” dedi. “Ben son sözümü söyledim. Bundan sonrası sende, Gülce.”

Sanki kalbim bin parçaya bölünmüş ve her bir parçası bir yere dağılmıştı. Parçalara ayrılmıştım. Sırtıma öyle büyük bir yük yüklemişlerdi ki... Beni saniyeler içinde parçalara ayırmıştı. Taşıyamazdım, kaldıramazdım, ezilir giderdim. Abim sırtını döndü ve büyük adımlarla yanımdan ayrıldı. Mert abi arkasından çıkmış, adını sesleniyordu. Ama dinlemezdi abim, biliyordum. Sancak’ın yanıma geldiğini hayal meyal fark ettim. Eğilip beni kucağına aldı ve yere oturdu. Kollarımı boynuna sarıp ağlamaya devam ettim.

Sırtımı okşadı, saçlarımı okşadı. Sakinleşmem için her şeyi yaptı ama hiçbirisi işe yaramadı. Öyle bir arafın içinde savruluyordum ki. Nereye gitsen diğer tarafı kaybedecektim ve bu, ruhumu ortadan ikiye bölen bir acıya sebep oluyordu.

“Geçecek Gülce, geçecek güzelim. Onlar da zamanla anlayacaklar.”

Başımı iki yana sallarken hıçkırıklarım yüzünden kesik kesik, “Anlamayacaklar,” diyebildim. “B-beni hiç affetmeyecekler, Sancak.”

“Edecekler. İkisi de sensiz yapamaz. Vazgeçmemiz için böyle yapıyorlar.”

Ben onunla aynı fikirde değildim çünkü annemin bu konuda ne kadar katı olabileceğini biliyordum. Onun hayalinde hep Ali gibi bir damat vardı. Her şeyi geçtim, Sancak'ın annesi bile kabul etmemesi için geçerli bir nedendi. Birbirlerini hiç sevmiyorlardı. Onunla dünür olmayı bile kabul etmezdi. Ben bunları bile bile nasıl bu işin içine girmiştım ki? Düşüncelerime alayla güldüm. Ben bu işin içine girdiğimde liseye gidiyordum. Şimdi ah vah etmenin bir yararı yoktu.

Sancak yüzümü ellerinin arasına aldı. Gözlerime bakan gözleri beni saatler sonunda sakinleştirmeyi başaran tek şeydi.

“Sana yemin ederim, hepsi geçecek sevgilim.” Başımla onayladığımda eğilip yavaşça dudaklarımı öptü. “Sen sadece elimi bırakma.”

25. BÖLÜM

Keşke

B abam her zaman yeni günün yeni şeyler getireceğini söylerdi. *Güneş bir doğsun her şey hallolur.* Bu cümlesini hiç unutamıyordum. Gece boyunca bu cümleye tutunup kalmıştım fakat bu defa doğan güneş hiçbir şeyi halledememişti. Ağlamaktan şişen gözlerimi açtığımda içimdeki sıkıntı yüzünden göğsüm daralıyordu. Dün eve geldiğimde abim gitmişti. Annemse odasına çekilmiş ve tüm gece boyunca çıkmamıştı. Evde öyle ağır bir mitem vardı ki sanki dünyanın en büyük, en affedilmez suçunu işlemişim gibi davranıyorlardı. Bu çok ağrıma gidiyordu. Ben sadece sevmiştim. Sessizlik bir karabulut gibi üstüme çökerken ayağa kalktım. Odamdaki aynayla göz göze geldiğimde adımlarım duraksadı. Gözlerim şiş ve kızarıktı. Yüzümde ise kurumuş gözyaşları vardı. Derin bir nefes alıp gözlerimi aynadan ayırdım. Gececekti. Hepsi gececekti. İçeriden belli belirsiz bir ses duyunca kapıyı araladım.

Annemi elindeki küçük valizle görünce bir an şok oldum. Beni görmezden gelerek ceketini üstüne geçirdi. Yine sınıksıkı toplamıştı aralarında beyazlar olan turuncu saçlarını.

“Anne?”

Cılız sesimi duyunca başını çevirip duygusuzca gözlerimin içine baktı. Orada öyle büyük bir öfke vardı ki irkildim. O öfkeyi üstüme salmamak

İçin kendini nasıl tuttuğunu görebiliyordum. Bu beni korkutsa da belli etmemeye çalıştım.

“Ne yapıyorsun?”

“Ben gidiyorum, Gülce.” Bunu söylerken sesi hiç titremedi. Gözleri hiç buğulanmadı. Duygusuzluğu kalbimi kırıyordu.

“Nereye gidiyorsun?” Onun aksine kelimeler ağzımdan güçlkle çıktı.

Geri adım atmayacağını belli eden o duruşuyla karşıma dikildi. “Sen doğru kararı verene kadar bu eve dönmeyeceğim.”

Bir adım attım ona doğru. Gözlerindeki kararlı ifadeyi gördükçe nefes alamıyordum. İçimde yükselen panik, göğsümde çırpınan bir kuş gibiydi.

“Böyle bir şey yapamazsın.”

Çenesini havaya kaldırdı. “Öyle bir yaparım ki...”

“Ya bana bunu nasıl yaparsın?” diye yakardım. “Ben senin kızınım, bana sırtını nasıl dönersin? Beni nasıl terk edersin?”

“Sen bana bunu nasıl yaptın?” Sorusunun ardından bana doğru bir adım attı. “Daha Fatih’in Başak’a yaptıklarını atlatamadan gidip en yakın arkadaşıyla nasıl sevgili oldun?”

Gözlerim tekrar doldu. “Sancak, Fatih gibi değil! Bunu sen de biliyorsun. O hep farklıydı.”

Alay dolu bir kahkaha attı. “Bana arkadaşını söyle, sana kim olduğunu söyleyeyim diye boşuna dememişler benim saf kızım.”

“Anne yemin ederim o farklı.”

Öfkeyle, “Farklıymış!” diye bağırdı. “Nazgül’ün oğlu ne kadar farklı olabilir? Armut dibine düşer. O da onlardan biri. Koskoca dünyada erkek kalmamış gibi gittin onun oğlunu seçtin.”

Nazgül teyze iyi biriydi. Sadece annemle yıldızları bir türlü barışmamıştı ve bunda annemin payı büyüktü. Çünkü zor biriydi; taviz vermez, doğru düzgün gülümsemez, önemli görmedikçe konuşmazdı bile.

“Her şeyi geçtim,” dedi kısılan sesiyle. Gözlerindeki bakışın dünden sonra ilk defa yumuşadığını gördüm. Uzanıp ellerimi tuttu. “Babanı beklerken neler yaşadığımı hiç mi hatırlamıyorsun?” Babamdan bahsederken sesi titremişti. Gözlerim tekrar dolduğunda devam etti. “Elim kalbimde geçirdim tüm hayatımı. Ta ki...” Susup yutkundu. “O kara haberi alana kadar. Şimdi diyorsun ki bana, ben de aynı kaderi yaşayacağım. Nasıl izin vereyim?”

Başımı yana eğdiğimde, “Anne ben onu çok seviyorum,” diye ağladım. “Yemin ederim denedim, ondan uzak durmayı çok denedim ama olmadı. Yapamadım.” Annemin önünde dizlerimin üstüne çöktüğümde alnımı ellerine yasladım. “Yıllardır deniyorum ama olmuyor. Ondan başkasını sevedim.”

“Abinle bana söz vermiştiniz. O asker olmayacaktı, sen de benim kaderimi yaşamayacaktın.” Dünkü sözlerini tekrarladığında gözlerimi kapattım.

“Biliyorum ama elimde değil. Onsuz yapamam.”

Annem ellerini çekti. “Bensiz yapar mısın?”

“Anne...” dedim ona bakarak. Yine yüzüne o sert ifade gelmişti. “Yapamam.”

“Abinsiz yapar mısın?”

Başımı iki yana doğru salladım. “Siz olmadan yapamam.”

Bana doğru eğildi. “Ben de sen o çocukla olursan yapamam.”

Arkasını döndüğünde ayağa kalktım. “Anne gitme. Lütfen, yalvarırım.” O kapıyı açtı, ben kapattım. “Hayatıma böyle müdahale etme.”

“Hayatın mı?” diye sordu bana bakarken. “Sen benim kızımsın ve öylece hayatını mahvetmeni izlemeyeceğim. Ne ben ne de abin bunu yapacağız.”

“Sadece yanımda ol.”

Annem gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. “Ben babanın kaybettiğinde bir ateşin içine düştüm ve yıllardır yanıyorum.” Gözlerini açtığında yaşlar birikmişti ama akmalarına izin vermedi. “Şimdi aynı ateşe senin de düşmeni izleyemem.”

“Anne,” diyebilirdim yalnızca.

“Ya o ya biz.” Kelimeler kör bir bıçak gibi kalbime saplandı. “Seçimini yapana kadar yanında olmayacağım.”

Eğilip valizini aldı. Bir adım bile atamadım. Ayaklarım yere kök salmış gibi kaldı. Kapıya ilerleyişini bulanık gözlerin ardından izledim.

“Anne...” dedim son bir çırpınısla. “Ne olur gitme, yanımda ol.”

Başını iki yana doğru sallayıp kapıyı açtı. Bu defa engel olmadım. Sessizce gidişini izledim. Kapı kapandığında bütün ev sanki üzerime yıkıldı. Ne karar verirsem vereyim, artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Her iki sonuçta da kaybeden ben olacaktım. Sırtımı duvara yaslayıp yere çöktüm ve bacaklarımı kendime doğru çektim. Orada ne kadar kaldım bilmiyordum ama ayağa kalktığımda bacaklarım uyuşmuştu. Odama geçip üstüme bir kazak giydim ve evden çıktım. Karşı binaya girdiğimde Sancak’ın evde

olup olmadığını bile bilmiyordum. Bu hafta sürekli nöbete gittiği için çalışma saatlerini karıştırmıştım. Kapıyı tıklattığımda içeriden sesler geliyordu. Aramadan geldiğim için pişman olurken kapı açıldı.

Sancak'ı karşımda görünce çenem titredi. Kollarını açtığında sorgusuzca sarıldı bana. "İyi misin?" Başımı iki yana doğru salladığımda göğsüne doğru hıçkırdım.

"Kim geldi oğlum?"

Annesinin sesini duyunca korkuyla geri çekildim. "Sakin ol, sadece annem burada." Kolları iki yana düştüğünde yüzüm yaşadığım utançla kızarmaya başladı.

"Gülce, hoş geldin kızım." Annesi elini mutfak önlüğüne silerken hafifçe gülümsedi.

"Hoş buldum, Nazgül teyze."

"Kapıda kalmayın, hasta olacaksınız."

Sancak kapıyı kapattığında öylece durmuş, ne yapacağımı bilmeden orada dikiliyordum. Yanıma gelip elini belime yerleştirdi ve beni mutfığa doğru yönlendirdi. Annesi de ocağın yanına gitmiş, kızarttığı pişileri çeviriyordu.

"Otur da sana çay doldurayım."

Sandalyeye oturduğumda masada çeşit çeşit şeyler vardı fakat iştahım dünden sonra beni terk edip gitmişti. Başak'ın anneannesinin yolda yememiz için verdiği poğaçalardan yemiştım en son. Sancak önüme dumanı tüten çay bardağını bıraktığında minnetle gülümsedim. Yanıma oturup elimi tuttu. Tedirgin gözlerle annesine baktığımda, "Hadi bir şeyler ye," dedi. Sonra bana doğru eğilip kısık sesiyle, "Dün anneme her şeyi anlattım," diye açıklama yaptı.

Annesi o sırada pişileri masanın üstüne bıraktı. Karşıma oturduğunda, "Sıcak sıcak alsana bir tane," dedi. Çatalımı batırdığımda ağzımın içi kâğıt gibi olsa da küçük bir ısırık aldım.

"Patates de al." Sancak tabağını doldurmaya başladı. Çaydan ufak bir yudum aldım. "Tabağını bitiriyorsun," dediğinde itiraz edecek halim olmadığı için sessiz kaldım.

Üçümüz sessizce kahvaltı yapmaya başladık. Sanki dün büyük bir kıyamet kopmamış gibi sakın ve sessizdik. Sonra annesi bir şeyler anlatmaya başladı. Babasının bu ara yemeğine dikkat etmediğine dair şeylerdi. Başka şeylerden konuşmak biraz da olsa iyi gelmişti. Farkında olmadan

tabağımdaki çoğu şeyi yemiştim. Kahvaltı bitince Sancak'la beraber masayı topladık. Annesi lavaboya gitmek için mutfaktan çıkınca Sancak bana dönüp elimdeki tabağı aldı ve lavabonun içine bıraktı.

"Bir şey oldu, değil mi?"

Olanları hatırlayınca yüzüm anında düştü. Gözyaşım burnumdaydı. "Annem," dedim titrek bir sesle. "Gitti."

Elini yüzüme yerleştirip ona bakmamı sağladı. "Nereye gitti?"

Burnumu çektim. "Evi terk etti. Beni bıraktı." Kollarıyla beni sardığında yanağımı göğsüne yasladım. "Ben onun kızıyım, bana nasıl sırtını dönebilir?"

"Sana sırtını dönmedi, Gülce," dedi yavaşça. "Kendince doğru olanı yapıp seni yola getirmeye çalışıyor."

Başımı iki yana doğru salladım. "Sen annemi tanıımıyorsun. O blöf yapmaz. Benden vazgeçti," diye hıçkırdım.

"Hiçbir anne çocuğundan vazgeçmez, Gülce." Nazgül teyzenin sesini duyunca geri çekildim. Başımı eğip boşuna bir çabayla gözyaşlarımı gizlemeye çalıştım. Yanıma gelip elimi tuttu. "Kendini harap etme güzel kızım."

"Ama evi terk etti."

Uzanıp bana sarıldı. "Sancak haklı, seni yola getirmek için yapıyor."

Ben hâlâ öyle düşünmüyordum. "Gel içeride konuşalım."

Salona geçtiğimizde Nazgül teyze içli bir nefes aldı. "Annen zor bir kadındır, Gülce. Kolay ikna olmayacak."

"Hiç ikna olmayacak, Nazgül teyze," diyerek düzelttim onu.

Sancak'ın telefonu çaldığında bizi odada bırakıp konuşmaya gitti. "Ah be kızım, anneni tanıımıyormuş gibi niye ağlayıp harap ediyorsun kendini?"

"Böyle olacağını bilemedim." Evi terk etmesi beklemediğim bir şeydi. "O da babama âşık olmuştu. Eninde sonunda beni anlar, saygı duyar sandım."

Başını iki yana salladı. "Ben anneni biraz tanıyorsam sen ayrılana kadar seninle tek kelime konuşmaz. Abini de doldurur, bir olup cephe alırlar sana." Sessiz kaldığımda devam etti. "Yoksa ben bilmiyorum muydum kapınıza gelip seni oğluma istemeyi?"

Gözlerim şaşkınlıkla onu bulduğunda güldü. "İnsan evladını tanımaz mı, Gülce? Sancak'ın sana nasıl sevdalı olduğunu en iyi ben bilirim." Uzanıp elimi tuttu. "Allah var, ben de çok severim seni. Senden başka yakışanı da bulamam oğluma."

Sözlerinin üzerine gülümsedim. "Ama annen," deyip başını iki yana salladı. "O Nuh der peygamber demez. İnsan yirmi yıllık komşusunu da tanır."

Ne diyeceğimi bilemeden öylece kalakalmıştım. Sancak yanımıza geldiğinde gözlerimin içine bakıyordu. "Uzansan mı biraz? İyi görünmüyorsun."

Gece boyu uyumadığım için başım ağrıyordu. "İyiyim, merak etme."

"Film falan açayım mı? Kafan dağılır."

Annesi burada olmasa sıkı sıkı sarılırdım ona. "İyiyim ben, gel otur."

Yanıma oturduğunda gözlerini benden hiç çekmiyordu. Nazgül teyze televizyon açıp daha önce izlemediğim bir programı açtı. Sesini açıp merakla izlemeye başladı. Kafam dağılsın diye ben de izledim. Yanımda oturan Sancak da saçlarımla oynamaya başladı. Dışarıda ise yağmur yağmaya başlamıştı. Başımı kanepenin sırt kısmına yerleştirip bacaklarımı kendime doğru çektim. İçime yerleşen korku bir an bile geçmiyordu. Bu hayatta abim ve annemden başka ailem yoktu. Onları kaybetmeyi göze alamazdım ki? Gözlerimi yumdum. Diğer yanda Sancak vardı. Bir kere vazgeçmiştik birbirimizden, bir kere daha vazgeçemezdik. Buna kalbim dayanamazdı. Ona o kadar alışmıştım ki şimdi onsuz ne yapardım?

Gözlerim aniden açıldığında odada yalnız olduğumu gördüm. Üstümde kalın bir battaniye vardı. Uyuyakaldığımı anlarken yattığım yerden doğruldum. Mutfaktan yemek kokuları geldiğine göre bayağıdır uyuyor olmalıydım. Cebimden telefonu çıkardığımda annesinin sesini duydum.

"Sakin ol Şükrü, zaten ortam gergin. Sen böyle yapma bari."

Ayağa kalktığımda Sancak'ın babasının sesi geliyordu. Telefonda konuşuyor olmalıydılar. Sancak markete gittiğine dair bir mesaj atmıştı. Başak'tan arama vardı. Sonra dönmek için telefonu cebime koyup mutfığa doğru yürüdüm. Kapı kapalı olduğu için konuşmayı tam duyamıyordum.

"Ya bu çocuk kime çekti, Nazgül? Sürekli niye benim inadıma gidiyor?"

Annesi, "Canım," dediğinde, "Canım falan deme bana!" diyerek bağırdı Sancak'ın babası. "Bir evlat hiç mi anasını babasını düşünmez! Benim kalbim kaldırmaz asker olma dedim, burnunun dikine gidip gizli gizli okudu asker oldu."

"Şükrü haklısın ama-"

"Aması yok, Nazgül!" Babası yine bağırınca irkildim. "Şimdi gitmiş o ecnebi karının kızına tutulmuş. Evleneceğim, gelin isteyin diyor." Elimle

ağzımı kapattığımda sırtımı duvara yasladım. “Hiç demiyor o kadın yıllardır annemin yüzüne bakmaz, burnu bir karış havada.”

“Gülce öyle biri değil.”

“Ya bırak hanım. Anasına bak kızını al derler. Anası ne ki kızı ne olsun! O ecnebinin kızını gelin diye almam.”

Titrek bir nefes aldığımda devam etti. “Söyle o oğluna, bir kere çiğnedi bizi gitti asker oldu. Bir kez daha çiğner o kızla evlenirse mezarıma dahi gelmesin. Benim katiyen rızam yok.”

“Şükrü ne diyorsun, Allah aşkına?”

“Son sözüm bu benim. Seni de bir daha göndermem. Beni mezara koyun ancak o zaman görüşürsünüz. Hadi kapat.”

Bütün kanım çekilmişti sanki. Daha annemi hazmedememişken şimdi de babası... Titrek bir nefes aldığımda mutfağın kapısı açıldı. Bacaklarım uyuştugu için hareket dahi edemiyordum. Annesi gözyaşlarını silerken beni gördü.

“Uyandın mı kızım?” Sesi telaşlıydı. Yüzüme baktığı an duyduğumu anlamıştı. Elleri iki yana düştüğünde Sancak’ın gözlerinin kopyası olan gözleri tekrar doldu. Güzel bir kadındı, Nazgül teyze. Ufak tefek, zarif bir fiziği vardı. İçli bir nefes aldığı anda, “Duydun mu?” dedi.

Başımla onayladığımda gelip sarıldı. “Herkes mi karşı bize, Nazgül teyze? O kadar mı yanlış bir şey yapıyoruz biz?”

“Yok kızım, yanlış deme.”

“O zaman niye herkes sırt çeviriyor?” diye ağladım. Geri çekilip, “Babası yine vazgeçecek Sancak’tan. İnkâr etme, yola getirmek için yapmıyor. O da annem gibi blöf yapmaz,” diye yakındım.

Titrek bir nefes aldığı anda devam ettim. “Tanıyorsun kocanı. Sözünden dönmeyeceğini biliyorsun. Ben de tanıyorum annemi, o da vazgeçmez. Geri adım atmaz.”

“Ah be kızım,” dedi sadece.

“Bazı aileler çocuklarından vazgeçer, Nazgül teyze.” Devam etmeden önce yutkundum. “Annem ve Şükrü amca bizden vazgeçecek. Ne seninle görüşmemize izin verecekler ne de abimle.”

“Deme öyle kuzum.”

“Ama öyle. Hepinizden olacağız. Belki de ömür boyu.” Gözlerimde yaş kalmadığını sanıyordum ama hâlâ vardı. Tekrar ağlarken bu defa Nazgül teyze de ağlıyordu. “Ben artık gideyim.”

"Sancak gelir şimdi, o gelmeden gitme. Aklı sende kalır." Cümlesini bitirdiğinde kapı çaldı. "Bak geldi bile."

Kapıyı açmaya gittiğinde gözlerimi sildim. "Mert de yetişecek yemeğe." diyerek içeri girdi. Beni böyle görmesin diye banyoya girip yüzümü buz gibi suyla yıkadım. Umutlarım kökünden sökülüp sonra da yakılmış gibi hissediyordum. Hiç olmadığım kadar çaresizdim, hiç olmadığım kadar güçsüzdüm. Telefonumu çıkarıp kötü hissettiğim anlarda yaptığım gibi abimi aradım. Çaldı, çaldı ama açmadı. Abim telefonumu ne olursa olsun açardı. Bana gerçekten sırtını döndüğünü fark ettim. Altdudağımı ısıtırken daha fazla ağlamamak için burnumdan derin nefesler alıp lavabodan çıktım. Sancak koridorda beni bekliyordu. Ona gülümsemeye çalışırken gözleri yüzümü inceledi.

"Beni Başak'a bırakır mısın?"

Kaşları çatıldığında, "Neden burada kalmıyorsun?" dedi hemen.

Boğazımı temizledim. "Başak'a ihtiyacım var."

Gözlerini kırıştırdı, beni durdurmak istiyordu. "Önce yemek yesen?"

Başımı eğdim. "Canım istemiyor."

Beni durduramayacağını anladığında omuzları çöktü. "Peki, ne zaman istersen çıkarız."

"Annenle vedalaşayım." Nazgül teyze mutfaktan çıktığında bana sıkı sıkı sarıldı.

"Oğlumu yıkacak bir şey yapma, Gülce."

Yapacağım her şey oğlunu yıkacaktı. Bu yüzden sessiz kaldım. Geri çekilirken, "Her şey için teşekkür ederim," dedim sadece. Sancak'la beraber evden çıkarken yanımda sadece telefonum vardı ama eve gitmek içimden gelmiyordu. Bu yüzden arabasına bindim. Sancak sessizce arabayı çalıştırıp yola koyulduğunda başımı cama yasladım.

"Bir yerlere gidelim mi?"

Gözlerini üstümde hissediyordum. "Başak bekliyor."

Cevap vermeden arabayı onların evine sürdü. İkimiz de tek kelime etmiyorduk. Zihnim o kadar doluydu ki... Bir yandan annemin söyledikleri, bir yandan babasının söyledikleri kafamın içinde dönüp duruyordu. Araba durduğunda Sancak'a baktım. "Teşekkür ederim."

Cevap vermek yerine uzanıp kollarını belime sardı. Gözlerimi kapatıp kokusunu uzun uzun içime çektim. "Seni bırakmak istemiyorum." Ben de onu bırakmak istemiyordum. "Gitmesen olmaz mı?"

Yanağımın iç kısmını ısırdım. “Başak’la konuşmam lazım.”

Sancak geri çekilip yüzümü ellerinin arasına aldı. “Gülce,” dedi yavaşça. “Seni çok seviyorum.”

Gözlerim dolduğunda, “Ben de seni çok seviyorum,” dedim ve elimi yüzüne yerleştirdim. “Bunu hiç unutma, olur mu?”

Aşk bazen tek başına gerçekten de hiçbir halta yaramıyordu. Çok sevmek yetmiyordu.

Keşke bunun ne anlama geldiğini yaşayarak anlamak zorunda kalmasaydım. Fakat içim parçalana parçalana anlıyordum.

26. BÖLÜM

Nadas

Günler yavaş ve sancılı geçiyordu. Her gün, bir diğer günün tekrarı gibiydi sanki. Annem ve abim bir haftadır benimle konuşmuyorlardı. Sanki hayatlarında çok önemsiz biriymişim gibi beni o kadar kolay silip atmışlardı ki. Benden bu kadar çabuk vazgeçmeleri kalbimi çok kırıyordu. Aldığım her nefes ciğerlerime bıçak gibi saplanıyordu.

“Bak yine ağlıyorsan bozuşuruz.”

Başak’a döndüğümde başımı iki yana salladım. “Ağlayamıyorum ki göz yaşlarım akıyor artık.”

“E tükendi çünkü,” deyip yanıma oturdu. Bir haftadır Başak’ın evinde kalıyordum. Sadece bir kere sınavım için dışarı çıkmıştım. Onun haricinde odasından bile çıkmıyordum. Bildirim sesi gelince telefonuma baktım. Ekranda Sancak’ın adını görünce bittiğini sandığım yaşlar gözlerime doldu.

“Seni merak ediyor, buluşmayacak mısın?”

“Buluşamam,” dedim yavaşça. “Kendimi onsuzluğa alıştırmam lazım.”

“Ya Gülce gerçekten ayrılacak mısın?”

Başak’a bakarken başımla onayladım. “Başka yol bırakmadılar ki bize.”

“Öyle söyleme, her zaman başka bir yol daha vardır.”

İçli bir nefes aldım. “Babasının sesi kulaklarımdan silinmiyor. Nasıl bağırdığını duysaydın... Bir daha asla affetmez onu. Annesiyle de görüştürmez. Düşünsene, onu ailesinden koparan kız olacağım.” Burnumu çekip devam ettim. “Sonra benimkiler de ortada. O da benim aileme sebep olmuş olacak. Bu kadar mutsuzluk üstüne biz mutlu olamayız ki.”

Başak uzanıp elimi tuttu. “Düğünümüz olursa kimse gelmeyecek. İleride çocuklarımız olursa ailelerimizi görmeden büyüyecek.”

Bunlar basit gibi görünen ama büyük şeylerdi. Babasızlığı yaşamış biri olarak aileden birini kaybetmenin ne kadar ağır olduğunu biliyordum, hiçbir şeyin bu acıya çare olamayacağını bildiğim gibi.

Bu acıyı tekrar yaşayamazdım, aynı şeyi Sancak’a da yaşatamazdım.

“Çocuklarınız olursa yumuşarlar.”

“Bunu göze alamam, Başak.”

Başak oflayarak yatağa uzandı. “Haklısın ve bu, sinirlerimi bozuyor. Nasıl başka yolu olmaz aklım almıyor.”

Ben de yanına uzandım. “Sen nasılsın, Başak? Kendi derdime düştüm, seninle ilgilenemedim.”

Kafasını yavaşça kafama vurdu. “Saçmalama kızım ya. Yaşadıkların kolay mı? Hem iyiyim ben, valla bak.” Gerçekten de iyi gibiydi. “Fatih’siz yapamam diyordum ama gayet de yapabiliyormuşum.”

“Emin misin?”

“Beni hiç sevmiyormuş, bunu daha iyi anlıyorum. Üzülüyorum ama böyle biriyle evlenip hayatımı karartsam daha çok üzülürdüm. Bu yüzden iyiyim, daha iyi olacağım.”

“Peki ben,” dedim titrek sesimle. “Sancak’sız nasıl yapacağım?” Gözyaşlarım şakaklarımdan süzölmeye başladı. “Onunla kısa zaman geçirdik ama o kadar alıştım ki varlığına.”

“Gülçe, Fatih beni sevmediği için yapabiliyorum ama sizde işler farklı. Çünkü o seni seviyor.”

“Ben ondan nasıl ayrılacağım?” Tekrar ağlamaya başladım. Bir kez daha onsuz kalmaya halim yoktu.

“Ayrılmayın, ayrılmış gibi yapın.”

“Ne değişecek?”

Başak doğrulup oturdu. “Ne bileyim, ortalık falan durulur.”

Cevap vermek yerine telefona baktım. Sancak’tan bir mesaj daha vardı. İlk mesajında buraya geleceğini yazmıştı, ikinci mesajında kapıda olduğu

vazıyordu. Telefonu bırakıp ayağa fırladım. Başak'ın camı sokağa bakıyordu. Perdeyi araladığımda arabasını gördüm. Sahiden de gelmişti.

"Sancak mı gelmiş?" Yanıma gelip aşağı baktı. "Onunla görüşmezsen gelir tabii."

Geri çekilip perdeyi kapattım. "Onu görmeye hazır değilim ben." Sesim panik doluydu. "Şimdi olmaz, şimdi ayrılamam. Hazır değilim." Geri geri kaçarken ayağım halıya takıldığı için popomun üstüne düştüm. Nefes alamıyordum. Elimle yakamı çekiştirirken, "Şimdi yapamam," diye tekrarladım.

Başak yanıma gelip kollarını bana sardı. Başımı göğsüne yaslayıp, "Sakin ol. Gülce," dedi yavaşça. "Lütfen sakın ol."

Başımı iki yana doğru salladım. "Şimdi yapamam, Başak." Hıçkırıklara boğulduğumda bana daha sıkı sarıldı. "Tamam ayrılma, yeter ki ağlama."

Günlerdir kaçıyordum ama yolun sonuna gelmiştim. Bu ağlamaları hep bu yüzdendi. Ayrılacaktım. Kapı çaldığında, "Buraya geldi," diye fısıldadım.

"Kalk elini yüzünü yıka. Ben oyalarım onu."

Başak'ın yardımıyla ayağa kalkıp banyoya girdim. Yüzümü yıkasam da yeni yaşlar akıyordu. Yüzüm kıpkırmızıydı, bu halimi gizleyemezdim. Bunu kabullenince bağladığım saçlarımı açtım. Banyodan çıktığımda Sancak apartmanın duvarına yaslanmış, yerdeki bir noktaya bakıyordu.

Beni fark etmeden önce onu izlemeye başladım. Her zamanki gibi yüzü tıraşlı, saçları kısa kesimliydi. Bu saç kesimi ona çok yakışıyordu. Hafifçe gülümserken orada durup onu saatlerce izlemek isterdim. Fakat başını kaldırdı ve göğsüme işleyen göl yeşili gözlerini gözlerime dikti. O zaman onun da ne kadar yorgun olduğunu görebildim. Gözlerindeki ışıklar sönmüştü. Kalbim sızladı, ona sarılmak ve göğsümde saklamak istiyordum.

Doğrulduğunda gözleri yüzümde özlemle gezindi. Ona doğru yürüdüğümde beni kolumdan tutup göğsüne çekti. Kollarını o kadar sıkı sardı ki bana, sanki gideceğimi hissetmiş gibiydi.

"Çok özledim seni."

Ben de özlemiştim ama söyleyemedim. Gözlerimi kısa bir an için kapatıp kokusunu içime çektim. Son olduğunu bilmek duygularımı başıma yıkarken, "Dışarı çıkalım mı?" diyebildim.

Sancak geri çekildiğinde gözlerimi ondan kaçırıp ayakkabılarımı giydim. O kadar dalgındım ki montumu bile almadan asansöre binmiştim.

Ruşak montumu getirince Sancak alıp peşimden asansöre bindi. Montu düzeltip giymem için havaya kaldırdı. Yavaşça kollarımı geçirdiğimde arkamda duran Sancak eğilip yüzünü boynuma yasladı. Derin bir nefes aldı ve asansör durana kadar tuttuğu nefesini bırakmadı. Küçük adımlarla asansörden çıktığımda sessizce arabasına ilerledim. Yanıma oturduğunda gözleri sürekli üstümdeydi ama hiçbirine karşılık vermiyordum. Gözlerine bakarsam yapamazdım. Bu yüzden dışarıyı izlemeye başladım. Yine çalma listesinden bir şeyler çalıyordu. Uzanıp sesini açtığında Feridun Düzağaç'ın sesi yankılandı.

Otlarım yanar

Sensizlik nadasında toprağım

Birazcık dinlensin, büyüün, yeşersin gelmeyişin

Hiçbir şey diyen bir cümlemin ortasına terkedilmiş bir kelimemim

Öznesiz, zamansız, zarfsız, mektupsuz, adressiz

Bu şarkısını ilk defa duymuştum. Gözlerimi kapatıp dinlerken Sancak da kısık sesiyle eşlik etmeye başladı.

Seni arar durur bir körebeyim

*Çık ortaya ne olur yaralarım iyileşsin**

Yanağımın iç kısmını sertçe ısırdım. Sancak şarkıyı tekrara almıştı. Üçüncü çalışında başımı eğmiş, ellerime bakıyordum.

"Ayrılalım." Şarkıya rağmen beni duymuştu. Araba durdu, şarkı bitti, Sancak sustu.

"Babamla annemin konuşmasını duyduğun için mi?"

Yan gözlerle yüzüne baktım. "Gülce bak biliyorum kolay şeyler yaşamıyoruz, yaşamayacağız da ama bu kadar kolay vazgeçemezsin." Konuştukça kaşlarının arasındaki kırıksıklık çoğalıyordu. "Bu kadar çabuk olamaz."

Burnumdan derin bir nefes aldım. "Kolay değil." Sesim boğuluyormuş gibi çıkmıştı. "Ama olmaz. Görmüyor musun, Sancak?"

"İlk zorlukta benden ayrılmak istediğini görüyorum ben." Sesindeki suçlayıcı ton, bir diken gibi göğsüme battı.

"Bizim aşkımız etrafımızdaki herkesi bize düşman ediyor. Bunu bile bile böyle konuşamazsın."

Arabanın kapısını açıp hışımla indikten sonra kapıyı çarptı. Cebinden sigarasını çıkardığını gördüğümde arabadan inip yanına gittim. Sırtını arabanın kaputuna yaslayıp yaktığı sigaradan derin bir nefes aldı. Sigarasını

* Feridun Düzağaç - Nadas.

bitirene kadar ağzımı açıp tek kelime etmedim. Onunla geçirdiğim zaman hiç bitmesin istiyordum.

"Gölce..." dedi son dumanı üflerken. "İçimi parçalıyorsun." Başını bana çevirdiğinde ona bakmadım, bakamadım.

"Sancak..."

"Hâlâ içim gidiyor sana, hep gidecek. Sen içimi söküp alsan da bu değişmeyecek."

İki damla yaş gözlerimden aktığında, "Özür dilerim," diye fısıldadım.

"Dileme. Yarı yolda bırakılmanın özrü olmaz."

"Kendi isteğimle yapıyormuşum gibi konuşuyorsun."

"Sen ilk zorlukta elimi bıraktın. Nedeni bunu değiştirmiyor."

"Ya biz beraber olursak herkes bırakacak bizi. Bizden olmuyor."

"Bıraksınlar!" diye bağırdı. "Sen yanımda olduktan sonra geri kalanın önemi yok. Bunu neden anlamıyorsun?"

Ellerimle yüzümü kapattım. "Sen hayal âleminde yaşıyorsun." Ona baktığımda gözyaşlarım akmaya devam ediyordu. "Öyle herkese sırt çevirerek yaşanmaz." Başımı başka yöne döndürdüm, gözlerini görürsem dayanamazdım.

Bana doğru yürüyüp, "Sensiz de yaşanmaz," dedi. Bu defa bağırmadı. Ama bağırса bu kadar etkili olmazdı.

"Yapamam, Sancak. Onlara sırt çeviremem. Seni ailenden koparamam."

"Gölce..." Ellerimi tuttuğunda elleri titriyordu. "Kimim kimsem sen ol, ben razıyım."

Alnımı omzuna yasladım. "Keşke," diye hıçkırdım. "Keşke o kadar güçlü olsaydım ama yapamam."

"Seni bırakamam." Sözleri zihnime bir kurşun gibi saplanıyordu. "Bunu benden isteme."

Bana bunu yaşattıkları için annemi hiç affetmeyeceğimi bir kez daha anladım, abimle eskisi gibi olamayacağımı anladığım gibi. Beni diri diri mezara koymuşlardı. Hiç acımadan yapmışlardı bunu.

"Sancak seni seviyorum ama birlikte olamayız. Çok özür dilerim, yapamam." Belki babam hayatta olsa daha güçlü olurdu ama kanatları yaralı bir kızdım ben. Ailem olmadan uçamazdım. Bilmediğim şey, kalbim olmandan da yaşayamayacaktım. Fakat bunu henüz öğrenememiştim.

Geri çekildi. "Son sözün bu mu?"

Son sözüm onu sevmeyi hiç bırakamayacağımı ama söylemedim. “Evet,” diye fısıldadım sadece.

Sustuğunda kalbime bir darbe indi. “Yüzüme bak,” dedi. Başımı iki yana salladım. Işığını çaldığım gözlerine bakamazdım. Geriye doğru adım attığında, “Eyvallah,” dedi. “Eyvallah, Gülce.”

Sonra arkasını dönüp arabaya bindi. Ben de arabasına binip sessizce oturdum. Aramızdaki hava buz kesmişti. İkimiz de susmuş yola bakıyorduk. Tekrarda kalan şarkı ise çalmaya devam ediyordu.

Haber vermeden gelme, zor olur

Ürker tenhaliğim, kıskanır ağlar belki

Ama ben ağlayamazsam gücenme ne olur

Gözlerim bitti, gözlerim bitti

Ve ben sevdiğim adamı o gün, o yolda kendi ellerimle kaybettim. Bu da sonumun başlangıcı oldu.

BAŞAK DURUKAN

Gülce eve döndüğünde bir ölüden farkı yoktu. Gözleri kör bir kuyu gibi boş, teni bir hayalet gibi beyazdı. Onun için daha önce hiç bu kadar endişelendiğimi hatırlamıyordum. “Bitti,” dedikten sonra kollarıma sığınıp ağladı. O kadar çok ağladı ki ona bir şey olacağından korktum. Tek kelime bile etmeden saatlerce ağladı.

Roshan teyzeye o kadar kızgındım ki. Bir insan, kendi canına kanına bunu nasıl yapardı? Nasıl kıyardı kızına aklım almıyordu. Benim ailem, Fatih'i sevmemiş olsalar da benim için susmuş ve ona katlanmışlardı. Kızgınca iç çektim. Acaba bu halini görseydi Gülce'nin, o zaman da kalbi yumuşamaz mıydı? Hiç sanmıyordum da neyse. Gülce ağlamaktan baygın düştüğünde onu nasıl toparlayacağımı düşünüp duruyordum. Önce ben, şimdi de o dibi bulmuştu. Üstümüzde karabulutlar dolaşıyordu. En kısa zamanda kurşun döktürsek iyi olacaktı. Su almak için mutfığa gittiğimde telefonuma mesaj geldi. Mert'ten geldiğini görünce merakla tıkladım.

Mert: Müsait misin? Konuşalım biraz.

Cevap yazmadan önce bir süre ekrana baktım. Adanın ulaşılmaz çocuğu benimle konuşmak istiyordu. *Vay anasını ya.* Burnu düşse eğilip almazdı, öyle havalıydı. İçlerinden en soğuk, en ketum olan hep oydu. Bu yüzden

anlam veremiyordum ya bu hallerine. Gerçekten de benden hoşlanıyor olabilir miydi?

Başak: Saat geç olmadı mı?

Babama eskisi kadar karışmıyordu ama bu saatte dışarı çıktığımı görse burnumdan getirirdi.

Mert: Sizin kiler uyusun diye bekledim. Kapıdayım.

Bizimkiler uyumuştur uyumasına da yakalanırsam biterdim. Yine de merdivenlerden inerken buldum kendimi. Bu konuşmayı günlerdir ertelemem de artık vakti gelmişti. Kaçmayı bırakmam gerekiyordu. Apartmanın kapısını açtığımda Mert sokak lambasının altında duruyordu. Ellerini üstündeki siyah kabanın içine sokmuş, düşünceli bir ifadeyle bana bakıyordu. Soğuk karşısında titrerken ona doğru yürüdüm.

“Yürüyelim mi?” dediğinde başımı salladım. Karanlık sokakta yan yana yürürken bir süre konuşmadık. Adımlarımız aynı ritimde ilerliyordu. Benimle ne konuşmak istediğini deli gibi merak etsem de sessiz kaldım. Bir noktada Mert durdu. Bana dönüp hafifçe gülümsedi.

“Daha iyi görünüyorsun.” Haklıydı, daha iyiydim. Kalbimde kapanması zor bir yara, sırtımda taşımaya devam ettiğim bir hançer olsa da iyileşiyordum.

“Zaman iyi geliyor.”

Tekrar gülümsedi. “Buna sevindim.”

Hiç geçmeyecek sandığım acılar ve günler ardından bir şeylerin düzelmeye başlaması beni de sevindiriyordu. Bir süre daha yürüdük. Sonra o sessizliği ben bozdum.

“Duyacaklarıma hazırsam konuşalım mı?”

Başını bana doğru çevirdiğinde iç çekti. “Hâlâ emin değilim.”

Kaşları çatıldı. “O zaman neden çağırdın beni?”

Omuz silkti dalgınca. “Seni görmek istedim.”

Bu defa yürümeyi bırakan bendim. İlk defa, kaçmadan konuşabileceğimiz bir anın ortasında duruyorduk.

“Neden?” Konuşmak için dudaklarını araladığında, “Sadece gerçekleri istiyorum,” diye devam ettim. Konuşup konuşmamakta kararsız gibiydi. Tekrar iç çektiğinde cebinden sigarasını çıkarıp yavaşça yaktı. Derin bir nefes aldıktan sonra, “Haklıydın,” dedi.

Beklentiyle yüzüne bakmaya devam ederken, “Hangi konuda?” diye sordum. Sesim biraz tedirgindi.

“Senden hoşlanıyordum.” Bir an donup kaldım. Böyle bir itirafı duymaya hazır olmadığımı fark ettiğimde Mert konuşmaya devam etti. “Senden en baştan beri hoşlanan taraf bendim, Başak. Fatih de tam bu yüzden sana yöneldi.”

O konuştukça benim gözlerim irileşiyordu. “Fa-Fatih bunu biliyor muydu?”

Başıyla onayladığında dudakları tek çizgi halini almıştı. Bunları konuşmak onun için kolay değildi.

“Senin ondan hoşlandığını fark edince seni üzmemesi için onu uyardım.” Alayla güldü. “Yaptığım en büyük hataydı. Sana hislerim olduğunu hemen anladı.” Sanki kanım bedenimden çekiliyordu. “Bu da onu harekete geçirdi. Yaşadıkların yüzünden kendimi suçlamadığım tek bir gün bile yok, Başak.”

“Ben ne diyeceğimi bilmiyorum.” Duyduklarım karşısında kulaklarım uğulduyordu. “Ben hiç fark etmedim,” diyebildim.

Dudakları sevinçten yoksun bir şekilde kıvrıldı. “Ondan başkasını görmüyordun.”

Gözlerim dolduğunda ufak bir kahkaha attı. “Göremezdim,” dedim ona bakarken. “Çünkü sen Mert’tin; kimseye bakmayan, kimseyi beğenmeyen ketum herifin tekiydin. Benimle ne işin olurdu? Aklımdan bile geçiremezdim ben seni.”

Kaşları çatıldığında duyduklarından hoşlanmadığını anlayabiliyordum. “Yanılmışsın,” dedi yavaşça. “Çok yanılmışsın.”

Göz göre göre yanlış adamı seçmiştim. Eğer Mert’i bilseydim o zaman da *Fatih Fatih* diye tutturur muydum? Bu sorunun cevabını hiç bilemeyecektim.

“Ben eve gideyim artık,” deyip arkamı döndüm. Yalnız kalmam ve düşünmem gerekiyordu. Düşünecek çok şey vermişti bana. Mert sessizce beni takip etmeye başladı.

Evin önüne geldiğimizde, “Sonra konuşuruz, iyi geceler,” dedim.

Ona baktığımda gözlerinde daha önce görmediğim bir sıcaklık vardı. Bu hep var mıydı, yoksa ben mi yeni görüyordum? Soğuk havaya rağmen yüzüm ısınmaya başladı.

“İyi geceler.”

Arkamı dönmüştüm ki tekrar ona döndüm. "Hoşlanıyordum dedin, artık hoşlanmıyor musun?"

Bunu neden sorduğumu bile bilmiyordum. Yüzünde bu defa içten bir gülümseme oluştu.

"Bunun cevabını duymaya hazır mısın?"

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Haklısın ama merak ediyorum."

Saçım kulağımın arkasından tekrar çıkmıştı. Mert elini uzatıp yavaşça kulağımın arkasına ittirdi. "İyi geceler, Başak." Sonra arkasını döndü ve karıştırdığı kafamla beni bir başıma bırakıp gitti. Kurşun döktürmek farz olmuştu.

27. BÖLÜM

Hata

Günler sonra

Hata yapmıştım. Çok büyük bir hata yapmıştım. Bunu geçen her dakika daha iyi anlıyor ve bedelini nefes aldığım her saniye onsuzlukla ödüyordum. Zaman, koca bir taş gibi hatalarımı kafama vura vura geçiyordu. Annem ve abim benimle barışmıştı ama bunların da bir anlamı kalmamıştı. Hayatımın anlamını kaybetmiştim. Yaşamımdaki tüm renkler birer birer silinip gitmişti. Sancak olmadan aldığım her soluk, zehir gibi doluyordu ciğerlerime. Pişmandım. O kadar pişmandım ki anlatacak kelimelerim yoktu. O gün o yolda yaşananlar ve sözleri aklımdan hiç çıkmıyordu. Bunu bize nasıl yapabilmıştım?

“Yemek birazdan hazır olur.”

Anneme bakmadan, “Tokum,” dedim ve önümde açık duran kitaba boş gözlerle bakmaya devam ettim.

“Abinler de gelecek.”

İkisinin de yüzüne bakamıyordum. Onlarla konuşmaya bile tahammülüm kalmamıştı ve bu ilk defa başıma geliyordu. Ben onlara ne kadar kızarsam kızayım hep affederdim fakat bu defa yapamıyordum. Sanki onlar benim ailemden bireyler değil de boş birer kabuk gibiydiler. Onlara

vükledığım anlamlar kaybolup gitmişti. Benden vazgeçtikleri için mi büyük olmuştum? Yoksa Sancak'ı kaybetmeme neden oldukları için mi? Acıyla gü-lümsedim. Onları suçlamayı bırakmalıydım. Ben, Sancak'ı kendi ellerimle kaybetmiştim. Öyle büyük bir hataydı ki bu, telafisi yoktu.

"Kaç gündür doğru düzgün yemek yemiyorsun. Bizi yıldırmaq için yapı."

"Anne," diyerek sözünü kestim ve ayağa kalktım. "Tokum dedim."

Odamın kapısını kapatıp balkona doğru yürüdüm. Soğuk havayı umur-samadan balkonun kapısını açtım ve nefes almaya çalıştım. Onu o günden sonra hiç görmemiştim. O günden sonra bir daha nefes de alamamıştım. Sabaha kadar pencerede oturup gelmesini bekliyordum ama yoktu. *İçimi parçalıyorsun* demişti ayrılırken. Bilmediği şeyse o gün kendi içimi de söküp parçalamıştım. İlk defa yaşamak bile anlamsız geliyordu. Elim defalarca te-lefona gitse de bir türlü arayamamıştım. Konuşacak yüzüm yoktu. Balko-nun demirlerine tutunurken ağlamamak için tüm gücümü kullanıyordum. Buraya tırmandığı günü hatırlayınca gü-lümsedim. Gözü kara bir deliydi. Benim için her şeyi yapardı. Ve ben, beni bu kadar çok seven birini kay-betmiştim.

"Gölce biz geldik."

Nisan'ın sesini duyunca burnumdan derin bir nefes alıp toparlanmaya çalıştım. Benim olayımdan sonra annem, abimlerle barışmıştı. *Ne büyük ironi ama.*

"Burası çok soğuk, hasta olacaksın. İçeri gel."

Nisan yanıma gelip elimi tuttu ve beni odaya çekti. Kapıyı kapattıktan sonra gelip sıkıca sarıldı. "Nasılsın?"

"Aynı."

Geri çekilip anlayışlı gözleriyle yüzüme baktı. "Seni ilk defa böyle görü-yorum. İyi görünmüyorsun."

Sessiz kaldığımda gü-lümsemeye çalıştım. "İdare ediyorum işte."

Başını yana eğdi. "Seni en iyi anlaması gereken kişi Alperen'di. Nasıl böyle katı davranabilir anlamıyorum."

Bu konuda ona hak verdiğim için sessiz kalarak sözlerini onayladım. "Ya daha birkaç hafta önce biz de bu durumdaydık. Yanımızda olan, bizi destekleyen tek kişi sendin. Gidip kafasına vursam hatırlar mı acaba?"

İçli bir nefes aldım. "Bir şeyi değıştirmez. Yorma kendini."

“Hadi gel bir şeyler yiyelim, iğne ipliğe dönmüşsün.”

Başımı iki yana salladım. “Tokum ben, yiyin siz.”

“Lütfen Gülce, en azından benim hatırım için.”

Nisan’ı hiçbir zaman geri çevirememiştim. Başımla onaylayıp odadan çıkışımda abim gülümseyerek bana doğru geldi. “Güzelim.”

Boş gözlerle yüzüne baktığımda kollarını belime sardı. Nefesim daralınca geri çekilip masaya geçtim. Arkamda bakakalmış olsa da ağzımı açıp tek kelime etmedim. Nisan yanıma oturup annemin masaya getirdiği yemeklerden tabağıma doldurdu. Canım istemiyordu. Çatalımla yemeği karıştırırken ortamdaki hava son derece gergindi. Abim birkaç kez konu açmaya çalışsa da sessiz kalarak ona yardımcı olmamıştım.

“Geçen önemli bir sınavın vardı, nasıl geçti?”

Ağzıma bir parça patates atarken, “Kötü,” dedim sadece.

“Ama çok önemliydi sınavın, ne demek kötü geçti?” Annem anında yükselmişti. Omuz silktiğimde ağzımda büyüyen lokmayı çiğnemeye devam ettim. Eğer sunumum iyi geçmemiş olsaydı muhtemelen dönem uzatacaktım.

“Annemiz bir şey sordu, cevap ver.”

Gözlerimi abime çevirdim. Çatalını indirmiş dik dik bana bakıyordu. “Niye? Yine mi küsersiniz yoksa?”

“Saçma sapan konuşma.” Abime bir yabancıya bakar gibi bakmaya başladım. O kadar uzun süre baktım ki kaşları çatıldı. “Bir şey mi var yüzümde? Niye öyle bakıyorsun?”

“Yok,” dedim yavaşça. “Abime dair hiçbir şey yok.”

Dişlerini sıktağında Nisan uzanıp kolunu tuttu. Önümdeki yemekle oynamaya devam ederken Nisan boğazını temizledi. “Abinin iş arkadaşı dün vefat etti. O yüzden biraz gergin.”

“Kim?” diye sordu annem.

“Farklı departmanda çalışıyorduk. Pek tanıımıyordum ama iyi biriydi.”

“Bir hastalığı var mıydı?” diye sordu annem.

Nisan başını iki yana doğru salladı. “Ani bir kalp krizi.”

Düşünceli bir ifadeyle abime baktım. “Kaç yaşındaydı?”

“Benimle yaşıttı,” deyip iç çekti. “Çocuğu vardı bir tane, aklımdan hiç çıkmıyor.”

"Ölüm yaşa bakmıyor ki," dedi Nisan üzgün bir sesle.

Haklıydı. Ölüm yaşa bakmıyordu, işe de bakmıyordu. Ama annem ya-
şadığı acıdan dolayı bizi tam tersine ikna etmişti. "İşe de bakmıyor, değil
mi abi?" Gözleri beni bulduğunda çatalı bırakıp ayağa kalktım. "Size afiyet
olsun."

Annem uzanıp kolumu tuttu. "Otur şuraya ve tabağını bitir. Gözümün
önünde eriyip gitmeni izlemeyeceğim."

Kolumu elinden kurtardım. "Ben çekip gidişini izledim ama." Annem
gözlerini kaçırdığında ikisini işaret ettim. "Beni gözünü bile kırpmadan
terk edişini izledim. İkiniz de yaptınız bunu."

Abim, "Aynı şey değil," diyerek savunmaya geçti.

"Aynı şey," dedi Nisan ve ayağa kalktı. Yanıma geldiğinde bana anlayışlı
bir gülümsemeyle bakıyordu. Ardından öfkeli gözleri abimi buldu. "Sana en
çok ihtiyaç duyduğu anda ona sırtını çevirdin. Kardeşini yalnız bıraktın."

Abim de ayağa kalktı. "Nisan sen karışma."

"Alperen haklı, bu bir aile meselesi." Nisan, annemin kaba sözleri karşı-
sında irkildiğinde öfkeyle baktım.

"O da bu aileden!" Ses tonuma engel olamamıştım. "Hatta biliyor mu-
sunuz?" diye devam ettim. "Sizden daha aile."

Annem resmen burnundan soluyordu. Abim sakince, "Anne," dedi.
"Bir daha böyle konuşma. Kalbini kırmak istemiyorum."

Annem elindeki bardağı sertçe masaya bıraktı. "Ben sadece sizin iyiliği-
nizi istedim. Ama siz," dedi ve başım iki yana salladı. "O kadar nankörsü-
nüz ki karşınızda anneniz değil de bir düşmanınız varmış gibi davranmak-
tan hiç çekinmiyorsunuz."

Eskiden annemin bu cümlelerinin beni manipüle etmesine izin verir-
dim. Ama artık yemiyordum.

"Belki de sen düşmanmışız gibi davrandığın içindir."

"Odana git, Gülce." Keskin sesini duyunca, "Seve seve," dedim ve on-
ları bırakıp dış kapıya yöneldim. Montumu aldıktan sonra kendimi evden
dışarı attım. Hızlı soluklar alırken gözlerime dolan yaşlardan ötürü etrafı
bulanık görüyordum. Birine sertçe çarptığımda geriye sendeledim. Kolumu
tutmasa yere düşerdim. "Gülce iyi misin?"

Başımı kaldırıp beni tutan Mert abiye baktım. Endişeli bir ifadeyle yüzüme bakıyordu. “İyiyim,” dedim ve yürümeye devam ettim. Ne kadar süredir yürüdüğümü bilmeden mezarlığa geldiğimde yağmur başlamıştı.

“Ben geldim baba.” Yavaşça soğuk mermerin üstüne oturdum. Adının yazdığı mezar taşına sarılıp ağlamaya başladım. O hayatta olsa böyle olmazdı. Ne annem böyle sert olurdu ne de abim bana bu kadar kolay sırtını dönebilirdi.

“Baba sana ihtiyacım var. Sana çok ihtiyacım var.”

Yağmur şiddetlense de hareket etmedim. “Keşke hayatta olsaydın.” Babam bana her zaman çok düşkün olmuştu. Bir dediğimi iki etmezdi. Annem sürekli böyle yaparak beni şımartacağını söylese de umursamazdı. *Bir tanecik kızım var benim* derdi hep. Titrek bir nefes aldım. Eğer hayatta olsaydı Sancak’ı severdi ve benim için bile olsa bu ilişkiyi desteklerdi. Bana bunları yaşatmalarına izin vermezdi.

“Seni çok özledim.”

Gözlerimi kapatıp başımı mezar taşına yasladım. Babamın sıcaklığını aradığım taş, buz gibi soğuktu. Umursamadan sarılmaya devam ettim. Yağmurun altında ıslanırken anneme anlatamadığım her şeyi ona anlattım. Kalbimin kırıklarını babamın mezarına döktüm. Ne kadar zaman geçti, orada ne kadar kaldım bilmiyordum. Sadece gittikçe kötüleşiyordum. Yerimden kalkacak halim yoktu. Artık gözlerimi de açamıyordum. Birinin yanıma geldiğini fark ettiğimde gözlerimi açmak istedim ama yapamadım.

“Kendini öldürmek mi istiyorsun sen?”

Sancak mı gelmişti? Gözlerimi açmayı çok istiyordum ama bir türlü olmuyordu. Beni kollarının arasına aldı. Dudakları alnıma değdi ve ben günler sonunda nefes alabildim.

“Çok ateşin var. Gülce duyuyor musun beni?”

Evet demeye çalıştım ama ne dediğimden tam emin değildim. Bedenim havalandığında başım göğsüne düştü. Evimdeydim. Sancak benim evim olmuştu. Onu kaybetmeden bunu nasıl anlamamıştım? Hızlı adımlarla yürürken adımları birkaç kere daha seslendi ama bilincim pek yerinde değildi. Eğer konuşabilsem özür diler ve beni affetmesini isterdim. Beni bıraktığında ağlamak istedim. Yine gidiyordu benden. Tüm gücümle uğraşıp gözlerimi aralandığında üstümdeki montu çıkarıp kendi montunu üstüme

örttü. Hafifçe gülümsediğimde tekrar uyuyakalmış olmalıydım. Adımı duvarak uyandım.

"Gülce aç gözlerini lütfen."

Hafifçe araladığımda göğsünde uyuduğum Sancak bana bakıyordu. "Çok şükür, açtın o güzel gözlerini," diye fısıldadı. "Çok ateşin var. Acile gidiyoruz, tamam mı?"

Konuşacak halim bile yoktu. Yanımda olması yetiyordu. Araba durduğunda hızlıca inip beni tekrar kucağına aldı. Göğsüne sokulup kokusuna sığındım. O kadar özlemiştim ki onu. Gözlerim sulanırken Sancak koşuyor, bir şeyler söylüyordu. Ama ondan başka bir şeyle ilgilenmiyordum. Tek istediğim oydu ve bunu çok geç anlamıştım.

Gözlerimi açtığımda kolumdaki serumu gördüm. Kafam karışmış bir halde etrafıma bakarken, "Ay çok şükür uyandın," diye konuşan Başak'ın sesini duydum.

Bakışlarım onu bulduğunda, "Ne oldu bana?" diyebilirdim. Boğazım o kadar ağrıyordu ki yüzümü buruşturdum.

Yanıma gelip elimi tuttu. "Az daha havale geçirmen dışında mı?"

"Havale mi?"

"Havale tabii," diye bağırdı. "Kırk derece olmuştu ateşin. Saatlerdir düşmüyor."

Kafamın içi çok bulanıktı. En son mezarlığa gittiğimi anımsıyordum. "Hatırlamıyorum."

"Yüksek ateşten dolayı. Kendini nasıl bu kadar ihmal edersin, Gülce?"

Biraz zorlayınca, "Sancak," diye fısıldadım. "O mu getirdi beni?" Kafamda hayal meyal bir şeyler belirliyordu ama tam net değildi.

"Mert seni yolda görünce merak edip takip etmiş. O sırada da Sancak'a haber vermiş. Seni hastaneye getirdiklerinde az daha havale geçirecekmişsin. Açlıktan ve uykusuzluktan bağışıklığın çökmüş. Vücudunda da çok fazla enfeksiyon varmış."

Küçükken de böyleydin. Çok üzülünce yatak döşek hasta olurdum ve annem ateşimi bir türlü düşüremezdi.

"Sancak nerede?"

Rakışlarım kapıya kaydığında Başak üzgünce, “Şey,” diye geveledi. “Gitti.”

Gözlerim tekrar dolduğunda, “Neden?” diye fısıldadım. Uyanmamı beklemeyen gitmiş olması içime dokunmuştu. Ondan özür dileyecek fırsatım bile olmamıştı.

“Annen geldi.” Başak devamını getiremeden annem içeri girdi. Ağlamaktan kızaran gözleriyle yanıma geldi. “Uyanmışsın.” Elimi tuttuğunda bana doğru eğildi. “İyi misin?”

“Değilim anne,” dedim açık açık. “Sancak olmadan da iyi olmayacağım.”

Annem titrek bir nefes aldı. “Bir gün bunun, senin için en doğrusu olduğunu anlayacaksın.”

“Benim için en doğrusu bu değil, sen de biliyorsun.”

Eğilip alnımı öperken, “Bana her kızdığında,” diye fısıldadı. “Babanın mezarındaki halimi hatırla.”

Doğrulduğunda elini bu sefer ben tuttum ve gitmesini engelledim. “Daha Nisan bugün anlattı. Abimin arkadaşı hiçbir problem yokken kalp krizi geçirip vefat etmiş. Anlamadın mı anne?” Gözümden yaşlar aktı. “Ölümün mesleği yok. Babam asker olmasa da zamanı geldiğinde bizden ayrılacaktı.”

Tek kelime etmedi. Elini çekti ve sessizce odadan çıktı. Beni bir kez daha arkasında bırakmıştı.

SANCAK ERKURAN

Karanlık bir vadinin içindeydik. Hava o kadar soğuktu ki attığımı her adımda bıçak gibi yüzüme çarpıyordu. Kar maskesinin altında nefesimin buğusunu hissedebiliyordum. Parmaklarımın tetikteki titremesini bastırmaya çalıştım. Gözüm termal dürbünde hedef ararken bile beynimin içindeki sesler bir türlü susmuyordu. Telsizden fısıltı halinde gelen komutları duyuyor olsam da dikkatimi veremiyordum. Çünkü Gülce’nin yüzü, o gün söylediği o sözler, mezarlıktaki hali kafamın içinde dönüp duruyordu. Sadece bedenen buradaydım.

Ayrılalım.

Bu kelime ne kolay dökülmüştü dilinden. Benim canım parça parça olurken o çok kolay bir şeymiş gibi söylemişti.

Bizim aşkımız etrafımızdaki herkesi bize düşman ediyor.

Çamurun içine gömülen botumun çıkardığı sesi bile duymadım. Günlendir olduğu gibi kafamın içinde yine onun sesi, onun sözleri vardı.

Çok özür dilerim, yapamam.

Her sözü beynime çiviyle kazanmış gibiydi. Beni bırakmıştı, öylece. Yaşadıklarımızın, duygularımızın hiçbir anlamı yokmuş gibi... Sertçe yutkundum. Ona çok kızgındım ama dün onu öyle görünce...

Mezar taşına sarılı halini hatırlayınca göğsüm sızladı. O görüntü gözlerimin önünden ayrılmıyordu. İncecik kalmış güçsüz bedeni kollarımın arasına yığılmıştı. Daha önce hiç bu kadar korkmamıştım. Ona bir şey olduğunu sanmıştım. Yaşananlar onun için de kolay değildi. Hastaneye giden yol boyunca yaşananlar ve ihtimaller kafamda dönüp durmuştu. O an daha net anlamıştım ki benim en büyük korkum, ona bir şey olmasıydı. Varsın ayrılsın benden ama iyi olsun, uzakta da olsa iyi olsun. Bunu bilmekte yeterdi bana.

Önümdeki kayalığa yanaştığımda hızlıca etrafı taradım.

Hepsi senin yüzünden. Kızımın hayatına girmeseydin bunlar olmayacaktı. Uzak dur ondan.

Gözlerimi kısa bir an kapatıp bu anılardan kurtulmaya çalıştım. Şimdi yeri değildi. Fakat annesinin düşmanca bakışları ve acımasız sözleri beynimde patlamaya hazır bir mayın gibi dönüp duruyordu. Beni kovmaktan beter etmişti.

“Pozisyon alın. Sağdan sızıyoruz,” dedi komutan fısıltıyla.

Kulağım duysa da kafam çok dağınıktı. Gitmeden önce belki de son kez bakmıştım ona. Son kez öpüp kokusunu içime çekmiştim. *İyi ol. Ben yokken iyi ol, Gülce. Sana bir şey olmasın.*

“Beş metre ileride üç ısı kaynağı var,” diye devam etti komutan.

Silahımı kavradım. Yağmur başlamıştı. Gözüm görüş açısında dolaşırken, “Sağ temiz,” diye fısıldadım.

Ekip ilerledi. Hayatım boyunca hiçbir operasyon beni böyle zayıf yalamamıştı. Vadinin içindeki kulübeye yaklaştığımız an, bir gölge hareket etti. Sağ taraftaki kayalıkların arkasından bir patlama sesi yükseldi. Refleksle dönüp nişan aldım ama saniyenin onda biri kadar gecikmiştim. Bir saniyelik... Sadece bir saniyelik dalgınlık sebep olmuştu. Sol yanımda sıcak bir

akv etimi yakıyordu. Göğsümün hemen altındaydı. Dizlerim boşaldığında silah elimden kayıp yere düştü.

“Nişancı! Sancak vuruldu!” diye bağırdı biri.

Yere doğru düşerken gökyüzü ikiye ayrılmış gibi oldu. Sesler vardı ama hepsi uzaktan geliyordu. Sadece yüzüme vuran yağmuru ve etimi kavuran acıyı hissedebiliyordum. Nefes almaya çalıştım ama bu bile canımı çok acıttı.

Gözlerim yavaşça kapandığında karanlıkta beliren yüzüne tutundum. Masmavi gözlerine daldım. Son duyduğum şey, telsizden yankılanan keskin bir komut oldu.

“Dayan, Sancak. Dayan aslanım.”

28. BÖLÜM

Kırk Bir Kalp

Dünden sonra ateşim biraz düşmüştü ama halsizliğim devam ediyordu. Başımı yastığa koyup gözlerimi yumdum. Bir süredir içimde taşıdığım boşluk büyümeye devam ediyordu. Sancak'a ulaşamıyordum. Defalarca aramıştım ama açmamıştı. Benimle konuşmak istememesini anlıyordum ama yine de canım acıyordu. Ondan özür dilemek ve beni affetmesini istiyordum. Çünkü ben o olmadan yaşayamıyordum. Başka bir yol bulmak zorundaydık, ailelerimizi ikna etmek zorundaydık. Sulanan gözlerimi kapatırken kapı açıldı ve Başak içeri girdi. Ondaki telaşı görünce doğruldum.

"Gülce," dediğinde gözleri yaşlarla doluydu.

"Bir şey mi oldu?" Cevabını beklerken kalbim korkuyla kasılmaya başladı. Bir şey olmuştu. Çok belliydi. Başak titrek bir nefes aldı.

"Şey," dedi fısıltıyla.

"Ne oldu? Söylesene?" diye üsteledim. O sustukça ben geriliyordum. İçimi kaplayan korku, bir ağ gibi içime yayılıyordu. Başak bir adım attı, sonra durdu ve eliyle yüzünü kapadı. Ne yapacağını bilmeyen bir hali vardı.

"Başak... korkutuyorsun beni. Ne oldu?"

Omuzları sarsılmaya başlarken yanıma gelip ellerini indirdi. Derin bir nefes aldığı anda yaşlar gözlerinden hızla akıyordu.

“Sancak,” dedi kesik sesiyle ve benim dünyam başıma yıkıldı. “Vurulmuş, Gülce.”

Sanki biri mideme sert bir yumruk atmış gibi irkildim. Konuşmaya çalıştım fakat yapamadım. Nefes almaya çalıştım, onu da yapamadım. Hiçbir şey yapamadım. Tüm uzuvlarım felç geçirmişim gibi kaskatı kesilmişti. “Ne dedin?” Bu benim sesim miydi? Kulaklarımdaki uğultu gittikçe artarken, “Hayır, olamaz,” diye sayıkladım.

Başak ise ağlayarak konuşmaya devam etti.

“Mert aradı. Operasyon varmış. Orada...” Cümleyi tamamlayamadı ve yüzünü tekrar ellerine gömdü.

Gözümünden yaşlar aktığında, “Hayır,” diye inledim. “Hayır, şimdi olmaz. Şimdi olmaz.” Doyamamıştım ona, sarılamamıştım. Kokusunu yeterince içime çekememiştim.

“Durumu nasıl? Nerede?”

Kolumdaki serumu çıkarıp attım ve titreyen bacaklarımla ayağa kalktım. Benim ona gitmem gerekiyordu. Başak burnunu çekip gözlerini sildi. “Gelibolu’da ilk müdahale yapılmış ama durumu ciddiymiş.”

Sendelediğimde komodine tutundum. Başım dönüyordu. “Onu... buraya sevk etmişler, Gülce. Yoğun bakımda şu an.”

Bir an nefesim tamamen kesildi. Kalbim o kadar hızlı attı ki bayılacak gibi oldu. O buradaydı ve ben daha şimdi öğreniyordum. “Burada mı?” diye fısıldadım. “Biz... aynı hastanede miyiz?”

Başak başını salladı. Bana teselli olacak bir şey bulmak ister gibi baktı ama bulamıyordu. Kolunu tutup, “Başak,” diye ağladım. “Beni ona götür.”

Çok geç bulmuştum onu, şimdi kaybedemezdim.

Başak elimi tuttu. “Gidelim.”

Kulaklarım uğulduyor, başım dönüyordu. Başak olmasa yığılıp kalırdım. İhtimaller beynimin içini ele geçirmişti. En kötüsü dönüp duruyordu kafamda. *Ya ona bir şey olursa?* Bunun düşüncesi bile o kadar güçlüydü ki beni acımadan parçalara ayırıyordu. Yapamazdım, ona bir şey olursa ben de yapamazdım. Başak’ın yönlendirmesiyle asansöre bindiğimin hayal meyal farkındaydım. Sancak’ın gözleri, Sancak’ın yüzü, Sancak’ın gülüşü... tek düşündüğüm bunlardı. Zihnimi ele geçiren görüntülerde sadece o vardı. Bana bakışı, sarılışı, dokunuşu... Dudaklarımdan küçük bir hıçkırık koptu.

Bana bu dünyada cenneti yaşatan adama sırtımı dönmüştüm. Onun gülüşünü almıştım; ışığını, neşesini. Hepsi benim yüzümden olmuştu.

"Bu taraftan."

Başak beni yönlendirirken yoğun bakımın önüne gelmiştik. Annesinin sesini hemen tanıdım. İçli içli ağlıyordu. O an bunların rüya olmadığını anladım. Sancak gerçekten vurulmuştu. Yere düşecek gibi olduğumda Başak beni tutup engelledi. Annesine baktım, hastane bankında oturmuş ağlıyordu. Sancak'ın babası yanında put gibi oturmuş, karşı duvara bakıyordu. Erkek kardeşi Murat, annesinin yanındaki yere çökmüş ve başını öne eğmişti.

Her şey o kadar gerçekti ki. Tekrar hıçkırduğımda annesi başını kaldırdı ve beni gördü. Ona doğru yürüdüğümde ağlaması şiddetlendi. Zar zor ayağa kalktığında birbirimize sarıldık. İkimiz de ağlıyorduk şimdi.

"Gülce, oğlum..." dedi kesik kesik. "Oğlum..." Devamını getiremedi.

"İyi olacak," dedim titreyen sesimle. "İyi olmak zorunda."

Annesi konuşmadı, sadece ağladı. Babası Şükrü amca ayağa kalkıp annesini tuttu ve tekrar oturmasını sağladı. Her an bayılacak gibi görünüyordu.

"Durumu nasıl?"

O sırada Mert abi yanımıza gelmişti. "Kimse bir şey demiyor." Sırtımı duvara yaslasam da bacaklarımın gücü çekilmiş gibiydi. Yavaşça yere çökürüm ve bacaklarımı kendime doğru çektim. Sevdiğim adam içeride ölüm kalım savaşı veriyordu ve benim elimden hiçbir şey gelmiyordu. Çaresizliğin ne demek olduğunu asıl o gün anladım. Ölümden başka her şeye çare vardı bu hayatta. Ben ölümü bilen biri olarak bunu görmezden gelmiş ve ondan ayrılmıştım. Başka şansım yok sanmıştım ama vardı. Yaşadığımız sürece hep bir yol daha vardı. Alnımı dizime yasladım. Eğer beni affetmeden ölürse... Nefesim bir bıçak gibi kesildi. Yaşayacaktı. Yaşamak zorundaydı. Kendimi ona affettirmek zorundaydım.

"Mert, Sancak nasıl?"

Abimin sesini duysam da ona bakmadım. Ona kimin haber verdiğini bile bilmiyordum.

"Bilmiyoruz, ameliyat devam ediyor. Kimse bilgi vermedi."

Abim yanıma gelip oturdu. "Gülce, iyi misin?"

Başımı kaldırıp ağlamaktan şişen gözlerimle ona baktım. Dudaklarımı birbirine bastırırken başımı iki yana doğru salladım. "Ona bir şey..." dedim ama devamını getiremeden hıçkırıklara boğuldum. Abim kollarını bana sıkıca sarıp güçsüz bedenimi göğsüne yasladı ve orada ağlamama izin verdi.

"Ona bir şey olmayacak. Duydun mu beni?"

Haber alamadığımız her an buna duyduğum inanç azalıyordu.

“Olmasın abi, lütfen. Yapamam...”

“Olmayacak.” Saçlarımı öptü. “O yavşak hiç bırakır mı seni? Yıllardır bırakmamış, şimdi hiç bırakmaz.”

Tam o sırada yoğun bakımın kapısı açıldı ve doktor çıktı. Ayağa kalkmaya çalıştığımda abim bana yardımcı oldu. Doktor bir an yüzlerimize baktı, sonra profesyonel ifadesiyle konuştu.

“Öncelikle şunu söyleyeyim, müdahale hızlı yapıldığı için şanslısınız. Ama yarası... ağır.” Boğazımda kocaman bir düğüm oluştu fakat doktor devam etti. “Göğsünün sol tarafından giren mermi, kaburganın altından geçerek akciğere yakın bir bölgeyi zedelemiş.”

Sancak’ın annesinden bir hıçkırık koptu. Babası başını ellerinin arasına aldı. Benim de vücudumdaki güç çekildi. Abim belimden tutup ayakta kalmamı sağladı.

“İç kanama riski vardı, müdahale ettik. Şu an yoğun bakımda. Makine desteğiyle solunum gerçekleşiyor. Durumu stabil değil.”

Stabil değil. O iki kelime bıçak gibi saplandı kalbime.

“Peki... hayati tehlikesi?” dedi babası titrek sesiyle.

Doktor gözlerini kısa bir an kapattı, sonra dürüstçe konuştu. “Maalesef yüksek. Önümüzdeki yirmi dört saat kritik. Vücudunun nasıl tepki vereceğini görmek zorundayız.”

Annesi yere çöktüğünde babası kalbini tuttu. Murat, annesini yerden kaldırmaya çalıştı ama o da ağlıyordu. Aynı saniyelerde yoğun bakım kapısından bir hemşire koşarak çıktı.

“Hocam,” dedi telaşla. “Hb değerleri düşüyor. Kan basıncı da aşağı iniyor.”

Göğsümde keskin bir sızı hissettim. “B-bir şey oluyor,” diye inledim. Doktor bize döndü.

“Kan takviyesi gerekiyor.” Sesi sakindi ama altında bir aciliyet vardı. “Değerlerini toparlamak için en az bir ünite daha kana ihtiyacımız var.”

Sancak’ın annesi hemen yerinde doğruldu. “Biz verelim!”

Doktor yumuşak ama net bir ifadeyle başını salladı. “Maalesef her kan grubu herkese uymuyor. Önce uyumlu bir verici bulmamız gerekiyor. Hastanın kan grubu 0 Rh (-).”

Abim hiç düşünmeden bir adım öne çıktı. “Ben veririm. Kan grubumuz aynı.”

Nazgül teyze umutla abime baktı. “Yapar mısın bunu?”

Abimi kararlı bir ifadeyle, "Kardeşim sayılır o benim, her şeyi yaptım," dediğinde ağlamaya devam ediyordum. Bu yaptığının anlamı o kadar büyüktü ki...

"Hemen kan verin," dedi doktor. "Zaman kaybetmeyelim."

Abimi, hemşireyle gitmeden önce kolunu tuttum. "Bu yaptığın çok değerli abi, bunu hiç unutmayacağım."

Bana eskisi gibi şefkatle baktığında hafifçe gülümsedi. "Belki bu sayede affedersin beni." Uzanıp alnımdan öptü. "Merak etme," dedi sonra. "Savaşacak gücü olsun diye elimden geleni yapacağım."

Ben boğazımdan zor çıkan bir sesle, "Abi... sağ ol," diyebildim.

Sadece başını eğdi. Sonra hemşireyle birlikte hızla koridordan uzaklaştı.

Hastane koridorunda geçen zamanın diğer zamanlarla eşdeğer olmadığını o gün öğrendim. Bir dakika, bir saat gibi geliyordu. İnsanlar geliyordu, insanlar gidiyordu ama kimse doğru düzgün bir şey söylemiyordu. Sadece bekliyorduk ve beklemek ölüm gibi bir şeydi o anlarda.

"Gülce ilaç alman lazım, iki lokma bir şey ye."

Başımı iki yana salladım. "İçim almıyor, Başak."

"Yine kötüleceksin. Daha yeni toparlamaya başlamıştın."

Başımı iki yana salladım. "O iyi olmadan ben de iyi olmayacağım."

"İyi olacak. Gör bak hemen iyileşecek."

Sessiz kalıp ağlarken annesi yanıma geldi. "Ben size çay getireyim." Başak yanımdan uzaklaştığında Nazgül teyzeyle kalmıştık.

"Sancak bir seni sevdi, Gülce," dedi içli bir sesle. "Ben bildim bileli onun gözü sendeydi. Ne kimseyi aldı hayatına ne kimseye söz verdi." O böyle konuştukça daha çok ağlamak istiyordum. "Senden başkasıyla evlenmez de o." Uzanıp elimi tuttu. "Yıkma dedim sana oğlumu, Gülce. Bir daha söylüyorum kıyma ona. O seni böyle severken..."

"Ben de seviyorum." Ona doğru döndüm. "Nazgül teyze, ben de Sancak'tan başkasını sevmedim. Sadece korktum."

"Korkma," dedi inatla. "Hiçbir şeyden korkma. Ben gerekirse hem anne hem baba olurum size. Sen yeter ki bir daha oğlumu bırakma."

Başımı iki yana salladım. "Bir daha asla."

Boğaz temizleme sesi duyunca başımı kaldırdım ve Sancak'ın babasıyla göz göze geldim. Sancak boy konusunda babasına çekmişti. O da iriyarı bir adamdı. "Benim sana bir özür borcum var," dediğinde ne diyeceğimi bilemeden sustum.

“O gün konuştuklarımı duymuşsun.”

O ecnebinin kızını gelin diye almam.

Anası ne ki kızı ne olsun!

Sözlerini hatırlayınca gözlerimi kaçırdım.

“Ben sinirlenince saçmalarım kızım. O gün de öyle attım tuttum. Sen ciddiye alma o sözlerimi.” Tekrar ona baktığımda yaşlı gözlerinin samimi olduğunu gördüm. “Oğlum sevmiş seni, bana söz düşmez. Her zaman arkamızdayım.”

Annesi tek kelime etmemiştir.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım.

“Oğlum iyileşsin,” diye iç çekti. “Davul zurnayla geleceğiz kapına, gelin alacağım seni.”

Sonra arkasını dönüp uzaklaştı. Sancak’tan başka bir şey düşünemiyordum. Başımı Nazgül teyzemin omzuna yasladım ve gözlerimi yumdum. Sancak’la geçirdiğimiz anlar zihnimde belirdiğinde kalbim sızladı. O kadar özlemiştim ki onu. Beni affetmesi gerekiyordu. Nasıl olacağını bilmiyordum ama önce iyileşmesi, sonra da beni affetmesi gerekiyordu.

Hayatımın en uzun yirmi dört saatini geride bırakmıştım. Koridorun ışıkları sabaha karşı daha soğuk görünüyordu. Gece boyu annesiyle birlikte beklemiştik. İkimiz de tükenmiş halde olsak da bir an bile gözümüzü kırpmamıştık. Korku bir taş gibi göğsümün ortasına oturmuştu. Annesinin de benden farkı yoktu. Hemşireler gece boyu sık sık içeri girip çıkmıştı. Hepsinin yüz ifadesi nötr olduğu için durumunun iyi ya da kötüye gittiğine dair bir işaret bulamıyorduk. Bu belirsizlik beni delirtiyordu.

Saat 06.00’ya yaklaşırken yoğun bakımın kapısı açıldı. İçeriden aynı doktor çıkmıştı. Kalbim boğazımda atıyordu. Ellerimse buz kesmişti. Annesiyle beraber ayağa kalkıp karşısına geçtiğimizde, “Durumu toparlamaya başladı,” dedi. Saatler sonunda derin bir nefes aldım. Annesi ağlamaklı sesiyle, “Şükürler olsun,” diye mırıldandı. “Gece boyunca kanama bir daha başlamadı. Vücudu kan takviyesini kabul etti. Sol akciğerdeki zedelenme beklediğimizden daha hızlı stabilize oluyor.”

Annesi ellerimi sıktı.

“Kalp ritmi düzeldi. Oksijen saturasyonu yükseldi. Hayati tehlikesi şu an için geriledi.”

Dünyanın en güzel sözlerini duyuyordum. İçim az da olsa rahatlarırken doktor konuşmaya devam etti. “Risk tamamen geçti diyemeyiz. Yine de...

en zor aşamayı atlattı. Bundan sonrası takip. İlk yirmi dört saati atlatması bizim için büyük bir avantaj.”

“Görebilir miyim?” Sesim fısıltı gibiydi.

Doktor başını yavaşça salladı. “Şu an tam ziyaret izni veremem,” dedi. “Ama stabil kalırsa gün içinde kısa bir görüşme için izin çıkabilir.”

Sancak’ın annesi bana baktı. Dün gözlerine yer edinen korku azalmıştı. Umut çiçek açmıştı şimdi gözlerinde. Aynı çiçek kalbimin orta yerinde de açtı.

Sancak yaşıyordu. Gözlerim doldu ama bu seferki mutluluktandı.

“Öğlenki kontrolleri bekleyelim. Eğer aynı şekilde seyrederse bugün sizin için biraz daha iyi haberlerim olacak,” dedi ve koridordan uzaklaştı.

Yavaşça duvara yaslandım. “Çok şükür Allah’ım,” diye fısıldadım defalarca.

Babası, kardeşi ve Mert sabahın erken saatlerinde tekrar gelmişlerdi. Almanya’da yaşayan ablası da bugün gelecekti. Hepimiz görüş iznini bekliyorduk. Gözümü dahi kırpmamıştım, annesi uyumam için ısrar etse de yapamamıştım. O uyanmadan ben uyuyamazdım. Başak geldiğinde tost almıştı, zorla yedirmeye çalıştığında birkaç ısırık ancak alabildim. Ağzımın içi kâğıt gibiydi. Ne yediğimden ne de içtiğimden tat alabiliyordum. Koridorda, soğuk duvarın dibinde oturmuş öylece bekliyordum. Kimse konuşmuyordu artık. Zaman yavaş yavaş geçerken öğleden sonra bir hemşire yanımıza yaklaştı. Elinde küçük bir tablet vardı, kontrol sonuçlarına bakıyordu.

“Hastayı iki kişi, beşer dakika olmak şartıyla görebilir.”

Ayağa kalkmak istedim ama dizlerim titriyordu. Başak koluma girdi. “Yavaş,” dedi fısıltıyla.

Sancak’ın annesi gözlerimin içine baktı. Gülümsemeye benzer, kınk ama içten bir ifade vardı yüzünde.

“Önce ben gireyim, sonra sen gir kızım. Senin sesini duymak ona iyi gelir.”

Gözlerim doldu. Minnetle başımı eğdim. Annesini beklerken içim içimi yiyordu. Onu görmek için sabırsızlanıyordum. Beş dakika geçmek bilmemişti. Annesi gözleri yaşlı çıktığında, “Hâlâ elleri sıcacık,” diye ağladı.

Onun arkasından ben de kıyafetlerimi değiştirdim ve Sancak’ın yanına girdim. Yoğun bakım odası sessizdi. Tek duyduğum, cihazların ritmik bip sesleriydi. Ve sonra... onu gördüm.

Sol tarafı bandajlıydı. Göğsüne bağlı kablolar, damar yolu, oksijen maskesi... Yüzü normalden daha soluktu ama hâlâ oydu. Bir adım yaklaştım. Nefesim kesildi. Onu böyle görmek... içimde sağlam kalan son yerleri de parçaladı. Gözlerime biriken yaşlar hızlıca akmaya başladı. Küçük adımlarla yanına yaklaştım. O kadar özlemiştim ki gözlerimi yüzünden ayıramıyordum. Uzanıp elini tuttum. Annesi haklıydı, hâlâ sıcacıktı. Elleri hep sıcaktı zaten. Eğilip elinin üstünü öptüm.

“Ben geldim, Sancak,” diye fısıldadım. Ağlamamak için dudaklarımı ısırdım ama faydasızdı. “Bu defa ben sana geldim.” Bir kere daha öptüm. “Lütfen sen de bana geri dön. Çünkü ben,” dedim ve burnumu çektim. “Ben sensiz yapamam.” Eli kıpırdadığında beni duyduğunu anladım. Hem ağladım hem de güldüm. “Seni çok seviyorum ve bir daha asla bırakmayacağım.”

“Beş dakika doldu.”

Hemşirenin sesini duyunca, “Biraz daha kalsam,” diye rica ettim. Başını iki yana salladı. “Maalesef.”

Çıkmadan önce uzanıp yanağını öptüm. Sakalları dudaklarıma battı. “Lütfen bana geri dön.”

Ayağa kalkıp kapıya yürüdüm. Kalbim hâlâ hızlı atıyordu. Arkamı dönüp son kez baktığımda hâlâ uyuyordu. Ama o an durumunun iyiye gittiğine gerçekten inandım. Yoğun bakım odasından çıktığımda annemle göz göze geldim. Yanıma gelip koluma dokundu. “İyi misin? Solgun görünüyorsun. İlaçlarını aldın mı?”

Başımınla onayladığımda yorgun bir nefes aldı. “Bundan bahsediyordum, Gülce. Bu acıyı yaşama diye uğraşıyordum.”

Hafifçe gülümsedim. “Anne,” dedim yavaşça. “Ben ona âşık oldum. Bu saatten sonra onun olmadığı her an acı çekeceğim. Bu yüzden bırak kalan hayatımın günlerini sevdiğim adamla geçireyim.”

Üç gün sonra

Sancak tam üç gün boyunca yoğun bakımda kalmaya devam etti. Tek tesellimiz, durumunun her geçen gün iyiye gitmesiydi. Bu süre boyunca hastaneden bir an bile ayrılmadım. O uyanmadan gitmeyecektim. Bugün nihayet onu normal odaya alacak ve uyanması için ilaçları keseceklerdi. Hepimiz derin bir nefes alabilmiştik. Odasının bulunduğu kata yürürken

adınılarımı sessizdi ama içimdeki fırtına susmak bilmiyordu. Odaya yerleştirildiğinde annesi hemen sandalyeyi çekip baş ucuna geçti. Elini tutup başını okıadı. Onlara bakınca bile ağlamak istiyordum. Hiçbir anne, evladının acısıyla sınıanmamalıydı.

“Ben buradayım oğlum,” dedi titrek ama yumuşak bir sesle. “Çok şükür geçti. Allah’ım seni bize bağısladı.” Babası da içeri girip cam kenarına doğru yürüdü. Ablası ve kardeşi Murat yoldaydı. Hepimizin beklediği gün gelmişti.

Sancak’ın gözleri yavaşça açıldığında annesi ayağa kalktı. “Sonunda o güzel gözlerini açtın yavrum benim.”

Bedenimi saran titremeye de gözlerime dolan yaşlara da engel olamıyordum. Yanına gitmek ve o güzel gözlerine bakmak istiyordum ama hareket bile edemiyordum. Bedenim taş kesilmişti. “Çok şükür, çok şükür,” diye art arda fısıldadım.

Annesinin yüzünü izledi bir süre. “İyiyim,” dediğinde sesi çatlak ve kısıkty. “Ağlama artık.”

“Bizi çok korkuttun. Allah seni bize bağısladı. Bir daha bizi böyle sınaama oğlum.” Sancak hafifçe başını salladı. Konuşacak hali yoktu. Babası yanına gidip bir süre yüzüne baktıktan sonra eğilip kafasını öptü.

“Çok şükür,” dediğini duydum. Yüzümde ufak bir gülümseme olsa da gözlerimden yaşlar süzölüyordu. O anda gözlerini bana çevirdi. Göl yeşili gözlerindeki yorgunluk içime işlediğinde başımı yana eğdim. Uzun uzun gözlerime baktı. Bakışları beni olduğum yere mıhlamıştı. Gözlerinde ne öfke ne de kızgınlık vardı. Sadece kırgındı. Gözbebeklerine sinen bir kırgınlıktı bu. Kırgınlığına da razıydım. Hayatta olduğuy sürece her şeye razıydım. Sancak kurtulmuştu ya geri kalan hiçbir şeyin önemi yoktu.

29. BÖLÜM

Senden Vazgeçmem

P encerenin önünde beklerken kolumdaki saate baktım. Hâlâ gelmemişlerdi. Sıkıntıyla oflarken balkonun kapısını açıp dışarı çıktım. Soğuk hava karşısında titresem de umursamadım. Biraz da burada bekleyecektim. Her an gelebilirlerdi. Bir haftadır ilk defa bugün gitmemiştim hastaneye. Annesi arayıp *gelme biz geliyoruz* demişti. Taburcu oldukları için montumu çıkarmış, ardından pencerenin kenarına geçerek gelmelerini beklemiştim. Bir hafta geçmişti ama biz tek kelime konuşmamıştık. Sancak'ın durumu ağır olduğu için yavaş toparlanıyordu. Doktor onu yormamamız gerektiğini kesin bir dille söylemişti. Bu yüzden uzaktan uzağa izlemiştim onu. Birkaç kez beni görse de sessiz kalmıştı. Günler geçiyordu ama gözlerindeki kırgınlık hiç geçmiyordu. Sabırla toparlanmasını bekliyordum. Sonra işler değişecekti. Kendimi affettirene kadar durmaya niyetim yoktu.

Arabaları görüş açıma girdiğinde düşüncelerim dağıldı. Nihayet gelmişlerdi. Babası ve Murat arabadan inip arka kapıya ilerlediler. Sancak'ı beraber arabadan çıkardıktan sonra Murat koluna girdi, babası da Sancak'ın arkasında durup ona destek verdi. Yürüdüğünü görmek içimi ferahlatmıştı. Neden annesinin evine gitmediğini bilmiyordum. Nazgül teyze onu burada bir başına bırakmazdı çünkü. Sancak birkaç adım atmıştı ki durdu. Kalbim

boğazıma tırmandığında başını yukarı doğru kaldırdı ve göz göze geldik. Sert esen rüzgâr karşısında titresem de gözlerimi bir an bile gözlerinden çekmedim. Gözlerine bakmayı öyle çok özlemiştim ki. Kaşları hafifçe çaldığında babası ilerlemesi için sırtına dokundu. Apartmanın kapısından içeri girene kadar onları izledikten sonra ben de içeri girdim. Donmuştum. Montumu üstümde geçirdiğimde annemle koridorda karşılaştım.

Benimle pek konuşmuyordu. “Sancak’ı görmeye gideceğim.”

Cevap vermek yerine salona geçti. Kapıya doğru hızlı adımlarla yürüdüm. Kalbim öyle bir atıyordu ki göğsümden fırlayacak gibiydi. Merdivenlerden inip apartmanına giden yol boyunca resmen koşar adımlarla ilerledim. Onu görmek için sabırsızlanıyordum. Asansörden indiğimde zili çaldım. Kapıyı Sancak’ın annesi açtı. Yüzünde günlerdir görmediğim bir yumuşaklık vardı.

Alçak ama sıcak bir sesle, “Gülce... Hoş geldin kızım,” dedi. “Gel içeri, üşüme.”

Ayakkabılarımı çıkarıp salona geçtiğimde babası balkonda sigara içiyordu. Murat beni görünce, “Hoş geldin, Gülce,” dedi. Abisine çok benziyordu. Sadece gözleri kahverengiydi ve saçları uzun kesimliydi.

“Hoş buldum.”

“Ablamı alıp geliyorum anne ben.” Sancak ortalarda yoktu, muhtemelen odasındaydı. Ben bir şey söylemeden Sancak’ın annesi yanıma oturdu. Konuşmadan önce derin bir nefes aldı. “Bu durum ikinizi de çok üzüyor.” Başımı eğdim. “Konuşun, bitirin şu küslüğü.” Uzanıp elimi tuttu. Parmakları sıcacıktı.

“Konuşur mu ki benimle?”

Bilmiş bir ifadeyle gülümsedi. “Ne yaptıysam eve görüremedim. Buraya geleceğim diye tutturdu. Sence neden?”

Yanaklarım ısınırken, “Bilmem ki?” dedim. Annesi sessizce güldü. “Ben bilirim ama. Sırf sana yakın olmak için geldi. Bizi de peşinden sürükledi.”

“Gerçekten mi?”

Hevesle sorduğum soru üzerine iç çekti. “Gerçekten tabii.” Konuşmadan önce başını uzatıp koridora baktı. Sonra bana yaklaşıp fısıltıya yakın bir sesle konuştu. “Her gün seni sorup duruyordu.”

Kalbim durdu sandım. Gözlerimi kırpmadan annesine bakıyordum. “Öyle mi?” diyebildim sadece.

“Hastanede bilinci tam açık olmadığında bile sürekli *geldi mi, burada mı dedi durdu.*” Boğazım düğümlendiğinde annesi devam etti. “Belli etmemeye çalışıyordu ama gözü kapıdaydı. Sen geldiğin an yüzü gülüyordu. Kapıda olduğunu bilmek bile ona yetiyordu.”

Nefesimi tutmuş dolan gözlerimle gülümsüyordum. “Her gün seni bekledi, Gülce,” dedikten sonra uzanıp gözümde akan yaşları sildi. Ağladığının farkında bile değildim. “Birbirinizden vazgeçemiyorsunuz. Barışın artık. Ben şimdi Şükrü’yü alıp markete gideceğim.”

Babası balkondan çıktığında annesi ayaklandı. “Hadi biz markete gidelim. Evde bir şey kalmamış. Mert işten gelmeden yemek yapayım.”

Onlar çıktığında salonun kapısı hafifçe aralandı. Başımı kaldırdığımda Sancak’ı kapının eşiğinde gördüm. Yüzü hâlâ solgundu. Birkaç kilo vermiş gibi görünüyordu ama en azından ayaktaydı. Ayağa kalkıp yanına gittim. “Bir şeye mi ihtiyacın var? Anneler markete gitti.”

Gözlerime bakarken, “Duydum,” dedi sadece.

Günler sonra bakışlarımızı kaçırmadan birbirimize baktık. Beni özlemişti, onu özlemiştim. Konuşamadığımız her şey, gözlerimizin içinde saklıydı. Ne kadar kırgın olursa olsun aramızdaki bağ orada duruyordu. Bunun verdiği güçle ona biraz daha yaklaştım. Aramızda birkaç santim kala durduğumda yutkundum. “Sana sarılabilir miyim?” Sesim de tıpkı dizlerim gibi titriyordu.

Cevap vermedi. Bundan güç alarak yavaş hareketlerle kollarının arasına girdim. Yarasına dikkat ederek ona sarıldım. Kollarımı ince beline sardım ve yüzümü sağ tarafına yasladım. Gözlerim yarasının üstündeydi. Onu kaybetmeye ne kadar yaklaştığımı bir kez daha fark ettiğimde dudaklarımdan ufak bir hıçkırık kaçtı ve hüngür hüngür ağlamaya başladım. “Se-seni...” Hıçkırıkları yüzünden bir türlü konuşamıyordum. “A-az daha...” *Bir hıçkırık daha.* “Kaybedecektim.”

Yüzünü eğdiğinde sıcak nefesini saçlarımda hissettim. “Beni zaten kaybettin, Gülce.” Sözleri taş gibi içime oturduğunda donup kaldım. “Beni terk ettiğin gün beni kaybetmedin mi?”

Yanağımın iç kısmını ısıtırken gözlerimi kapattım. “Aynı şey değil.”

“Aynı şey.” Gözlerimi açıp başımı kaldırdım ve sert yüz ifadesine baktım. Uzayan sakalları ona daha sert bir hava katmıştı. “Kaybetmen için ölmem gerekmiyor. Ayrılmamız da yeterdi.”

“Böyle olacağını bilemedim. Sağlıklı düşünemiyordum.”

Yüzünde acı bir gülümseme oluştu. “Biliyordun. O yüzden bakmadın gözlerime.”

Başımı yana doğru eğdim. “Sancak yapma...”

Ellerini omuzlarıma yerleştirdi. “Ben yapmadım ki...” Beni yavaşça geriye çektiğinde kollarımı çözmek zorunda kaldım. “Bizden vazgeçen sendin.”

Başımı iki yana doğru salladım. “Geçemedim, geçerim sandım. Yapamadım.” Gözlerindeki bakış donuklaştı. “Sensiz yapamadım.”

“Bunu anlaman için ölmem mi gerekiyordu?”

Uzanıp elini tuttum. “Mezarlığa geldiğin gün hastalanmasaydım eğer ne kadar pişman olduğumu anlatacaktım sana. Yemin ederim.”

Sancak sessizce iç çektiğinde parmaklarımin ucunda yükseldim ve ellerimi omuzlarına yerleştirdim. “Nasıl büyük bir hata yaptığımı anladım. Bedelini de sensizlikle ödedim.” Sesim sonlara doğru kısılmıştı. Alnımı çenesine yaslayıp gözlerimi yumdum. “Beni affedebilir misin?”

Bedeni kaskatı kesilmişti. “Ne değişti?” diye sordu aniden. “Yine annen istemiyor.”

Başımı geriye attım ve hislerimi gizlemeden uzun uzun gözlerine baktım. “Sensiz yaşamıyordum çünkü. Nefes almak yaşamak değilmiş.”

Omzunda duran elimi aşağı kaydırdım. Yarasının birkaç santim yukarısındaki kalbinin üstüne yerleştirdim. Kalbi hızlı atıyordu, buna dokunuşlarımin sebep olduğunu biliyordum. “Burası olmadan aldığın nefesler boşmuş.”

Sancak keskin bir nefes aldığında gözlerini kapatıp birkaç saniye bekledi. “Benden bu kadar çabuk vazgeçmeni affedemiyorum.” İtirafı karşısında sarsıldım. Annemlerin bana yaptığını ben de ona yapmıştım. Geriye doğru adım attığında ellerim boşluğa düştü.

“Özür dilerim,” diye fısıldadım.

Başını iki yana doğru salladı. “Keşke özrün şurada açtığın yarayı,” dedi ve kalbini gösterdi. “İyileştirse.”

Arkasını döndüğünde uzanıp kolunu tuttum. “Haklısın. Tüm sözlerinde haklısın ama senden vazgeçmeyeceğim. Beni affedeceksin.”

Adımları sendelediğinde hızlıca koluna girdim. Kendini çok yormuş olmalıydı. “İyi misin?”

Bedenini bana yaslariken, “Başım dönüyor,” dedi.

“Gel odana gidelim.”

Keşke babası gitmemiş olsaydı. *Ya düşerse ve dikişleri açılırsa?* “İyiyim, sadece bir an başım döndü.”

Yavaş adımlarla odasına kadar ilerledik. Bu odaya son girdiğimde neler yaşandığımızı hatırlamasaydım keşke. Yüzüm kıpkırmızı kesildiğinde sertçe yutkundum. Sancak’ı yatağa oturttuğumda, “Su getireyim,” diyerek hızlıca doğruldum. O sırada yastığın yanındaki kumaş dikkatimi çekti. Günlerdir kaybettiğimi sandığım ipek fularımdı. Sancak nereye baktığımı görse de sessiz kaldı. “Burada mı unutmuşum?”

Başını yastığa yaslayıp dikkatlice uzandı. “Evet.”

“Kaybettim sanmıştım.”

Almak için uzandığımda, “Kalsın,” dedi. Elimi geri çektim.

“Neden sende olduğunu söylemedin?”

Gözlerini yumduğunda iç çekti. “Çünkü senden kalan tek şey oydu.”

Sözleri içime dokunurken ona doğru eğildim. Saçlarım yüzüne döküldüğünde suratındaki ifadenin saniyeler içinde gevşediğini gördüm. Dudaklarım kıvrılırken derin bir nefes aldı. Biraz daha eğildim ve dudaklarımı yavaşça dudaklarının üstüne yerleştirdim. Bir tepki bekledim ama gelmedi. Elimi yanağına yerleştirip sakalını okşarken dudaklarımı dudaklarına sürttüm.

“Kalbimi de saymayı unutma,” diye fısıldadım. Sonra doğrulup içimde yeşeren umutla odasından çıktım. Annesi haklıydı, biz birbirimiz olmadan yapamazdık.

Ertesi gün elimde tuttuğum kek fanusuyla zillerini çaldım. Havuçlu tarçınlı kek yapmıştım çünkü Sancak severdi. Annesi kapıyı açtığında, “Ay, nihayet geldin kızım,” dedi ve geri çekildi.

Üstüne kabanım geçiriyordu. “Eve gidip yemek falan yapmam lazım. Birkaç saat Sancak’ın yanında kalırsın, değil mi?”

Başımınla onayladım. “Kalırım tabii.”

Elimde tuttuğum kek fanusuna baktığında gülümsedi. “Mis gibi de kokuyor. Bana da bıraksın, gelince yerim.”

Yanağına öpüp evden çıktığında biraz şaşkındım. Nazgül teyze gerçekten seviyordu beni. Keşke annem de Sancak’ı böyle sahiplenip sevseydi. Mutfığa ilerleyip keki masanın üstüne bıraktım. Dolaptan tabak çıkarıp dilimlediğim kekten birkaç dilim aldıktan sonra yanına bir bardak portakal

suyu doldurup Sancak'ın odasına ilerledim. İçim yine kıpır kıpırdı. Onu görmek, tarifsiz bir mutluluğa bulaştırıyordu kalbimi.

Kapıyı çaldıktan sonra içeri girdim ve onu üst kısmı çıplak halde buldum. Çattığı kaşlarıyla başını kaldırıp bana baktı. Yüzü ter içindeydi. Kendini zorlamış olmalıydı. Hızlıca yanına gittiğimde, "İyi misin?" diye sordum.

Çenesiyle elindeki tişörtü işaret etti. "Giyemedim bir türlü."

Elimdeki tepsiyi yatağın üstüne bırakıp yanına ilerledim. "Yardım edeyim." İtiraz etmesini bekledim ama etmedi. Tişörtü elinden aldığımda, "Biraz eğilir misin?" dedim. Sessizce dediğimi yaptığında tişörtü başından geçirdim önce. Elim çıplak tenine dokununca ikimiz de irkildik. Benim buz gibi olan elimin aksine teni sıcacıktı. Daha çok dokunasım gelse de bu isteğimi bastırıp derin bir nefes aldım. İçime dolan kokusunun tadını çıkarırken önce sol kolunu kaldırdı. Hareketleri yavaş olsa da canı yanıyordu. Dikkatli bir şekilde tişörtü kolundan geçirdim. Dudaklarından ufak bir inleme döküldüğünde telaşlandım. "Az kaldı."

Nefes nefese kalmıştı. İçim sızlarken diğer kolunu da geçirdi ve nihayet bitmişti. Sancak derin bir nefes aldığında gözlerime minnetle baktı. "Teşekkür ederim."

Yanaklarım ısınırken, "Sana kek yaptım," dedim. Gözlerinde bir anlık da olsa yakaladığım parıltılar gülümsememe sebep oldu. Ona bir şeyler hazırlamamı seviyordu.

"Zahmet etmeseydin."

"Zevkle yaptım."

Yatağa oturduğunda sırtına yastık yerleştirmek için üstüne eğildim. Saçlarım omzuna sürtündüğünde bilerek oyalanıyordum. Derin bir nefes aldığında hareket etmeden duruyordu. Yastığı yerleştirdikten sonra kendime engel olamayarak dudaklarımı boynuna değdirdim. Gözlerim kapanırken kokusunu teninden soludum. Bedeni gerilse de herhangi bir tepki vermedi. İstemeyerek geri çekildim ve kekin olduğu tepsiyi önüne koydum.

Yiyip yememekte kararsız görünüyordu. Bir dilimi eline aldıktan sonra başını kaldırıp bana baktı. Keki yerse barıştık. O da bunun farkında olduğu için gözlerini kıstı.

"Bir daha ayrılık kelimesini kullanmayacaksın."

Gözlerimi kırptırdım. "Asla."

"Benden vazgeçmeyeceksin, ne olursa olsun."

“Bir daha asla.”

Başıyla onayladığında, “İyi,” dedi ve keke baktı. “Havuçlu mu?” Sesindeki mutluluk o kadar tatlıydı ki... Ona her gün kek yapabilirdim. Büyük bir ısırık aldı ve tabağın geri kalanını sadece birkaç dakika içinde tek kelime etmeden bitirdi. Konuşmak için hevesle beklerken başını kaldırdı.

“Daha var mı?”

Başka şeyler duymak istesem de başımla onayladım. “Getireyim mi?” diye sordum.

“Olur.”

Tabağı alıp birkaç dilim daha koydum. Bu barıştık mı demek oluyordu acaba? Sorup sormamakta kararsız kalarak tabağı alıp odaya girdim. Sessizliğine devam ederken bu defa kekleri daha yavaş yedi. Ardından portakal suyunu içti. Boşalan tabağı ve bardağı topladığımda mutfağa gitmek üzere doğruldum. Tepsiyi elimden alıp yanındaki masaya koydu.

“Şu tarafıma doğru gel bakalım.”

Yüzümü ortadan ikiye ayrılan bir gülümsemeyle sağ tarafına doğru yanaştım. Beline sarıldığımda çenemi göğsüne yaslayıp yüzüne baktım.

“Barıştık mı?”

Gözlerini devirdi. “Aksi mümkünmüş gibi.”

Gülümsemeye devam ediyordum. “Bir daha balkona incecik kıyafetlerle çıkma. Daha yeni iyileştin, tekrar hasta olacaksın.”

Hımm, demek o yüzden dün kaşlarını çatmıştı.

“Affedildim mi?”

Düşünceli bir ifadeyle yüzüme baktı. “Bilmem.”

“Ne demek bilmem?”

Doğrulduğumda omuz silkti. “Biraz daha ikna edici olabilir-” Dudaklarına kapanıp sözünü yarıda kestim. Şaşkınlığını saniyeler içinde atıp öpüşüme karşılık verdi. Başını yana eğdiğinde dili aralık dudaklarımdan içeri süzüldü. İçimi saran sıcaklık tüm bedenime yayıldığında yarasına dikkat ederek tadını çıkardım. O kadar özlemiştim ki. Bana ondan başka kimse böyle hissettiremezdi.

“Seni çok seviyorum,” diye fısıldadım dudaklarına doğru.

Elini belime kaydırduğunda alnını alnıma yasladı. “Bir daha sakın, Gülce. Sakın beni sensizlikle sınama.”

Ondan vazgeçmek demek, kalbimden de ruhumdan da vazgeçmek demektir. Bunu yapmaya ne gücüm ne de cesaretim kalmıştı. Bu yüzden, "Bir daha asla," diye fısıldadım. Nefes aldığım sürece ondan asla vazgeçmeyecektim.

30. BÖLÜM

Sadece Sen

BAŞAK DURUKAN

Mert'in evinin zilini çaldığımda Sancak abi taburcu olalı birkaç gün oluyordu. Onu ziyarete ancak gelebilmişim çünkü Mert'le karşılaşmaktan biraz korkuyordum. Bana olan hislerini açık açık itiraf etmişti ve ben ne yapacağımı bilmiyordum. Tekrardan bir erkeğe güvenemeyecek kadar büyük bir darbe yemiştım. Fatih benden güven duygumu da alıp görmüştü. Fatih ve Hülya'yla karşılaşmamak için evden bile doğru düzgün çıkmıyordum. Şimdi onun bir zamanlar en yakın arkadaşı olan kişi, bana karşı hislerinin olduğunu söylemişti. Biliyordum, Fatih ve ikisi birbirlerine hiç benzemiyordu ama korkuyordum işte. O kadar korkuyordum ki Mert'e dair bir şeyler hissedip hissetmediğimi bile bilmiyordum. Bu yüzden kaçırıyordum ondan.

Kapıyı Gülce açtığında yüzünde son günlerde görmeye hasret kaldığım bir gülümseme vardı. "Hoş geldin," dedi geri çekilirken.

İçeri girip ona sarıldım. "Hoş buldum," dedim ve elimdeki poşeti gösterdim. "Annem kıymalı börek yaptı, Sancak abi severmiş."

"Ay, ben de çok severim. Çay koyayım da yiyelim beraber."

İçeri geçtiğimde Mert'le karşılaştım. Camın kenarında dikiliyordu. Başını bana doğru çevirdiğinde ne yapacağımı bilemedim. Çok yoğun bakışları vardı. "Hoş geldin, Başak."

Gülümsemeye çalıştım. "Hoş buldum. Ben, Gülce'ye yardım edeyim," diyerek resmen mutfığa kaçtım. Gülce çayı demlerken sırtıyordu. Yanına gidip kolunu çimdikledim.

"Hani evde yoktu."

Omuz silkti. "Kaçma artık, bana ne?"

"Bu konuyu sonra konuşacağız."

"Aa," dedi sahte bir endişeyle. "Sancak'ın pansumanını yapmayı unuttum. Sen bekle, ben geliyorum."

Gözlerimi kocaman açtım. "Gülce bak sakın."

Bana öpücük attı ve koşar adımlarla yanımdan geçip gitti. Ben bunu ona ödetmez miydim ya? Getirdiğim böreği saklama kabından çıkarıp tabaklara doldurdum, sonra bardakları hazırladım. Yapacak bir şey kalmayınca el mecbur içeri geçtim. Gülce hâlâ odadan çıkmamıştı. Bilerek oyalandığını anlayacak kadar tanıyordum onu. Kanepeye geçen Mert, başını telefondan kaldırıp bana baktı.

"Börek getirmiştin, çay hazır olunca yeriz."

Şaşkınca, "Sen mi yaptın?" diye sordu.

Bunda şaşıracak ne vardı ki? "Ben anlamam öyle börekten çörekten." Bıyık altından sırtığındaki kollarımı bağladım. "Niye güldün öyle sinsi sinsi?"

"Hiç," dese de inanmamıştım. Yanına oturdum. "Söyle ya."

"Böyle şeyler pek senlik durmadığı için bir an şaşırmıştım. Ama bak doğru tahmin etmişim."

Dudaklarımı büzdüm. "Seni eğlendirdiğime sevindim."

Tekrar telefonuna döndüğünde ortamı sessizlik sardı. Açıkçası konuşmamasına şaşırmıştım. Herhangi bir soru sormadı, bir şey demedi. Sessizce telefonundan oyun oynadı. Dayanamayıp konuya girdim. "Benden şans falan istemeyecek misin?" Hem ondan kaçıyor hem de bodoslama konuya giriyordum. Az deli değildim ben de. Ama ne yapayım, böyle gizemli ve sessiz tavırlar hiç bana göre değildi.

Başını bana doğru çevirdi. "Bu da nereden çıktı?"

Omuz silktim. "Benden hoşlandığını söyledin. Bunun için bir adım atmayacak mısın?"

Başını yana doğru eğdiğinde sorunun onu eğlendirdiğini gözlerinde görebiliyordum. “Senden hazır olmadığın bir şey istemem,” dedi yavaşça. “Yaşadıklarını atlatmadan bunu istemek bencillik olur.”

“Yani hâlâ hoşlanıyor musun benden?”

Sırtını kanepeye yaslayıp kollarını bağladı. “Bunları konuşmak istediğine emin misin?”

“Bilmiyorum,” diye itiraf ettim.

“Hazır olsan bilirdin.” Uzanıp saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Ben seni beklemeğe alışığım, Başak. Sen hazır olana kadar yine beklerim. Sonra,” dedi ve bana doğru eğildi. Günler sonra ilk defa heyecanlandığımı hissettim. Fatih’ten sonra tüm duygularım alınmış gibiydi ama şimdi Mert’in yanında işler değişmişti. Bu, afallamama neden olurken Mert devam etti. “O şans sende alacağım.”

Kendinden emin tavrı karşısında korkmam gerekirdi ama korkmamıştım. Aksine, heyecanım artmıştı ve beni asıl korkutan şey de tam olarak buydu. Bu yüzden sessiz kalarak önüme döndüm. Öyle bir şey olmayacaktı. Ben bir daha erkek cinsinden kimseye güvenmeyecektim. Şans falan da vermeyecektim. İlişki kotamı doldurmuştum. Duruşumu dikleştirdiğimde Sancak abi ve Gülce odadan çıktı. Birkaç gün önce taburcu olan Sancak abi çabuk toparlanıyordu.

“Geçmiş olsun abi, daha iyi misin?”

Gülümseyerek karşımdaki kanepeye oturdu. “İyiyim tabii, inanmasalar da turp gibiyim.”

Gülce gülümseyerek, “İnanıyoruz,” dedi. “Sadece biraz daha dinlenmen gerekiyor.”

Ardından çayları getirmek için mutfığa geçtik. Gülce anında yanıma geldi. “Ne konuştunuz? Ne dedi? Çıkma teklifi etti mi?”

Kolunu dürttüm. “He tabii, haftaya da düğünümüz var. Şahidimiz de sensin.”

“Ya alay etmesene, Başak.”

Çaydanlığı alıp bardakları doldurmaya başladım. “Anlatırım sonra.”

“Merak ediyorum, söylesene.”

Tepsiyi alıp Mert’in söylediklerini kısaca tekrarladım. Mavi gözleri kocaman açılmıştı. “Maşallah, Mert abideki özgüvene bak sen.”

“Sorma, ben de şok oldum.”

Gülce sessizce güldü. “Bak gör, evlenecek bu seninle.”

Bu defa gözleri irileşen bendim. “Yok artık Gülce, abartma.”

İçeriye geçtiğimde Gülce de böreklerle arkamdan geliyordu. "Annem sana özel yaptı Sancak abi, severmişsin."

Sancak abi iştahla bir dilimi yedi. "Hem de çok severim."

"Afiyet olsun."

Bu defa tekli koltuğa oturmuştum. Sessizce onları dinlerken gözüm ara ara Mert'e kayıyordu. Ona daha önce başka gözle bakmamıştım çünkü ulaşılmazdı. Ama şimdi işlerin değiştiğini görünce elimde olmadan farklı bakıyordum. Gözlerim ellerine, yüzüne en son da dudaklarına kaydığı anda tehlike çanları çalmaya başladı. Boşalan bardağımı masaya bırakıp ayaklandım.

"Ben artık eve gideyim, annem bekliyor."

Onunla çok vakit geçirmemem gerekiyordu. Özellikle de kalbimdeki kapanmayan yaralar iyileşmeden bu çok tehlikeli olurdu. Mert abi de ayaklandı. "Ben seni bırakırım. Oradan da birkaç işim var, onları halledeceğim."

"Gerek yok," desem de tabii ki dinlemedi.

"Hava çok soğuk, Başak. Beraber gidin."

Gülce yangına körükle giderken bu durumdan nasıl kurtulacağımı düşünüyordum. "Gerçekten gerek yok, taksiyle giderim."

"Uzatma Başak, hadi çıkalım."

İkna olmazdı. Montumu alırken, "Çıkalım bari," dedim. Beraber arabaya bindiğimizde ikimiz de sessizdik. Bu sessizlik beni geriyordu. Mert bunu fark etmiş ki radyodan bir şeyler açtı.

"Benimle yalnız kalmaktan rahatsız mı oluyorsun?"

Sorusunu duyunca başımı ona doğru çevirdim. "Yok öyle bir şey. Sadece..."

Sustuğumda, "Sadece?" diye üsteledi.

"Zahmet vermek istememiştim."

Yan gözlerle bana baktı. "Sen zahmet vermezsin, Başak."

"Peki," dedim ve önüme döndüm. Yol boyunca sessiz kalmıştık. Arabaya sinen kokusunu solurken hoşuma gittiğini istemeyerek de olsa kabul ettim. Güzel kokuyordu. Ayrıca hoş bir adamdı, fazla hoştu. Ona kapılmak kolay olurdu. Kalbimin sağlığı için uzak durmak istiyordum. Araba durduğunda hızlıca ona döndüm. "Bıraktığın için teşekkür ederim." İnmek için kapıya uzandığım sırada, "Hoşça kal," dedim.

Uzanıp kolumu tuttuğunda beni nazikçe kendine doğru çevirdi. Gözleri anlayış ve kararlılıkla bakıyordu.

"Hoşça kal, Başak," dedi ve gülümsedi. "Şimdilik."

GÜLCE ŞAFK

Başak ve Mert abi evden çıktığında günler sonunda nihayet Sancak'la yalnız kalabilmişim. Gelen giden hiç bitmiyordu. Ailesi her gün geliyordu, iş arkadaşları uğruyordu. Bu yüzden hiç yalnız kalamıyorduk. Yanına gittiğimde kollarının arasına sokuldum.

“İyi misin? Ağrın var mı?”

“İyiyim, sadece sana sarılmak istiyorum.”

Teni fazla sıcaktı. Elimi alnına uzattım. “Emin misin, sanki ateşin var?” Bıyık altından güldüğünde geri çekildim. “Niye gülüyorsun?”

“O ateş, başka ateş.” Gözlerindeki koyulaşan ifadeyi görünce yanaklarımı kızardı.

“Ne ateşi peki?”

Bana doğru eğildiğinde alnını alnıma yasladı. “Senin hasretinin ateşi.”

Kollarımı boynuna sarıp ona doğru yanaştım. Tek bir sözle kanımı kaynatmayı başarmıştı. “Ama yaralısın.”

Başını iki yana doğru salladığında, elini enseme yerleştirip başımı yüzüne doğru bastırdı. “İyileştigimi sana uygulamalı göstermek isterim.” Konuşmama müsaade etmeden dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Nefesim kesildiğinde parmakları enseme okşamaya başlamıştı. Tüylerim saniyeler içinde diken diken olurken kalp ritmim bozuldu. Dudakları, üstdudağımı kavrayıp yavaşça çekti. “Kucağıma otur.”

Başımı iki yana salladım. “Yaralı-” Tekrar dudaklarıma yapışıp kelimeleri ağzıma tıktığında ellerini kalçama doğru indirdi. Üstümde tayt ve kalçamı kapatan bol bir kapüşonlu vardı. Beni hiç ağırlığım yokmuş gibi kaldırıp kucağına oturmamı sağlarken yarasını acıtacak diye ödüm koptu. Geri çekilip bacaklarımı iki yana açarak kucağında oturdum. “Sancak di-kişlerin...”

“Bir şey olmayacak, iyiyim.” Sesindeki boğuk ton işleri benim açımdan hiç kolaylaştırmıyordu. “Bana bir sözün vardı şimdi tut.”

Başak'ın anneannesinin evinde verdiğim sözden bahsettiğini anlamıştım. Sürekli beni öperek konuşmamı ve mantıklı düşünmemi engelliyordu. Ona kapılmama çok az kalmıştı. Altdudağımı ısırarak çektiğinde inledim. “Tam iyileşmedin ki.”

“O zaman işleri benim için kolaylaştır küçük sevgilim.”

Anlayamadığım için kaşlarım çatılmıştı. Kapüşonlunun etek kısımlarını tutup başımdan çıkarırken, "Kucağıma otur," diye fısıldadı. "Çıplak." Kapüşonlum yeri boyladığında siyah sutyenimle kalmıştım. Göğsüm hızla inip kalkarken Sancak dudaklarını yaladı. "Ben," dediğimde eğilip sıcak dudaklarını göğsümün üst kısmına yerleştirdi ve yavaşça öpmeye başladı. Dudakları aşağı doğru kayarken başım arkaya doğru düştü. Ona direnecek gücüm kalmamıştı. Kalçamı kavrayan ellerinin tutuşu sertleşirken kollarına tutundum. Biri eliyle sutyenimi indirip göğsümü tamamen açıkta bıraktı. Sıcak nefesi sertleşen göğüs ucuma çarparken nefes almayı bıraktım. Dudaklarını göğsüme kapatıp emmeye başladığında kadınlığımda oluşan kasılmayı durdurmak için bacaklarımı birbirine bastırmak istedim ama bedeni yüzünden yapamadım. Bunu anlamış gibi kalçamı erkekliğine doğru çekti ve oradaki sertliğe bastırdı. Bu defa daha yüksek sesle inlemiştim. Dudakları hoyratlaşırken diğer göğsümü yoğurmaya başladı.

"Soyun, seni çıplak hissetmek istiyorum." Sesindeki buyurgan tona daha önce şahit olmamıştım.

Yavaşça ayağa kalktığımda bacaklarım titrediği için sendeledim. Taytımı çıkardığımda hayranlık dolu gözleri yüzümden başlayarak tüm bedenimde gezindi. "O kadar güzelsin ki..." Ellerini belime yerleştirip alnını karnıma yasladı. Uzayan saçlarını okşadım. Başını biraz daha eğdiğinde kadınlığıma çarpan sıcak nefesi karşısında titremeye başladım. Belimdeki elleri kalçama doğru kayd ve beni yüzüne doğru çekti. İsmi dudaklarımdan iniltiyle dökülürken külotumun ince kumaşı üzerinde dilini yavaşça gezdirdi. Bacaklarım pelte kıvamını aldığı için ayakta durmakta zorlanıyordum. Külotumu kenara sıyırdığında dilini en hassas bölgemde hissettim ve düşecek gibi oldum. Ama bu onu durdurmadı. Beni yerle bir edene kadar dili ve dudaklarıyla bana işkence yapmaya devam etti. Dayanamayacağım noktada geri çekildiğimde kaşlarını çatmıştı.

"D-dur."

Başını iki yana salladı. "Seni yiyip bitirmek istiyorum."

Saçlarını tutup ona engel oldum. "Soyun," dedim ve doğrulmasını sağladım. Tişörtünü tutup başından çektiğimde üst kısmı çıplak kalmıştı. Ben de üzerimdeki son kalanlardan kurtuldum. Kaslı gövdesine bakarken dudaklarımı ıslattım. Eşofmanını da çıkarmasına yardımcı olduktan sonra elini tutup kucağına oturdum. "Canın acırsa söyleyeceksin."

"Canım şu an çok fena acıyor," dediğinde koluna vurdum. "Edepsiz."

Ellerini bel oyuğumdan kalçama kaydırды. “Hadi acımı geçir.” Dişleriyle göğüs ucumu çekiştirdi. Başım geriye düştüğünde, “Şifam sende,” diye devam etti. Onu yavaşça içime aldığımında ikimiz de anında inledik.

Dudaklarını boynuma yerleştirip kollarını çıplak bedenime sardı. “Hareket et,” diye fısıldadı. Ellerimi omuzlarına yerleştirip dediğini yaptım. Fazla yavaşım çünkü ona zarar vermekten korkuyordum. Bedenlerimiz ince bir ter tabasıyla kaplandığında yüzümü boynuna gömdüm. Dokunuşlarının sebep olduğu gerginlik yuvarlandıkça büyüyen bir kartopu gibiydi. Çığ olup üstüme devrilmesine çok az kalmıştı. Milyonlarca parçaya ayrıldığımda gözlerimi sıkıca kapattım. Bedenlerimiz sarsılırken nefes nefese kalmıştık. Sağ tarafına doğru kendimi bıraktığımda bir süre hiç hareket etmeden durduk. İstemeyerek geri çekildiğiminde gevşeyen yüzüne ve kızarık dudaklarına baktım. Gözleri daha parlaktı. “Sakinleşmiş gibisin.”

Çapkın bir gülümsemeye dudaklarına uzandı. “Kendime geldim, on-dandır. Beni tamamlıyorsun, Gülce.” Omzunu öptüğümde ne demek istediğini biliyordum.

“Seninle tamamlanıyorum Sancak, sadece seninle.”

Akşama doğru eve gitmek için hazırlanmıştım ki kapı çaldı. Annesi ya da Mert abi gelmiş olmalıydı fakat kapıyı açtığımda karşımda duran kişi abimdi. Onu görmeyi beklemediğim için şaşırmıştım.

“Abi hoş geldin.”

“Hoş buldum. Sancak’ı görmeye gelmiştim.”

“Gel, odasında dinleniyor.” Abim içeri girince kapıyı kapattım. Sancak’ın odasına girdiğimizde doğruluyordu.

“Alperen hoş geldin.”

“Kalkma, dinlen lütfen.”

“İyiyim ben,” dedi inatla ve oturup sırtını yatak başlığına dayadı. “Teşekkür etmek için seni arayacaktım, gelmen iyi oldu. Kan vermişsin bana.”

Abim karşısındaki koltuğa oturdu. “Kardeşim sayılırsın sen. Olması gerekeni yaptım.”

Abim böyle konuştukça onu affediyordum. Hafifçe gülümsediğiminde bakışları ikimizin üstünde gezindi. “Annemin yaşadıklarını kardeşim de yaşamam istedim. Bu yüzden karşı çıktım. Ama o işler öyle olmuyormuş.” Abim direkt konuya girmişti. “Biz ne kadar dirensek de her şey olacağına

varıyormuş." Devam etmeden önce derin bir nefes aldı. "Gönlüm hâlâ yok ama," dedi ve biraz bekledi. "Gülce'yi senin kadar seven kimse olmaz. Kimseye sana güvendiğim kadar güvenmem. Her şeye rağmen Gülce'yi gözüm kapalı emanet edebileceğim tek insansın."

"Geç olsa da anlamana sevindim, Alperen. Seni karşıma almak istemiyorum. Gülce'yi üzecek hiçbir şey istemiyorum."

Abim başıyla onayladı. "Ben de istemiyorum. Artık kardeşimin gözünde yaş görmek de istemiyorum. Bu yüzden size karışmayacağım."

Gözlerim dolu dolu olmuştu. Abimin yanına gidip koltuğun kenarına oturdum ve ona sarıldım. "Teşekkür ederim, sen dünyanın en iyi abisisin."

Yanımda olması benim için o kadar anlamlıydı ki. Abim iç çekti. "Anneme biraz zaman ver, o da zamanla kabullenecektir."

Başım ile onayladım. "Biliyorum, farkındayım."

Abim başını bana doğru çevirdi. "Şimdi bize birer kahve yap, erkek erkeğe devam edeceğiz."

Yanağını öptüm. "Hemen yapıyorum." Odadan çıksam da kapının kenarına sinip onları dinledim.

"Eğer beni yanıltırsan ağzını burnunu kırarım. O kızı üzmeyeceksin, duydun mu beni?" Mutfığa gittiğimde yüzümde büyük bir gülümseme vardı. Her şey yoluna giriyordu. Abim haklıydı, kaderden kaçamıyorduk.

FİNAL

Birkaç ay sonra

Zaman su misali geçip giderken beraberinde hayatlarımızı da sessizce değiştirmişti. Sancak iyileşmiş ve işine geri dönmüştü. Nisan hamile kalmış ve daha şimdiden dünyanın en tatlı annesi olmuştu. Başak da artık Mert'e karşı bir şeyler hissediyordu ve her an Mert'in istediği şansı ona verebilirdi. Annem... aynıydı, ilişkimize karşı olan tutumu pek değişmemişti. Bense mezun oluyordum. Sınavlar, tez ödevim ve uykusuz geceler bugün son buluyordu. Daha cesur olmuştum, hislerime ve aşkıma sahip çıkmayı öğrenmiştim. Herkese ve her şeye rağmen...

"Gölce Şafak." Adımı duyduğumda artan heyecanıyla beraber sahneye adım attım. Kalabalığın uğultusu heyecanımı artırıyordu. Yürürken etrafa göz gezdirdim, annem ve abim yan yanaydılar. Başak ise elinden düşürmediği telefonuyla her anımı fotoğraflıyordu. Buruk bir gülümsemeyle iç çektim. Sancak görevde olduğu için gelememişti. Yokluğunun ağırlığını içimde hissederek diplomamı teslim aldım. Sahneden indiğimde annem yüzündeki gururu saklamıyordu. İlişki konusunda onu mutlu edememiş olsam da tam istediği gibi iyi bir ortalamayla mezun olmuştum.

"Gel," dedi annem ve bana sıkıca sarıldı. Ardından abimle sarıldık. "Tebrik ederim havuç kafa."

"Abi ya," diye söylenerek geri çekildim. Yanağımdan bir makas aldı.

"Ay, şahane pozlar yakaladım."

Başak'a döndüğümde, "Getir, ben de bakayım," dedim.

"Bir dakika, önce yan yana geçin. Gülce, sen ortalarında dur. Birkaç poz daha çekeceğim."

Annemle abim beni aralarına aldığı anda Başak talimatlar yağdırmaya devam ediyordu. "Durun, ışık çok iyi. Böyle kalın!" Başak art arda birkaç poz çekti.

Tam o sırada abimin telefonu çaldı. Nisan'ın hamileliği biraz tehlikeli geçtiği için hepimiz tetikte bekliyorduk. "Tamam, ben hemen geliyorum," dedi ve telefonu kapattı.

"Bir şey mi oldu?"

"Nisan'ın sancuları varmış. Annesi hastaneye götürüyor."

Daha yedi aylık hamileydi ama erken doğum riski vardı. Bu yüzden kontrol için sürekli hastaneye gidiyorlardı.

İçime yayılan endişeyle, "Biz de gelelim," dedim.

"Sen kal, ben abinle giderim. Sana duruma göre haber veririm, gelirsin," diyen annemle beraber abim aceleyle uzaklaşınca öylece kalmıştım.

"Biz de mi gitsek, Başak?"

Başak başım iki yana salladı. "Haber gelmeden gitmeyelim. Gel şöyle dur. Biraz yan dön."

"Fotoğraf çekecek halim kalmadı hiç."

"Ya bozma moralini, Gülce. Hiç tek çekemedim seni, hadi." Poz vermeye çalışırken, "Cüppeni biraz kenara çek, elbisen görünsün," dedi.

Krem rengi, saten bir elbise giymiştim. Düşük kalp yaka elbisenin kalın askıları kurdele şeklinde bağlıydı. Üst kısmı bedenime tam otururken etek kısmı uykularıma doğru genişliyordu. Açık bıraktığım saçlarım su dalgaları şeklinde sırtıma dökülüyordu. Üstümdeki cübbeyi düzelterek dediği gibi diplomayı kaldırdım. Başak arka arkaya fotoğraflar çektikten sonra telefonu bana uzattı. "Bak bakalım, beğenecek misin?"

Ekrana baktığım an nefesim kesildi çünkü fotoğrafta sadece ben yoktum, Sancak da vardı. Elinde tuttuğu kocaman gül buketi, üstünde kamuflaj kıyafetleriyle arkamda durmuş gülümsüyordu. Hızlıca ona doğru döndüm. Gerçektir. Tam karşımda duruyordu. Ona doğru koşar adımlarla yürüdüğümde boştaki kolunu açtı. Bana sıkıca sarıldığında, "Geldin," diye fısıldadım.

“Üstümü bile değiştirmeden geldim.”

Hala burada olduğuna inanamıyordum. “Gerçekten de burada mısın?”

Yüzünü saçlarıma yaslayıp derin bir nefes aldı. “Mezuniyetini kaçırır mıyım hiç?”

Geri çekildiğimde dev gül buketini uzattı. Burada olması o kadar değerliydi ki gözlerim dolu dolu olmuştu. O sırada beni şaşırtarak dizlerinin üzerine çöktü.

Şaşkınlıktan donakaldım. “Sancak... ne yapıyorsun?”

Cebinden kapalı bir istiridye çıkardı. Yıllar önce verdiğinden daha büyüktü. Pembe güllerin kokusu havada asılı kalırken istiridyeyi bana doğru uzattı.

Şaşkın bir ifadeyle, “Bu ne?” dedim.

“İçini aç.”

Kalbim küt küt attığı sırada, gül buketini kolumun iç kısmıyla sıkıştırdıkça titreyen ellerimle istiridyeyi yavaşça araladım. Kapağı açılır açılmaz içindeki parıltı gözlerimi aldı. Nefesimi tutarken tektaş yüzüğe bakakaldım. Dünya bir anlığına durdu.

Sancak gözlerimin içine bakarak, “Benimle evlenir misin?” dedi.

Gözlerime dolan yaşlar yavaşça akmaya başladı. Hiç düşünmeden Sancak’ın elini tuttum ve onu yavaşça dizlerinin üzerinden kaldırdım. Ayağa kalktığı anda yüzlerimiz birbirine çok yakındı. Hiçbir şey söylemeden uzanıp alnımı alnına yasladım. “Evet, evlenirim.” Yüzüğü parmağıma taktıktan sonra kolunu belime sardı ve ayaklarımı yerden kesti. Biri üstümüze konfeti pırlattığında bunu yapanın Mert abi olduğunu gözucuyla gördüm. Alkış sesleri yükselirken yüzünü boynuma bastırdı.

“Beni dünyanın en mutlu erkeği yaptın.”

Ayaklarım yerle buluştuğunda aşk dolu gözlerle yüzüne bakıyordum. “Asıl sen beni dünyanın en mutlu kadını yaptın.” Elimini yanağına yerleştirdim. “Seni çok seviyorum,” diye fısıldadım. Yüzünü çevirip dudaklarını avuç içime bastırdı.

“O kadar güzel fotoğraflar çektim ki! Bayılacaksınız,” dedi Başak.

Etrafımızdaki kalabalığın farkına vardığımda yanaklarım kızardı. Sınıf arkadaşlarım alkışlamaya devam ediyorlardı. Birkaç ıslık sesi yükseldiğinde Vildan yüksek sesle tezahürat yapıyordu. Yüzümde utangaç bir gülümseme oluştu. Mert kolunu Başak’ın omzuna atıp, “Fotoğraflara bakabilir miyim?” diye sordu.

Aralarındaki şey yavaş yavaş ilerliyordu çünkü ikisi de acele etmiyordu. Başak tatlı bir gülümsemeyle, "Olabilir," dedi. Onu mutlu görmenin içimde yarattığı sıcaklık hiç geçmeyecekti. Fatih'ten sonra çok yara almıştı. Yaralarını tek başına sardıktan sonra birine yeniden güvenmek zor işti. Ama Başak bu zorluğun da üstesinden geliyordu. İç çektiğimde Fatih ve Hülya'nın rezilliklerini anımsadım. Bu defa aldatılan taraf Fatih olmuştu. Hülya onu o kadar da sevmediğini söyleyerek önceden konuştuğu başka bir adamla nişanlanmıştı. Fatih bu sonu hak ettiği için ona hiç üzülmiyordum. Telefonum çaldığında annemin aradığını gördüm.

"Efendim anne?"

"Nisan'ın durumu iyi, sancıları kontrol altına alındı. Her ihtimale karşı birkaç gün yatış verdi doktor."

"İyi olmasına çok sevindim."

Boğazını temizledi. "Evlenme teklifi etti mi?"

Gözlerim irileşti. "Sen nereden biliyorsun anne?"

"Öncesinde benimle konuştu."

Alt dudağımı kemirmeye başladım. "Ne dedin peki?"

Annem konuşmadan önce iç çekti. "Fikirlerimi en başından beri biliyorsun. Sırf senin hatırın için bu evliliğe ses çıkarmayacağım. Annesine bile katlanacağım. Sen de çok mutlu olacaksın." Kısa bir an duraksadı. "Umarım beni, abin ve Nisan gibi utandırırınız."

Annem uzun zamandır ilk defa benimle açık açık konuşmuştu.

"Teşekkür ederim anne. Yanımda olman benim için çok değerli."

Telefonu kapattığımda içim ferahlamıştı. Elimi kaldırıp yüzüğüme baktım. Sade bir tektaştı ve çok güzeldi. Sancak kolunu belime sardı. Vildan ve Çınar da bize katılınca mezuniyetimizi kutlamak için yemeğe gittik. Restoranda Ali'yi bir kızla el ele gördüm. Daha önce görmediğim, çok tatlı ve güzel bir kızdı. Vildan'a sorduğumda sevgilisi olduğunu söylemişti. Ali adına inanılmaz mutlu olmuştum. Mutluluğu hak eden biriydi.

"Sanırım Mert'in teklifini kabul edeceğim."

Yanımda oturan Başak'a baktım. "Zaten etmemiş miydin?"

Başını iki yana salladı. "Bir isim koymamıştık, ben biraz çekiniyordum ama," deyip iç çekti. "Artık zamanı gelmiş gibi hissediyorum."

Sessizce güldüm. "Âşık oldum demiyorsun da."

Koluyla beni dürttü. "Aşk falan deme, korkuyorum."

“Korkma,” dedim ve çaktırmadan Başak’ı izleyen Mert’e baktım. “O seni üzmeyecek,” deyip kulağına yanaştım ve aylar önce söylediğim cümleyi tekrarlardım. “Seninle evlenecek.”

Yemekten sonra Sancak bana doğru döndü. “Adaya gidelim mi?”

Ani teklifi karşısında şaşırdım. “Şimdi mi?”

Başıyla onayladı. “Hava çok güzel, bu geceyi orada geçiririz. Annemler orada diye Roshan teyze bir şey demez.”

Son zamanlarda mezuniyet işleri yüzünden adaya gidememiştim. Çok özlemiştim oraları.

“Olur, gidelim.”

Herkesle vedalaşıp restorandan çıktıktan sonra Sancak’ın arabasına binip feribota gittik. Hava çok güzeldi. Camı sonuna kadar açıp saçlarımı ve kendimi rüzgâra bıraktım. Tüm o sancılı günlerden sonra her şey yoluna girmişti. *Nihayet*. Bunun mutluluğunu içimden atamıyordum. Gözlerim ise sürekli kucağımdaki güllere ve parmağımdaki yüzüğe takılıyordu. Sevdığım adamla evlenecektim.

Feribota bindiğimizde Sancak’ın göğsüne sokulup denizi izledim. Yüzümde silinmeyen bir gülümseme vardı. Sancak beni kollarının arasına alıp çenesini başıma yasladı. “Annenin izin vermiş olmasına hâlâ inanamıyorum.”

Sözlerini duyunca güldüm. Benim de ondan pek bir farkım yoktu. “Onunla konuşmuşsun.”

Derin bir nefes aldı. “Sana evlilik teklifi ederken bile o kadar gerilmemişimdir.”

Ufak bir kahkaha attım. Annemin kolay biri olmadığı hepimiz tarafından bilinen bir şeydi. Feribottan indiğimizde her şeyin başladığı yere gelmiştik. Bu adada tanışmış, bu adada büyümüş ve bu adada birbirimize âşık olmuştuk. İlk kalp kırıklığımı yine burada yaşamıştım. İlk öpücüğümü de burada vermiştim. Çok fazla anı vardı. Sanırım düğünümün de burada olmasını istiyordum.

“Ne düşünüyorsun?”

Başımı Sancak’a çevirdim. “Düğünümüz burada olsun mu?”

Sorum üzerine tuttuğu elimi dudaklarına bastırdı. “Sen yeter ki iste.”

Üstümüzü değiştirmek için bizim eve geçtik. Sancak yedek kıyafetlerini arabaya koyduğu için yanında getirebilmişti. Eve girer girmez beni duvara sıkıştırıp resmen dudaklarıma saldırdı. Gülerek kollarımı boynuna sarıp ona karşılık verdim. Dili dudaklarımin arasına sızdığında, “Seni çok

özledim,” diye sızlandım. Neredeyse bir haftadır yoktu. Kokusunu içime çekerken öpücüklerinin bedenimde yarattığı elektriklenmeyle başa çıkmaya çalışıyordum.

“Ben de seni çok özledim.” Dudakları çenemden boynuma doğru kaydı. “Artık sözlümsün,” dediğinde altdudağımı ısırdım.

“Kulağa çok güzel geliyor.”

Boynumu öptükten sonra başını kaldırdı. “Hazırlıklara başlayın o zaman. En yakın zamanda nişanım olmanı istiyorum.”

Başımı yana doğru eğdim. “Bu kulağa daha da güzel geliyor.”

Burnunu burnuma sürttü. “Yıl bitmeden de karım ol.” Tekrar dudaklarına yöneldiğinde onu doya doya öptüm. “Artık sen olmadan uyumak istemiyorum. Her anımda benimle ol istiyorum, Gülce.” Ben de onunla aynı şeyleri hissediyordum. “Senden yeterince ayrı kaldım,” diye devam etti.

Altdudağını kavrayıp yavaşça emdim. Kısık sesimle, “Ben de bir an önce karın olmak istiyorum, Sancak Erkuran,” dediğimde dudaklarında tatlı bir gülümseme oluştu.

“Gülce Erkuran,” diye fısıldadı. “Kulağa fazla güzel geliyor.”

“Hımm,” diye mırıldandığımda elimde tuttuğum cüppeyi kenara koymak için aldı.

“Bir dakika,” deyip geri çekildim. Cüppenin cebine koyduğum istiridye kabuklarını alıp odama gittiğimde arkamdan geliyordu. Masama geçip deniz kabuklarını sakladığım kavanozu çekmecedan çıkardım. Sancak’ın yüzüğü koyduğu istiridyeyi kavanozun içine yerleştirdim. Arkama geçip kollarını belime sardı ve çenesini omzuma yasladı.

“Önceki istiridye denizi boylamıştı.”

Sessizce güldü. “Hak etmiştim.”

“Ama bunu ölene kadar saklayacağım.”

Sancak iç çektiğinde, “Hazır mısın?” diye fısıldadı.

“Neye hazır mıyım?”

“Bugünden sonraki her şeye.”

Ona doğru dönüp gönül çelen gözlerine baktım. “Hem de nasıl.”

Yüzünde oluşan gülümsemeyle alnımı öptü. “Hava çok güzel, dışarı çıkalım.”

“Ama üstümüzü değiştirmedik.”

“Sonra değiştiririz,” dedi ve elimden tutarak beni dışarı yönlendirdi. Beraber sahile doğru yürürken sarmaş dolaştık. Onunla birlikte, kimseden

korkmadan, böyle rahatça gezmek çok güzeldi. Kahkaha seslerimiz sokakta yankılanırken sahil kenarına gelmiştik. Çıplak ayaklarla kumsalda yürümeye başladık. Akşam olduğu için ay gökteki yerini almıştı. Sancak kumlara oturup beni kucağına çekti. Ait olduğum yerdeydim.

Başımı göğsüne yaslayıp bacaklarımı uzattım ve yüzümü kaldırıp surasına bakmaya başladım. Bakışları gökyüzündeki dolunayı bulduğunda ben de gözlerimi denizin üzerindeki büyüğü ısıltıya indirdim. “Ay ışığı,” diye fısıldadığında ona baktım. Önce denize, ardından gözlerime baktı. “Ve yakamoz.” Tıpkı o geceki gibi konuşmuştu. Gülümsediğimde benim de hatırladığımı anladı. İçimi yakan gülümsemesiyle bana bakarken, “Ay ışığı, yakamozu yaktı,” dedim yavaşça.

Ve ikimiz de artık emindik; *ay ışığı ve yakamoz* daima aynı yangının gölgesinde kalacaktı.

Son

ÜMRAN TAN

Ümran Tan 1997 Ankara doğumludur. 2018 yılında Wattpad adlı platformda yazma hayatı başlayan yazar, Fırat Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı bölümü mezunudur.

Yaşamını İstanbul'da sürdürmektedir. Yazım hayatı yaklaşık sekiz yıldır devam etmekte olan yazarın, yeni eseri Ay Işığı ve Yakamoz ise Pukka Yayınları aracılığıyla raflardaki yerini almaktadır.

Umrantn

Umrantan